

Giới thiệu Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc

Dành cho những bạn đọc yêu thích tác giả Lyn Ngốc, giọng văn vẫn luôn nhẹ nhàng, có gì đó nhí nhảnh, đáng yêu về tình yêu trong lứa tuổi học trò. Đồ Ngốc! Anh Yêu Em – Lyn Ngốc sẽ là một tựa truyện teen hoàn hảo nói về tình yêu đẹp.

Đồ ngốc! Anh yêu em

Ngốc à !

Chờ tớ nhé !

Tuy khoảng cách có hơi xa,

Tuy thời gian có hơi dài,

Tuy niềm tin tớ trao cậu chưa đủ,

Tuy hạnh phúc tớ trao cậu chưa nhiều,

Nhưng trái tim tớ dành hết cho cậu.

Tình yêu nơi tớ chỉ trao cho một người duy nhất là cậu thôi !

Rồi tớ sẽ:

- Không để cậu lạnh những ngày Đông nữa,
- Không để cậu buồn những ngày Thu nữa,
- Không để cậu cô đơn những ngày Hạ nữa,
- Không để cậu lặng lẽ những ngày Xuân nữa.

Chờ tớ cậu nhé! <3

Đọc truyện và thưởng thức nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ngày Đầu Đến Trường.

Chap 1: Ngày đầu đến trường mới

[Look like you have something to say

Just then hesitated only

Anh maybe you don't know that I'm waiting for

At beside you very peacefull

You gentle, warm

Continue shy, who will be the first to speak out

Or do we continue to love each other despite all go ...]

(Nhạc chuông điện thoại á, lyn tự chế ^^)

- Haizzz ... zzz ... zzz ...

Đang nằm ngủ ngon lành thì bị tiếng chuông điện thoại phá phách. Nó trăn mình đạp chăn ra. Lấy tay mò mắt cái điện thoại “phá đám” trên bàn. Không mở nổi mắt nó bấm đại nút nghe rồi đưa lên tai. Giọng vẫn còn buồn ngủ:

- Alô. Ai vậy?

[Tao Quỳnh Anh đây! Máy đang ở đâu vậy?]

- Tao đang ngủ mà. Chi vậy?

[MÀY CÓ BIẾT HÔM NAY LÀ NGÀY GÌ KHÔNG HẢ???]]

Tiếng hét của Quỳnh Anh làm nó giật bắn mình ngồi bật dậy, hai mắt mở to. Đang tính cho nhỏ bạn một trận toi bời vì dám chọc phá giấc ngủ “ngân vàng” của mình thì chợt nhớ ra gì đó đưa tay lên xem đồng hồ.

- Má ơi ... 6h30' ... chết tao quên, đợi tao tí ...

[Lẹ lên]

Nhỏ bạn đáp cụt lùn rồi tắt máy

Nó như một cái lò xo bật dậy khỏi giường. Chạy vội đi làm VSCN, lấy trong tủ ra bộ đồng phục rồi lại chạy đi thay đồ. Chăm lược chỉnh lại mái tóc gà bói của mình một chút. Luông cuống quá nó chẳng còn bận tâm đến mấy việc khác nữa. Lấy mấy tập vở cùng cây viết rồi chạy xuống nhà.

- Em làm gì mà cứ cuống cả lên vậy? – nhìn nó chị Hoa (người giúp việc) không nhịn nổi cười.

- Em sắp muộn học rồi đây! – Nó lau bầu trong khi xò giày – Em đi học đây!

- Ô ... này ... Em đã ăn sáng đâu?

Nó bỏ chạy ra đường mặc cho chị Hoa í ới gọi ở đằng sau. Nhưng đối với nó giờ chuyện đó đâu còn quan trọng. Ra ngoài đường nó vẫy tay gọi taxi rồi lại đưa tay lên xem đồng hồ

- Đã 6h45' rồi. Ôi mẹ ơi ... cũng chỉ vì cái tội tôi qua thức khuya của mình. Hu hu

Vừa thấy taxi dừng nó vội lên xe.

- Chờ cháu tới trường Z ở gần trung tâm ạ

(vì không muốn chỉ đích danh cơ quan, tổ chức nên Lyn dung chữ cái in hoa để thay thế ạ)

- Vâng

Bác tài nhìn qua gương là biết tiểu thư nhà giàu đi học muộn rồi. Khẽ cười rồi bác lại lắc lắc đầu.

Nó chẳng để ý cứ thấp tha thấp thỏm ngồi không yên.

- Nhanh đi bác – nó giục.

- Vâng.

Nguyễn Ngọc Hà Mi là tên đầy đủ của nó. Nó là đứa con gái duy nhất của nhà họ Nguyễn. Công ti trang sức ba mẹ nó đang sở hữu rất nổi tiếng. Là công ti trang sức lớn nhất nước đứng đầu Thế giới. Hiện tại nó 17t và mới chuyển từ Mỹ về Việt Nam. Và hôm nay là ngày đầu tiên nó chuyển vào trường mới. Vậy mà ... haizz...

...

5' sau

Chiếc taxi dừng trước cổng trường Z. Một trường học quý tộc danh tiếng. Toàn là con nhà giàu học. Với năng lực của mình thì nghiêm nhiên là nó học lớp a1 – lớp chọn rồi.

Xuống xe. Nó vội trả tiền nhưng ...

“Thôi chết vội quá quên mang tiền rồi ... huhu...”

Lục khắp cặp nhưng không vẫn không thấy đồng nào. Trên trán nó đã lấm tấm mồ hôi. Thấy thái độ kì lạ của nó bác tài ngó đầu ra ngoài:

- Sao vậy cháu?

- Dạ ... dạ ... cháu quên tiền rồi ... - nó lấp bắp trả lời mặt nhìn bác tài về gương ngùng.

Nghe được câu trả lời không muốn nghe bác kể nhủ mày. Nhấn mặt lại nhìn nó.

- Dạ ... cháu không tính quýt bác đâu ạ!

Nó hươ hươ hai tay trước mặt. Bác tài không đủ kiên nhẫn nên xuống xe:

- Giờ cháu tính sao. Ta còn phải đi nữa.

- Dạ cháu ... cháu thật tình xin lỗi bác. Cháu ... cháu để quên tiền ở nhà rồi – nó xụ mặt xuống nhưng rồi lại ngước lên về khăng định – Cháu hứa là cháu sẽ trả mà. Cháu thề đấy.

- Đã không có tiền thì đi xe bus đi lại còn đi taxi nữa. Tôi với cô không quen không biết sao tin cô được đây.

- Cháu nói thật mà. Không tin bác cứ quay lại chỗ vừa nãy đón cháu. Bảo họ thì sẽ có người trả tiền cho bác mà.

- Ai mà biết được là cô nói thật hay nói dối.

- Bác tin cháu đi mà. Làm ơn. Cháu vô học rồi – nó nhấn mặt giọng như muốn khóc. Chợt nó nhớ ra cái điện thoại – A. bác hay là cầm cái điện thoại của cháu đi.

Nó đưa cái smart phone mới tinh của mình ra mà lòng đau như cắt.

Bác tài nhìn nó có vẻ thật lòng nên ngậm ngùi nhận cái điện thoại.

Nhưng chưa kịp cầm thì có một chàng trai chặn tay nó lại. Đẩy về phía nó. Dáng người cao ráo đẹp trai, giọng trầm ấm:

- Em cất cái này đi – rồi quay qua bác tài – Tiền taxi của nhỏ đó hết bao nhiêu? Tôi trả.

Như chết đuối vớ được cọc. Bác tài cười tươi nói giá cậu ta móc ví trả tiền.

Còn nó thì ngờ ngác chả hiểu cái mô tê gì cả. Trên đời này còn có người “rảnh” như vậy sao?

(Người ta đã giúp cho còn kêu rảnh __!)

- Ô ... - nó vẫn chưa hiểu gì thì anh ta quay lại nở một nụ cười “hút hồn”. Quả thật rất đẹp trai. Tóc màu nâu vàng, hàng lông mi rậm, đôi mắt to đẹp, sống mũi cao thanh tú. Thêm chiếc bông tai làm điểm nhấn. (Chắc cũng thuộc dạng ăn chơi ^^)

- Em làm gì mà đứng ngờ ra vậy? – Tiếng nói của anh ta kéo nó về thực tại.

- Sao ... sao anh lại giúp em?

- Thì thấy chuyện bất bình nên rat ay giải quyết thôi. Ủa mà em là h/s mới hay sao mà anh chưa thấy bao giờ?

- À... vâng. Em tên Hà Mi học lớp 11a1 có gì anh cứ qua đây tìm em nha. Còn truyện này thì em báo đáp anh sau. Em thật sự rất cảm ơn anh. Em vào trường đây.

Nó cúi người chào, nở một nụ cười tươi rồi quay lưng chạy vô trường.

- Còn anh là Quốc Bảo học 12a1

Bảo nói cố. Nó đã nghe thấy nhưng vẫn chạy vì không muốn để lộ khuôn mặt đang đỏ ửng lên của mình.

Đang sau, Bảo nở một nụ cười:

- Một cô bé ngây thơ!

...

Với lí do là h/s mới nên nó vô trường một cách dễ dàng

Nó chạy đến phòng hiệu trưởng. Đứng thờ hờn hờn, chỉnh lại chút chút rồi gõ cửa.

cốc ... cốc ... cốc ...

- Mời vào!

Nó mở cửa đi vô trước mặt nó là một người đàn ông trung niên

- Dạ em chào thầy! – nó lễ phép

Nghe tiếng nó thầy đặt bút xuống nhíu mày nhìn nó

- Em là ...

- Dạ em là Hà Mi h/s mới chuyển đến ạ!

- À... Nhớ rồi. Nguyễn Ngọc Hà Mi đúng không?

- Vâng – nó tươi cười

- Ừm – thấy cười đôn hậu – Em lên lớp đi. Lớp 11a1 nhá.

Nó hơi ngơ ngác vì không biết phòng học đó ở đâu. Nhận thấy vẻ ngạc nhiên của nó thầy cười đôn hậu đứng dậy và đi ra cửa, nó cũng đi theo.

- Phòng học số 1 dãy 2 lầu 3 bên kia kia. GVCN đang ở trong lớp đó. Em cứ xin vào lớp là được. GV biết rồi đó.

Nó nhìn theo hướng tay thầy chỉ. Nuốt nước bọt quay qua lễ phép chào thầy rồi đi.

“Cái trường gì đâu mà to kinh khủng, ntn thì tốt cho thể lưwcjk và chân của h/s lắm đây”. Nó nghĩ rồi ngậm ngùi ngó nghiêng nhìn cái trường. Đúng là trường dành cho con nhà quý tộc.

Vì không nhìn đường nên ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đụng Đầu.

Chap 2: Đụng đầu

Rầm ...

- Ui da ...

Hình như nó đâm vào ai đó. Nó bật ra sau, té đập mông. Xuyết xoa cho cái thân mình, nó cố đứng dậy. Phủ lại cái váy, chân, tay. Giờ nó mới để ý đến người đụng phải nó ...

Oa *sáng mắt* hấn quả thật rất đẹp trai, mái tóc đen bay lòa xòa trong gió. Đôi mắt lạnh lẽo ánh lên nỗi buồn sâu thẳm trong lòng, hàng lông mi dài cong. Nhìn đôi môi và gò má là biết ít cười. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng. Nhưng chính sự lạnh lùng đó lại càng khiến hấn ta thu hút hơn, đẹp trai hơn, khí phách hơn.

- Nhìn đủ chưa vậy? – Giọng lạnh lùng của hấn khiến nó giật mình trở về thực tại và có chút ngại ngùng. Nó cúi rạp người về hồi lỗi.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý đâu ...

- Hừ, lại là cái kiểu làm quen cũ rích – Vẫn cái giọng điệu lạnh lùng làm nó giật mình.

“Làm quen sao? May là ta mới vào trường thôi nhá. Không thì nguoi không yên ổn rồi.” nó nghĩ thầm.

- Còn không mau cút đi nhìn mà ngứa mắt! – Câu nói lạnh tanh của hấn đã đụng vào lòng tự cao của nó. Không nhịn được nữa nó cãi lại:

- Nè. Tôi nhìn đủ rồi nha. Tôi không chú ý nên mới đâm vào cậu thôi nhá. Xin lỗi thì cũng xin lỗi rồi. Cậu đừng tưởng ai cũng như cậu nghĩ. Làm như tôi

muốn đâm vào cái loại người như cậu sao? Đồ phách lối. Cậu có chút nhan sắc mà oai à! Làm quen ư? Xí, cái loại như cậu mà xứng để quen tôi sao? Tôi xin lỗi cậu là tôn trọng cậu lắm rồi đó. Đúng là cái loại con trai mà chảnh, kiêu. Hơn người ta cái gì mà sĩ vậy trời? Gặp cậu đúng là xui xẻo lớn cho tôi mà. Người gì đâu mà thấy ghét. Hừ.

Nó tuôn một tràng rồi xóc cái balô lên hếch mặt đi qua hần kèm theo cái lườm lác mắt. (Tính bà là v á, tốt như là k nên đụng vào k thì bị nghe chửi đau tai. Rất là đánh đá ^^)

“Hôm nay là cái ngày gì vậy trời???” Nó hậm hực đi về lớp để lại đằng sau một cái ống khói tức giận đang bốc ngùn ngụt.

- Đừng để tôi gặp lại cô lần nào nữa. – Khánh tức giận nhưng nhanh chóng trở về về bề ngoài lạnh lùng mê hồn của mình.

...

- Học ... học ... học ... A! 11a1 đây rồi – Nó thờ hỏn hển sau khi leo mấy cái cầu thang để lên được tầng 3. – Trường gì đâu mà to khủng khiếp.

Nó chỉnh lại tư thế. Hít một hơi thật sâu rồi bước vào cửa lớp.

- Thưa cô cho em vào lớp. Em là h/s mới ạ! – Nó nói đầy tự tin và kèm theo nụ cười rạng rỡ để lộ chiếc răng khểnh trắng muốt và hai má lúm đồng tiền dễ thương cực. Nụ cười của nó khiến mấy anh chàng trong lớp chao đảo.

(Đó là nụ cười hút hồn không biết bao nhiêu anh chàng của nó á)

- Ủ, vào đây! – Cô vẫy tay ra hiệu cho nó vào lớp – Giới thiệu với cả lớp đây là thành viên mới của lớp ta. Em tự giới thiệu về mình đi!

- Chào tất cả các bạn, mình tên là Hà Mi h/s mới của lớp ta. Mong mọi người giúp đỡ. – Nó cười tươi và nháy mắt tinh nghịch với Quỳnh Anh ngồi dưới.

Bóp ... bóp ... bóp ...

Cả lớp vỗ tay chào mừng nó. Riêng vẫn có ánh mắt ghen ghét ở đâu đó và của một người nào đó.

- Được rồi, để cô xếp chỗ cho em. – Cô đảo mắt nhìn quanh, cả lớp hầu như đủ chỗ hết rồi. Cô dừng lại ở cái bàn ở cuối lớp chưa có ai ngồi và đằng trước là Quỳnh Anh. Cô chỉ tay vị trí đó rồi quay qua nó. – Em xuống dưới kia đi!

- Ồ sao cô lại cho nhỏ đó ... - h/s 1 ngờ ngàng.

- Đó là chỗ của Khánh mà – h/s 2.

- Sao cô ta dám chứ - h/s 3 bất bình.

...

Nó vẫn thản nhiên đi xuống chỗ cô mới chỉ.

- Trật tự! Các em nhớ hòa đồng và giúp đỡ bạn Mi nhé!

Cô nói rồi xách cặp đi ra khỏi lớp.

- Mà làm gì mà giờ này mới tới hả? Xém chút nữa là đứng ngoài rồi – nhỏ Q.Anh quay xuống hỏi dò nó.

< Q. Anh tên đầy đủ là Trương Thị Quỳnh Anh. Là tiểu thư con nhà giàu. Q. Anh và Mi rất thân nhau. Hai đứa chơi với nhau từ hồi bé xít. Q. Anh cũng mới chuyển về trước nó một tuần. Do có chút chuyện nên nó về sau >

- Hôm nay là ngày xui xẻo của tao hay sao mà toàn gặp chuyện đâu đâu á. Xui hết mức – nó nhăn nhó cáit cặp vô ngăn bàn.

- Mà mày cũng sượng ghê ha, mới vào đã được ngồi cùng bàn với Khánh rồi!

- Khánh? Là ai? Mà tao cũng chả quan tâm – nó thờ ơ trước một đề tài mới lại và độc đáo.

- Mày không biết đó thôi. Khánh rất đẹp trai. Tóc đen một màu, ánh mắt lạnh lẽo, rất ít khi cười. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng. Đẹp đến mê hồn ... bla ... bla ...

Nó hơi sững “Sao ... mà giống ... Nhưng chắc không phải đâu. Nhiều người mà. Đâu chỉ riêng có cái kẻ thô lỗ đó”

Q. Anh thì vẫn đang kể say sưa. Cả lớp bỗng xôn xao cả lên (đám con gái).

- Khánh kia! – Q. Anh chỉ tay ra ngoài cửa. Một khuôn mặt lạnh tanh ập vô mắt nó. Và đương nhiên nó không khỏi bàng hoàng ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Oan Gia Ngõ Hẹp ==’

Chap 3: Oan gia ngõ hẹp ==’

Chính hấn – Gia Khánh.

Nó vội gục mặt xuống bàn. Mồ hôi lấm tấm.

“Sao lại là hấn cơ chứ? Đứng là oan gia mà. Kì này chắc hấn mình không sống nổi. Thế nào hấn cũng đuổi mình đi cho mà xem. Oimeoi. Sao con lại khổ ntn chứ?”

- Kì này con nhỏ đó chết chắc rồi – h/s nữ 1 nói giọng chanh chua.

- Ai bảo dám cả gan ngồi đó chứ - h/s nữ 2 thêm vào.

- Cho chết – h/s nữ 3

.....

Tìm nó như muốn nổ tung. Đụng đến ai không đụng lại đụng trúng cái loại người đó cơ chứ. Hix.

Hấn dừng trước bàn nó nở một nụ cười đều chả có gì tốt đẹp cả:

- Oan gia – lạnh tanh. Hấn nhú mày.

Nó hơi ngợp nhưng cũng không thể nhịn được nên chớp trả và kèm theo nụ cười đều không kém:

- Trái đất tròn.

Hấn hơi ngạc nhiên với thái độ của nó nhưng khuôn mặt vẫn không hề biến sắc.

- Tìm chỗ khác đi – không nhìn nó hấn trở về chỗ.

Đúng như dự đoán nên nó cũng không mấy ngạc nhiên. Nhưng lớp không còn chỗ nào trống cả. Nó nuốt nước bọt rồi quay qua hấn:

- Nè, cái bàn rộng như vậy một mình cậu ngồi có hết nổi không?

- Có - tỉnh bơ.

- Người gì đâu mà ki bo kệt xin vậy? Tôi ngồi nữa thì có ảnh hưởng gì đến cậu đâu cơ chứ! Cái bàn rộng ntn cơ mà.

- Không thích – lạnh tanh.

- Vậy tôi phải làm theo cái thích của cậu chắc! – nó phát cáu lên vì thái độ của hấn.

- Nếu không muốn thì đi tìm chỗ khác mà ngồi đi.

- Bộ không có mắt hả? Nhìn cái lớp này coi còn chỗ nào trống nữa không? Nếu còn thì tôi cũng chả thừa hơi để đôi co với cậu rồi.

- Hết chỗ thì đi ra ngoài hành lang mà ngồi.

- Bị điên à? Đi học mà ngồi ngoài hành lang sao? Rồi học qua cửa sổ hả?

- Correct!

Đúng là hết nói nổi mà. Nó bị hấn nói cho hết cái nổi. Nhưng nhất quyết nó vẫn không chịu đi.

- Đúng là mặt dày mà – h/s nữ 1 lườm nó.
- Khánh đuổi vậy mà còn không chịu đi nữa – h/s nữ 2.
- Không biết là loại người gì đây? – h/s nữ 3.
- ... Lại xì xầm to nhỏ.

Lúc giáo viên bước vào lớp thì những cái mồm đó tự động im bất.

- Hết tiết 1 – Giọng hần không quá to nhưng cũng đủ để nó rùng mình vì lạnh.

Nó liếc nhìn hần. Vẫn cái thái độ lạnh tanh đó. Nó bủi môi trước vẻ chảnh chọe của hần.

< Trần Gia Khánh – hần, là hội trưởng hội học sinh của trường Z. Học cực giỏi, đẹp trai, phong độ. Khánh là một đại cao thủ karate – do. Ba nó là chủ tịch tập đoàn đá quý đứng đầu thế giới và nghiêm nhiên Khánh là người thừa kế. Hần là một con người lạnh lùng đến hoang tàn. Lí do gì thì sẽ biết sau ...
Nick name: Bìn Trần – cold boy trường Z >

“Người gì đâu mà ki bo thấy sợ. Nhưng việc quan trọng nhất là kiểm xem chỗ nào để lánh nạn kìa” nó nghĩ thầm và đảo mắt nhìn quanh lớp một vòng. Nó khẽ thở dài, thương tiếc cho số phận của mình. Cũng chỉ vì cái tội ngủ lười.

Reng ... reng ... reng ...

Chuông báo hết tiết 1 vang lên. Điều mà nó không mong muốn cuối cùng cũng đến. Nó cười nham nhở nhìn hần. Hần vẫn tỉnh bơ đút hai tay vào túi quần rồi lạnh lùng đi ra ngoài. Để lại nó một mình chả biết nên làm gì. Thôi thì kệ lâu lâu mặt dày tí cũng chả sao.

- Ê, mày quen Khánh hả? – Q. Anh quay xuống giải tán suy nghĩ của nó.
- Xì! Tao mà thèm quen loại người chảnh *** như hần á. Mơ đi – nó vênh mặt.

Q. Anh đùn đầu nó xuống bàn làm nó kêu ré lên:

- Á ...
- Còn sĩ nữa. Khai mau – Anh dùng ánh mắt đáng sợ nhìn nó.
- Được rồi. Tao kể. Hồi sáng lúc ... bla ... bla ...
- Ờ ... ờ ... - Anh đưa tay lên làm động tác giả vuốt râu. Mắt nhú lại về đêm chiều – Chà chà theo như những gì ta phỏng đoán thì người khó sống rồi!

Nó khẽ thở dài. Nằm dài ra bàn.

- Sao số tôi khổ vậy nè? Huhu.
- Còn chưa chịu đi – vẫn cái giọng lạnh lùng khó chịu đó. Nó giật mình ngồi bật dậy. Hít một hơi rồi quay qua hần, giọng van nài:
- Thôi mà cái bàn to đẹp như vậy mà để cho một mình cậu ngồi thì tiếc lắm. Tôi ngồi chung thì cũng có ảnh hưởng gì tới cậu đâu xí lộn cái bàn đâu.
- ... - hần coi lời nó nói như gió thoảng.
- Cậu mở lòng thánh thiện ra chút đi. Làm người phải biết giúp đỡ nhau chứ. Bùn xin như vậy không tốt đâu.
- ... - những lời nói “ngọt ngào” như vậy dường như chả gây cho hần chút ấn tượng nào cả. Vẫn vòng tay trước ngực, mắt nhìn về một hướng xa xăm vẻ thoáng buồn.

Đã nhường nước như vậy mà hần vẫn giữ cái thái độ kiêu kì của mình làm nó rất tức.

- Sao còn chưa đi? – hần nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh chứa một nỗi buồn man mác. Nhìn trực diện hần đẹp trai hơn nhiều. Đơ 2s nhưng nó không nhường nữa:
- Mắc chi tôi phải đi? Chính cô đã bảo tôi ngồi đây. Cậu có quyền hạn gì chứ. Ngông cuồng!

Hần khẽ cười khẩy. Nụ cười tỏ vẻ thích thú nhưng thái độ vẫn không đổi:

- Hội trưởng hội học sinh!

“Khá uy lực. Có lẽ mình đã đụng vào ổ kiến lửa nhưng lao đã phóng không theo liệu có được?” Nó suy nghĩ rất nhanh rồi cũng đáp trả một nụ cười nửa miệng:

- Ô. Vậy thưa “hội trưởng” một người con trai đi bắt nạt một nữ yếu đuối như tôi thì “anh hùng” lắm nhỉ?
- Ai nói tôi bắt nạt cô?
- Tôi cũng đâu có nói vậy. Cái tôi hỏi chỉ là giả thiết thôi. Hội trưởng nói như vậy chẳng khác gì tự nhận mình bắt nạt nữ sinh mới như tôi sao?
- Hừ. Miệng lưỡi cũng được lắm!
- Quá khen! Đó chỉ là một chút xã giao mà một con người có học nên biết thôi! – Nó có í nhấn mạnh từ “có học”.

Hắn thờ hất ra nhưng vẫn không hề nao núng:

- 1 phần 3.
- Cảm ơn đã chiêu cố!

Nó liếc xéo hắn rồi trở về bên cuốn sách. Còn cả lớp thì khỏi nói. Há hốc mồm nhìn hai đứa nó. Nó là đứa con gái đầu tiên và có lẽ là duy nhất dám cãi nhau tay đôi với Khánh.

Một nụ cười hiểm ác và cái nhìn ghen ghét phát pháng đầu đó

Reng ... reng ... reng

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp đã phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đó. Mọi thứ trở về như cũ. Nhưng những lời xì xầm to nhỏ vẫn không ngớt.

-
- Học sinh mới! – một câu ra lệnh đầy băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chap 4

Tại căng-tin

- Mày gan lớn thật đấy! – Q. Anh vừa bóc gói “party mực” trên tay vừa dò hỏi nó.

Nó bỏ ổ bánh mì đang ăn dở ra hậm hực:

- Tại tao thấy ghét cái tính chảnh chọe không xem ai ra gì như hắn ta.
- Mày chưa biết đấy thôi Khánh là người có uy lực nhất trường đấy!

Nó bủn rủn về không tin, Q. Anh tiếp:

- Công ti nhà Khánh là cổ đông lớn nhất của cái trường học danh tiếng này đấy. Mọi hoạt động của trường đều do công ti nhà Khánh tài trợ chính cả.
- Tao ghét cái loại người cậy thế mà đi bắt nạt người khác điển hình là hắn.
- Đó là mày chưa thấy đấy thôi đến cả đàn anh 12 cũng phải nể Khánh một cây. Ngưỡng mộ quá đi.

Mi lắc đầu ngán ngẩm với nhóc bạn “hám trai” của mình.

- Khánh là mẫu boy friend lí tưởng đấy chứ! – Q. Anh lại tiếp tục mơ mộng.

- Cho tao cũng không thêm người gì đâu mà như tảng băng trôi – nó bấu môi – Á...

Q. Anh đập cho nó một phát đầu đinh.

- Chính cái đó đã làm cho bao cô gái si mê đấy! Mà thì biết cái mốc gì chứ. Không biết bao nhiêu là em/ bạn/ chị theo đuổi. Nhưng toàn bị Khánh đá đi không thương tiếc. Vậy mà ...

- Vẫn ngu đần đầu vào chứ gì? – Nó không để Q.Anh nói hết câu đã chặn họng.

- Chính xác! – Q.Anh cười tít mắt khi thấy nhỏ bạn mình cũng không đến nỗi “khù khờ”.

Cầm theo chai nutria và mấy cây kẹo mút hai đứa nó đi về lớp. Nhỏ Q.Anh vẫn không thôi “luyên thuyên” về hấn. Nào là học giỏi, công bằng, đẹp trai, nhà giàu, ... Nhưng chắc gì nó đã để tâm.

* * *

Sân thượng của trường.

Một chàng trai dút hai tay vào túi quần, hướng mắt về phía chân trời. Cái nhìn không xác định. Làn tóc đen bay lùa xòa trong gió. Sống mũi cao, khuôn mặt sắc sảo nhưng lạnh tanh, vô cảm. Cả người toát lên một vẻ gì đó lạnh lẽo cùng bao nhiêu nỗi buồn sâu thẳm trong trái tim. Không cần nói chắc m.n cũng biết là ai.

- Đến rồi – giọng lạnh lùng nhưng đầy uy lực. Vẫn đứng nguyên vị trí. Một người con trai tên Tú đi đến sau lưng. Trên tay cầm bộ hồ sơ. Tú lễ phép:

- Đây thưa hội trưởng.

- Tất cả rồi chứ? – hấn từ từ quay người lại, khẽ nhàu mày và nhận bộ hồ sơ từ Tú.

- Vâng – Tú chắc chắn.

- Tốt – cậu ta gật đầu hài lòng.

ú>

Hấn bất giác cười như vừa tìm ra được gì đó. Nhưng nụ cười đã nhanh vụt tắt đi và thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng cùng đôi mắt đen sáng.

Một ngày học cuối cùng cũng hết. Nó đeo balô rồi khoác vai Q.Anh đi về. Nó và nhỏ bạn đang đi trên hành lang và nói chuyện vui vẻ.

- Hà Mi! – một giọng nam trầm gọi nó.

Theo phản xạ nó và Q.Anh quay đầu lại, ngơ ngác. (Vì mới vào trường mà đã có người biết tên rồi) Một người con trai mặc đồng phục, mái tóc nâu vàng đang vẫy tay với nó cùng nụ cười rạng rỡ trên môi.

Nó sực nhớ ra gì đó rồi cũng nhòen miệng cười, vẫy tay đáp trả.

- Anh Bảo.

Bảo tiến về phía nó nụ cười tươi. Còn Q.Anh thì chết sững. Một phần vì vẻ đẹp trai của Bảo một phần là vì nhỏ bạn thân của nó quen đến cả hotboy của trường.

- Anh tưởng em quên anh rồi chứ! – Bảo vỗ vai nó như thân lắm í.

Mọi ánh nhìn của các h/s khác đều đổ dồn về phía 3 đứa nó. Ngưỡng mộ có, ngạc nhiên có, ghen tị có và ganh ghét cũng có,...

- Nhỏ đó mới vào trường mà ghê nhỉ - h/s 1 tặc lưỡi.

- Quen cả anh Bảo luôn – h/s 2 bấu môi.

- Hồi sáng tao còn thấy nó cãi nhau tay đôi với anh Khánh nữa kìa. – h/s 3 tức tối.

-

ại>

- Sao mà quên ân nhân của mình được chứ! – nó về trách móc.

- Ân nhân gì đâu, chỉ là giúp nhau thôi mà. Hi ... - Lại nụ cười ảm áp đó.

- Em phải báo đáp chứ nhì!

- Vậy em tính báo đáp sao đây? Anh là anh không nhận lại tiền đâu đấy.

- Anh quyết đi.

- Ồm ... để xem nào ... - Bảo ghé sát vào tai nó thì thầm – 2h chiều tại quán Bunny Style nha.

- À ... vâng. ... - nó hơi ngạc nhiên với kiểu báo đáp này.

- Anh đi trước nhá. Nhớ - Bảo vẫy tay và nhảy mắt kèm theo nụ cười ảm áp chạy đi mất.

< Phạm Quốc Bảo (Kun Phạm) là đàn anh của Hà Mi. Bảo hiện là hotboy của trường (đứng sau coldboy) và là hội trưởng phong trào của trường. Học giỏi, đẹp trai, nhà giàu nên được rất nhiều “gõ” trong trường hâm mộ. Bảo là người hòa đồng, vui tính, thân thiện, hay cười và tốt bụng.>

- Mày ghé nha! Quen cả anh Bảo-hotboy của trường luôn nha – Q.Anh vỗ vai nó cười nguy hiểm.

- Chà là hồi sáng lúc tao đến trường ... bla ... bla... - nó kể một tràng rồi xụ mặt xuống – Vậy đây xem tao có xui không chứ lị.

- Quen được anh là mày ngon rồi đấy. Người gì đâu mà đẹp trai thấy sợ. Nụ cười khiến cho bao nhiêu trái tim tan chảy. Mày không biết đâu anh là hotboy của trường đấy. Gia cảnh thì khỏi nói là một công ti đá quý cũng có tiếng trong giới thời trang đấy. Ôi sao mà mày sướng vậy Mi?

- Tao thắc mắc một câu là mày chỉ mới chuyển đến trước tao một tuần thôi mà sao cái gì cũng biết vậy Quỳnh Anh? Nghi lắm nha! – Nó cười gian.

- Con diên này – Q.Anh đập một phát vô lưng nó. Rồi ra về tự hào – Tao mờ nì. Còn nhiều cái mày chưa biết đâu. Thôi tao về trước đây ba đang đợi nê.

- Ủ' pp. – Nó vẫy tay với Q.Anh và ngó vô xe – Con chào bác! (Bố Q.Anh)

- Chào con – bố Q.Anh cười tươi.

Còn nó thì giờ gọi người ra đón thôi chứ biết sao giờ, có tiền đâu mà đi taxi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bunny Style

Chap 5: Bunny Style

Tại Bunny Style.

Nó bước từ cửa vô. Mặc một chiếc áo thun trơn màu trắng. Kèm theo chiếc quần yếm jean dài, rách, hơi bụi tí xíu. Trên vai đeo chiếc túi một quai dài. Thêm chiếc áo khoác jean tay dài xắn lên và đôi giày baby xinh xinh. Mái tóc màu hạt dẻ uốn đuôi ôm lấy lưng nó. Nó bỏ mái ngố và mặt mộc. Một phong cách hết sức teen. Có mấy ánh mắt đưa về phía nó. Không trang điểm nhưng vẫn rất cute với đôi mắt nâu to, hàng lông mi dài, cong vút (thật 100%).

Nó nở nụ cười rạng rỡ, hai má lúm đồng tiền xoáy sâu và chiếc răng khểnh dễ thương. Bảo đang ngồi đợi nó ở một cái bàn gần cửa sổ - chờ nó.

- Anh đợi lâu chưa? – nó kéo ghế ngồi đối diện Bảo. Cười dịu dàng.

- Cũng mới thôi – Bảo nhìn vẻ đẹp đơn giản mà mê hồn. Rất đúng chất nữ sinh. Buột miệng khen nó - Em xinh lắm

Nó hơi ngạc nhiên với lời khen của Bảo. Khuôn mặt nó có chút ửng hồng. Nó cười ngượng ngao, bối rối

- Anh quá khen rồi!

- Quý khách dùng gì ạ? – Tiếng của anh phục vụ phá vỡ bầu không khí ngại ngùng này.
- Cho em một Vani-chocolate đi – nó quay qua anh phục vụ thì bắt gặp ánh mắt nhìn nó trân trân (quá xinh).
- Nè anh – Bảo đánh thức anh.
- À ... dạ vâng thưa quý khách.

Cả hai lại nói chuyện vui vẻ. Vì là người hòa đồng nên nó và Bảo thân rất nhanh. Không còn cái cảm giác ngại ngùng nữa.

Sau đó nó đòi trả tiền nhưng Bảo nào lại làm như vậy, mắt mặt lăm.

- Ô ... đã bảo là để em trả tiền rồi mà – nó trách móc Bảo.
- Coi như em còn nợ anh nhá! – Bảo nháy mắt với nó kèm theo nụ cười tươi tắn đó.

Sau đó Bảo đưa nó đi dạo quanh thành phố. Đưa nó đi rất nhiều nơi. Nói cho nó biết rất nhiều thứ. Cả Sài Gòn như nằm gọn trong tầm tay của Bảo. Kết thúc buổi đi chơi Bảo đưa nó về.

- Cảm ơn anh đã đưa em đi nhiều nơi. Hôm nay em thật sự rất vui – nó cười tươi đầy thích thú.
- Không có gì chỉ cần em vui là được rồi. Thôi em vào nhà đi. Bye!
- Bye anh. Anh đi cẩn thận.

Một chiếc xe phóng vút đi nó quay lưng vô nhà. Đúng là buổi đi chơi mở rộng tầm mắt.

Vô nhà nó thấy chị Hoa đang ngồi nghịch với con mèo tam thể của nó.

- Misa! – Nó gọi. Nghe tiếng của cô chủ thân thương nó liền chạy tới dưới chân Mi.

Chị Hoa thấy vậy liền bật cười tiếc nuối:

- Em đi về rồi hả?
- Vâng – nó trả lời nhưng mắt vẫn không rời con mèo “iù” của mình – Ba mẹ chưa về hả chị?
- Ủ chưa đâu. Chắc chút nữa mới về.

Nó khề thờ dài rồi thả con mèo xuống. Đi lên phòng luôn. Ba mẹ nó rất bận nên rất ít khi ở bên nó. Nó cũng hiểu nên không buồn lắm. Từ lúc đón nó ngoài sân bay đến giờ vẫn chưa thấy đâu. Nhưng nó rất thương ba mẹ.

➤

Tắm xong nó diện bộ đồ bay màu hồng (màu nó kết nhất). Lại vì vụ facebook thôi.

Vì mới về Việt Nam nên nó nhận được khá khá lời hỏi thăm của bạn bè bên Mi.

Giờ nó đi sửa lại tên, thông tin cá nhân và vô xem lời mời kết bạn xem có ai quen không để add lại. Nó để ý đến cái nick “Kun Phạm” hơn 30k lượt người theo dõi.

(Lè: Mi nick fb là “Mun Nguyễn” 21.368 lượt người theo dõi)

Bật chat với Xu Xinh Xắn (Q. Anh – 16.712 lượt người theo dõi)

(Mấy cái nì là Lyn bịa thôi á đừng có lên fb tìm)

Ê mày

[Chỉ?]

Kun Phạm là ai?

[Link?]

xxxxxx

Đó

[à! Anh Bảo 12a1 đó mày]

Hờ

[Sao vậy?]

Sao anh biết nick tao?

[Sao tao biết được mày :3]

Ờ

[Ảnh add mày à?]

gật đầu

[Add lại chưa?]

Chưa

[Còn chảnh]

Rồi má!

- Mi à ông chủ với bà chủ về rồi nè! – Tiếng chị Hoa gọi nó.

Nó nghe ba mẹ về liền chạy xuống nhà luôn. Fb treo.

- Ba! Mẹ!

Nó chạy lại ôm cả hai người, ngậm ngùi một lúc rồi ngồi xuống ghế salong.

- Sao, trường mới thế nào con? – mẹ nó vuốt mái tóc màu hạt dẻ của nó.

- Dạ tốt ạ!

- À mai nhà mình có khách đấy! – Ba nó nói đều đều.

- Ai vậy ba? – Nó tròn mắt ngạc nhiên nhìn ba.

- Một vị khách quan trọng – mẹ nó cười hiền.

- À ... vâng – nó không hỏi thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp Gỡ Tình Cờ.

Chap 6: Gặp gỡ tình cờ.

Sáng nay nó dậy sớm chuẩn bị đồ đạc đầy đủ (không quên tiền như hôm qua nữa đâu). Nhưng nó có vẻ ngao ngán với bộ đồng phục. (Trong khi rất đẹp)

Áo sơ mi đơn giản, tay ngắn, viền cổ và tay màu xanh đen. Và kèm theo cái chân váy cũng màu xanh đen nốt. Khổ nỗi là cái váy ngắn chưa đến đầu gối. Rất bất tiện cho việc đi xe máy. Thắt xong cái calavat nó khoác thêm cái áo khoác da hãng Gucci, kéo khóa đến tận cổ. Tóc vẫn thả nguyên. Xỏ giày rồi nó xách balô hãng nike ra chiếc xe quen thuộc. Nhưng đó không phải xe máy bình thường mà là mô tô

Leo lên xe, đội mũ bảo hộ che kín mặt chỉ để hở mắt có kính che. Bật khóa, nổ máy và chiếc xe phóng vút đi. Còn khá sớm để đến trường, vì thế nên nó đến một nơi mà nó vô tình biết được nhờ buổi đi chơi hôm qua với Bảo.

Đua xe là trò tiêu khiển của nó (con gái mà chẳng nữ tính chút nào ==’’). Phóng với tốc độ hơn 150km/h quả là thích. Cũng khá lâu rồi, hồi còn bên Mĩ nó cũng là một tay đua đáng gờm. Là đàn chị trong thế giới đó. Cảm giác này đối với nó thật dễ chịu. Nó như tách biệt với nhịp sống của mọi người. Gần đến nơi nó giảm tốc độ. Dừng xe cạnh một gốc cây, bỏ mũ ra, xách balô và đi bộ. Cát áo khoác vào balô. Trước mặt nó là một khoảng đất rộng bao la. Cỏ xanh mướt, gió thổi vi vu và đặc biệt nhất là ở đây có loài hoa nó thích. Chỉ đứng sau hoa hồng.

Dang rộng đôi tay và hít một hơi thật sâu cảm nhận sự trong lành, sáng khoái. Mặt trời đã dần xuất hiện. Những tia nắng sớm ấm áp làm cho con người ta một cảm giác thật là dễ chịu. Những bông hoa ở đây dường như là mọc tự nhiên, không có bàn tay tác động của con người. Nó nhoẻn miệng cười mãn nguyện.

- Hoa Thạch Thảo! – một giọng nam lạnh lẽo chứa đựng nỗi buồn u uất làm nó giật mình. Nó quay đầu lại, ánh mắt sắc bén hướng về phía vừa có người lên tiếng:

- Ai? – rồi nó lại nhúm mày khi nhận ra người đó – là cậu sao?

- Không ngờ là cô – giọng nói khích bác. Còn ai ngoài “tàng băng trôi” kia nữa.

Rồi hấn lại đứng song song với nó. Vòng tay trước ngực, nhìn về một hướng vô định.

Nó không quan tâm. Khoanh tay trước mặt, khẽ nhắm mắt. Gió thổi làm mái tóc màu hạt dẻ của nó khẽ bay, tỏa ra mùi hoa hồng cao quý.

- Sao cô đến được đây? – Hấn vẫn giữ nguyên hướng nhìn giọng lạnh tanh đầy nghi hoặc.

Nó mở mắt ngồi xuống bãi cỏ xanh rì. Chằm chú nhìn những bông hoa Thạch Thảo đang dang mình đón nhận những ánh nắng sớm.

- Chỉ là tình cờ đi ngang qua nhưng cái mùi hoa Thạch Thảo đã đưa tôi đến. Không ngờ người như cậu mà cũng thích hoa này cơ đấy.

- ... - hấn không nói gì.

- Một loài hoa giản dị, đơn sơ, mộc mạc nhưng rất thuần túy. Đẹp một cách đặc biệt. Không kiêu kì như hoa Hồng, không tỏa hương bằng hoa Ngọc Lan, không mỏng manh như Bồ Công Anh, không lộng lẫy bằng hoa Lan, không khổng lồ như hoa Hướng Dương. Nhưng nó tượng trưng cho một tình yêu đẹp, trong sáng giữa Aní và Edible. Một người có thể hi sinh tất cả vì người mình yêu.

(Truyền thuyết hoa Thạch Thảo)

- ...

Nó tự dưng bật bật cười, nụ cười ngốc nghếch:

- Sao tự nhiên tôi lại nói điều đó với cậu nhỉ? Ngớ ngẩn thật mà!

- Chiếc mô tô đó là của cô? – Lạnh tanh

- Hờ ... Đúng ... - nó hơi ngạc nhiên nhìn hấn.

Bắt gặp hấn nở nụ cười bán nguyệt, tuy nhanh nhưng nó đã kịp nhìn thấy. Lúc hấn cười thật là đẹp.

- Không ngờ cô cũng biết đi mô tô – về sĩ nhục.

- Cậu khinh tôi quá rồi đấy! – Rồi chợt nảy ra í tưởng. Nó thốt lên khẳng định. – Đua không?

Câu nói đó đã đánh động đến tiềm thức của hấn. Hấn nhìn nó đầy nghi hoặc.

- Nếu tôi thắng thì cậu phải để cho tôi sống yên ổn cùng bạn. Và không được lên mặt với tôi – nó nói đầy tự tin.

- Còn nếu cô thua?

- Thì tùy cậu quyết.

- Được. Giữ lời – ngấn gọn và xúc tích.

- Đương nhiên. Móc ghéo – Nó nói rồi đưa ngón út ra. Hấn khựng lại.

- Trò trẻ con - rồi lạnh lùng quay đi.

- Không được! Vậy nếu cậu nuốt lời thì sao?

- Tôi sẽ không nuốt lời.

- Sao mà tôi biết được chứ! – Nó đứng dậy theo hấn. Bất ngờ hấn dừng lại quay lại gần sát mặt nó. Ghé vào tai thì thầm:

- Vì người thua là cô. – Rồi hấn quay đi.

Thình thịch ... thình thịch ...

Khoảng cách vừa rồi quả thật là rất gần. Nó đơ

1s

2s

3s

Rồi lại tự đập vô đầu mình. “Nghĩ vớ vẩn cái gì vậy chứ?”

Nhớ lại câu nói đầy chắc chắn của hấn, nó quát to:

- Đồ hồng hách. Ngươi cứ chờ mà coi.

Nó chỉnh lại tác phong rồi lên xe, nổ máy, cuộc đua bắt đầu hai chiếc xe phóng đi. Tốc độ ngày càng tăng.

Nó đâu biết rằng. Đó là nơi chất chứa bao kỉ niệm giữa hấn và người con gái hấn yêu thương. Nó cũng đâu biết rằng Thạch Thảo là loài hoa người con gái đó thích nhất.

...

Tại nhà xe của trường.

Một chiếc mô tô đã đậu sẵn ở đó. Chủ nhân của nó đang ngồi vòng tay trước ngực, vẻ thích thú.

Lúc sau. Một chiếc mô tô nữa đến.

- 5’38s – giọng lạnh tanh của người đến trước và ánh mắt vô cảm.

- Cậu muốn sao? Nói đi!

Người con gái bước xuống xe bỏ mũ bảo hộ ra. Lắc lắc đầu để mái tóc rũ xuống. Bay trong gió. Cảnh tượng đó làm ai kia có chút dao động nhưng rồi nhanh chóng trở về vẻ lạnh lùng ban đầu. Năng chiếu làm ánh lên màu tóc hạt dẻ và đôi mắt nâu tuyệt đẹp. Từng đường nét sắc sảo nhưng lại đang rất tức tối.

“Không ngờ hấn lại khó lường hơn mình tưởng”

- ... - hấn vẫn im lặng. Đeo balô đi thẳng.

- Nè, nói gì đi chứ! – Nó đeo vội balô gọi đằng sau.

Hấn bỗng dừng lại. quay sát mặt nó.

- Coi như cô nợ tôi – rồi đi tiếp.

Nó đơ lần 2 trước vẻ đẹp hoàn mĩ của hấn.

- Ồ ... - Định thần lại nó hét lên – Còn chỗ ngồi?

- 1 phần 3.

- Hừ. Đồ hách dịch. Nhưng cũng may là hấn còn cho mình ngồi yên ổn.

Nó lững thững đi phía sau. Nghĩ về cảnh tượng và những kiểu cách đòi nợ của hấn.

- Chị Trang con nhỏ đó láo thật mà! – một đứa con gái lên tiếng và đưa mắt nhìn người con gái tên Trang.

- Nó còn dám tiếp cận Khánh nữa chứ - đứa thứ 2 chen vào.

Rồi ba đứa, bốn đứa xì xầm nói xấu.

- Để xem tao xử lí mày ntn! - Người con gái tên Trang nói với điệu bộ khinh thường kèm theo nụ cười gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khách

Chap 7: Khách

Rồi cũng đến tới lúc mà nhà nó đón một vị khách đặc biệt.

Nó đang ngồi trên ghế salong hết sức thân nhiên. Quần baggy rách, áo phông tron màu hồng phấn. Tóc búi củ hành. Trông cực teen. Đang ăn bimbim và xem phim ngon lành thì mẹ nó đến lấy gối bimbim, tắt TV và gõ vào trán nó. Giọng nghiêm khắc:

- Ăn mặc thế này à? Đường đường là tiểu thư của tập đoàn trang sức đứng đầu Thế giới mà ăn mặc chả đoan trang gì hết. Lên thay đồ mau.

- Mẹ này ... - nó định cãi lại nhưng mẹ nó đã nhanh chóng phóng những tia tức giận về phía nó.

- Đi mau! Và nhớ mặc váy đấy.

- Vâng ... haizz ... - nó ỉu xìu đi lên phòng thay đồ và đổi style.

15' sau

Nó mặc chiếc váy màu hồng phấn (màu nó thích) hết sức đơn giản. Nhưng lại rất cao sang và quý phái. Vì là tiểu công chúa của chủ tịch tập đoàn trang sức nên khỏi nói trên người nó có những gì:

Lắc tay vàng, trang trí không quá cầu kì nhưng lại rất quý phái. Dây chuyền với mặt đá kim cương sáng lấp lánh. Đôi bông tai vàng đơn giản chỉ có một viên đá sáng. Cuối cùng là cái lắc chân vàng với mấy cái lắc khẽ reo lên khi nó di chuyển. (Chỉ là có khách nên nó mới đeo nhiều trang sức vậy thôi chứ bình thường nó chỉ đeo mỗi cái lắc chân vàng)

Mái tóc màu hạt dẻ uốn cong bồng bênh được nó thả tự nhiên. Kèm theo chiếc bôm có hai hình tam giác kiểu tai mèo đơn giản cũng màu hồng phấn nốt. Nhưng có điều nó để mặt mộc với một chút son xí muội.

Nhìn nó khác hẳn với phong cách teen, bụi bặm 15' trước.

Mẹ nó khẽ gạt đầu hài lòng vì đứa con gái của mình có “gu” thời trang tinh tế đến thế. Còn nó thì lại thờ dài thườn thượt.

Nó lại nhảy lên ghế salong ngồi khoanh chân, ôm gối xem TV tiếp.

- Ngồi kiểu đó hả? Con gái gì mà chả í tứ chút nào vậy? – Mẹ nó nhăn mặt vẻ không ưa.

Nó vội vàng cho chân xuống, chỉnh lại kiểu ngồi vẻ ép buộc.

Mẹ nó bật cười. Bà diện một bộ maxi trắng tinh tẽ. Mái tóc uốn thả bồng bênh. Có chút phấn son. Đồ trang sức sang trọng. Còn ba nó thì vẫn bộ vest lịch sự.

Nó chán quá, bỏ lên phòng tự sướng up lên fb.

.Tinh

Bo đã nhắn tin cho bạn

[Mun về VN có vui không?]

Có chứ! ^^

[Ồm . . . Bo thì buồn muốn chết!]

Sao vậy?

[Thì không có bạn]

Đùa hoài. Ngày nào mà chả có cả chục em đến làm quen xin sdt :p

[Haizzz . . . đào hoa nó vậy]

Ôi trời. Tự tin quá

[Chứ sao]

:3

[Mà xa Mun với Xu Bo buồn quá. Ở bên này có mỗi mình đơn độc]

Ờ ha! Thôi về VN luôn đi ^^

[Được đã về rồi á :3]

He he, mà lớp mình bữa nay sao rồi?

[Thì vẫn vậy thôi. Có 1 h/s mới.]

Ờ, nam hay nữ vậy??????

[Nam. Là người VN luôn]

Vậy là Bo có bạn rồi!

[Ủ, cũng bánh phết. Nhưng không = Bo]

Buồn nôn quá đi ông ơi

...

7h

Một chiếc Lamborghini dừng trước cổng nhà nó. Chị Hoa chạy ra mở cổng cho xe đi vô. Ba và mẹ nó đi ra tiếp đón. Mẹ nó kéo chị Hoa lại nói nhỏ:

- Chị lên kêu nhỏ Hoa xuống đây!

- Vâng.

Một người đàn ông mặc bộ vest lịch sự bước xuống xe. Mái tóc hơi ngả màu. Tiếp đó là một quý bà sang trọng. Bà diện một bộ sườn xám có đính đá, tay cầm cái bóp. Tóc màu nâu đồng uốn thả, trang điểm nhẹ. Mọi phụ kiện đều đỉnh đả cao cấp (phu nhân chủ tịch công ti đá quý cao cấp đứng đầu thế giới mà)

Và cuối cùng là một nữ nam. Cậu mặc bộ vest xanh đen lịch lãm ngoài chiếc áo sơ mi trắng tinh tể. Khuôn mặt lạnh lùng đến độ vô cảm.

- Chào anh chị! Mời anh chị vô nhà! – Mẹ nó bắt tay với người phụ nữ còn ba nó bắt tay với người đàn ông trung niên kia. Mẹ nó hướng mắt về chàng trai trẻ có vẻ ngoài lạnh lùng kia – Đây chắc là cậu chủ Trần.

- Vâng – người phụ nữ kia cười và nhìn vào cậu ta – Chào bác đi con.

- Hừ.

Hắn quay mặt đi làm mẹ hắn hơi ngại.

- Xin lỗi chị. Nó là thằng lạnh lùng như vậy đấy!

- À ... vâng, không sao đâu chúng ta vào nhà thôi.

Cả 5 người cùng vô nhà, hướng về phía bàn ăn thịnh soạn chị Hoa đã dọn lên trước. Ba nó ngồi đối diện với người đàn ông trung niên, mẹ nó ngồi bên cạnh đối diện với vị phu nhân kia và cuối cùng là chàng trai trẻ ngồi cùng ba mẹ cậu ta.

- Sao vẫn chưa thấy tiểu thư đâu? – Người phụ nữ lên tiếng hỏi mẹ nó.

Đúng lúc đó nó từ trên lầu bước xuống. Mẹ nó liếc qua nó rồi cười nói lại với phu nhân kia:

- Nó đang xuống đó ạ!

Lập tức hai cặp vợ chồng đều quay lại nhìn nó. Riêng chỉ có chàng trai trẻ là không nhìn nó mà để mắt đến những đồ trang trí cao cấp.

- Lẹ, lại đây chào hai bác đi con! – Mẹ nó

- Dạ. Con chào hai bác! – nó lễ phép và nở một nụ cười duyên.

Nghe giọng người con trai quay mặt lại. Vẫn lạnh lùng.

Hai người chạm mặt nhau ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chồng Tương Lai

Chap 8: Chồng tương lai

Nó giật mình khi thấy khuôn mặt lạnh tanh đầy quyến rũ của Khánh.

- Là cậu? – Nó ngạc nhiên.

Hắn khẽ nhún mày giọng lạnh lùng đầy ẩn ý:

- Lại là cô nữa à?

- Ủa. Hai đứa quen nhau sao? – mẹ nó nhận ra từ cách nói chuyện.

- Dạ không – cả hai cùng đồng thanh rồi quay lại nhìn nhau.

Mẹ hắn và mẹ nó bật cười. Nó ngại ngùng trở lại ngồi cùng mẹ mình.

- Đúng là tiểu thư nhà họ Nguyễn có khác. Rất xinh đẹp – mẹ Khánh cười hiền.

Nó hơi ngại với lời khen trực tiếp, hai gò má đỏ ửng lên, giọng bẽn lẽn:

- Dạ, bác quá khen.

Mẹ nó lên tiếng phá tan bầu không khí ảm đạm:

- Đây là bác Thành (chị bố hắn) và bác Thảo (chị mẹ hắn) là đối tác kinh doanh của nhà mình. Và đồng thời cũng là bố mẹ chồng tương lai của con.

- Sao? – nó sững sốt nhìn vào hai người mang danh “bố mẹ chồng” kia. Hắn có vẻ ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở về vẻ ngoài lạnh lùng. Còn ba, mẹ hắn thì cười tươi.

- Bác Thành là chủ tịch tập đoàn đá quý đứng đầu thế giới. Những viên đá trên người con toàn bộ là từ công ti nhà bác Thành cả đấy – bố nó nói đều đều, nhưng nó vẫn còn sốc. Nếu ba mẹ hắn là “ba mẹ chồng tương lai” thì đồng nghĩa với việc ...

- Khánh sẽ là chồng tương lai của con đó tiểu thư Hà Mi – mẹ hắn cười đầy thích thú – Nó là người lạnh lùng nhưng lại rất biết quan tâm người khác đấy. Hai đứa nhìn đẹp đôi mà nhỉ?

Thấy nó vẫn ngơ ngác mẹ nó khuyếch khuỷ tay của nó

- À ... dạ vâng ... - nó gượng cười.

- Hai đứa quen nhau rồi nhì? Ngồi cùng bàn cơ mà! – Ba hần cười cười.

Nó đi hết bát ngò này đến bát ngò khác. Còn hần thì vẫn rất bình thản.

- Xì, ai mà thèm quen cái loại máu lạnh như hần chứ - nó lẩm bẩm.

- Con nói sao? – Bác Thành nhăn mặt.

- À ... dạ ... cháu bảo là trên lớp Khánh đối xử với cháu rất tốt ạ - Nó cười vắn lại và liếc xéo hần.

Bữa ăn bắt đầu vui vẻ (giả vờ). Đang ăn thì mẹ hần lên tiếng:

- À! Còn chỗ ở thì sao đây?

Nó lại thêm một bát ngò:

- Đùng ... nói ... là ... con ở cùng ... tăng ... bằng ... à nhầm ... cậu ... ta ... nha – nó lấp bắp, cười như mèo.

- Mẹ đang tính nói vậy đây. Ý chị thông gia thì sao? – Mẹ nó đưa ánh mắt dò hỏi về phía mẹ hần.

- Đương nhiên. Còn í con thì sao? – Mẹ hần nhìn hần tươi cười.

“Cầu mong là hần đừng đồng í! Không thì chết mình mất. Làm ơn. Nói không đi” nó nhìn hần, mắt ngân ngán về không muốn.

- Không – hần lạnh lùng. Ai cũng ngạc nhiên. Riêng chỉ có mình nó là rất hài lòng với câu trả lời đó. Đang cười măn nguyện thì nụ cười đó bị dập tắt ngay lập tức bởi vẫn cái giọng lạnh lùng đó – Có bố mẹ chứ?

- Đương nhiên – mẹ hần nói chắc chắn và mẹ nó cũng gật đầu đồng í.

Nó trừng mắt lên nhìn hần.

“Cái đồ hách dịch kia ... mi chán sống rồi sao???”

.

Không khí lại trở nên vui vẻ, trừ nó. Nó cố nặn một nụ cười rồi đứng dậy:

- Dạ mọi người ăn tự nhiên, con xin phép ạ!

Ba mẹ nó hơi ngạc nhiên:

- Ăn no rồi hả con? – mẹ hần cười.

- Vâng – nó đáp cụt lùn rồi đi ra ngoài luôn.

- Kệ con bé đi chị - mẹ nó chữa rồi cuộc nói chuyện lại tiếp tục.

Nó hậm hực bỏ ra cái ghế đá bên hông nhà giữa một vùng đất toàn hoa hồng phấn – loài hoa nó thích.

- Tại sao phải làm vậy chứ???? Haizzzzz – nó tức giận đập đồ chậu hoa gần đó – Còn cái đồ chết dẫm kia nữa. Tự dung đồng í làm gì? Đúng là điên hết chỗ nói mà.

- Cô bảo ai điên cơ? – Giọng nói lạnh lùng của hần làm nó giật mình. Không chịu nổi nó đứng dậy chỉ thẳng vào mặt hần:

- Tôi bảo cậu điên đấy tự nhiên nói vậy làm gì?

- Cô tưởng tôi muốn làm à! – Hần dứt hai tay vô túi quần mặt vẫn bình thản.

- Vậy mắc chi cậu phải tuân lời như vậy?

- Cô cũng biết lí do mà.

- Tôi biết! Nó chỉ vì lợi ích về mặt kinh tế thôi. Nhưng mà làm vậy để làm gì cơ chứ. Tự dung tự lành lại phải ở cùng một kẻ máu lạnh. Đã thế còn ở riêng nữa chứ. Tôi mới 17t thôi.

- Hừ! Phải ở cùng một bà chằn như cô tưởng tôi vui lắm sao?

- Vậy kết thúc chuyện này đi!

- Không thể.

- Vì sao chứ?

- ... - hấn không trả lời quay lưng tính đi vô nhà.

- Đồ hách dịch – nó đang tính lao đến cho hấn một trường nhưng không thành thì chó còn mắc chân vào bệ đá ngã nhào ra trước. May là hấn đã nhanh tay đỡ lấy hông nó. Không thì nó thỏa thích “mát sa” với gai hồng rồi.

*Thình thịch ... thình thịch ... *

Tim nó đập mạnh khoảng cách bây giờ giữa nó và hấn là rất gần. Tay hấn đang ôm lấy cái “eo thon thả” của nó. Tay nó thì quàng chặt lấy cổ hấn (không rớt thì sao =]]). Ánh trắng sáng làm nó nhìn rõ khuôn mặt của hấn hơn. Đôi mắt sắc lạnh chứa một niềm đau. Sống mũi cao hoàn mỹ. Đôi môi mỏng đẹp đến độ toàn cầu. Gió khẽ thổi làm tung bay mái tóc màu đen của hấn. Từng đường nét sắc sảo, tìm nó như lỗ mất một nhịp.

Cùng cảm xúc với nó, hấn cũng nhìn sâu vào đôi mắt nâu, to, đẹp dưới hàng lông mi dài cong. Đôi mắt cho ta sự ấm áp, như hiểu thấu mọi tâm sự. Hai gò má cao dần đỏ lên. Đôi môi bé xinh có một lớp xỉ muối mỏng. Trắng làm ánh lên màu tóc nâu hạt dẻ của nó. Điểm nhấn là bộ đồ và cái bờm. Trông nó dễ thương hơn và có chút gì đó trẻ con, ngây thơ. Khi tim nó lỗ mất một nhịp thì tim hấn nhanh hơn một nhịp. Màu hoa hồng thoang thoảng từ người nó hay là từ bụi hồng sau nó?

Cái khoảnh khắc “bốn mắt nhìn nhau chẳng nói gì” đó có lẽ không kết thúc nếu mẹ nó không vô tình mở cửa gọi hai đứa nó vô ăn trái cây.

Biết mẹ nó đang che miệng nhìn hai đứa nó sưng sốt hấn vội kéo nó dậy. còn nó thì khỏi nói mặt đỏ như trái cà chua chín. Nó xua tay bao biện:

- Không phải như mẹ nghĩ đâu ... chỉ là ... sự cố thôi ...

- Con biết mẹ nghĩ gì sao? – Mẹ nó cười đầy ẩn ý.

- Ồ ... thì ...

Hấn ho khan một tiếng phá tan bầu không khí ngại ngùng đó. Hiểu ý, mẹ nó cười hiền:

- Thôi hai đứa vô nhà ăn trái cây.

Mẹ nó vô trước. Hấn vô sau và nó đi cuối. Đó là mẹ nó chứ là bác Thảo thì không biết là ngại ntn. Hix.

“Mà cái cảm giác chết tiệt lúc đó là gì? Chẳng lẽ là ... không không được. Tấy nảo”

Nhưng nó đâu có biết là lúc đó hấn cũng có chút giao động chứ. Nhưng nó nhanh chóng bị lấn át bởi một suy nghĩ khác. Hấn bây giờ đã không còn giống với hấn hai năm trước nữa. hấn bây giờ là một người lạnh lùng, vô cảm, làm mọi điều vì lợi ích của mình và nhất là không thể đụng vào cái thứ tình cảm đã làm cho hấn đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đua

Chap 9: Đua

Tiệc tàn.

Tiến gia đình hấn ra sân nó cố cười gượng. Vô nhà.

- Sao ba mẹ lại làm như vậy? – Nó nói như sắp khóc.

- Ba mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi – mẹ nó vẫn điềm tĩnh.
- Tốt cho con? Hay là tất cho công việc làm ăn của ba mẹ chứ?
- Con nói gì vậy? Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi!
- Con không ngờ chính ba mẹ mình lại đi lấy chính con gái làm vật thế để làm ăn – một giọt nước mắt lăn dài trên má nó.
- Con nghe mẹ nói nè ...
- Thôi đi! Con không muốn nghe gì hết.

Cảm xúc vỡ òa. Nó bật tai chạy lên phòng. Mẹ nso gọi theo:

- Hà Mi ...
- Bà cứ kệ con bé đi, để cho nó từ từ suy nghĩ rồi nó cũng sẽ hiểu thôi – ba nó vẫn trầm ngâm.

Mẹ nó cũng không nói thêm gì nữa bỏ lên phòng.

Tại phòng nó.

Nó tháo hết đồ trang sức trên người ra, vứt luôn chiếc bờm ra một góc. Nó chạy ra ban công cắn chặt môi để không bật khóc thành tiếng. Bên cạnh có mấy chậu hoa Thạch Thảo nhỏ, nó cầm bình xịt nước phun tới tấp vào một chậu hoa nhỏ. Có thể cho là chút giận.

- Tuổi nhiều như vậy hoa sẽ bị cảm lạnh đấy – một giọng nam trầm, ấm. Không ai khác ngoài ba nó.
- Ồ ... ba ...

Nó đưa cái nhìn đầy ngạc nhiên về phía ba nó nhưng nhanh chóng quay lại với những bông hoa.

- Ba không phiền con chứ?
- Dạ không. Có gì ba cứ nói – nó vẫn không nhìn ba mình. Ông ngồi xuống đối diện nó. Ánh mắt hiền từ ấm áp giàu tình thương.
- Chuyện đó ...
- Con không muốn nghe – nó ngắt lời ba.
- Ba biết là con chưa thể chấp nhận được điều đó. Nhưng đó cũng chỉ vì lợi ích của con thôi mà. Con là đứa thông minh chắc cũng hiểu tâm lòng của người làm ba này. Ở bên cậu ta con sẽ được hạnh phúc – ba nó nói đều đều.
- Sao ... ba biết???
- Vì ba là ba của con – ông cười hiền, xoa đầu nó – thôi con đi ngủ sớm đi và nhớ suy nghĩ kĩ đấy. Ba tôn trọng quyết định của con.

Ông hôn lên trán nó rồi đi về phòng.

Nó lúi điện thoại ra gọi cho Q. Anh.

- Leblank (Li-bờ-lanh)

Q. Anh ở đâu đây bên kia hơi bối rối. Từ lúc về VN Q. Anh không còn được gọi như vậy nữa.

[Ồ ... Mi ... Caitlyn ...]

Kiểm được sân chưa?

[À rồi ... đừng nói là mây ...]

Đúng! Mây có đi không?

[Ờ cũng được, giờ tao qua]

Ngay liền và lập tức.

Tút ... Tút ... Tút ...

Nó thay đồ ra. Mặc chiếc quần jean, đen, rách. Áo phông đen luôn. Khoác thêm chiếc áo khoác da và xỏ đôi giày đen nó đi xuống nhà lấy mô tô ra. Đội mũ bảo hiểm và phóng đi, đúng lúc gặp Q. Anh. Hếch mặt một cái rồi xe nó đuổi theo xe Q. Anh. Nhanh chóng đuổi kịp. Tay lái của nó còn đẳng cấp hơn Q. Anh nhiều.

Hai chiếc xe dừng lại tại một nơi vắng người qua lại. Nhưng lại rất nhiều tay đua.

Q. Anh bỏ mũ bảo hiểm ra. Mái tóc màu vàng nâu, uốn cong tí được thả xuống. Nhỏ mặc một chiếc quần jean ngổ rách, cũng áo khoác da và đôi boot cao. Q. Anh vẫy tay với người “dẫn đầu” những tay đua kia.

Nó cũng bỏ mũ bảo hiểm ra, lắc đầu để chỉnh lại mái tóc. Mặt không chút biểu cảm. Phong cách quá “chất”. Từ ngoại hình đến vẻ bề ngoài của nó đều thu hút ánh nhìn của những người khác. Nhất là từng đường nét sắc sảo trên khuôn mặt nó.

Q. Anh cười tươi để lộ răng khểnh duyên:

- Chào anh. Em là Leblank.

- À ... em của Leshin (lì-sin) hả? – Người kia nhún mày.

Q. Anh gật đầu:

- Vâng, còn kia là bạn em Caitlyn (cét-lin) - Anh nhìn về phía nó cười rồi ngoắc tay kêu nó vào.

- Chào – người đàn ông kia chủ động đưa tay ra bắt, về lịch sự - Anh là Xin Zhao (xin-j-hao).

- Chào! – Nó cũng bắt lại cho phải phép – Đua luôn chứ?

- Ồ không ngờ cô em lại máu chiến như vậy. Không phải lính mới sao?

- Hừ - nó cười đều – Đua là biết.

- Được rồi. Vào vị trí.

Lập tức những tay đua vô vạch xuất phát. Nó với Q. Anh đứng cùng nhau. Trên mô tô ở vị trí sẵn sàng. Đương nhiên là gây sự chú ý của các tay đua khác. Cả một đường đua nhưng chỉ có hai đứa nó là con gái. Có một số nụ cười mỉa mai và thích thú nhưng nó chẳng quan tâm. Tiếng súng vừa nổ. Những chiếc mô tô lao vút đi. Khi này những người kia mới thay đổi ánh mắt nhìn nó. Đúng là bà hoàng của tốc độ. Nó phóng bạt mạng, chỉ trong vòng chưa đầy 5’ nó đã bỏ xa những tay đua khác. Q. Anh cũng là một tay đua không vừa nhưng vẫn không vượt nổi nó.

Cán đích đầu tiên trong ánh mắt vừa ngạc nhiên, bàng hoàng xen lẫn ngưỡng mộ. Dù đi nó cũng là con gái mà.

2’ sau Q. Anh mới về đích.

- Đi với tao đến một nơi.

Q. Anh chưa kịp định thần lại thì nó đã phóng đi. Q. Anh cũng nổ máy đi luôn, để lại đằng sau những ánh mắt ngạc nhiên.

Nó dừng xe tại vùng đất đầy hoa Thạch Thảo kia.

Nó ngồi bệt xuống đất, môi mím chặt.

- Bộ mày có chuyện gì buồn sao? – Q. Anh ngồi xuống cạnh nó.

- ... - nó im lặng

- Nói tao nghe coi.

- Haizzzz ... Tao sắp chuyển chỗ ở rồi.

- Sao? Máy tính đi đâu? – Q. Anh hơi hoảng hốt – Mới về VN mà.

- Tao vẫn ở VN nhưng không phải là ở nhà tao.

- Phù ... Vậy mà tao tưởng mày lại bay ra ngoài nữa chứ. Ồ ... nhưng ... mà mày ở nhà ai? Qua nhà tao ở hả?

- Được vậy đã phước.

- Vậy ai?

- Hần!

- Hấn?
- Trần Gia Khánh.
- Hà????? – Q.Anh giật bản mình – Chuyện này là sao? Tao không hiểu. Sao mày lại ở nhà hấn?

Nó lại kể cho Q.Anh nghe về quyết định của ba mẹ nó. Nó thờ dài, mắt hướng lên trời.

- Vậy giờ mày tính sao đây?
- Tao cũng chả biết nữa. Đau đầu quá ... Không nghĩ nữa.
- Haizzz ...

Trong những cuộc đua xe nó và Q.Anh có những biệt danh riêng:

- Nó: Hà Mi: Cailyn
- Q.Anh: Leblank

Còn Lesin là là anh kết nghĩa của Leblank bên Mỹ giới thiệu chúng nó với những tay đua ở VN.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đụng Độ

Chap 10: Đụng độ

6:45 AM.

Đó là những gì nó thấy trên cái đồng hồ khi vừa mở mắt ra. Nó liền bật dậy sửa soạn để đi học.

Cũng chỉ vì tối qua đi về khuya đã thế còn suy nghĩ việc kia không ngủ được.

Đang tính xuống nhà đi mô tô thì gặp ba mẹ nó cũng chuẩn bị đi làm nên bắt buộc nó phải đi cùng ô tô thôi.

Vẫn bộ đồng phục “nữ tính”, vẫn chiếc balô Gucci quen thuộc nhưng hôm nay nso cột tóc cao và đeo đôi boot cao.

Lên xe nó ngồi sau. Ba mẹ nó ngồi trước. Nó đeo headphone trắng nghe nhạc và lướt face.

- Con có quyết định rồi chứ? – Ba nó nhìn nó qua gương chiếu hậu.

- ...

Nó không trả lời, mắt vẫn nhìn vô điện thoại. Hai tai đeo headphone rồi mà. Ba nó khẽ thờ dài biết tính nó bướng nên không hỏi nữa.

Thực ra lúc đó nó nghe thấy rồi, nhưng không muốn trả lời, cố nén tiếng thờ dài.

Cuối cùng cũng đến trường. Chào ba mẹ một tiếng rồi ra khỏi xe. Cố cười gượng. Đợi đến khi ba mẹ đi khuất mới quay lưng vô trường.

Đúng như dự đoán, cổng trường đã đóng. Nó thờ dài rồi đi ra phía tường bên hông trường.

- Chậc – nó tặc lưỡi.

Trước mặt nó là một bức tường khá cao. Khoảng 2m, trong khi nó chỉ cao 1m68. Đúng là khổ. Là con gái, mặc váy đã thế còn mang dép cao nữa chứ.

Nó lôi cái áo khoác da trong cặp ra. Mặc vô, kéo khóa cao lên cổ để khỏi bẩn áo trắng.

Nó vút cặp và đôi boot qua trước, chống tay vào hông nhìn cái tường một lượt. Nuốt nước bọt và bắt đầu.

Nó nhảy lên bắt hai tay lên mép tường, khó khăn lắm nó mới vắt được một chân qua tường. Thở phào một tiếng rồi nhảy qua bên kia.

Một cú tiếp đất rất đẹp nếu như không có ai kia.

Rầm ...

- Ui da ...

Nó đang nằm đè lên một người mà lại là con trai nữa chứ.

- Cô có tính dậy không vậy? Nặng như heo í.

Giờ nó mới để í, luống cuống đứng dậy. Là Khánh. Nó vội đỡ hấn dậy nhưng hấn hất tay nó đi, nhăn nhó về khó chịu.

- Xin lỗi – nó rung rung (nai rất giỏi)

- Hừ - hấn phui bụi trên quần áo.

- Tôi đâu có í, tại cậu đứng bên đây trước chứ. Đâu phải là tôi muốn vậy đâu.

Nó nhăn nhó. Giờ nó mới thấy vết trầy trên tay hấn đang rớm máu. Đã vậy còn dính cát bụi ở sân nữa chứ. Nó ngó nghiêng xung quanh.

- Cô tìm cái gì vậy? – Vẫn cái giọng điệu lạnh lùng đó.

- Cái ... cái ... A! Đây rồi!

Nó vớ lấy cái cặp. Hấn thờ hất ra. Vậy mà cứ tưởng cái gì quan trọng lắm chứ. Rồi nó lại lục tung cái cặp lên. Hấn nhú mày nhìn hành động của nó. Nó như đã tìm thấy.

- Đưa tay ra đây.

Hấn ngơ ngác không hiểu í nó. Nó liền giật cái tay bị trầy của hấn về phía mình. Lừa một cái. Hống hách nhưng lại rất ân cần. Nó lau từng chút một rất nhẹ nhàng. Mặt thì nhăn lại như mình bị đau vậy. Hấn hơi ngạc nhiên nhưng vẫn để cho nó lau. Chứ là đũa khác thì đã nhận được ánh mắt lạnh thấu xương, cái hành động khó chịu và hình phạt không lường trước được. Hấn ngồi đó, trước mặt nó. Nhìn nó lau vết thương cho mình. Từng đường nét sắc sảo trên khuôn mặt nó. Cái miệng lâu lâu lại chu lên thôi. Hành động rất dễ thương. Đôi mắt nâu to, má lúm xinh xinh, mái tóc màu nâu hạt dẻ uốn đuôi. Sao mà giống ... giống ... người con gái đó. Người đã khiến cho tim hấn có một vết thương rất sâu, rất sâu. Tưởng chừng như không bao giờ lành lại. Nhưng sao bây giờ, trước mặt nó, tim hấn ...

Bất giác hấn nhìn thẳng vào đôi mắt nâu tuyệt đẹp của nó. Ánh mắt đó đã bốt lạnh lùng, có lẽ có chút ấm áp, nhưng rất ít.

- Xong rồi! – Nó cười mãn nguyện trước thành quả của mình. Nụ cười ám ảnh – Cũng không tệ lắm.

Vết thương của hấn đã được lau sạch bụi bẩn và được che dấu đằng sau cái băng dính cá nhân. Lúc này nó mới ngược lên xem hấn ntn. Hai ánh mắt giao nhau. Nó hơi giật mình. Hấn đang nhìn nó, với ánh mắt hiếm thấy hàng ngày. Cảm giác rất ấm áp.

Tĩnh lại, hấn đứng dậy đi luôn. Không nói một lời làm nó tức ói máu. Nó bắt mắt quát lên:

- Nè, người ta giúp mình như vậy mà không biết cảm ơn lấy một tiếng à? Người gì đâu mà kì cục vậy?

Hấn đứng lại. Quay lại nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng như ngày thường:

- 2' nữa - rồi hấn quay đi luôn.

- Hờ - nó đơ ra một đồng. Mặt ngu thấy sợ - Cái gì mà 2'???? Chả hiểu ... ở ...

Nó giật mình nhìn đồng hồ.

6h58'

Nó sực nhớ sra mình đi học muộn, xỏ lại đôi boot (vậy là từ nãy đi chân đất hả chời T__T). Phui vẩy rồi xách cái balô chạy thục mạng về lớp

.....

- Trang à, xem con nhỏ mới vào trường lại tiếp cận Khánh nữa kìa – một giọng nữ chua chát đầy khinh bỉ.

- Đã đi học muộn rồi còn bày đặt đụng trúng Bin nữa – người con gái khác.

- Loại mặt dày trơ trẽn

- chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

- dám đụng vào Bin của tao hả (thím à của thím lúc nào v???) Mày coi chừng đấy – người con gái tên Trang lên tiếng đầy sát khí. Hai tay nắm chặt, ánh mắt tức giận. Rồi chợt cô ả phá lên cười – Sắp có chuyện hay rồi đấy haha.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Quyết Định Khó Khăn.

Chap 11: Quyết định khó khăn.

Đang ăn trưa.

Mẹ nó lên tiếng dò hỏi:

- Con quyết định rồi chứ?

- ...

- Bà cứ kệ con bé. Tôi tin là con bé đã suy nghĩ rất kĩ rồi – ba nó nhìn mẹ nó rồi quay qua nhìn nó, ánh mắt nhân hậu. – Dù gì thì con vẫn là con gái của ba. Ba tôn trọng quyết định của con. Thôi ăn đi – Ông gấp cho nó một miếng thịt.

- Cảm ơn ba – nó tiếp tục ăn và cố lảng tránh câu hỏi của mẹ nó. Bà khẽ thở dài.

Nó ăn thêm mấy miếng rồi bỏ đĩa đứng dậy đi lên phòng.

Cả tối qua nó đã suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Nó đã có quyết định của riêng mình.

.

.

2 PM.

Ba mẹ hắn đến cùng hắn. Có lẽ là đón nó.

Đến giờ này mà con chưa xuống thì chắc là không đi rồi.

Đứng dưới nhà. Mẹ nó nhìn lên phòng nó với chút hi vọng cuối cùng. Nhưng, nó đã không xuống. Mẹ nó thở dài rồi cùng ba nó đi ra chào đón ba mẹ hắn

- Chào anh chị - mẹ nó gượng cười – Mời anh chị vô nhà.

- Thôi chừng tôi đi luôn bây giờ - mẹ hắn cười tươi, ánh mắt đảo dác nhìn quanh xem nó đâu – Nhỏ Mi đâu? Sao không thấy?

- À ... ờ ... - mẹ nó cười lạt – Chị Thảo à chuyện này chắc là không được rồi.

- Sao? – Ba mẹ hắn ngạc nhiên.

- Dù gì thì bọn trẻ cũng lớn rồi. Tôi nghĩ là chúng cũng có cách nghĩ riêng của mình – Ba nó nói đỡ.

Hắn đứng ở sau, dựa lưng vào ô tô. Tay khoanh trước ngực. Hắn bật cười. Ý gì? Có lẽ là hắn cũng giống nó không muốn chuyện này xảy ra.

- Vậy thì chúng tôi cáo từ - mẹ hắn khoác tay chồng quay lưng ra xe và để lại nụ cười tiếc nuối.

Ba mẹ nó không bảo nhau cùng chờ dài.

- Anh chị lại nhà.

Ba hắn mở cửa xe chờ vợ, chuẩn bị vào thì ...

- Từ đây.

Lập tức năm cặp mắt cùng quay lại nhìn thẳng vào người mới lên tiếng.

Nó bước ra tay xách vali đồ

- Sao con chưa ra mà đi nhanh vậy? – Nó hắn học.

- Hà Mi – mẹ nó thốt lên ngạc nhiên.

Còn ba nó thì cười hiền như biết chuyện này sẽ xảy ra.

- Con hơi muộn rồi đấy! – Ba hắn nhủ thầm, còn mẹ hắn thì cười hiền.

- Thôi lẹ đi con!

Nó kéo vali đi, quay lại nhìn ba mẹ rồi nó ôm chào lấy hai người.

- Con sẽ thường xuyên về nhà.

Ba nó vỗ vai nó, mẹ nó đặt một nụ hôn lên trán nó.

- Chào ba mẹ con đi!

Nó cất vali vào cốp xe rồi ngồi sau ... cùng hắn. Ba hắn cầm lái, phu nhân ngồi bên cạnh. Nó liếc hắn một cái rồi đeo headphone vào nghe nhạc. Hắn cũng chẳng buồn quan tâm, cả người vẫn toát lên vẻ lạnh lùng ngang tàn đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nhà Mới.

Chap 12: Nhà mới.

15' sau

Chiếc xe cũng đã chịu đựng lần bán. Trước mặt nó là một tòa nhà không biệt thự mới đúng.

Xung quanh biệt thự là hàng rào màu xanh biển. Cái cổng đơn điệu nhưng rất sang trọng và quý phái. Hai bên lối đi vào là hàng cây xanh cắt tỉa gọn gàng. Bên tay trái là khu đất có cỏ mọc tự nhiên nhưng được cắt rất đẹp, một bên là chỗ trồng toàn hoa hồng phấn. Đúng loài hoa nó thích. Ở giữa có một cái xích đu. Bên tay phải là gara để xe vào sâu hơn có một cái bể bơi. Trung tâm là cái ngôi biệt thự đồ sộ kia. Trước cửa đi vào có hai chậu hoa hồng phấn. Nó tự hỏi là liệu họ có biết hoa hồng phấn là loài hoa nó thích hay không nữa. Mà sao trồng nhiều thế. Ngôi nhà thiết kế có chút kiểu tây rất bắt mắt.

Ba mẹ hắn đi trước, tiếp theo là nó đi sau tay kéo vali đồ, ngoái nghiêng nhìn ngôi nhà và hắn đi cuối vẫn cái tướng đi ngang tàn đó, hai tay đút túi quần mặt vô cảm.

Nó bước vô nhà thì thấy một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề đang đứng nhìn nó.

- Đây là Hà Mi người tôi nói với cô lần trước – mẹ nó nói với người phụ nữ đó rồi quay sang nhìn nó – đây là cô Phương người giúp việc nhà này.

- Chào tiểu thư – cô Phương lễ phép làm nó hơi nhột.
- Dạ chào cô, con tên Hà Mi sau này cô giúp đỡ ạ. – Nó bật cười tươi tắn.
- Cô Phương giúp Mi đưa đồ lên phòng đi – mẹ hán nhìn nó trêu mếu.
- À. Dạ.

Cô Phương giúp nó xách vali đồ lên lầu. Nó cũng theo lên cầu thang.

Tất cả các bậc đều lát đá hoa cương cao cấp. Cũng khá cao. Lên tầng hai có hai phòng gần nhau. Nhưng vẫn chưa dừng ở đó, nó theo cô Phương lên lầu ba. Ở đây có ba phòng và một cái cầu thang ngắn đi lên sân thượng.

Nó và cô Phương dừng lại ở cánh cửa gỗ thứ ba từ ngoài vào. Nó có vẻ tò mò với các cánh cửa còn lại. Hiểu ý cô Phương giải thích:

- Tầng hai là phòng của ông bà chủ và tiểu thư, tầng ba có một phòng này là của cô, bên cạnh là phòng của cậu chủ và phòng còn lại là của khách.

Nó không nói thêm gì chỉ gật đầu. Rồi cô Phương quay lại nhìn nó và đưa cái chìa khóa ra.

- Cô vào phòng đi để tôi giúp cô dọn đồ.
- Dạ không cần đâu cháu tự xếp được rồi!

Nó nhận chìa khóa và cười tươi.

- Vâng vậy cũng được.
- À, cô Phương này! Sau này đừng gọi cháu là “cô” nữa nha. Cứ gọi là Hà Mi là được rồi.

Cô Phương hơi bất ngờ với lời đề nghị của nó.

- Nhưng vậy sao được, bà chủ mắng tôi chết.
- Không sao đâu, chuyện đó để cháu lo chứ cô cứ gọi cháu như vậy cháu thấy nhột nhột làm sao í.

Cô Phương cười đồn hậu và khẽ gật đầu.

- Vậy cháu soạn đồ đi nha. Cô xuống nhà.
- Vâng ạ!

Nó cười tươi rồi mở khóa đi vào.

Cô Phương cảm thấy nó là con nhà giàu mà không hống hách như những người khác, đây là lần đầu tiên cô gặp người như nó. Ấn tượng rất tốt.

Nó bước vào phòng. Bốn bên tường đều sơn màu hồng kem, đúng “gu” màu của nó. Bên tay trái là một cái tủ gỗ lớn để treo đồ, một bên cánh có gương. Kế là cái giường, ga đệm và chăn gối đều có in hình hoa hồng. Bên cạnh là một cái bàn nhỏ để đèn ngủ. Trước mặt là cái tivi Sony màn hình phẳng 32inch được đặt trên cái kệ gỗ có ngăn kéo. Tiếp đến là cái bàn học có kệ sách ở trên và máy tính bên cạnh. Ngoài cùng là ban công rộng có mấy chậu hoa Thạch Thảo nhỏ cạnh lan can.

Bên tay phải là một cái cửa gỗ khác. Trong đó có một cái bồn tắm và w.c tất cả đều làm bằng sứ kể cả cái bồn rửa tay dưới tấm kính. Toàn bộ bao phủ màu trắng tinh tể.

Xem đủ nó mới lôi đồ ra xếp.

Ba mẹ hán dưới nhà dặn dò hán và cô Phương vài điều rồi cũng đi luôn. Có lẽ là bận việc công ti.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Chap 13:

Một ngày mới bắt đầu.

*Rầm ... Rầm ... *

- Dậy mau con heo kia. Dậy mau! – Khánh đứng ở ngoài đập cửa gọi nó dậy. Đơn giản vì không muốn nó trèo tường như hôm trước.

- Còn sớm mà ... - nó bực bội kéo chăn lên – Cậu gọi tôi dậy chỉ?

- 6h30' rồi mà còn sớm à? Bộ cô tính trèo tường như hôm trước sao? Đi học muộn bây giờ.

“Đi học” nó vừa nghe thấy hai tiếng đó liền bật dậy không kịp xem đồng hồ vì nghĩ hấn nói thật (dại trai lắm chứ bộ ^^).

Nó cuống hết cả lên:

- Chết, đi học. Đợi tôi xiu.

Nó vội đi làm VSCN, thay đồ, chải tóc và soạn sách vở nhanh nhất có thể.

Nó xách cái balô cùng cái áo khoác rồi chạy ù xuống nhà.

Tí nữa thì nó ngã ngửa ra sau vì thấy hấn không có vẻ gì là vội vã cả. Lại còn rất thản nhiên là đằng khác. Hiện hấn đang ngồi xem Tv cùng tác cà phê nóng.

Nó nghếch mặt ra:

- Ủa? Bộ không đi học hay sao mà còn ngồi đó?

- Cô xem lại đồng hồ đi – lạnh tanh

Nó không hiểu gì nhưng cũng giờ tay lên xem giờ. Lúc này nó mới biết là mình bị hớ. Máu dồn lên tận não. Nó hét lên:

- Mới 6h5' thôi sao????

Nó phóng ánh mắt có thể giết người ngay lập tức về phía hấn. Còn hấn vẫn tỉnh bơ xem TV.

Không nhịn được nữa, nó hung hỏ tiến về phía hấn. Đang tính cho hấn một bạt tai thì ...

- Á ...

Rầm

Tiếng hét vừa rồi là của nó.

Nó không biết đi đứng kiểu gì mà vấp chân vô ghế té thẳng xuống người hấn. Theo phản xạ hấn dơ tay ra đỡ nó, và thế là cả hai té xuống đất. Lúc này nó mới dám mở mắt ra. Hiện tại nó đang nằm trên người hấn, tay đặt trên vai hấn, khoảng cách lúc này rất là gần, còn gần hơn là lúc nó té ở bụi hồng nhà mình nữa. Nó cảm nhận được mùi bạc hà cao quý phát phảng đầu đó. Có lẽ là từ hấn

Mặt nó đỏ dần lên, vội vàng đứng dậy và không quên kéo hấn lên.

- Đúng là cái đồ hậu đậu – hấn bực mình thốt lên. – Cô biết đây là lần thứ mấy rồi không? Lần thứ ba rồi đấy. Người gì đâu mà chả có chút í tứ nào vậy?

- Tôi xin lỗi – nó cụp mắt xuống. Nhưng nhanh chóng trở về về đánh đá – nhưng tại ai chứ? Chả phải là tại cậu gọi tôi dậy sao? Tự dưng chọ phá giấc ngủ của người ta. Đã thế còn nói dối nữa chứ. Người gì đâu mà ...

Nó lườm hấn một cái sắc lẹm.

- Mà sao?

- Mà vừa xấu xí, nhỏ nhen, ích kỉ lại còn thích bắt nạt con gái nữa chứ. Chưa hết, cậu con nhà giàu mà hống hách. Đã xấu lại còn kiêu, đã điều mà còn điệu. Chảnh chày mờ, loại đàn ông con trai gì không biết nữa.

Nó truề môi rồi lè lưỡi chọc tức hấn. Vì sợ hấn trả thù nên nó xách balô chạy ra ngoài cửa xô giày rồi phẫn luân. Dù gì thì nó cũng chỉ là một nữ nhi yếu đuối thôi mà, trong khi hấn thì lực lưỡng thế kia.

- Hừ! Đừng là con nhò rắc rối.

Hắn lại trở về về lạnh lùng ngang tàn ban đầu.

Nó chạy ra công bắt taxi. Trước đó phải kiểm tra tiền nữa, không lại giống như lần trước. Ngại chết mất.

Đến trường.

Hình như nó là người đến sớm nhất thì phải. Trường vẫn còn vắng vẻ. Nó đi trên sân trường, cảm giác thật yên tĩnh. Không khí trong lành, từng đợt gió nhẹ thoảng qua rồi đi mất. Mấy chú chim nhỏ đang vui đùa trên những cành cây, lâu lâu lại cất tiếng hót véo von. Từng tia nắng sớm ảm ảm len lỏi qua kẽ lá chiếu xuống sân trường. Khung cảnh thật yên bình. Nó đi hết hành lang và cầu thang vô lớp. Đúng như dự đoán chưa ai đến cả. Nó cất cặp rồi chạy ra ngoài hành lang, đứng bám tay vào lan can. Đứng từ đây nó có thể thấy toàn bộ sân trường. Hít một hơi thật sâu như cố giữ sự trong lành, yên bình của buổi sáng đẹp trời này vậy. Bỗng nó cất tiếng hát. Giọng ca thì không nói:

[Can't do this on my own

I need someone for when I'm alone

Could you just pick up the phone

And tell me when you'll be home...]

Nó dừng lại khi nghe tiếng bước chân.

Bóp ... Bóp ... Bóp ...

- Em hát rất hay – sau màn vỗ tay là một giọng nam trầm, ảm

Nó quay phắt người về phía vừa lên tiếng:

- Ồ ... Anh Bảo ...

Bảo cười, nụ cười ảm ảm làm cho bao trái tim của các cô nàng tan chảy (trừ nó).

- Quả thật giọng ca của em rất hay.

Nhận được lời khen trực tiếp nó hơi ngại ngùng:

- À ... ừm ... Anh quá khen rồi.

- Hi. Em hát hay thật mà không cần phải khiêm tốn đâu ... Mà ...

- Sao anh? – Nó hơi ngạc nhiên.

- Anh không tin là em alone đâu. – Bảo có vẻ hơi lúng túng.

Nó bật cười thành tiếng. Nụ cười tươi để lộ cái răng khểnh duyên và hai má lúm xinh xinh. Chính nụ cười ảm ảm Bảo những ngày qua.

- Em mới học 11 thôi, không alone sao được.

- Giới trẻ bây giờ mà vẫn còn một sách như em sao? – Bảo nói đùa. Cảm thấy có chút ngại nên Bảo đổi chủ đề - Mà sao hôm nay em đi học sớm vậy? Hôm bữa ...

- Thì tại em hứng lên thôi.

Chưa để Bảo nói hết câu nó đã chặn họng. Mặt thoáng đỏ.

- Thôi anh đi đây! Em lo học đi đừng có yêu đương đây!

Nó bật cười trước lời nói ông cụ của Bảo.

- Vâng.

Đằng xa một ánh mắt nhìn nó đầy căm phẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chap 14

Ọt ... ọt ... ọt ...

Giờ là đến lúc bụng nó biểu tình. Từ sáng tới giờ nó đã ăn uống gì đâu. Nó nhìn xuống cẳng-tin. Nhưng ...

- Ôi thôi. Cẳng-tin đóng cửa rồi! Haizz ...

Nó thờ dài. Mới về VN chưa được một tuần nên chả biết nhiều, lần trước đi với Bảo có thêm đề í quán ăn đâu. Đúng là xui mà.

- A! Đúng rồi Q.Anh.

Q.Anh về nước trước nó một tuần nên chắc cũng biết ít nhiều quán ăn. Nghĩ là làm. Nó lòi điện thoại ra:

Calling Xu Xinh Xắn ...

Ở đầu dây bên kia có tiếng nói nhưng không phải là của Q.Anh

[Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời ... Tút ... Tút...]

- Cái con này không biết làm gì mà lại tắt máy. Bực mình quá đi. Haizzzz

Đối với nó mà nói đói mà không được ăn còn khổ hơn là làm bài tập của các giáo sư, tiến sĩ.

Thế là nó đành xoa xoa an ủi cái bụng của mình rồi đi vào lớp. Sân trường cũng đã có vài học sinh đến rồi. Nó nằm dài trên bàn.

10' sau.

Q.Anh đến, nhỏ hơi bắt ngờ vì sự có mặt của nó. Q.Anh lên tiếng về châm biếm

- Ôi dào, sao hôm nay đến sớm vậy?

Nhanh như cắt. Nó ngồi bật dậy nhìn con bạn với ánh mắt đầy hi vọng.

- Rảnh. Mà ăn sáng chưa?

- Đương nhiên là rồi – Q.Anh trả lời hết sức thản nhiên nhưng đối với nó là cực hình.

- Haizzz ...

Nó thờ dài rồi lại nằm dài ra bàn.

Bất ngờ Q.Anh quay xuống hỏi nó, ánh mắt tò mò:

- Mà nhà mới sao rồi?

- Sao là sao? Bình thường như mọi nhà khác chứ sao. Hồi kì. – Nó vẫn không ngước mặt lên.

- Ờo ... - Q.Anh bĩu môi.

- À, mà sao mày không nghe điện thoại của tao?

Lúc này nó mới ngồi thẳng dậy, cái nhìn có chút tức tối.

- Điện thoại á? Hết pin vút ở nhà rồi.

Chợt Q.Anh móc trong cặp ra cái kẹo mút đưa cho nó. Nó như vớ được vàng (kẹo mút là sở thích trẻ con nhất của nó)

Bỗng Q.Anh đổi sắc mặt, có chút đăm chiêu:

- Cái cảnh chỉ có hai đứa ở nhà thì sao nhĩ?

- Mày bị điên à. – Nó vỗ một phát vào lưng nhỏ.

- Mày bị điên thì có. Í tao bảo là mày có phải làm ôsin siêu cấp cho hần không kia. Nghĩ oan cho người khác không à. Chứ bộ mày nghĩ tao nói gì mà bảo tao điên?

- Ồ ... không có gì cả...

Mặt nó dần chuyển sang hồng. Giọng ngượng ngùng, hai mắt cụp xuống.

- Thật không vậy?

Q.Anh vẫn không tha cho nó. Tiếp tục tra khảo.

- Hà Mi có người gặp kia. – Giọng của bạn ngồi cạnh cửa lớp gọi nó. Tức thì cả hai người cùng quay ra ngoài. Đập vô mắt là khuôn mặt điển trai, mái tóc nâu vàng và nụ cười thân thiện.

- Ồ ... anh Bảo ... - Q.Anh nói trong vô thức.

Nó thấy Bảo liền chạy ra ngoài.

- Anh gọi em chi vậy?

- À ... không có gì. Chỉ là tiện thể đi qua đây rồi hỏi thăm em chút thôi.

Nó bật cười với lí do “ngây ngô” đó.

- Anh đùa à? Xa xôi gì đâu mới gặp lúc này mà.

Bảo cười trốn tránh. Đưa tay lên gỡ đầu rồi móc trong túi ra thỏi Alpenliebe chocolate đưa cho nó:

- À ... cho em này.

Nó hơi bất ngờ nhưng cũng đưa tay ra nhận. Có chút ái ngại:

- Ồ ... Cảm ơn anh.

- Kcj, em vô lớp đi anh đi đây.

Bảo cười rồi quay lưng đi luôn. Bước đi rất lững lờ.

Nó cũng đi vô lớp mà không may mắn để í alf có một cô gái chứng kiến mọi chuyện. Là cô gái lúc sáng. Khuôn mặt xinh xắn của cô ánh lên những tia tức giận, đôi môi quăn rũ khẽ nhếch lên nụ cười cay độc có chút mỉa mai.

Nó vào lớp đương nhiên là không tránh khỏi những ánh mắt khác nhau: ngạc nhiên có, ngưỡng mộ có, ghen ghét cũng có, .. Vậy là nó lại trở thành tâm điểm của những lời bàn tán khinh khùng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cảnh Cáo

Chap 15 : Cảnh cáo

Nó cảm thấy khó chịu với những lời bàn tán đó nên kéo Q.Anh ra ngoài ghế đá ngồi. Nó đeo headphone nghe nhạc.

Q.Anh nhận lúc nó không để ý liền lôi điện thoại ra chụp lén.

- Con quỷ này, tự dưng chụp lén tao chi? Tao ghét nhất là mấy cái việc làm bất chính như vậy lắm.

- He he, phải như vậy thì hình ảnh mới chân thực được chứ.

Và chưa được sự cho phép của nó Q.Anh đã post ảnh lên fb. Đối với nó thì chuyện đó cũng chẳng có gì to tát cả, còn hơn là nhiều tấm chụp lén của “fan” nó.

Đang vu vơ với “Bồ công anh” của Lil Shady thì có một nhỏ con gái vỗ vỗ vai nó. Nó quay lại, tháo một bên tai nghe ra.

Nhỏ đó hình như học lớp 10.

- Chị là Hà Mi có phải không ạ?

- Ủ. Có chuyện gì vậy em?

- À, có chị nào ở đằng kia nhờ em gọi chị đến ạ. – nhỏ đó chỉ về phía sau phòng tin.

Câu nói này đã đá động đến Q.Anh. Cả hai đều ngạc nhiên nhìn nhỏ đó.

- AI?

- Dạ, em cũng không rõ nữa. Hình như là chị Trang hay sao í.

- Ủ!

Rồi nhỏ đó chạy luôn, nó quay sang Q.Anh với ánh mắt thích thú.

- Đi không?

- Why not!

Vậy là cả hai đi về phía nhỏ kia mới chi.

Sau dãy phòng tin.

Một đám con gái đang đứng chờ hai đứa nó, chính xác là chờ nó. Hai đứa nó không chút sợ hãi.

- Chị Trang. Nó đến rồi – Một đứa con gái lên tiếng.

Sau đó đám người tản ra, một người con gái khá xinh đẹp với khuôn mặt như búp bê, nhìn quen quen. Là Thảo Trang

Đứng trước mặt nó và Q.Anh là một cô gái cũng mặc đồng phục trường Z, mái tóc màu tím đậm uốn đuôi. Cả người toát lên vẻ cao sang, quý phái. Khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt tức giận và nụ cười cay độc nhìn nó.

- Cậu gọi tôi đến đây làm gì? – Nó vẫn rất bình tĩnh. Cũng đúng thôi, nó là một tay chửi nhau. Bên cạnh nó Q.Anh cũng là một cự Karate-do nên nó cũng không mấy lo lắng (nó không có võ không phải vì không đi học mà học không vô __!)

- Tao khuyên mày nên tránh xa Khánh ra đi! – Trang khích bác

- Ha ha – nó bật cười nhưng là nụ cười giễu cợt, khinh bỉ.

- Mày cười cái gì? – Trang hơi tức nhưng nhanh chóng trở về vẻ vẻ nể ngoài cao mạn rất nhanh – Đừng nghĩ là tao đùa. Cái loại như mày mà đòi đến với Khánh sao? Không đủ tư cách.

- Ô! Tôi không đủ tư cách thì cô nghĩ là cô đủ tư cách sao? – Nó cười nửa miệng.

- Con ranh này.

Trang giờ tay ra định tát nó nhưng đã nhanh chóng bị Q.Anh giữ lại. Trang tròn mắt lên nhìn Q.Anh:

- Bỏ ra!

Lập tức Q.Anh hất tay Trang ra khiến cô nàng mất thăng bằng, may là có bạn “đệ” đỡ lại không thì “mắm” đất rồi. Q.Anh tặng Trang nụ cười khinh bỉ.

- Mày dám?

Bọn đàn em tính tiến lên đánh trả thì Trang giơ tay ra hiệu dừng lại. Trang chỉ thẳng tay vào mặt Q.Anh:

- Mày không liên quan. Mau cút đi.

Vẫn không hề nao núng Q.Anh nhún vai rồi cười khẩy khiến cho Trang càng tức thêm.

Cô ả vẫy tay ra hiệu cho bọn đàn em xông lên. Đối với Q.Anh thì không xi nhê gì, nhưng vấn đề là ở nó – võ cào cào cũng chỉ đụng đến da bọn kia là cùng ==’

Vừa bảo vệ mình lại còn phải lo cho nó nữa nên Q.Anh cũng khá mệt, bọn chúng quá đông. Không trụ nổi Q.Anh bị ba bốn đứa giữ lại, nhỏ cổ giằng ra nhưng càng cố càng mất sức. Còn nó thì quá dễ để giữ lại.

Trang tiến lại gần Q.Anh, nở nụ cười cay độc rồi nâng cằm Q.Anh lên:

- Cũng khá cừ đấy!

- Hừ ... - Q.Anh trừng mắt lên nhìn Trang.

Trang liền cho Q.Anh một phát đấm vào bụng.

- Đề Q.Anh đi, đây là chuyện giữa tôi và cô không liên quan đến Q.Anh. Thả ra.

Nó gào lên vì nó không muốn vì mình mà Q.Anh bị tổn thương.

- Được. - Trang bỏ Q.Anh ra và tiến về phía nó. Vẫn cái nụ cười ác quỷ đó – Khá khen cho tình bạn của chúng mày.

Chát ...

Một cái tát giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của nó, in hằn năm lốt tay của Trang. Nó ngã xuống, tay ôm mặt.

- Đây là cái tát cảnh cáo. Mày mà còn đụng đến Khánh của tao (của ả lúc mô v ả) nữa thì sẽ không nhẹ nhàng như lần này nữa đâu.

- Của cô sao?

Nó không chịu thua đứng dậy, nhìn cô ả với ánh mắt khinh bỉ.

Chát ...

Lại một cái tát nữa giáng xuống khuôn mặt nó. Cái tát này lực hơn nên máu từ khóe miệng nó chảy ra.

- Không của tao thì cũng chưa chắc là của mày. Nên nhớ hai cái tát hôm nay và mau chóng cút xéo đi. Đừng để tao thấy mày tiếp cận Khánh lần nữa.

Trang nói rồi cùng bọn đàn em bỏ đi. Q.Anh vừa được thả liền chạy lại chỗ nó.

- Mày có sao không?

- Xin lỗi vì đã liên lụy đến mày.

- Còn nói nữa. Tao thề là nó phải trả giá cho việc ngày hôm nay.

Q.Anh tức giận giáng một đấm xuống đất đầy phẫn nộ.

- Bỏ đi – nó cố đứng dậy lau chỗ máu ở miệng.

- Sao bỏ được. Bọn nó cạy đông bắt nạt ít mà. Lũ bản thù.

- ...

Lúc sau.

Hai đứa nó vô lớp. Trang không có ở trong. Nếu có thì không xong với hai đứa nó rồi.

Hắn đã đến và ngồi ở chỗ, hai tay khoanh trước mặt, ánh mắt sắc lạnh. Sao mà giờ nó thấy ghét hắn kiểu gì đó. Nó về chỗ, không liếc hắn đến một cái.

- Cô liều nhò.

- ... - nó liếc nhìn hắn với ánh mắt í không hiểu hắn nói gì.

- Chưa có sự cho phép của tôi mà đã dám tự tiện ra ngoài.

Nó đã bực mình thì chớ nghe hắn nói còn bực hơn, không nhin nữa, nó đốp lại, giọng rung rung:

- Cậu nghĩ mình là ai chứ? Tôi là ôsin của cậu hay sao mà phải chờ sự cho phép của cậu?

- Hừ - hắn cười nửa miệng rồi mới quay sang nhìn nó. Giờ hắn mới thấy khuôn mặt đang đỏ ửng lên của nó. Chẳng lẽ hắn mới nói có mấy câu mà đã như vậy? Không phải. Nó vừa bị tát. Hắn khề nhúu mày nhìn nó.

Thấy vậy nó liền quay mặt đi. Nó không muốn hắn nhìn thấy vết tát.

“Tại sao mình phải như vậy? Chẳng phải cũng vì hắn sao?” nó tự nghĩ ngò mình, nó cảm thấy mình thật sự rất ngốc nghếch.

- Cô đánh nhau à?

- Không! – Nó cố quay mặt đi.

- Còn chối, mới học lớp 11 mà đã giờ thói côn đồ rồi.

Câu nói của hắn có chút mỉa mai. Q.Anh không chịu nổi nên quay xuống trả lời giúp nó:

- Phải. Là đánh nhau đó nhưng không phải đánh người ta mà bị người ta đánh. Tất cả cũng tại cậ ... u ...

Q.Anh bỏ dở câu nói vì thấy ánh mắt tức giận của nó. Nhỏ không nói nữa hậm hực quay lên.

Hắn nhúu mày về không hiểu. Vì hắn sao?

- Không phải đâu. Đừng tin lời nó. Nó nói khoác đó. Tôi chỉ là bị dị ứng thời tiết thôi. – nó bao biện và không muốn mới vào trường mà đã nổi tiếng với cái danh đánh nhau rồi. Quá nhọ.

Hắn nhìn nó với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Ọt ... ọt ... ọt ...

Bụng nó lại lên tiếng. Từ sáng chưa ăn gì mà lúc nãy còn ... nữa nên thật sự giờ nó rất đói.

Hắn cười nửa miệng, còn nó thì cúi gằm mặt xuống. Vỗ nhẹ bụng.

“Cái bụng chết tiệt, làm tao mất cả mặt. Có kêu thì cũng phải chọn lúc mà kêu chứ. Ngại chết mất”

- Này. Ăn đi.

Hắn đưa ra trước mặt nó cái hộp có đựng hai cái bánh bao nóng và trai nutria.

Nó ngơ ngác nhìn hắn rồi dần chuyển thành ánh mắt nghi hoặc:

- Í gì đây?

- Chẳng phải cô đói sao? Hay không ăn. Vậy thôi tôi đánh cá vậy.

Hắn đang định lấy về thì nó cản lại.

- Thì ... thì ... ăn

Hắn thoáng cười:

- Ngốc.

Nó không để í vì đang đói mà có cái ăn thì quên luôn cả bực mình rồi.

Còn cả lớp thì há hốc mồm ra nhìn hai đứa nó. Nhưng vừa bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của hắn thì ai về việc nấy không dám ho he nửa lời.

Ngạc nhiên cũng đúng thôi. Vì trước giờ có thấy hắn như vậy đâu. Đặc biệt là ánh mắt và nụ cười đối với nó.

Hắn đút hai tay vào túi quần rồi đi ra khỏi lớp. Hắn cảm thấy bất an vì vết đỏ trên mặt nó nên đi điều tra thử.

Chính hắn còn không hiểu tại sao mình lại làm vậy nữa.

Vì nó sao?

Lần đầu hắn lo lắng cho một người con gái,

Lần đầu hắn mua đồ ăn sáng cho một người con gái,

Lần đầu hắn cười vì sự ngây ngô của người con gái đó,

Lần đầu hắn muốn biết lí do làm người con gái đó tổn thương,

Lần đầu hắn trông chờ nụ cười “thiên thần” của người con gái đó,

Kể từ hai năm gần đây.

Hắn chỉ là một con người lạnh lùng, quyết đoán, vô tình, ít cười, không quan tâm người khác,...

Nhưng nó ... đã khiến hắn thay đổi?

Nhưng hắn nhất quyết không để thứ tình cảm đó làm chủ mình lần nữa. Một lần đối với hắn là quá đủ rồi. Hắn sợ, sợ tim mình sẽ phải có thêm những vết thương mới trong khi vết thương cũ còn chưa kịp lành lại ...

* * *

Tại sân thượng.

- Hôm nay ở trường có vụ xô xát nào không? – Cái giọng lạnh lùng đầy uy lực của hắn đưa về phía Tú.

- Dạ em cũng không rõ nữa, nhưng hình như là có. – Tú vẻ không chắc chắn.

- Có chuyện gì sao?

- Dạ thưa hội trưởng, thoe như em được biết thì sáng nay có hai người con gái học lớp 11 lên phòng y tế.

- Để làm gì?

- Hình như là đến xin ít băng dán cá nhân, bông và cùn hay sao ạ.

Hắn chợt nhớ lại mấy cái băng dính cá nhân trên tay nó và Q.Anh.

- Cô ta bị sao?

- Chỉ bị xây xát nhẹ thôi. Một người còn bị mấy vết lằn trên mặt, hình như là bị tát.

Nghe đến đây thì hắn đã đoán chắc hai người đó là ai rồi nhưng vẫn hỏi lại cho chắc.

- Hai người đó là ai? Học lớp nào?

- Hình như là học cùng lớp với hội trưởng. Một người tên Q.Anh còn người kia là ... - Tú ngập ngừng, cố nhớ tên người kia.

- Hà Mi? – Hắn lạnh lùng tiếp lời.

- À ... dạ đúng rồi, Hà Mi.

- Cậu đi điều tra ngay cho tôi.

- Dạ vâng.

- À, ... Lần sau đừng dùng chữ “hình như” nữa, chói tai lắm.

- Vâng! Em biết rồi.

Tú chạy đi mất, hắn thở dài rồi nhìn xa xăm về nghĩ ngợi.

* * *

Một ngày học dài lại kết thúc.

Hai đứa đi cùng nha về. Q.Anh:

- Mày sướng rồi nha!
 - Sướng cái mốc gì. Vì hần nên tao mới bị bỏ đói chứ bộ, đã thế còn ...
 - Được người ta quan tâm vậy rồi còn gì.
 - Quan tâm á. Mắc ói – nó bừa bãi - Mà kể cũng lạ sao tự nhiên hần lại quan tâm đến tao như vậy nhỉ? Hay alf có í đồ gì đây?
 - Từ trước đến giờ Khánh cũng đâu có như vậy. Chưa có đứa con gái nào được quan tâm như mày đâu đấy, hay là ... - Q.Anh nhìn nó gian gian.
 - Con điên.
 - Mà đây là lần đầu tao thấy Khánh cười đấy. Ôi trời ơi sao àm đẹp trai vậy chời???
 - Quá sến.
 - Kệ tao! À mà chuyện hồi sáng sao mày không nói toẹt ra luôn đi?
 - Mày bị điên à?
 - Mày điên thì có. Vì hần mà mày mới ra nông nổi này mà.
- Nó chột đưa hai tay lên sờ má, vẫn còn hơi rát.
- Kệ đi!
 - Sao kệ được? Đâu thể bị bắt nạt mãi thế.
 - Tao chỉ cho qua lần này thôi. Lần sau mà như vậy thì tao không cho qua đâu.
 - Còn lần sau nữa á? – Q.Anh tròn mắt nhìn nó – Mà tao thấy mày kì kì sao á. Đây là lần đầu tao thấy mày cho qua dễ dàng như vậy đấy!
 - Xi... dù gì cũng mới vào trường mà. Tao không muốn gây ấn tượng nên mới cho qua vậy thôi. Chứ mày nghĩ tao dễ dãi vậy sao?
 - Chả phải bây giờ mày cũng là tâm điểm của mọi sự chú ý rồi sao!
 - Sao?
 - Mày tự biết thôi.
 - Xi ...

Rồi hai đứa chia tay ở cổng trường.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người Lạ

Chap 16: Người lạ

Nó đang lơ ngơ không biết đi cái gì về thì một chiếc Lamborghini đậu trước mặt nó.

Còn chưa hiểu gì thì hần ở trong xe ngó ra:

- Lên xe đi.

Nó ngó nghiêng rồi nhìn hấn, tay chỉ vào mặt mình:

- Tôi á?

- Không cô thì còn ai nữa. Lơ ngơ như con ngốc.

Nó lườm hấn một cái rồi cũng lên xe.

- Vâng tôi ngốc nên mới phải đi cùng xe với cậu.

- Sao?

- Mới 17t học lái đi ô tô – nó bữ môi.

- Ai bắt cô đi đâu chứ. Không thích thì xuống xe đi.

Nó lườm hấn cái nữa rồi quay ra cửa sổ.

- Đồ ki bo.

- Ki bo thì đã không cho cô lên xe rồi.

- Xi.

Nó lòi điện thoại ra nghịch, không thèm nói chuyện với hấn nữa.

- Hồi sáng cô với Trang có chuyện gì sao?

Hấn bắt chợt hỏi làm nó hơi ngạc nhiên. Hoi ấp úng:

- Ở ... đâu có ... mà Trang nào? Tôi không quen.

Thái độ vừa rồi của nó làm hấn hơi hụt hẫng. Hấn cũng chẳng hỏi thêm gì nữa.

Về nhà.

Nó hơi ngạc nhiên khi thấy đôi giày của con gái. Không thể là giày của cô Phương được. Chẳng lẽ lại có thêm người?

Nó cũng bước vô sau hấn. Vừa vô nhà đã thấy một đứa con gái mặc quần đùi jean, áo cánh dơi ngắn có hình kitty màu trắng trông rất dễ thương. Tóc búi củ hành, bỏ mái ngố và kèm theo cái bờm đỉnh.

Nhỏ đó đang ngồi trên ghế salông xem TV và ăn vặt. Vừa thấy hấn, nhỏ đó liền chạy lại ôm cổ hấn cùng tiếng gọi đầy triu mến:

- Anh Khánh.

Nó hơi ngợp, theo như bình thường thì nhỏ đó sẽ bị hấn đẩy ra và “xử đẹp”. Nhưng không. Hấn không những không đẩy nhỏ ra mà còn ôm lại và nụ cười ấm áp.

“Không giống hấn chút nào. Chẳng lẽ đây là ... người yêu của hấn.”

Nó thấy nhột nhột sống lưng, da gà nổi cả lên và trong lòng có chút khó chịu. Thấy mình đứng đó hơi thừa nên nó vội đi lên phòng thay đồ. Những câu hỏi về người lạ mặt đó liên tục xuất hiện trong đầu nó.

“Cô ta là ai?”

Có quan hệ ntn với Khánh?

Sao lại ôm nhau?

Lại còn trước mặt mình nữa?

Mà sao hấn lại không phản kháng?

Nụ cười đó nghĩa là sao?

...”

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì nó quyết định xuống bếp hỏi cô Phương

- Nhỏ đó là ai vậy cô?

- À là Quỳnh Chi, em gái cậu chủ.

- Hờ - nó đờ người – Em ruột ả?

- Cũng có thể nói là vậy – cô Phương cười hiền.

- Hai người đó có vẻ thân nhau nhỉ?

- Ừ hai người đó rất thân nhau. Cậu chủ rất thương tiểu thư và tiểu thư cũng vậy.

Nó không hỏi thêm gì nữa, giúp cô Phương dọn đồ ra bàn ăn.

< Trần Thị Quỳnh Chi, 15t. Em gái ... của Khánh. Rất xinh đẹp, cá tính và đanh đá >

Trên bàn ăn.

- Anh hai người này là ai vậy? – Chi nhìn hấn rồi nhìn nó – đừng nói là ...

- Ừ, cô ta là Hà Mi.

- À... ra là chị ...

- Chào em – Nó tươi cười.

- Hừ, còn tôi là Quỳnh Chi – Chi có vẻ không thích nó.

Không khí bỗng trở nên âm đạm. Hấn hỏi Chi:

- Mà sao em lại đến đây?

- Bộ em không đến được sao? – Chi dỗi.

- Ý anh không phải vậy, chẳng phải em đang ở cùng bố mẹ sao?

- Mẹ bảo em qua đây.

- Sao?

- Hề ... em đùa thôi. Tại bố mẹ chuẩn bị đi công tác sang Hàn Quốc rồi nên em sang ở ké hai. Với lại ... phải trông chừng hai người nữa chứ ...

- Con quý này.

- Chứ hai không thích à? Vậy chiều em về – Chi xụ mặt

- Thôi ... thôi ... hai thua em. Em cứ ở lại đây đi.

- Nhưng em sợ có người không thích.

- Ai?

Chi lén nhìn nó.

- Ở ... em cứ ở lại đi. Chị không phản đối đâu. Càng đông càng vui mà – Nó hơi luống cuống.

- Không có chị vui hơn – Chi lăm bằm.

Nó không hiểu tại sao Chi lại như vậy. Nó có làm gì sai đâu mà không thích nó.

Nó bỏ đĩa, không ăn nữa. Đi ra cái xích đu chỗ bụi hồng. Đeo headphone nghe nhạc.

- Chi là người như vậy đó, nhưng thật sự nó rất mỏng manh.

Cô Phương lại chỗ nó khiến nó giật mình.

- Ô ... cô

- Chi nó quý Khánh nên mới như vậy thôi.

- Dạ, có sao đâu cô.

- Đó là chưa quen thôi, chứ cháu mà tiếp xúc nhiều sẽ cảm thấy quý nó ngay thôi. Con bé được nuông chiều từ nhỏ nên rất đông đánh và tiểu thư.

- Hi ... Con gái đứa nào mà chả vậy cô. Mà còn là tiểu nhà họ Trần nữa không đông đánh sao được cô.

- Cháu cũng có vẻ thích hoa Hồng nhỉ? – Cô Phương thấy nó rất ân cần với mấy cây hoa.

- Dạ, hoa hồng là loài hoa mà cháu thích nhất đấy ạ. Đặc biệt là hoa hồng phấn. Hình như Khánh cũng có vẻ thích hoa hồng lắm nhỉ? Cháu thấy cậu ta đặt mấy chậu trên ban công.

- Ủ, có lẽ là từ bà chủ.

- Dạ? Bác Thảo í ạ? – Nó hơi ngạc nhiên

- Không hẳn, mẹ đẻ của Khánh cơ.

- Mẹ đẻ? Vậy ... bác Thảo ... - nó ngập ngừng.

- Phải, bác Thảo không phải mẹ ruột của Khánh

- Vậy mẹ ruột của Khánh là ai ạ? Và bác Thảo có quan hệ ntn ạ? – Nó tò mò.

- Mẹ ruột của Khánh ...

- Cô Phương ơi. Vào giúp cháu dọn phòng với.

Tiếng của Chi chấm dứt cuộc nói chuyện của nó và cô Phương.

- Vâng, tôi vào liền – Cô Phương nói với Chi rồi quay lại cười với nó – để khi khác nha.

- Dạ, không sao đâu – nó cười tiếc nuối.

Nó cứ suy nghĩ mãi về gia đình hẳn. Những câu hỏi không có giải đáp:

“Chẳng lẽ bác thảo là vợ kế?

Vậy còn Quỳnh Chi là con của ai?

Mẹ ruột của hẳn hiện giờ đang ở đâu? ...”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đi Chơi

Chap 17: Đi chơi

Chiều.

Đang ngồi chơi máy tính thì cô Phương ở ngoài gọi cửa.

- Tiểu thư có khác ạ!

Nó liền chạy ra mở cửa:

- Ai vậy cô? Quỳnh Anh hả?

- Hình như tên cô gái đó là vậy.

- Vâng cháu biết rồi, nhờ cô cứ bảo nó lên đây.

1’ sau.

- Tao đến mà mày không thèm ra chào đón hả? – Q.Anh chưa vô đến nơi miệng đã bô bô rồi.

- Xì! Tao chưa thả chó là may cho mày lắm rồi đấy – nó vẫn cắm mặt vô máy tính.

- Con ranh này. - Q.Anh lại vỗ vào lưng nó - Mà con nhỏ dưới nhà là ai vậy?

- Quỳnh Chi.

- Bò Khánh hả?

- Mày điên à, em gái.

- Vậy mà tao tưởng n.y hần chứ.

- Hừ! cái loại như hần thì ai thèm yêu chứ.

- Ôi trời. Số gái đẹp, trẻ xếp hàng chờ hần yêu nhiều hơn là thí sinh đi dự “Viet Nam Next Top Model” đấy bà.

- Mắc ói, đừng nói là trong số đó có mày nha.

- Chứ sao.

- Haizzz... vậy là mày với mấy đứa điên kia giống nhau hay sao mà lại đi yêu cái loại đồ hơi tập bơi như hần chứ hả?

- Mày nói ai điên hả? – Q.Anh lại vỗ cho nó một phát rõ đau.

- Ấy ấy, đừng manh động.

- To đầu rồi mà còn chơi game.

- Kệ tao – nó vẫn không rời mắt khỏi máy tính.

- Thay đồ đi rồi đi với tao.

- Đi đâu?

- Thì cứ thay đồ đi.

Q.Anh lại đá nó ra khỏi ghế để thay đồ.

Hai đứa mặc đồ i chang nhau:

Quần đùi yếm jean màu đen để lộ cặp chân trắng không tì vết. Áo phông trắng cổ tim tay nẹp. Khoác thêm chiếc áo jean xanh không tay. Tóc búi củ hành và để mái ngố.

Hai đứa đi xuống nhà thấy Chi và cô Phương đang xếp đồ trên phòng. Hần đang ngồi ở bàn dưới phòng khác cùng Laptop và mấy tập tài liệu. Thấy nó đi, hần lên tiếng mắt không rời Laptop:

- Đi đâu?

- Bộ tôi đi đâu phải báo cho cậu chắc.

Nó trề môi rồi hếch mặt đi luôn, không quên kéo con nhỏ bạn đang mãi ngắm “gái” kia đi.

- Cô ... - hần có vẻ hơi tức nhưng rồi lại cười nửa miệng với chính mình..

“Cô ta nói đúng, mình đâu có quyền gì”

Hai đứa đi trên chiếc Atila đỏ đến nhiều nơi.

Tối

Nó đi về với bộ đồ khác (chơi rồi tắm nhà Q.Anh luôn). Tay cầm mấy túi đồ. Nó và Q.ANh đi shopping mua đồ,, rồi đến Thế giới di động mua điện thoại, đi ăn kem, ...

Nó đi vô. Tí thì té ngựa ra sau vì giật mình khi thấy hấn đang ngồi trên ghế, hai tay vòng trước ngực, chân bắt chéo, khuôn mặt lạnh lùng như sát thủ. Chờ nó sao?

- Cậu tính hè mà sao? – nó vuốt vuốt ngực như lấy lại hồn.
- Đi giờ này mới về sao? – Hấn phóng cái nhìn lạnh lẽo về phía nó.

Nó nhún vai thay cho câu trả lời.

- Cô đi đâu?
- Nhà Q.Anh – tỉnh bơ.
- Vui không?
- Vui!
- Chắc vui rồi đấy. Vậy sao không đi luôn còn về làm gì?
- Cậu tưởng tôi thích lắm sao? Tôi đi với bạn tôi thì đã sao? Cậu có quyền gì mà nói?
- Quyền gì sao? Nên nhớ là cô đang ở trong nhà tôi đấy!
- Thì sao chứ?
- Và đóng vai trò gì trong nhà này.

Nó rung mình với câu nói của hấn. Mặt thoáng đỏ. Nó liền đổi chủ đề:

- Cô Phương đâu?
- Về quên. Nhà có việc bạn cần về gấp.
- Khi nào lên?
- 1 tuần.
- Sao?
- ...
- Bé Chi đâu?
- Đi về nhà rồi, có việc cần giải quyết.
- Khi nào về lại?
- Chưa biết.
- Ồ ...

Nó nghech mặt ra rồi đi lên phòng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ngày mới bắt đầu

- Heo ngốc! Dậy lẹ coi. – Hấn lại phải gọi dậy.

- Hờ... - nó vẫn cố ngủ.

- Có dậy lẹ không? Con heo kia. Con gái gì mà lười như heo ý. Dậy lẹ.

Chính hấn còn không hiểu tại sao phải gọi nó dậy nữa kia. Rõ khổ.

- Cậu lại tính lừa tôi sao? – Nó kéo chăn tiếp tục ngủ.

- Tôi không có rãnh. Tự xem đồng hồ đi – Nó khó chịu đưa tay lên xem giờ.

- Hà... 6h45' rồi.

- Người ta nói còn không tin.

- Ai kêu lần trước cậu lừa tôi chi.

Nó đi làm vệ sinh cá nhân, thay đồ, chải tóc, soạn sách vở rồi chạy vội ra ngoài.

Rầm...

- Cô không nhìn mà cứ nhắm mắt chạy bừa vậy à? – Hấn vẫn giữ cái giọng lạnh đó.

Vì không nhìn nên nó đã đâm vào hấn đang đứng ngoài cửa. Té bật ra sau.

- Tôi... tôi... xin lỗi

- Hừ... - hấn dứt tay vào túi quần rồi đi xuống nhà luôn.

Nó lật đật đứng dậy rồi chạy theo hấn xuống nhà.

- Ô... không ăn sáng à? – Nó không thấy gì trên bàn ăn nên hơi thắc mắc.

- Cô Phương về quê rồi.

- Ô... ha. Ô... vậy nhện à. – nó ghéech mặt ra nhìn hấn. Còn phải đi học nữa mà.

- Yeah!!!~

Nó đi ra ngoài, thấy hấn đi vô gara lấy xe. Nó đóng cửa, quay ra ngoài gặp ngay chiếc Lamborghini hôm qua. Nhưng hôm nay có tài xế lái xe.

- Tưởng hôm nay bắt lái nữa chứ!

Dù gì thì hấn cũng mới có 17 tuổi mà thôi.

- Con ngốc này, còn không mau lên xe – hấn lạnh lùng nói có chút bực tức.

- Nè, sao cậu cứ gọi tôi ngốc hoài vậy. Tôi có tên cơ mà.

- Thì tại cô ngốc thôi.

- Ngốc, ngốc cái đầu cậu ý. Cậu xem coi có ai dám gọi tôi như vậy không?

- Có tôi.

- Cái loại người j mà chả biết nữa. Mẹ sinh tôi ra đâu có đặt tên “ngốc”. Bộ cậu bị ngậy à hay là đến cái tên của tôi cũng không biết.

- Tên cô thì ai chả biết.
- Liệu cậu có đủ trình độ để biết không?
- Hà Mi chứ gì?
- Vậy sao còn gọi tôi là “ngốc”. Tên người ta đẹp thế kia cơ mà. Thế mà suốt ngày cậu chỉ biết gọi tôi là ngốc, ngốc, ngốc.
- Vì cô là đồ ngốc – hấn vẫn lạnh lùng.

Nó tức sôi máu đâm vào vai hấn một cái. Nhưng đối với hấn cũng chưa xi nhê gì.

- Tôi đã bảo là tôi không phải “đồ ngốc” rồi mà.
- Dạ, đến nơi rồi ạ! – Bác tài phải ra tay chấm dứt cuộc tranh cãi chưa có hồi kết này.

Nó lườm hấn một cái rồi xuống xe.

- Xi!

Trước mặt nó là một nhà hàng Ý rất to, đẹp, sang trọng và quý phái.

- Còn không vào. – Hấn dứt hai tay vào túi quần đi thẳng. Nó đành leo đèo theo sau kéo bị lạc mất.

Để tránh ánh mắt “soi” của các cô gái trong nhà hàng nên hái đĩa ăn ở phòng riêng nhưng vẫn không thoát nổi những ánh mắt ngưỡng mộ của các chị phục vụ.

- Cô gọi món đi. – Hấn đẩy tờ thực đơn qua phía nó.
- Cậu gọi đi. Tôi không biết chọn món – nó đẩy ngược lại chỗ hấn.

Hấn đành gọi món vậy. Lúc sau thức ăn đã được dọn lên bàn. Nhanh cực. Có lẽ là vì gia thế nhà hấn. Nhưng vì cái vẻ ngoài “sát gái” của hấn nên mới được ưu tiên thì đúng hơn.

Ăn với tốc độ không hề chậm vì sắp vào lớp rồi. Ăn xong hấn trả tiền rồi cả hai lại cùng đến trường và tiếp tục cãi nhau. Hai đứa nó mà không cãi nhau thì trời hôm đó mưa to. Thậm chí là có bão lớn ấy chứ.

Đến bác tài còn phải lắc đầu với hai đứa nó.

Trường Z.

Nó và hấn vừa bước ra khỏi xe thì liền chò thành tâm điểm chú ý của những ánh mắt xung quanh nó.

- Ê mày ơi Khánh đi cùng xe với Mi kia. – Học sinh 1
- Hình như hai người này đang quen nhau hay sao ý! – Học sinh 2
- Ngưỡng mộ quá đi – học sinh 3
- Đẹp đôi quá! – Học sinh 4
- Mi đúng là sướng thiệt mà – học sinh 5
- V...V...V...V...V

Hấn thì có vẻ đã quen với chuyện này rồi nên rất thản nhiên. Vẫn dứt tay vào túi quần đi thẳng. Còn nó thì lại khác, nó không thích bị lôi ra bàn tán như vậy cho dù là bên Mi nó cũng luôn là nhân vật thường xuyên “được” bàn tán. Nó cố gắng đi nhanh hơn để thoát khỏi sự bàn tán này.

Thế nào mà nó chả được bàn tán dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Âu Đả Ở Căng-Tin

Căng tin trường

- Nghe nói hồi sáng mày đi cùng xe với Khánh hả? Quỳnh Anh ngậm ống hút li trà sữa hương kiwi. Còn nó thì uống trà sữa hương socola. Trên bàn còn đĩa khoai tây chiên và bò viên chiên(Ăn hàng thấy sợ)

- Ủ - nó thân nhiên rồi chó miếng khoai tây chiên vào miệng.

- Dừng cảm quá nha!

- Xấu hết cả mặt. Mày không biết chứ đi đến đâu người ta cũng nhìn tao xong rồi bàn tán. Nổi cả da gà da vịt lên luôn.

- Mày còn phải đối mặt với chuyện này dài dài đấy Mun à.

- Haizzz khô. Tao ăn gì mà số tao khô thế này chứ?!

- Khoai tây chiên đó!

Rầm...

Hai đứa nó đang ngồi ăn, uống ngoan lành thì bỗng nhiên bàn bị hất đổ bởi 1 cô gái.

Cả nó và Quỳnh Anh đều nhìn về phía người đó.

- Ô... Trang... - nó ngơ ngác lên

Trang đang nhìn nó với ánh mắt “sát thủ”. Khuôn mặt chứa đầy sự giận dữ. Nói không chừng ánh mắt đó có thể hạ gục vài người!

Bốp... một cái tát từ Trang giáng xuống má trái của nó.

- Tao đã kêu với mày không được lại gần Khánh nữa cơ mà. Lần trước còn chưa sợ sao?

Mặt nó tái mét lại – nó sờ một bên má đứng dậy. Quỳnh Anh cũng không nhịn nữa. Nó chuyển từ ánh mắt ngạc nhiên sang ánh mắt đầy căm phẫn. Chúng nó đang là tâm điểm của căng tin.

Bốp... lại thêm một cái tát nữa. Đó không phải từ Trang mà là từ nó.

- Lần trước tao không đánh lại không phải vì sợ mày. Chẳng qua là tao không thích gây thêm phiền phức thôi. Nhưng mày quá lảm rồi đấy.

- Hừ - Trang cười nửa miệng – Mày mới là đứa quá đáng. Mày đang tự tạo thêm phiền phức cho bản thân mình thôi.

Nó cũng cười đáp trả. Một nụ cười khinh bỉ.

- Tao đã cảnh cáo mày rồi mà! Lần này là mày muốn thế!

Cái giọng chanh chua của Trang làm nó không nhịn được nữa.

- Phải! Tao đi cũng Khánh đấy vấn đề gì không? Mày có quyền gì mà to mồm chứ.

- Đồ bẩn thỉu! Ak! Suýt quên Tao và Khánh đang trong quá trình tìm hiểu để thành người yêu đó. Haha... - Trang cười to – Khánh sẽ là của tao thôi!

Nó và Quỳnh Anh ngạc nhiên. Nhưng đối với những học sinh trong trường thì đó cũng đâu có gì là bí mật mà không được bật mí.

- Mày yêu Khánh nhưng đó không đồng nghĩa với việc Khánh cũng yêu mày. – nó cười nửa miệng.

- Đồ rẻ tiền. cũng đã đến lúc mày phải học lạ hai từ lễ độ rồi đấy. Lên!

Trang vừa dứt lời thì một đám con gái tiến đến. Ánh mắt sắc như dao phóng thẳng về phía nó.

Quỳnh Anh đã bị không chế bởi những tên khác.

Những cái đấm, đá, tát... trút xuống nó không thương tiếc. Những người xung quanh không ai dám ngăn cản hay hé miệng khuyên can vì họ biết đùng vào Trang là khó mà “sống nổi”. Nó ngất lịm đi. Toàn thân nó đau nhức nhưng đó chỉ là thể xác. Một con đồng tử của nhục nhả ê chề đang “tung hoành” sâu trong nó.

Quỳnh Anh cố chống cự nhưng tất cả là vô ích. Muốn gọi bạn nhưng cổ họng Quỳnh Anh nghẹn đắng không thốt lên lời. Những giọt nước mắt mặn chát lẫn trên khuôn mặt hai cô gái trẻ.

- Dừng lại! – Một giọng nam khá trầm và âm vang lên đầy uy lực

- Ai vậy mày? – H/s 1 ngo ngác.

- Tao không biết! – H/s 2 cố tìm khuôn mặt người vừa lên tiếng

- Ai mà gan to thể nhỉ? – H/s 3 tò mò

- Thằng này no đòn rồi đấy! – H/s 3 cười nhạo bang.

Cả căng tin xôn xao lên vì giọng của ai đó dám xen vào cuộc chiến. Mọi người đều rất lòng muốn coi xem “chàng” nào dám làm “anh hùng cứu mỹ nhân”. Cả kẻ đánh, người đau đều dừng mọi hoạt động. Từ thì đám đông dạt ra hai bên để nhường đường cho “chàng trai” tiến lên phía trước

- Bảo...! - Quỳnh Anh hét lên vui mừng. - Cậu... c...ậu.

Mặc dù nghe thấy nhưng vì nó đã “no đòn” của Trang nên nó chỉ hơi động dậy được xú. Trang và cả bọn dừng tay và quay ngoắt về phía Bảo.

- Cô làm cái trò gì vậy hả? - Bảo tức giận trừng mắt lên nhìn Trang. - Cô có còn là con người nữa không vậy? Người lại đối xử với đồng loại thế sao?

- Anh...

Không để Trang nói hết, Bảo đã đẩy cô ta sang một bên rồi tiến nhanh lại phía nó. Quỳnh Anh cũng được thả, liền chạy lại cạnh nó. Đôi mắt sung mọng lên. Bảo bế nó trên tay và đích đến chính là phòng y tế trường. Quỳnh Anh quá lo lắng cho nó nên cũng rào bước theo sau vừa ra khỏi cửa căng tin, Bảo gặp ngay Khánh “đá tảng”. Bảo cười khẩy rồi đi luôn. Quỳnh Anh muốn giải quyết rõ nhưng vì lo cho Mi và cũng vì Trang nhanh chân trốn mất nên thôi.

Phòng y tế.

Nó đang nằm trên giường bệnh. Bảo ngồi bên cạnh giường còn Q.Anh thì đứng ngồi không yên vì bạn và vì Trang.

Tất cả kẻ tham gia vụ ản đã đó đều bị hấn đình chỉ học hai tuần và hạ hai bậc hạnh kiểm cả năm học (qá tàn nhẫn).

Lần này mọi hình phạt đều tăng gấp đôi so với bình thường. Thực ra thì hình phạt đó hơi nặng tay nhưng... đối với suy nghĩ của hấn thì đó quá bình thường.

Q.Anh lấy khăn lạnh lau mặt cho nó,

Bảo ngồi thẫn thờ nhìn nó. Cậu thầm trách nó:

“Vì hấn mà em ra nông nổi này sao? Có nhất thiết phải như vậy không? Sao em ngốc nghếch quá vậy?”

Cạch...

Cửa phòng mở. Hấn bước vô, vẫn cái tướng đi ngạo mạn và lạnh lùng đó, riêng chỉ có ánh mắt đã thay đổi.

Nó vẫn trong con mê man.

Bụp.

Bảo đấm hấn một phát vào mặt. Nhận một phát đau nhưng hấn chẳng phản ứng gì, vẫn im lặng cho dù khóe miệng đã chảy máu.

Mắt Bảo hấn lên những tia tức giận:

- Tại cậu mà Mi ra nông nổi này cậu hài lòng chưa?

Hấn đưa tay lên kỳ vết máu ở miệng rồi lạnh lùng nhìn Bảo:

- Cảm ơn anh đã đưa cô ấy tới đây.

Bụp

Thêm một phát nữa, cú đâm lần này mạnh hơn.

Bảo nắm cổ áo hấn kéo lại sát mặt mình:

- Đừng để Mi đau lần nữa, tránh xa cô ấy ra! Tôi lấy danh dự ra đảm bảo là Mi mà còn bị thêm một vết thương cho dù nhỏ hay gặp rắc rối gì vì cậu, thì cậu sẽ không yên với tôi đâu. Nhớ đấy!

Dứt lời Bảo đẩy hấn ra rồi ra ngoài. Hai môi mím chặt, tay nắm lại đầy phần nộ. Bảo đã yêu nó chẳng?

Q.Anh ban đầu tức giận không kém gì Bảo nhưng thấy chuyện vừa xảy ra và thái độ của hấn nên cô cũng không tính toán gì mà lại chuyển sang thương hấn (Hám trai ^^).

Hấn lặng lẽ ngồi bên giường nó, ánh mắt sụp xuống.

- Ngồi đây với Mi nhá, tôi về lớp – Q.Anh buông lời và đứng dậy rời khỏi phòng.

- Nói với GV là tôi với Mi nghỉ - lạnh tanh.

- Tôi biết rồi!

Không gian bỗng lặng im như tờ, âm trầm và lạnh lẽo. Giờ chỉ còn hai đứa nó trong phòng.

Nó vẫn nằm đó, đôi mắt nâu to tròn giờ nhắm nghiền lại, trên mặt có thêm vài ba vết xước. Bờ môi khô khốc hơi nhợt nhạt.

Trong khoảnh khắc ấy hấn thấy tim mình thắt lại đau nhói.

- Xin lỗi em, vì anh mà em bị như vậy. Xin lỗi.

Trong cơn mê man nó cũng thoáng nghe được tiếng ai đó – quen thuộc lắm – đang xin lỗi nó. Ai?

Hấn chỉ biết nhìn nó bất lực có chút đau xót – chờ nó tỉnh lại. Hai tay đan vào nhau.

.

Nó cựa mình khẽ mở mắt. Ánh nắng làm nó khá nhói mắt. Sau mấy giây ngỡ ngàng nó dần nhớ lại mọi chuyện.

Âp vô mắt nó là khuôn mặt lạnh tanh của hấn. Nó giật mình tự hỏi “Ồ ... Khánh ... Sao cậu ta lại ở đây?”

Hấn đang gục đầu cạnh giường. Nó bất giác nhìn khuôn mặt hoàn hảo đó. Mái tóc đen ma mị, hàng lông mày rậm, sắc sảo, sống mũi cao thanh tú. Từng đường nét tạo nên khuôn mặt hoàn mỹ. Chẳng trách bọn con gái “mê” hấn đến vậy. Nhìn hấn tự dung bức tức trong lòng nó tan biến hết.

- Nhìn đủ chưa vậy? – Cái giọng lạnh lùng đó của hấn làm cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, nó vội quay mặt đi, hai má đỏ dần lên.

- Ai ... ai nói là tôi ... nhìn cậu chứ? ... Hoang tưởng!

- Còn chối nữa. Chẳng nhân lúc tôi không để ý nhìn mồn cả mặt rồi – hấn vươn vai, câu nói đó của hấn làm cho mặt nó đã đỏ giờ còn đỏ hơn. Nó bấu môi:

- Làm như đẹp lắm ỉ!

- Vậy mà vẫn có con ngốc nhìn đờ đẫn đấy!

- Cậu nói ai ngốc hả?!

Nó cố gắng cựa mình ngồi dậy nhưng thể lực không cho phép, cả người vẫn còn đau ê ẩm. Hiểu ý hấn đỡ nó ngồi dậy.

- Còn ai lên nhìn tôi rồi chối nữa? – Hấn vẫn rất bình thản.

Nó rút cái gối đập vào người hấn.

- Ai thèm chối chứ? Không nhìn là không nhìn mà!

- Tự nhận rồi đấy thôi! – Hấn giữ cái gối lại sau khi bị đập mấy phát – còn đánh người được thì chắc là khỏe rồi.

Nó lòi mõi mà không giành được, bực mình quay đi.

- Không biết nhờ ai mà giờ tôi lại được ở đây.

Nó vòng tay trước ngực, nói rất ầm ĩ.

- Vâng vâng, tôi không phủ nhận!

Nó lại bật cười nụ cười trong sáng ngây ngô.

Ngoài cửa sổ, một chàng trai thanh tú đã đứng ở đó và chứng kiến tất cả. Cậu thờ dãi rồi cười nửa miệng đầy chua chát:

- Em vẫn cười khi ở bên người đã hại em sao? Bên cậu ta chắc em hạnh phúc hơn!

Cậu lại nhếch mép cười và quay gót đi trước khi có người nhận ra mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đền Bù.

Tối

Nó ngồi trong phòng vừa chép bài vì lúc sáng cúp mấy tiết, vừa nghe nhạc.

Cốc ... cốc ... cốc

Hắn ở ngoài gõ cửa, nói vọng vào:

- Đồ ngốc, ngủ chưa vậy?

Nó cau có đi ra mở cửa:

- Tôi đã nói là tôi không phải “đồ ngốc” rồi cơ mà.

- Ô cô, ô cô Hà Mi.

- Ờ, nghe vậy còn được. Mà cậu gọi tôi chỉ vậy? – Nó đổi ánh mắt từ tức giận sang tò mò.

- Đi ăn kem không?

- Ăn kem? – Nó hỏi lại để chắc chắn là mình không nghe nhầm.

- Có đi không? – Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại nó.

- Sao không, đợi tôi xúi.

Nó hí hửng đóng cửa lại rồi đi thay đồ.

Gì chứ ăn kem thì miễn từ chối vì đó là sở thích No.1 của nó.

5’ sau.

Nó mặc một chiếc quần jean rách màu đen, phối hợp với chiếc áo sơ mi trắng kiểu, ngắn tay. Mái tóc hạt dẻ được thả bồng bênh. Cuối cùng là đôi dây thể thao hãng Vercace. Đơn giản nhưng không làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên của nó.

Vừa xuống nhà nó đã khá ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn. Vì hắn cũng mặc quần jean đen, áo sơ mi trắng dài tay, cúc bấm. Có điều hắn khoác thêm chiếc áo da hãng Lovis Vuiton màu đen.

Không hẹn mà của hai mặc đồ gần giống nhau.

Dơ vài giây nó sực nhớ ra vấn đề là giờ đi xe gì? Trong gara còn chiếc Lamborghini màu đen và chiếc mui trần hãng Audi màu đỏ. Giờ mà đi ô tô thì hơi bất tiện và lại nó cũng không an tâm khi hấn lái xe.

Không hện cả hai hướng mắt vào chiếc mô tô còn lại của hấn cùng chung suy nghĩ.

- Không đội mũ bảo hiểm sao? – Nó hỏi vì không thấy hấn đội và chiếc nào trên xe.

- Không bị bắt đầu khỏi lo.

Nó vẫn có chút ái ngại, hấn tiếp:

- Cô nghi ngờ tay lái “lụa” này sao?

- Ờ ... lụa...

Nó nói mĩa mai rồi cũng lên xe và đương nhiên là phải giữ khoảng cách.

Chiếc xe nổ máy và lao vút đi. Vì đi trên đường nhiều xe cộ nên hấn “chỉ” đi với vận tốc hơn 180km/h. Đối với nó thì không sao vì nó cũng là một tay đua đầu có vừa. Nhưng có điều là hấn đi lượn lách và đánh võng hơn nó nhiều, không hổ danh là ông hoàng của tốc độ.

Có lẽ là mọi chuyện sẽ diễn ra bình thường nếu con cún không bất ngờ lao ra đường. Hấn bóp nhẹ phanh, theo quán tính thì nó đập mặt vào lưng hấn và có chút sợ chết nên nó đang ... ô...m...e...o ... hấn. Hai mắt thì nhắm nghiền lại, cắn chặt môi dưới. Không dám tưởng tượng đến điều “kinh khủng” gì có thể xảy ra.

Đối với “Ông hoàng tốc độ” thì chuyện nhỏ đó có là gì, hấn lách qua con cún một cách dễ dàng. Chỉ có điều là hấn hơi bất ngờ trước hành động của nó. Bất giác hấn nở nụ cười, cảm giác của hấn lúc này là sao? Vui? Hạnh phúc? Hay là bực bội?

Đã lâu rồi chưa có vòng tay của người con gái nào ôm hấn như nó bây giờ (Đúng hơn là không muốn có). Cảm xúc theo nhau ùa về, hấn nhớ đến bàn tay nhỏ bé ngày nào hay ôm hấn từ phía sau và dựa vào lưng hấn lúc ngồi sau mô tô. Vòng tay là động lực giúp hấn vượt qua tất cả những nỗi đau buồn trong kí ức.

Nhưng liệu vòng tay đó còn tồn tại để lại ôm hấn như ngày nào? Trong lòng hấn bây giờ đang xảy ra một cuộc chiến cảm xúc hỗn độn.

Còn nó sau 2’ ôm chặt lấy nó thì cô cũng nhận ra là mình vẫn còn “sống” và “nguyên vẹn” trên xe. Lúc này nó mới để ý đến hành động “lố mẩn” của mình. Nhanh như cắt nó thụt tay về và mọi thứ trở về như ban đầu. Nó tự lấy tay đập vào đầu mình, hai má không biết đỏ lên tự bao giờ.

“Ngại quá! Ngại quá đi! Sao mình lại hành động lố mẩn như vậy chứ? Đúng là con ngốc mà! Haizzzz”

Thoáng thấy nó qua gương hấn chỉ nở nụ cười khóe môi nhưng nhanh chóng vụt tắt, trong đầu hấn lúc này chỉ hiện lên một suy nghĩ: “Ngốc!”

Đến nơi.

Vừa bước chân vô quán hai đứa nó đã trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý và bàn tán (nhất là hấn). Cũng đúng thôi một cặp “trai tài gái sắc” sò sò trước mắt vậy mà không chiêm ngưỡng thì để uống.

Cho dù ăn mặc rất đơn giản nhưng cả hai vẫn toát lên vẻ đẹp thuần túy có chút cao sang, quý phái. Một số cặp mắt tinh ranh đã kịp nhận ra hai đứa nó.

- Ê, cold boy Bin Trần của trường Z kia – nvp 1.

- Ủ, ngoài đời ảnh còn đẹp hơn nhiều *mắt trái tim* ♥♥ - nvp 2.

- Nhỏ đi cùng Khánh là ai v? – Nvp 3.

- Hình như là Mun Nguyễn hay sao á – nvp 4

-

Nó không muốn gây thêm phiền phức nên chạy trước chọn bàn. Hấn vẫn thản nhiên như đã quen, đút hai tay vào túi quần đi “thong thả” đằng sau. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng đến mê hồn.

- Quý khách dùng gì ạ? - Chị phục vụ yếu điệu đưa tờ menu cho hấn, trên môi nở nụ cười ve vãn kèm theo cái liếc mắt đưa tình (nhưng khổ nỗi là Khánh ka nhà mình k thêm nhìn lấy một cái – tội)

Nó bực bội lấy tờ menu trên khay trong khi thị ta vẫn “dán” mắt vào hấn, cứ như nhìn thấy “UFO” vậy.

- Vani Chocolate – không hẹn cả hai đồng thanh cùng lúc, nó và hấn nhìn nhau ngạc nhiên.
- Cái đồ học theo – nó liếc hấn.
- Cô học theo thì có – hấn không thua đáp trả.
- Cậu thì có!
- Cô thì có!

Và cái màn “cô... cậu” đó sẽ không dừng nếu chị phục vụ không lên tiếng về khó chịu (ai biểu dám cãi nhau với “UFO” của chị ta cơ chứ)

- Hai vị còn dùng thêm gì không ạ?
- Xì! – Nó lườm hấn rồi thân nhiên gọi tiếp.

Chị phục vụ sau khi viết mỗi tay thì nhìn hấn đầy tiếc nuối mới chịu đi vô và không quên liếc xéo nó một cái.

- Mà sao nổi hứng “mời” tôi đi ăn kem vậy? – Nó đá cái nhìn đầy nghi hoặc về phía hấn và cổ tình nhún mạnh từ “mời”.

Đáp trả hấn nhún vai thờ ơ và buông một câu cô đọng, xúc tích:

- Thích!
- Thật không vậy? Hay là có í đồ gì đây? – Nó nhìn đều hấn bằng khuôn mặt gian hết mức.
- Coi như tôi đền bù vì chuyện lúc sáng ở căng-tin – nói đến đây hấn có chút ngại ngùng.
- À ... ra là vậy. Hèn chi tốt đột xuất, vậy mà tôi còn tưởng là hôm nay có bão lớn nữa chứ
- Bộ không chịu sao? Vậy đi về - xanh ròn.
- Ấy ... ấy ... làm gì mà căng. Gọi rồi còn gì ... không ăn để uống – nó cười nín kéo hấn lại
- Hừ ... lươn lẹo!
- Hìhì

Nó lại tươi cười, hai mắt típ lại cùng má lúm đồng tiền ám ảnh

- À ... mà đền bù tôi thì cậu phải bao đúng không nhè? – Nó lại cười đều giả.
- Vâng, tôi bao. Quý cô cứ ăn tự nhiên

Lúc sau hấn mới cảm thấy là mình không nên nói câu đó ra. Vì nó gọi quá trời quá đất, ăn vặt thật khủng khiếp. Bao nhiêu đó không đủ để phá sản nhà hấn nhưng nó bày ra khủng khiếp quá. Xung quanh ai cũng nhìn hai đứa nó. Người lúc nào cũng pha trò và cười tình quái hết sức hồn nhiên, ngay thơ là nó; còn hấn lại ít cười, ít nói, cả người toát lên vẻ lạnh lùng bí ẩn.

Hai đứa nó đi với nhau là vừa hợp vừa khác. Hợp là nụ cười của nó như mặt trời ấm áp sưởi ấm tảng băng ngồi đối diện. Khác là hai đứa như nước với lửa khờn cãi nhau là không thờ được.

Sau khi thử hết tất cả các vị trong quán thì nó và hấn mới chịu đi về. Đúng hơn là nó mới chịu “tha”.

Nhìn lại đồng hồ điện trên bàn chính nó còn phải nể bản thân mình nữa là hấn, cũng phải trên dưới 20 cái li chứ không ít.

Hấn nhún mặt nhìn nó nói:

- Nề cô thật đấy! Không lạnh à?
- Sao? – Nó nhìn hấn hỏi “í gì”

Hấn liền đẩy cái nhìn vào nãy cái li, nó nhún vai thờ ơ:

- Chút chút!

Nghe hấn chỉ trích nó mới nhớ là mình không mang theo áo khoác, mà kem thì ăn đâu có dè dặt gì.

Một cơn gió vô tình lướt qua làm nó khẽ rung mình, đưa hai bàn tay lên xoa xoa bắp tay.

Hắn thấy vậy liền cởi cái áo khoác da của mình ra đưa trước mặt nó. Nó đàn mặt ra nhìn chả hiểu là hắn đang làm cái trò gì nữa.

“Cái con người này đúng là khó hiểu mà” – nó nghĩ thầm.

- Cầm lấy! – Hắn lạnh lùng ra lệnh, nhưng vẫn không che dấu được cái lạnh lùng ẩn sau lớp băng dày đó.

Nó nhún vai, cầm cái áo theo í hắn nhưng ngoan cố không mặc vào.

Hắn đi tính tiền, bây giờ nó mới nhận ra mình là cái bình năng lượng thu hút ánh mắt: ngưỡng mộ, ghen tị, ganh ghét, ngạc nhiên, bất mãn,...

Nó khẽ rung mình vội đứng dậy xách cái túi ra xe trước. Lát sau hắn ra ra sau khi được các chị nhân viên “ngắm mòn người”.

- Mặc vào! – Hắn lại nói theo kiểu ra lệnh vì thấy nó còn chưa chịu mặc áo vào mà chỉ “cầm hộ”

- Áo của cậu mà! Tôi mặc chi? – Nó vẫn rất “naive”.

- Bảo mặc thì cứ mặc đi! Cô ốm ra đó tôi không lo cho đâu.

- Xi! Ai cần chứ.

- Vậy bây giờ có mặc không?

Hắn xoáy cái nhìn sắc lạnh pha chút giận dữ về phía nó, đối với nó thì ánh mắt này rất đáng sợ.

- Thì mặc.

Nó bấu môi rồi cũng mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Rắc Rối Trường Học.

6h00 A.M

Rengggggg

Rầm

Chiếc đồng hồ để bàn bay vào tường vỡ tan tành.

Tútttttttt ...

Mi ơi dậy đi! Mi ơi dậy ẹ! Mi ơi muộn học rồi ...

Sau tiếng kêu của đồng hồ để bàn là đến đồng hồ đeo tay và cái điện thoại reo inh ỏi.

Nó ưỡ oải dậy làm VSCN, thay đồ, cột tóc.

Vừa lững thững đi xuống nhà nó đã ngửi thấy mùi thức ăn rồi, tỉnh ngủ nó chạy liền xuống bếp thì đã thấy một bữa sáng thịnh soạn ở trên bàn ăn rồi.

Nó dụi dụi hai mắt “Chả nhẽ mình còn ngủ mơ sao?”

Nhưng không, trước mặt nó là bữa sáng thật.

- Cô Phương về rồi sao? – Nó ngó nghiêng quanh nhà nhưng không thấy ai – Ai nấu vậy ta? Hay là hắn? Không thể được, cái loại chánh chày băng đó

mà biết làm mấy cái này mới là sợ á!

- Cô nói ai lành? – Cái giọng sắc lạnh của hắn làm nó tí nữa là té lộn cổ rồi.

- Cậu tính hù tôi chết sao? – Nó gắt - Người gì đâu mà như ma í! Làm người ta hết hồn.

Nó vuốt vuốt ngực, khuôn mặt vẫn còn hoảng hốt.

Hắn nhún vai rồi thân nhiên ngồi vào bàn ăn, nó sau khi lấy lại tinh thần cùng ngồi vào bàn ăn:

- Cô Phương về rồi à?

- Chưa! – Hắn không nhìn nó.

- Ồ ... vậy ai nấu cái này?

- Người – hàm xúc.

- Là ai mới được chứ? – Nó gắt.

- Vậy giờ cô có ăn không? Hay là ngồi đó nói nhiều?

- Xì! Ăn thì ăn, ngu gì mà nhịn! – Nó bĩu môi.

Ăn uống xong hai đứa lại đi cùng ô tô đến trường, và đương nhiên cái màn diễn bắt hù “cãi nhau chí chóe” vẫn tiếp diễn (kẻ thù truyền kiếp __!).

Đến trường.

Nó vừa đặt chân xuống khỏi xe thì đã là tâm điểm của mọi ánh nhìn, nhưng những cái nhìn hôm nay không giống với thường ngày. Rất kì lạ và có chút gì đó đáng sợ. Nó cảm thấy ớn lạnh cả xương sống.

Bước chân vào cổng trường nó đã bị một đám nữ sinh bao vây xung quanh, nhưng không phải là đánh nhau! Mà là ...

- Chị Mi ơi em ngưỡng mộ chị quá! – H/s 1 trăm trồ.

- Làm cách nào mà chị lấy được lòng anh Khánh vậy? – H/s 2.

- Chị với anh Khánh đang quen nhau hả? – H/s 3.

- Hai người đẹp đôi quá đi – h/s 4, 5, 6, ...

- Chị chụp cùng em tấm hình nha! – H/s n

Nó thì đứng đơ trước những hành động và lời nói kì quặc này. “Cái gì mà lấy lòng? Cái gì mà đang quen nhau? Cái gì mà đẹp đôi?”

- Ồ ... nhưng mà có chuyện gì vậy? – Mãi nó mới mới mở được miệng để tìm câu trả lời cho những thắc mắc của mình.

Ngay lập tức nó được kéo đến bảng tin của trường, ập vô mắt nó là những tin bài cực sốc. Nó đưa hai tay lên dụi dụi mắt như không tin vào những gì mình đang thấy.

“Cold boy Bin Trần đi ăn kem cùng Hot girl mới vào trường, Hot girl Thảo Trang đã có đối thủ đáng gờm là Hà Mi. Liệu Trang có giữ được Cold boy nổi tiếng lãng tử?”

Đó là những gì nó kịp đọc được và bên dưới là sản phẩm của những nhiếp ảnh gia “bắt đắc dĩ” phác họa lại cảnh hai đứa nó lúc ngồi ăn kem tối qua, lúc hắn đưa áo cho nó, lúc đi cùng xe, ...

Nó đứng chôn chân tại chỗ vài không tin vào những gì đang sờ sờ trước mắt mình.

Khó khăn lắm thì Q.Anh mới “giải cứu” được nó ra khỏi sự “hâm mộ” của các “fan”

Lúc sau những hình ảnh và tin bài đó bị một nữ sinh giật xuống và xé tan nát. Mắt cô ánh lên nhưng tia tức giận, hai tay nắm chặt. Khuôn mặt xinh đẹp đầy phẫn nộ, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên nụ cười của “ác quỷ” cùng một kế hoạch hoàn hảo một cách đáng sợ trong đầu.

· Tại căng tin

Nó và Q.Anh đang ngồi uống trà sữa, ăn vặt thì có một bạn nữ khá xinh đẹp, mái tóc màu vàng nâu được cột cao, khuôn mặt tươi tắn cùng nụ cười khá thân thiện dừng lại trước bàn nó:

- Mình có thể ngồi chung chứ?
- Ồ... được, bạn ngồi đi! – Q.Anh tươi cười bờ ngỗ.
- Chúng ta làm bạn được không? – Nhỏ nhìn nó với ánh mắt cún con cực dt.
- Ồ, đương nhiên! – Vì là người hòa đồng nên nó cũng muốn có nhiều bạn hươn là thù – Mà bạn là ...
- À quên, mình là Kim Thư, học lớp 11a6.
- Còn mình là Hà Mi, đây là Q.Anh bạn thân của mình!
- Ồm ... cái đó thì mình biết hết rồi! Hai bạn nổi tiếng quá mà!
- Hìhì, làm gì có mình chứ! Chỉ có nhỏ Mi thôi – Q.Anh nhìn nó nói châm biếm.
- Con này!

Thư và Q.Anh phá lên cười.

Với tính cách hòa đồng thân thiện nên ba đứa nó thân nhau rất nhanh. Nó cảm thấy rất mến cô bạn mới này vì cách nói chuyện rất tự nhiên và có chút thật thà.

* * *

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Rengggggg ...

Cuối cùng thì tiếng chuông báo hết mà nó mong đợi cuối cùng cũng vang lên chấm dứt buổi học uể oải.

Q.Anh thu dọn đồ rồi quay xuống chỗ nó, thấy bạn học nó vẫn bẻ bộn sách vở cô hỏi:

- Chưa về à?
- Ồ ... chưa! Mày về trước đi, tao làm nốt bài này đã – nó cười nhạt trước cái lí do “đạt” của mình.
- Siêng ta! – Q.Anh trêu nó vì nhỏ thừa biết lí do rồi (thâm vãi) – Thôi tao về trước đây, ba đang đợi!
- Ồ, lẹ lên không ba mày cho mày đi taxi về giờ! – Nó nháy mắt tinh nghịch.
- Xi!

Q.Anh hếch mặt rồi xách balô rồi chạy luôn. Nó nói vậy chủ yếu là đợi học sinh về gần hết để mình được yên ổn đi về.

Sân trường mới đông như đàn ong vỡ tổ mà giờ đã khá vắng vẻ. Nó cảm thấy trong lòng có chút dễ chịu. Vừa đi nó vừa hát ngêu ngao. Chẳng biết là đang hát cái gì nữa. Nhớ đoạn nào thì hát thôi. Nhạc thập cẩm

- Em đi thi làm ca sĩ có triển vọng được đấy! – Một giọng nam trầm và khá ấm làm nó giật mình, tắt tiếng hát. Nó ngỡ ngàng với người vừa lên tiếng
- Ồ... anh Bảo?... Sao giờ anh mới về?
- À... anh tìm chút tài liệu thôi. – Bảo cười tươi – Vậy còn em. Sao giờ em mới về?

- Em á? Em làm cho xong bài tập để về nhà chơi luôn. Khỏi phải lo nghĩ – nó vừa nói vừa nghĩ thầm “Tại sao mình lại lấy cái lý do ngớ ngẩn này nhỉ?”

- Ui trù. Em siêng quá hí? - Bảo tròn mắt làm bộ ngạc nhiên.

Rồi cả hai lại phá lên cười vui vẻ.

- À mà em đã đỡ hơn chưa? –Bảo nhìn nó ân cần

- À... Dạ... đỡ rồi, hi. Mà em cảm ơn anh nha. (Tí quên)

- Cảm ơn gì?

- Thì chả phải hôm đó em bỏ vô được phòng y tế là nhờ anh sao? – Nó ngại ngùng cúi khuôn mặt đỏ ửng xuống.

- À...không có chi. Mà sao em lại bị như vậy? – Bảo nhìn nó có chút lo lắng cho dù đã biết thừa lý do.

- ... - Nó quay lên nhìn Bảo rồi lại cúi mặt xuống - Dạ, chỉ là việc riêng thôi. Không to tát gì đâu mà.

- Ừm ... - Bảo có chút buồn khi nghe câu trả lời của nó. Vì hấn mà nó chấp nhận chịu đựng nhiều đến vậy sao?

- Vậy là em nợ anh hai lần rồi đấy nha. Bảo cười tinh nghịch phá vỡ bầu không khí ảm đạm kia.

- Sao? Những hai lần cơ á – Nó ngơ ngác nhìn Bảo như không biết chuyện gì.

- Chả phải sao? Lần thứ nhất là trả tiền taxi, lần thứ hai là chuyện hôm qua nhá! –Bảo gơ hai ngón tay và nháy mắt ản ỉ với nó

- Ồ... anh chơi xấu, lần taxi đó em trả nợ rồi nhá! Chỉ còn một lần thôi!

- Hớ! Em chơi xấu thì có! Chứ không phải hôm đó anh trả tiền sao?

- Em nói là em trả nhưng anh không chịu nhá. Bây giờ tính lật lọng hả? An half đồ xấu tính, xấu tính, xấu tính,...

Nó đuổi đánh Bảo (chỉ đánh nhẹ thôi ^^). Sân trường im lặng bỗng chốc lại rộn vang tiếng cười của hai đứa nó.

- Sao giờ cô mới ra hả? Bò hay lết ra vậy? – Thì ra là hấn đứng chờ nó từ nãy giờ ngoài cổng (tg không dám tưởng tượng là lúc này hấn tức ntn nữa L). Hai tay vòng trước mặt, khuôn mặt đầy sát khí, ánh mắt khó chịu và giọng điệu lạnh lùng.

- Bò hay lết cái đầu cậu á! Người ta đi đường hoàng nha, bộ không thấy hả? – Nó cũng không chịu thua đáp trả.

Còn Bảo thì khá ngạc nhiên với sự có mặt của hấn “hấn sao lại đợi Mi? Rốt cuộc hai người này có quan hệ như thế nào?”

- Mắt tôi không để dưới chân!

Câu nói của hấn làm nó tức xì khói đầu, đang tính cãi lại thì bảo bất bình lên tiếng chặn họng:

- Mi có việc nên ra trễ có vấn đề gì sao? Cậu không đợi được thì có thể về trước, ai bắt ép đâu chứ!

Nó cũng gật đầu đồng tình:

- Đúng á!

Lập tức hấn quay cái nhìn “máu lạnh” của mình về phía Bảo:

- Đây là chuyện giữa tôi và cô ta, không liên quan gì tới anh cả. Phiền anh ít nói chút!

- Không liên quan sao? Cậu tự xem lại mình đi, ai cho cậu cái quyền hống hách và lớn tiếng với Mi chứ hả?

- Quyền gì là ở tôi, và anh cũng không có quyền nhận xét con người tôi – dứt lời hấn quay sang nhìn nó hất hàm – Đi về!

Nó rùng mình trước cái nhìn đầy “thân thiện” của hấn. Ái ngại quay sang nhìn Bảo nó cười gượng:

- Em xin lỗi, còn chuyện lúc nãy thì nói sau nha!

- Em có lỗi gì? Người phải xin lỗi là hấn kia. – Bảo hơi bực trước thái độ của nó.

- Hi ... - nó chỉ biết cười trừ - Thôi em về đây, tạm biệt anh!

Nó đưa tay lên vẫy vẫy kèm theo nụ cười rạng rỡ vào xe.

Bảo thì lại không hiểu tại sao nó lại nghe lời hần như vậy nữa, lòng cậu bỗng nhói lên một cái.

Trên ô tô.

- Cô với bảo có quan hệ gì?

Câu hỏi lạnh lùng của hần khiến nó hơi ngỡ ngàng:

- Quan hệ gì đâu! Anh em trên khóa thôi!

Nó nhún vai rồi đeo headphone vào nghe nhạc.

Trong lòng hần dâng trào cảm xúc khó chịu khi thấy nó đi chung và cười nói chưa hết còn đùa giỡn với Bảo nữa.

.

.

.

Tối

Nó lại login facebook vì nó cảm thấy dễ chịu hơn khi lên cái thế giới ảo này.

Nhưng hôm nay thì ngược lại.

Vừa thấy trang cá nhân của mình toàn là mấy cái ảnh hồi sáng trên bảng tin trường mặt nó tối sầm lại. Giờ nó mới biết hần lại có ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Nó kick vào nick Bin Trần (chính chủ nhà, còn có hơn mấy chục cái nick fake).

Bin Trần.

Hội trường hội học sinh trường Z

Đang được theo dõi bởi 5.368.790 người.

...

- OMG – nó tròn mắt nhìn đồng người theo dõi – Bảo sao sức ảnh hưởng lớn đến thế.

Đang còn ngỡ ngàng thì tiếng tin nhắn kéo nó trở lại

Bo đã nhắn tin cho bạn...

[Mun chưa ngủ sao?]

Rồi mà còn lên face được hả ông -_-

[Ờ thì hỏi chơi vậy thôi! Làm gì mà căng thế :3]

Ồm ^^

[^^ mà thằng #Bin đó là ai vậy?]

Bạn Mun á!

[Sao hần có vẻ nổi vậy?]

Ai biết, chắc đzai

[Ồ! Mà Mun vs hần đaq quen nhau hả?]

Đâu có

[Vậy sao ...]

Haizzz chuyện dài dòng lắm, khi mô về VN Mun kể cho mà nghe ^^

[Hắn có quan hệ ntn vs Mun?]

Bạn bè bình thường thôi!

[Thật không vậy?]

Thật mà ... không tin thì thôi :3

[Tin ... Tin ...]

Cơ mà Mun dt quá mà]

Í gì?

[Lo “thanh mai trúc mã” bị cướp keke]

Xi! Lo cho ông trước đi kìa HOA hoa nhiều đến nỗi phải ĐÀO lỗ mà chôn kaka

[Vâng, tôi biết thân biết phận]

Ngoan ^^

[Thôi đi ngủ sớm đi bé ^^]

Ai bé? Grrr...

[Thì k bé]

^^

[Đùa tí Mun nn msđ nha ♥]

Tks cu ☺ cu cũng vậy ^^

[Ai cu???? ><”

Hehe ngủ đi mà bắt bh

[Vâng L]

Bo was offline ...

Shut down rồi nó cũng ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Du Côn.

Sáng chủ nhật. Lí do hôm nay nó dậy sớm là muốn về nhà thăm ba mẹ, vì muốn tạo bất ngờ nên nó không báo trước.

Nó diện một chiếc áo sơ mi trắng kiểu, dài tay, cúc cài kín cổ, tay gài nút. Đi kèm là chân váy màu đỏ, xòe và xếp li dưới, ngắn chưa đến đầu gối để lộ cặp chân dài, trắng không tì vết. Nó xỏ thêm đôi giày cao gót màu đỏ hở mũi, cao khoảng 9cm.

Mái tóc màu hạt dẻ uốn đuôi bông bành được nó cột thấp, lỏng một bên.

Xách thêm cái túi kiếu, nó đi xuống nhà tiện thể để tờ ghi chú trên bàn báo cho hấn biết.

Nó ra bắt taxi tiện thể ghé qua tiệm bánh mua cho mami cái bánh.

Vừa bước chân vào tiệm nó đã thu hút mọi ánh nhìn. Vì bề ngoài đã rất xinh xắn cộng thêm bộ đồ phối hợp khá nữ tính làm tôn lên vẻ đẹp giản dị không son phấn của nó.

Không chỉ có mấy “anh” nhìn nó mà mấy “chị” còn ghen tị nhìn nó nữa là.

Hai má lúm đồng tiền lúm sâu cộng thêm chiếc răng khênh duyên lộ ra khi nó nở nụ cười tươi tắn. Quả thật rất dễ thương.

Sau một lúc lựa chọn thì nó cũng ưng í với cái bánh bên ngoài có phủ một lớp chocolate, được vẽ trang trí bằng kem vani.

Nó rời khỏi quán trước những nụ cười tiếc nuối của mọi người.

Muốn đi dạo nên nó xuống taxi cách nhà khoảng 500m, nó đi bộ trên vỉa hè, dưới tán cây xanh mát cảm nhận không khí thật trong lành.

Vùng này là ngoại ô toàn biệt thự nên đoạn đường này cũng khá ít người qua lại tạo nên một vùng khá yên tĩnh.

Đã lâu rồi nó không cảm nhận được bầu không khí trong lành này, nhớ ngày còn bé nó cùng ba hay chạy bộ mỗi buổi sáng. Bất giác nó nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng nụ cười đó vụt tắt đi vì hình ảnh của một đám người có khuôn mặt “dị hợm” đang tiến về phía nó. Vì chỉ nghĩ là người qua đường bình thường thôi nên nó vẫn tiếp tục đi, coi như không nhìn thấy gì.

Sự thật quả nhiên không đơn giản như nó nghĩ, bọn chúng có 6 tên to, cao, khá lực lưỡng đứng chặn trước mặt nó. Tay chân thì đầy hình xăm và sẹo nhìn mà thấy ghê, ánh mắt thể hiện hai chữ gian tà.

Thấy bọn chúng chặn đường nó vẫn bình tĩnh lách qua bên phải, chúng liền theo qua phải. Nó lùm một cái rồi lách qua bên trái, chúng lại nổi gót qua bên trái. Nó bắt lực qua lại bên phải, chúng cũng thế đi sang bên phải.

Không đủ kiên nhẫn nó trừng mắt lên, gắt:

- Tránh ra coi.
- Ha ha – những nụ cười cợt nhả vang lên, theo sau là những lời nói trêu chọc.
- Em nó bảo mày tránh ra kia! – Nvp 1
- Nó bảo mày mà – nvp 2
- Không, tao nghe nó bảo tao cơ! – Nvp 3

.....

Nó cắn môi dưới, tròn tròn mắt lên:

- Bộ vui lắm sao?

Lập tức cả lũ im bật, trở lại vẻ nghiêm túc:

- Hừ ... cô em cũng khá lắm! Em tên gì vậy, anh làm quen! – Tên cầm đầu (cđ) lên tiếng vẻ khịch bác.
- Tên gì kệ cha tui, không liên quan đến mấy người. Nếu không còn gì nữa thì tránh đường đi!
- Ô! Em gan lớn hơn anh tưởng đấy! – Lại là cái giọng hăm tã của tên cđ – Không cần em nói anh cũng biết, em là Nguyễn Ngọc Hà Mi, học lớp 11a1, trường Z. Và cũng là cô công chúa duy nhất của nhà họ Nguyễn chủ tịch công ti trang sức đứng đầu thế giới – hấn cười gian tà.
- Sao ... sao ... người biết ...

Nó hết sức ngạc nhiên khi nghe tên đó kể tường tận lai lịch của mình. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó đưa cái nhìn sắc lẹm lại phía bọn người kia, nó tiếp:

- Mấy người là ai?
- Ha ha ... là người – nvp 1 trêu chọc

- Tôi không thù oán với mấy người, tự dưng gây sự, bộ rảnh rồi sinh nông nổi hả?

- Cô gái xinh xắn như thế này thì sao mà gây thù oán với bọn anh được chứ! – Tên cđ tiến sát nó, chuyển từ ánh mắt bồn chồn sang ánh mắt sát thủ - Nhưng tiếc thay là cô em lại gây thù oán với người thuê tại này!

- Người thuê mấy người là ai? Kể đó cho mấy người bao nhiêu? Tôi trả gấp 2, không gấp 3 ...

Nó bắt đầu hoảng loạn khi thấy hành động và ánh mắt của bọn chúng.

Những món lợi nó đưa ra không mấy hứng thú với bọn chúng, chúng vẫn tiến lại gần xung quanh nó.

- Mấy ... mấy ... người ... định ... làm gì?

Giờ đây nó đã hoảng loạn thật sự, mồ hôi lấm tấm trên trán, tóc gáy đang dựng đứng cả lên.

Càng lúc bọn chúng càng tiến lại gần nó hơn. Nó cứ lùi cho đến khi bị dồn vào ngõ cụt.

Bỗng tên cđ rút con dao nhỏ, sắc lẹm ra. Phản chiếu của ánh sáng mặt trời làm lưỡi dao ánh lên chói mắt.

Lúc này cả người nó đang run lên vì sợ, nó không biết phải làm gì. Vô không có, phép thuật cũng không, giờ mà kêu cứu thì cũng chẳng ích gì.

Tuy vậy nhưng nó vẫn muốn thử, cho dù là tia hi vọng mong manh.

- Mấy người mà còn lại gần nữa là tôi hét lên đấy!

- Ha ha ... - nvp 1, 2, 3, 4, 5 cười phá lên

- Cho dù là em có hét khản cổ cũng không ai nghe thấy đâu! – Tên cđ cười khích bác.

- CÓ AI KHÔNG? CỨU TÔI VỚI! HELP ME! – Nó gào lên trong nỗi sợ hãi.

- Cứ hét thoải mái đi ha ha - nvp 2

- CỨU TÔIIIIIII!!! HELP MEEEEEE!!!

Nhưng đáp trả nó là không gian yên lặng đến đáng sợ, một giọt mồ hôi lăn xuống má nó, giờ đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng.

“Nghĩ đi Hà Mi, nghĩ đi. Bình thường mày giỏi lắm mà, nghĩ đi” – nó tự giằn vặt mình.

Đột nhiên hình ảnh hấn xuất hiện trong đầu nó, với cái suy nghĩ này mà ở trạng thái bình thường thì sẽ bị tẩy não ngay. Nhưng giờ đó lại là tia hi vọng cuối cùng. Nó nhớ hấn, cần hấn và muốn hấn xuất hiện ngay bây giờ.

- Sao, la hét đủ chưa? Giờ kết thúc được rồi – tên cđ cười đầy sát khí.

- Mấy ... mấy ... người ... đừng có ... mà ... làm ... bậy... - nó nước mắt lưng tròng, giọng run run cố nói ra với chút dung khí cuối cùng “Khánh à, giờ cậu đang ở đâu vậy? Mau ra đây đi, tôi xin cậu đấy huhu”

Mọi ngày nó muốn hấn biến mất bao nhiêu thì giờ lại mong được thấy khuôn mặt “đáng ghét” của hấn bấy nhiêu. Giờ phút này nó mới biết là sự xuất hiện của hấn quan trọng đến nhường nào.

Tên cđ vung con dao nhỏ bé mà sắc lẹm của mình lên, nhắm nó mà giáng xuống.

Phụp ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sự Thật Khó Tin.

Hai mắt nó nhắm nghiền lại, mồ hôi đã thấm ướt lưng áo, chân có cảm giác tê. Lưỡi dao đã được cắm xuống, nhưng sao nó không thấy đau? Tại sao vậy? Hay là lên Thiên đường rồi nên mới không có cảm giác? Không! Nó vẫn còn sống!

Nó vui mừng mở mắt ra nhưng hình ảnh đầu tiên nó nhìn thấy là ... khuôn mặt vô cảm của hắn. Nhìn hắn lúc này nó không thấy đáng ghét nữa mà thấy dễ thương cực! Nó cười sung sướng trong lòng. Mà quên mất là tay hắn đã lãnh trọn nhát dao. Nó như sự tỉnh sau cơn ác mộng, gọi tên hắn trong vô thức:

- Kh ... Khánh ...

Một giọt nước mắt hạnh phúc tràn khoe mi “Cuối cùng cậu cũng đến!”

Hắn vẫn nhìn nó với ánh mắt sắc lạnh hàng ngày, nhưng giờ nó không thấy khó ưa hay đáng sợ nữa. Thật sự nó rất vui.

Sau khi chắc chắn nó còn “sống” và “nguyên vẹn” thì hắn mới quay qua mấy tên kia.

Bọn chúng thì thấy khó chịu vì sự xuất hiện của hắn. Tên cđ hất hàm nhìn hắn:

- Oanh liệt nhì, anh hùng cứu mỹ nhân sao? Cút!

- Hừ ...

Hắn không trả lời chỉ cười nửa miệng nhìn mà rùng mình kèm theo ánh mắt sát thủ.

- Chú mày hơi liều rồi đấy! Thôi thì để cho hai đứa mày chết cho có đôi có cặp vậy! – Tên cđ khinh bỉ nói và hất tay ra lệnh cho lũ đàn em xông lên.

Hắn không nói mà chỉ hành động. Chỉ sau 3’ với võ công “thâm hậu” của mình thì cả lũ đã nằm la liệt dưới đất.

Sau khi cho tên cuối cùng mất phát đá chí mạng thì hắn mới quay lại chỗ nó. Nhưng ...

- Khánh ... cứu tôi ...

Giọng nó run rẩy đầy sợ hãi vì bị tên cđ nhanh chóng kề con dao vào cổ.

- Bỏ Mi ra – hắn vẫn không nao núng, phóng ánh mắt sắc lạnh, giậm dừ về phía tên cđ.

- Mày mà lại đây nó sẽ chết!

- ...

Tên cđ dí sát dao vào cổ nó hơn. Lưỡi dao đã chạm vào da thịt, nó nhắm nghiền mắt lại, môi dưới cắn chặt cố ngăn những giọt nước mắt yếu đuối nhưng không thể. Nó đành ngậm ngùi chấp nhận số phận.

Hắn vẫn tiến lại gần nó không chút sợ hãi, ngược lại người sợ hãi lại là tên cđ. Kẻ đó dí lưỡi dao vào sát hơn. Máu đã theo lưỡi dao ra ngoài thấm vào áo trắng nó một mùi máu tanh và màu đỏ chết chóc.

Hắn dừng bước, vẫn hết sức bình tĩnh (nhưng thật ra lại rất sợ, sợ nó như Miu, mẹ hắn đã rời xa hắn) tên cầm đầu cũng bớt sợ hãi lên tiếng:

- Mày là ai mà dám xen vô chuyện của tụi tao?

- Ai mày không cần biết, nếu muốn biết thì xuống mà hỏi Diêm Vương!

Dứt lời hắn rút súng ra và ...

Đoàng.

Sau khi một chất dịch lỏng chảy xuống là cả người tên cđ ngã xuống. Viên đạn từ cái súng trên tay hắn bay thẳng vào đầu kẻ đó, xuyên qua đại não chết ngay lập tức.

Mở mắt ra thấy mình còn sống nó chạy lại ôm chầm lấy hắn, những giọt nước mắt hạnh phúc một lần nữa trào khoe mi rơi xuống lưng áo hắn.

Nhưng khi nhớ lại tiếng súng nó giật mình bỏ hắn ra nhìn ngơ ngàng.

Cảm xúc của nó bây giờ rất hỗn độn vui có, hạnh phúc có, bàng hoàng có và còn có chút sợ hãi.

Hắn không ngạc nhiên mấy với những hành động của nó, quay lại nắm cổ một tên còn “sống sót” lên:

- Ai là chủ mưu? – Hấn gần từng chữ làm cho tên đó run lấy bầy.

- Dạ ... dạ ... dạ ... - kẻ đó nửa muốn nói nửa không muốn nói.

- Ai? – Hấn gắt lên trong khi đã thừa biết kẻ gây ra chuyện này

- Dạ .. Chị ... Tr... Trang ... - cuối cùng tên đó cũng cố nặn ra từng chữ trong nỗi sợ hãi với mong muốn được sống sót.

Hấn nở một nụ cười bán nguyệt:

- Về nói với cô ta cứ cẩn thận đấy!

Nói xong hấn vút kẻ đó cái đánh “phịch” xuống đất, rồi quay qua nó:

- Đi về!

Nhưng nó vẫn không có phản ứng gì hấn đành đến kéo nó ra mô-tô.

- Cậu ... cậu ... biết dùng súng...

Hấn nhún vai thay cho câu trả lời

- Cậu ... cậu ... mới ... 17 ...t ...

- Vậy bây giờ cô có đi không? Hay là ở đây lắm điều? – Hấn tỏ vẻ bực bội.

Nó lặng im sau tiếng nói lạnh lùng man rợn của hấn.

Lúc này nó mới nhận thấy trên tay hấn có một vết thương khá sâu, máu đã thấm ướt cả một phần tay áo. Chắc hấn là vì lúc bấy giờ cho nó một nhát dao.

Mặt nó tái lại vì lo lắng:

- Tay ... tay ... cậu ...

- Lẹ đi!

Nó không nói thêm gì vội leo lên xe vì lo cho vết thương nếu để lâu sẽ nhiễm trùng.

Lúc này nó đang cảm thấy sợ. Sợ hấn? Con người thật của hấn? Cũng có thể là vết thương trên tay hấn! Tất cả! Tất cả đều làm nó sợ!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: “Tôi Là Gì Trong Cậu?”

Tại biệt thự.

Xe vừa dừng là nó chạy thẳng vô nhà lấy hộp cứu thương. Nhà hấn khá đầy đủ đồ y tế.

- Đưa tay đây!

Nó nhìn hấn ngồi trước mặt mình và đưa tay ra.

- Khỏi! – Hấn lạnh lùng từ chối – Tôi tự làm được, cô khỏi lo.

- Vì tôi mà cậu mới bị như vậy mà! Đưa tay đây, lẹ lên! Không nhiễm trùng bây giờ! – Nó hơi gắt giọng.

- Cô có làm được không vậy? – Hấn nhú mày nhìn nó đây nghi hoặc.

- Nè, cậu khinh thường tôi quá rồi đấy! Tôi bảo đưa tay đây thì cứ nghe đi, thối mốc chi nhiều quá vậy? – Nó vẫn không thu tay về, ánh mắt lo lắng có pha thêm chút giận dữ.

Đây là lần đầu tiên nó dám lớn tiếng quát hấn như vậy, nhưng cũng chỉ vì quan tâm đến hấn mà thôi.

Hấn bắt lực trước sự ngang bướng của nó đành đưa tay ra cho cô rửa vết thương và băng bó.

Vết thương khá nghiêm trọng vì đã bắt đầu có dấu hiệu của sự nhiễm trùng. Lúc này sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt nó hơn bao giờ hết. Nó từ từ rửa vết thương một cách nhẹ nhàng nhất vì đây cũng là lần đầu nó phải làm việc này.

- Nhẹ tay tí coi! – Hấn nhăn mặt lại, mặc dù đau lắm nhưng hấn vẫn không hé răng kêu la nửa lời, chứ phải nó thì đã la làng la xóm lên rồi.

- Thì đang cố đây! – Nó hơi gắt, đường đường là thiên kim tiểu thư mà phải làm những việc chưa bao giờ đụng tay như thế này thì bảo sao mà không nhẹ tay cho được.

Nó cố gắng làm nhẹ tay hơn – ân cần, tỉ mỉ từng chút một.

Hấn bất giác nhìn nó. Khuôn mặt cứ nhăn lại rồi dần ra như chính bản thân đang chịu đau vậy. Rồi lâu lâu lại chu mỏ ra thối. Nhìn nó lúc này sao mà vừa thấy dễ thương vừa thấy tội thế chứ? Các động tác tuy không chuyên nghiệp nhưng rất nhẹ nhàng, khéo léo.

Bỗng nhiên hấn cảm nhận được sự quan tâm, chăm sóc, lo lắng... Cảm xúc bỗng chốc ùa về. Đã 2 năm rồi, hấn không cảm nhận được những xúc cảm “đặc biệt” này từ người con gái nào hết. (Đúng hơn là không muốn chứ muốn thì có àm đây)

Hai năm trước đã từng có một người con gái cho hấn biết thế nào là yêu, là thương, là nhớ, là quan tâm lo lắng... Và rồi cũng chính người con gái đã bù đắp cho hấn nhưng tình thương đáng lẽ phải có đó đã cho hấn biết thế nào là đau, là ghét, là hận... Cô gái ấy cũng có mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt nâu, to ẩn sau hàng mi dài cong (nhân tạo). Mỗi lần cô cười là hai má lúm lún sâu trông ngộ ngộ.

Với hấn bây giờ người con gái ngày đó bây giờ sao mà giống nhau quá vậy? Cũng quan tâm, lo lắng, chăm sóc hấn như vậy. Cũng dễ thương với những điểm nhấn giống nhau như vậy.

Đầu óc hấn bắt đầu có “vấn đề”. Vì mất máu quá nhiều ư? Hai mắt hấn hoa cả lên như bị thôi miên. Hấn nhìn thấy Miu – người con gái mà hấn đã từng tin và yêu – đang cười với hấn. Với nụ cười triu mến ngày nào với hai má lúm đồng tiền quen thuộc.

Cả đầu hấn quay cuồng với những mảnh ghép của kí ức, ngỡ như đã quên nhưng sao nay lại ùa về trong hấn dữ dội như vậy?

Còn nó vẫn cẩn thận xử lí vết thương xong mới thở phào nhẹ nhõm với nụ cười tỏa sáng. Vết thương cũng khá lành lặn, ngược lên xem thái độ hấn ra sao nó bất giác ngay ánh mắt đang nhìn nó chăm chăm. Hai ánh mắt chạm nhau, nó thoáng giật mình vì đây là lần đầu tiên hấn nhìn nó như vậy, không lạnh lùng, không khó hiểu, không thần bí. Thay vào đó là ánh mắt đầy ấm áp và tình thương. Tim nó bất chợt đập nhanh và mạnh hơn.

- Ê, cậu bị sao vậy?- Nó hươ hươ tay trước mặt hấn nhưng hấn vẫn không thôi nhìn nó – Này này ... bị mất máu nhiều quá nên cậu có vấn đề hả?

Trong phút chốc không mấy do dự hấn ôm chầm lấy nó. Vậy là cuộc chiến giữa trái tim và lí trí đã có kết quả: Tim hấn thắng!

Nó lại được một phen hú vía với những điều mà đến nó còn không dám tưởng tượng.

Hai mắt nó mở to hết mức vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chưa hết hấn còn nói trong dòng cảm xúc vỡ òa:

- Miu đừng đi nữa! Đừng xa Bìn nữa! Miu có biết là Bìn nhớ Miu lắm không? Làm ơn, đừng rời xa Bìn nữa!

Hấn khóc ư? Những giọt nước mắt thấm vào vai áo nó. Trái tim nó ngừng đập, cổ họng như bị bóp nghẹn khi hấn ôm nó, khóc và gọi tên người con gái khác.

- Ô ... ơ ... cậu ... cậu ... đang ... nói cái gì ... vậy...?

Cố gắng lắm những từ nó mới thoát ra được cổ họng nó. Nhưng hấn vẫn thế vẫn ôm chặt lấy nó. Cô thấy khó chịu lắm! Ghen chăng?

“Miu đó là ai?

Cô ấy có quan hệ ntn với Khánh?

Tại sao cậu ta lại nói như vậy?

Tại sao tay ôm mình mà luôn miệng gọi tên người con gái khác?”

Những câu hỏi không đáp án xuất hiện làm cho đầu nó rối như tơ vò

1s

2s

3s

Nó quyết định đẩy hấn ra.

- Xin lỗi cậu nhưng tôi là Mi – Nguyễn Ngọc Hà Mi chứ không phải là Miu hay gì đó àm cậu nói.

Hai hàng nước mắt tự bao giờ đã thấm ướt khuôn mặt kiêu diễm của nó. Đây là lần đầu tiên nó khóc trước mặt hấn với những giọt nước mắt ảm ức, hờn dỗi. Chưa hết nỗi lòng, nó tiếp:

- Có lẽ tôi không được bằng cô ấy nhưng tôi là chính mình. Xin lỗi tôi không phải người thay thế.

Nó hét lên cao xé sự im lặng vốn có của ngôi nhà. Khuôn mặt nó giờ đã tèm nhem nước mắt.

Hấn như tỉnh lại sau khi nghe những gì nó nói và đối mặt với thực tại.

- Mi ... tôi ... tôi ... xin lỗi ...

- Xin lỗi ư? Tôi không cần! Giết người xin lỗi vẫn ở tù kia.

- Tôi ...

Hấn cúi gầm mặt xuống để tránh ánh mắt của nó, nhưng càng tránh lại càng làm nó khó hiểu. Đã vậy thì nó làm cho rõ chuyện:

- Thực ra ... Tôi là gì trong cậu?

Hấn ngạc nhiên nhìn nó, cô xoáy ánh mắt vào sâu trogn tim hấn. Cậu không biết trả lời câu hỏi của nó ra sao, vì chính bản thân cậu còn không rõ cảm giác của mình là sao nữa:

- Ý cô là sao?... Sao lại “là gì”?

- Cậu có tình không hiểu sao? Cái tôi cần là câu trả lời kia! – Nó vẫn không thôi nhìn hấn.

- Cô ... là ... cô ... tôi ... là ... tôi ... sao ... cô lại ...

Hấn chưa kịp nói hết câu nó đã bỏ chạy lên phòng, vô thảng nhà tắm.

Mặc cho dòng nước cứ thế xả vào mặt hòa cùng những giọt nước mắt yếu đuối đang được che dấu bởi dòng nước kia.

.

.

.

Em thật ngu ngốc phải không anh?

Một sự ngu ngốc không đáng có ...

Khi em nhận ra mình đã yêu anh rồi ...

Nhưng...

Dòng cảm xúc đó đã chết lặng...

Tim e đã mất cảm giác vì quá đau rồi ...

Anh gọi tên người con gái khác khi ôm em trong vòng tay...

Thì ra là anh đã có người con gái khác ...

Vậy sao anh còn che mắt chấp nhận cuộc hôn nhân ép buộc này???

Bao sao trước giờ anh đối xử với em như vậy...

Cô gái ấy...

Có lẽ ... hoàn hảo hơn em...

Xinh đẹp hơn em...

Yêu anh hơn em...

Và ... Không ngốc nghếch như em...

.

.

.

Nụ cười nhạt dưới hàng nước mắt mặt chất. Nó quần khăn đi ra, chỉ vì cái điện thoại. Cho dù là không muốn nghe nhưng nó đã khêu liên tục từ lúc nó vào nhà tắm đến giờ. Nó bắt máy nhưng không nói gì.

Bên đầu dây kia vang lên tiếng mẹ nó hốt hoảng:

[Hà Mi ... con có sao không? Sao mẹ gọi mà con không bắt máy? Giờ con đang ở đâu? Có biết là mẹ lo cho con lắm không hả? Con trả lời mẹ đi! Alo...]

Mẹ à, con vẫn ổn, rất ổn

[Con đang ở đâu?]

Nhà!

[Con làm mẹ lo chết đi được]

Xin lỗi con chưa về thăm nhà được

[Không sao đâu, con cứ ở bên đó đi. Làm mẹ cứ lo con bị sao!]

Con gái mẹ thì bị sao được chứ

[Con í, nhưng có con rể mẹ đỡ lo hơn rồi. Thôi không phiền con nữa mẹ cúp máy đây]

...

Tút ...tút ...tút

Nó ngồi bệt xuống sàn. Nước mắt không ngừng rơi, chua xót, mặt chất như muốn mài mòn khuôn mặt ưu tú của nó, chảy xuống cổ vị mặt làm vết thương ở cổ của nó thêm rất. Nhưng so với vết thương ở tim thì không đáng là bao nhiêu.

Đau!

.

.

.

Dưới nhà.

Hắn vẫn ngồi đó với bao dòng cảm xúc khác nhau.

Hắn yêu nó, nhưng ...

Hắn không muốn phản bội lời thề...

Không muốn tìm thêm đau ...

Không tin tất cả là mãi mãi...

Đối với hắn...

Đau một lần là quá đủ rồi...

Hắn sợ yêu nó nhưng rồi lại lần nữa mất nó ...

Tim hắn đã kiệt sức... Nhịp đập như chỉ để duy trì sự sống ...

Nhưng khi duyên số đưa nó đến bên hắn ...

Cũng là lúc tim hắn thức tỉnh ...

Nó đã làm tim hắn một lần nữa loạn nhịp ...

Một thứ cảm xúc khó mà kiểm soát được...

Tình yêu ư?

Đó là thứ tình cảm gì mà lại làm con người ta đau khổ đến như vậy?

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em* - Lyn Ngốc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kí Ức Đau Buồn.

Sau một lúc đấu tranh tư tưởng hắn phóng mô tô bạt mạng trên đường, như một thói quen mặc định hắn vẫn đến nơi đó.

Cánh đồng hoa Thạch Thảo – nơi có loài hoa Miu thích nhất và cũng là nơi chôn dấu bao kỉ niệm giữa hắn và cô.

Chiều về, những tia nắng cuối ngày nhẹ buông làm vàng cả một vùng trời. Hắn ngồi đó, cái kí ức đau buồn lại dội về trong tâm trí hắn trong vô thức khi mà chính hắn lại ghét cay ghét đắng và không muốn nhớ lại cho dù là một phần nhỏ.

Trước kia, hắn – một chàng trai có vẻ ngoài ấm áp, hòa đồng nhưng vẫn không che giấu được sâu thẳm trong tim.

Miu – một cô gái yêu sự giản dị của hoa Thạch Thảo với ngoại hình khá xinh xắn, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt nâu, to, đẹp và mái tóc màu hạt dẻ uốn đuôi cùng với nụ cười ngây ngô với má lúm đồng tiền đã chinh phục trái tim hắn.

Cô là người con gái đầu tiên cho hắn cảm giác yêu thương, bù đắp tình cảm mà hắn đã mất đi khi chưa tròn 5 tuổi. Cô như một nàng tiên xinh đẹp đến gõ cửa trái tim cậu và mở ra một cuộc sống mới tươi đẹp với nhiều niềm tin và hi vọng hơn bao giờ hết.

Hắn và Miu gặp nhau qua một dịp giao lưu trại hè giữa các trường quý tộc trong nước. Chỉ tiếp xúc và giao lưu với cô trong 3 ngày trại ngắn ngủi nhưng trong đầu cậu luôn bị ám ảnh bởi một nụ cười trong sáng và cách nói chuyện ngây ngô của nhỏ.

Vậy là hai người nc, ib, hẹn hò, đi chơi và rồi thuộc về nhau.

Hai năm trước.

Cũng vào một buổi chiều tà nắng nhạt, gió dịu hiu trên cánh đồng hoa Thạch Thảo.

Hai con người ngồi cạnh nhau ngắm nhìn những bông hoa Thạch Thảo đang đua giỡn với những ánh hoàng hôn yếu ớt.

- Bìn sẽ mãi mãi yêu Miu chứ? – Miu nhìn hắn với ánh mắt đượm buồn và đầy hi vọng.

- Ngốc! – Cậu cốc nhẹ vào đầu nhỏ - Đương nhiên!

Câu trả lời chắc chắn của hắn làm cô hơi chạnh lòng

- Bìn sẽ mãi mãi nhớ tới Miu chứ?

- Ừm – cậu gật nhẹ đầu

- Ngoài Miu ra Bìn không được có người con gái khác nha!

- Ai có thể thay thế Miu chứ!

- Móc ghẹo

Miu tươi cười rồi đưa ngón út ra, ánh mắt trông chờ.

- Trẻ con quá đấy! – Hắn hơi nhàu mày.

- Kệ, kệ đi – cô hời hả như sắp mất đi cái gì đó.

Hắn phì cười rồi cũng giờ tay ra thực hiện trò trẻ con đó.

- Cho dù là có chuyện gì xảy ra thì Bìn cũng phải nhớ Miu, yêu Miu đấy! – Cô nở nụ cười nhạt có chút tiếc nuối.

- Miu hôm nay kì kì à nha – hắn nheo mắt nhìn cô

- O’ ... Kì gì ... - Miu ngỡ ngàng như bị bắt thóp.

- Bộ có chuyện gì đâu Bìn sao?

- Không có thật mà. Thôi đi bộ cùng Miu về nhà nhá!

- Ừ, chỉ cần Miu thích.

Từng câu nói, nụ cười, hành động của cậu làm tim cô rí máu. Cô không muốn giấu cậu nhưng cô lại không thể nói ra được. Không kiềm chế được cảm xúc đang dâng trào trong lòng mình nữa một giọt nước mắt yếu đuối, tội lỗi tràn khóe mi lăn dài trên gò má Miu. Cô nhanh chóng lấy tay gạt đi dòng cảm xúc đó không để hắn kịp thấy.

* * *

Sáng hôm sau.

Hắn đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại kêu la ỉng ỏi đánh thức. Cậu bắt máy trong tình trạng mớ ngủ:

A lô, gì vậy Tuấn?

[Khánh ơi ... Miu ... Miu...]

Nghe đến Miu hắn tỉnh ngủ ngồi bật dậy

Miu làm sao?

[Miu sắp lên máy bay rồi!]

Sao? Đợi chút tao tới liền!

[Lẹ nha, 2’ nữa là máy bay cất cánh rồi]

Tút ... Tút ...

Không kịp thay đồ hắn phóng mô tô đến sân bay trong đầu hiện lên hàng trăm câu hỏi không đáp án.

Tại sân bay.

“Chuyến bay qua Anh đã cất cánh lúc 5h”

Hắn sững lại khi nghe tiếng thông báo, cả người cậu trong trạng thái chết lâm sàng hay tay buông thõng, đôi mắt vô hồn.

Tụi bạn tiến Miu chạy lại phía hấn

- Sao giờ mày mới tới? – Tuấn (bạn thân hấn)

- Miu ... không nói cho tao biết... - hấn chờ đợi trả lời, tim nhói đau.

- Sao? – Cả bọn ngạc nhiên.

- Cũng đúng thôi! Ai mà ngờ lòng chia tay n.y chứ - nvp nữ 1

- Đau lòng lắm – nvp nữ 2

- Tội cho Miu quá – nvp nữ 3

- ...

- Miu nhờ tao gửi cái này cho mày!

Tuấn đưa ra trước mặt hấn một tờ giấy.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, mở ra xem ngay lập tức. Vẫn là cái dáng chữ quen thuộc của Miu:

“Khánh à, khi Khánh đọc được cái này thì có lẽ là Miu không còn ở VN nữa rồi! Miu phải qua Anh làm phẫu thuật tim, tỉ lệ sống là 15%, Miu sợ không đối mặt được với sự thật nên đã không nói cho Khánh biết. Xin lỗi Khánh nhiều...”

Khoảng thời gian vừa qua tuy ngắn nhưng đối với Miu lại là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Cảm ơn Khánh đã cho Miu cái cảm giác thế nào là yêu, là thương, là nhớ,...

Miu vẫn mãi mãi yêu Khánh, Khánh phải nhớ cái móc ghẹo đấy

Miu yêu Khánh nhiều ♥

Em yêu anh ♥

~ Thân: Miu ~

Tờ giấy đã ướt, mực nhòe ra – Vì nước mắt của hấn.

Hấn đã khóc – khóc như đứa trẻ lạc mẹ, khóc như cái lần mà người phụ nữ quan trọng nhất với cậu ra đi mãi mãi.

Tìm hấn lại bị đâm một nhát khá sâu.

Hấn lại phóng mô tô đến cánh đồng hoa Thạch Thảo, tờ giấy đã bị vò nát sau khi ướt đẫm nước mắt hấn.

- Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?

Hấn hét lên sau hàng nước mắt, cái ngày mà người phụ nữ quan trọng nhất với cậu ra đi mãi mãi cậu đã đau lắm rồi. Nhưng bây giờ vết thương này còn đau hơn. Miu đã xây cho hấn bao nhiêu niềm tin, hi vọng, chất chứa trong tim hấn bao nhiêu t.y thương mà giờ đây lại đập đổ một cách phũ phàng như vậy.

Sự thật nghiệt ngã đã làm thay đổi đi con người hấn. Từ đó cậu trở nên lạnh lùng, ít nói, ít cười, tàn nhẫn và rất nguy hiểm.

Hấn không còn tiếp xúc nhiều nhất là với con gái, tự cậu đặt ra cho mình một chân lí: “Không có gì là mãi mãi”. Cho đến bây giờ nó xuất hiện và làm đảo lộn cuộc sống của hấn

//

Hấn lại tìm đến bar, gọi chục chai Volka, chọn một cái bàn ít ai để í gắm nhăm nỗi buồn một mình.

Hấn muốn uống để quên đi hết tất cả quá khứ đau buồn để đối mặt với thực tại nhưng không thể. Hấn vẫn còn nghi ngờ sao? Đau một lần là quá đủ rồi.

Dưới tiếng nhạc sập sình, ánh đèn nhiều màu chói lóa, khói thuốc mờ ảo, hấn bắt gặp dáng hình thân quen, khuôn mặt in sâu trong tim hấn, và nụ cười từng ngự trị con người hấn đang tay trong tay cùng người đàn ông khác ân ái trên sàn nhảy. Là Miu? Không! Cậu không tin đó là Miu vì người con gái ấy không phải loại lăng lơ như vậy. Chắc do uống nhiều nên cậu hoa mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Trả Giá.

Những tia nắng sớm yếu ớt chiếu vào phòng nó. Một ngày mới lại bắt đầu, một tuần mới lại đến và có lẽ sẽ có nhiều điều mới mẻ.

Nó chỉnh sửa lại điệu bộ chán nản của mình để không ai biết là mình đã từng rất đau khổ.

Nó xuống nhà với tâm trạng không mấy vui vẻ, tính đi học luôn nhưng đã thấy bữa sáng trên bàn cùng khuôn mặt phúc hậu của cô Phương. Nó cười tươi:

- Cô Phương!

Nhìn nó hôm nay dậy sớm cô hơi bất ngờ nhưng cũng cười lại:

- Cháu dậy rồi sao?

- Vâng, cô đi lâu quá đấy! Cháu phải ăn cơm quán gần hết người rồi đây! – Nó hơi dỗi.

- Vậy chứ bộ Khánh không nấu cho cháu ăn sao? - Cô Phương nửa thật nửa đùa nói.

Nghe đến tên hấn tim nó hơi nhói nhưng vẫn che dấu sau cái trề môi và nụ cười rất ư là giả tạo:

- Xì, cái loại đó mà biết nấu mới sợ!

Cô Phương bật cười lớn:

- Thôi, ăn sáng đi rồi còn đi học!

- Vâng!

Nó vui vẻ ngồi vào bàn ăn, cố ăn thật nhanh như kiểu sợ ai ăn mất phần nhưng thật ra là không muốn nhìn thấy hấn.

- Ăn từ từ thôi, ở dưới bếp còn mà! – Cô Phương không nhịn nổi cười.

Nó không nói chỉ cười trừ.

Thấy hấn đi xuống, vẫn cái vẻ lạnh lùng khó hiểu đó, nó liền đứng dậy xách ba lô đi học luôn. Và không quên chào cô Phương một tiếng.

Nó đang cố tình tránh hấn sao? Nó cũng không biết nữa nhưng nó vẫn không đủ tự tin để đối mặt với hấn. Lòng nó lúc này đang rất hoang mang, nếu đối mặt thì nó không biết nên ntn nữa.

.

Trường Z

Nó vào lớp với tâm trạng rất là không tốt. Q.Anh đã đến và đang ngồi nghe nhạc, nó bước vào chỗ. Nhưng ...

Sao lại có một cái bàn dưới bàn nó vậy? Chẳng lẽ hấn muốn đuổi nó đi?

Nó kéo nhỏ bạn xuống:

- Ê, Q.Anh sao lại có một cái bàn dưới bàn tao vậy?

- Sao tao biết được mày, đến đã thấy rồi!

- Ồ ... chẳng lẽ có h/s mới sao?

- Hình như vậy á! Nghe loáng thoáng mấy đứa bảo vậy mà!

- ... - Nó không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu.

- Mà không biết h/s mới ntn nè? Trai hay gái ta?...

Q.Anh ngồi thong dong với mấy cái tưởng tượng đặc biệt của mình trong khi nó vẫn thấy rất rối bời.

Tại căng tin.

- Mày với Khánh có chuyện gì hả? Hay sao mà mới thấy mặt hắn đã kéo tao xuống đây rồi? – Q.Anh đắm chiều nhìn nó.

Nó không trả lời chỉ nhún vai.

- Nhìn mày nghi lắm nha!

- Thật vậy sao? – Nó cố tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Còn không khai mau!

- Không có! – Nó thản nhiên.

- Tình phét tao à? Nói đi!!!!

- Không có thật mà, ơ cái con điên này!

- Điên? Mày cần thận không tao tung tin mày ở cùng nhà với Khánh bây giờ!

- Tùy mày!

Thái độ rất ư là thản nhiên của nó làm cho Q.Anh tức lộn ruột.

- Mày có coi tao là bạn không đấy! – Q.Anh giả dỗi.

- À vâng... có ...

- Vậy mà mày ... híc ... híc ... - Q.Anh chực khóc (chiều tù)

- Thôi thôi coi như là tao sợ mày! Được chưa!

- Được rồi – nín hức, tui tỉnh trở lại – Kể đi

- Mày thay đổi nhanh nè!

- Kệ đi, kệ lẹ coi!

- Chiều!

Nó thản nhiên.

.

.

.

Tại sân thượng.

- Anh gọi em hả?

Thảo Trang cười hớn hở khi biết được là hắn tìm gặp riêng cô (sự kiện 102)

Đáp trả là khuôn mặt vô cảm, ánh mắt bất cần pha chút tức giận.

- Sao cô lại thuê người hãm hại Mi?

Hắn xoáy cái nhìn sắc lạnh vào Trang nhưng cô vẫn rất thản nhiên như không biết gì.

- Anh nói vậy là sao? Em không hiểu!

Hắn cười nửa miệng:

- Không biết? Hay giả vờ không biết vậy?

Hắn tiến lại gần Trang, càng gần cô càng hoảng. Vẫn cái giọng lạnh lùng hắn tiếp:

- Vụ ở sau phòng tin, tiếp đến vụ ở căng tin, rồi vụ du côn. Cô còn âm mưu gì thì bày ra luôn đi.

Mặt cô nàng giờ đã tái mét lại, cứ thế một người tiến - một người lùi rồi cũng đến chân tường.

Hắn đưa tay lên siết cổ Trang.

- Kh... Khánh... ư... ư...

- Vụ ở sau phòng tin tôi đã nhắm mắt cho qua, đến vụ ở căng tin tôi lấy bọn kia ra làm gương mà cô không soi. Tôi tha cho cô chỉ vì nể mặt đến người đã sinh ra và nuôi sống một con quỷ như cô thôi. Đến vụ du côn thì cô hơi quá rồi đấy!

Từng câu từng chữ một của hắn chiếu thẳng vào tâm can của cô.

Trang cố kéo tay hắn ra nhưng càng bị siết chặt hơn.

- Khánh... bỏ... bỏ... em... ra...

Hắn hất tay làm cô ngã nhào xuống đất

- May cho cô là tôi không thích đánh phụ nữ, nếu cô mà là con trai thì đã không xong rồi.

Trang vừa được thả ra thì thở lấy thở để, hai tay ôm cổ:

- Anh... Rốt cuộc là con phù thủy đó đã cho anh uống bùa mê thuốc lú gì mà anh lại đối xử với em như vậy?

- Phù thủy? Hai chữ phù thủy đó hợp với cô hơn đấy! Liệu mà ăn nói cho đàng hoàng vào không thì đừng mong nói được thêm câu nào nữa!

- Anh... anh...- Trang bất lực nhìn hắn.

- Cô mà còn đụng đến Hà Mi một lần nữa thì tự biết hậu quả rồi đấy!

- Việc công ti nhà anh tôi bị thua lỗ nặng là do anh làm?

Hắn nhún mày rồi rút tay vô túi tiến lại phía cửa đi xuống tầng.

- Anh... đã yêu cô ta...- Mặt Trang tem nem nước mắt, hơi thở vẫn chưa trở lại bình thường.

Hắn cười nửa miệng:

- Yêu hay hôn cũng không tới lượt cô lên tiếng.

- Anh... Anh... Còn Miu? Anh sẽ phải hối hận! – Trang gào lên.

Hắn hơi khựng lại nhưng vẫn đi tiếp bỏ mặc Trang đang thở khó nhọc.

- Anh sẽ phải hối hận vì những việc làm hôm nay, còn cô Hà Mi, cô sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu! Ha ha... khụ... khụ...

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Học Sinh Mới.

Chap 28: Học sinh mới.

Tại lớp nó.

Nó vẫn cố tránh hấn. Giả lảng nói chuyện với Q.Anh.

Cả lớp đứng dậy chào khi GVCN bước vào lớp, tâm trạng của cô hôm nay rất vui:

- Chào cả lớp, hôm nay lớp ta có thành viên mới.

Cả lớp đồng thanh “ồ” lên, cô nhìn ra cửa và đương nhiên cả lớp cũng vậy:

- Hai em vào đi!

Hai người con trai vừa bước vào lớp thì ...

“Húuuuuuuuu” – con trai

“Ồ ... ồ ... ồ ...” – con gái và tiếp theo là...

- Đẹp trai quá mà y oi!

- Ôi my angel~

- Hot boy

- So cùi

...

- Cả lớp trật tự! – Cô gõ thước xuống bàn và cổ “gào” lên để chấn chỉnh lại đám h/s “hám trai mức độ cấp tính” (trừ nó và Trang) – Các em có đề cho hai bạn giới thiệu về mình không vậy?

Im re ~~

- Chào các bạn, mình là Đặng Dương Minh, mong các bạn giúp đỡ! – Kèm theo là nụ cười khiếm đóm nữ sinh chao đảo.

Minh cao 1m83, nước da trắng như con gái, khuôn mặt baby cực với mái tóc màu tím, sống mũi cao và môi mỏng quyến rũ.

----- PROFILE -----

Đặng Dương Minh, 17t.

Con trai độc nhất của Đặng gia. Là người thừa kế của công ti vàng bạc cao cấp đứng đầu thế giới.

Ông Đặng, ông Nguyễn và ông Trương là bạn thân của nhau nên Minh, Hà Mi và Q.Anh rất thân nhau. Và Bo không ai khác chính là Minh.

Bên cạnh cậu là một chàng trai tuấn tú, nước da được nói là “Trắng hơn” con gái ... Châu Phi :v Khuôn mặt thanh tú, vẻ đẹp kiêu ngạo rất lãng tử. Nụ cười hút hồn (Q.Anh):

- Chào các bạn mình là Phan Trần Anh Tuấn, mong chỉ giáo thêm – kèm theo là cái nháy mắt không biết lừa tình được bao nhiêu em rồi.

----- PROFILE -----

Phan Trần Anh Tuấn, 17t.

Cậu ấm nhà Phan-Trần công ti bất động sản lớn nhất toàn cầu. Bạn thân của Khánh, cũng là một cự Karate-do.

Và dường như tiểu thư Quỳnh Anh nhà ta và cậu ấm Anh Tuấn đã vướng vào tiếng sét ái tình rồi J

Hai chàng hào hoa chưa kịp để cô sắp chỗ đã đi xuống cái bàn sau hấn và nó ngồi.

- Chưa mà chi là đã chặn bị lừa tình gái rồi – nó nhìn đều Minh – về không báo!

Cậu không nói gì chỉ cười trừ, liếc ngang Q.Anh. Lập tức nó cũng quay sang xem nhỏ bạn đang lơ lửng trên bao nhiêu tầng mây để kéo về.

- Mòn người rồi đấy!

- Mà được! – Khánh không nhìn Tuấn vẫn nghe nhạc.

- Quá được! – Tuấn cười làm nhỏ Q.Anh lại mất hồn

(Thôi Tuấn ca ơi e biết là anh đẹp lắm rồi, đừng cười cái kiêu đó nữa không kéo cị Q.Anh nhà chúng em khó yên :D)

.

Tại căng tin.

Bàn nó, Minh, Q.Anh, Tuấn đang thu hút mọi ánh nhìn và lời bàn tán.

- Mi trà sữa chocolate, Q.Anh kiwi đúng không nhè! – Minh tỏ vẻ rất hiểu hai nàng.

- Chà chà ... vẫn nhớ cơ đấy! – Nó cười đều.

- Chả nhớ, thanh mai trúc mã mà không nhớ sao được! – Minh cười gian không kém.

- Còn Tuấn ...?! – Q.Anh bên lên.

- À ... ồm ... - Tuấn lật lật tờ menu lưỡng lự.

- Hay trà sữa nho đi/ Trà sữa nho! – Không hẹn cả hai nói cùng lúc.

Nó tròn mắt nhưng rồi cũng cười khá ần ỉ:

- Ái chà chà, chết nhá. Tâm đầu í hợp ghê ta!!!

- Cái gì chứ! – Q.Anh quay đi che dấu khuôn mặt đỏ ửng như trái cà chua chín của mình. Còn Tuấn thì không nói gì chỉ cười cười.

- Chả vậy í nhè Minh nhè! - Nó quay sang nháy mắt với Minh

- Ờ!

- Aishhh~ 2 cái con tó này – Q.Anh tính xông lại cho nó một chận nhưng cái chân thương chân bàn quá nên tí té lộn cổ may mà có Tuấn kịp vòng tay ra sau đỡ.

- Húúúú chết nhá!!! – Nó làm bộ ngạc nhiên.

Q.Anh vội càng đứng dậy, cúi gầm mặt xuống:

- Xin ... lỗi ...

- Có gì đâu mà xin lỗi – Tuấn cười nham hiểm – Q.Anh đáng yêu quá! ♥♥♥

- Sặc! – Tí nữa là nó phun hết ra ngoài.

- Lại chuẩn bị tán Q.Anh rồi đấy chắc chắc – Minh lắc đầu vì đã quá quen rồi.

Nó và Minh cười phá lên, Tuấn cũng cười mím còn Q.Anh thì ngại hết chỗ nói.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ponder

Chap 29: Ponder

Tại biệt thự nhà Q.Anh.

- Sao? Mày tỏ tình với Khánh à? – Q.Anh hét lên khi nghe nó kể chuyện nó hỏi hấn.
- Mày điên à! – Nó trợn mắt lên để bịt mồm con nhỏ bạn.
- Nhưng hỏi như vậy chẳng khác nào ...
- Vậy mày có để cho tao kể hết hay không?
- Ờ có, kể đi! Hấn trả lời ntn?
- Hấn nói hấn là hấn tao là tao ...

Nói đến đây giọng nó hơi ngẹn lại, bỗng Q.Anh nhảy tót lại gần nó làm cô hơi giật mình, tròn mắt nhìn bạn:

- Mày làm cái gì vậy?
- Yên coi nào! Cỗ mày sao đây?

Q.Anh kéo cổ áo sơ mi cài cúc kín của nó xuống để lộ vết thương bị che dấu sau cái băng cá nhân.

- Đúng là không có gì qua được mắt mày cả!

Nó thở dài rồi kể từ đầu cho Q.Anh nghe.

5’ sau

- Con nhỏ Miu đó là ai? – Q.Anh liếc láo.
- Tao không rõ! Nghe cô Phương kể loáng thoáng Miu là n.y cũ của hấn, nhỏ có mái tóc màu hạt dẻ, mắt to, mi dài và nhất là 2 má lúm duyên giống tao
- Giọng nó nhỏ dần lại.
- Vả* hôn! Chắc hai đứa nó yêu nhau dữ lắm!
- Ủ! Cô Phương nói Miu là mối tình đầu của Khánh và cô chưa thấy ai thân với hấn đến như vậy!
- Vậy giờ nó đâu rồi?
- Nó với hấn cặp nhau được 5 tháng thì nó phải qua Anh để phẫu thuật tim, nghe nói là tỉ lệ sống rất thấp ...
- Đến giờ vẫn chưa có tin tức?

Nó không trả lời mà nhẹ gật đầu.

Q.Anh thở dài rồi vỗ vai nhỏ bạn thân.

- Thôi không sao đâu cứ coi như chưa có gì đi!
- Chưa có gì? – Nó tròn mắt rồi cười nhạt.
- Chứ biết sao giờ!

Nó lại cười rất ần í rồi kéo nhỏ bạn đến một nơi...

.

. Tại biệt thự nhà hấn.

Một chiếc mô tô đời mới và rất ngầu dừng trước cổng, một người con trai với khuôn mặt sắc sảo diện chiếc quần jean đen và áo khoác xanh dương rất phong độ bước xuống ... bấm chuông!

Cô Phương hốt hã chạy ra mở cửa và vô cùng bất ngờ với sự hiện diện của người đứng trước mặt mình:

- Ồ ... Tuấn ...

Tuấn cười:

- Chào cô, lâu rồi không gặp cô vẫn trẻ đẹp như ngày nào!
- Ôi trời, còn cháu vẫn phong độ và lẻo mép như xưa – cô Phương cười và mở cổng cho cậu dắt xe vào.

Vừa trông thấy mặt Tuấn thì Chi đã chạy lại và nhảy lên ôm cổ Tuấn:

- Anh Tuấn!
- Mới 2 tháng không gặp mà đã xinh ntn rồi á?

Tuấn cười và ôm trả, Tuấn và hấn cực thân nên Tuấn cũng coi Chi như em gái ruột và Chi cũng vậy.

Chi thả Tuấn ra rồi một tay chống hông, một tay xòe ra trước mặt, mắt đắm chiều:

- Quà em đâu?
- Ồ ... quà nào nhè? – Tuấn giả lảng
- Ồ ... cái anh này ... em không chịu đâu! Quà! Quà! Quà!

Chi vẫn nhõng nhẽo.

- Chết anh quên rồi!

Nhỏ lại đổi về mặt phụng phịu nhìn Tuấn:

- Anh xấu lắm! Có đưa em thôi mà cũng quên! Em ư chơi với anh nữa!

Chi vùng vằng quay đi, Tuấn liền vội kéo lại lấy trong túi áo ra hộp quà nhỏ màu hồng ra:

- Thôi anh đùa mà! Ai mà quên được tiểu công chúa này chứ!

Nhận được quà Chi lại hớn hờ:

- Em biết anh Tuấn thương em mà!!!
- Khánh đang ở trên phòng à?
- Vâng! Anh lên chơi với anh í không khéo anh lại bị tự kỉ đấy!

Tuấn cười rồi bước nhanh lên phòng hấn.

- Sao rồi cu?

Không thèm chào hỏi Tuấn kéo cái ghế ngồi đối diện hấn đang trên đệm nghe nhạc.

- Sao giờ chưa có! Đợi tối lên tao cho mượn ban công mà ngắm!

Hấn vẫn bình thản nghe nhạc.

- Tối thì tối, xoắn à?

Hấn cười nửa miệng.

- Đùa thôi, dạo này kiếm được thím nào mới chưa? – Tuấn trở về vẻ nghiêm túc.
- Biết rồi còn hỏi!
- Vậy là mày với nhỏ Mi ...
- Ừ
- Ở cùng nhà luôn?
- Ồ

- Sao tự dưng ngoan đột xuất vậy?
- Cũng vì mẹ tao thôi
- Vậy mà tao còn tưởng đứa con ngoan nghe lời ba nó cơ đấy! – Tuấn trêu.
- Điên!
- Vậy mày tính sao? Chấp thuận à?
- Tao đang đau đầu vì chuyện đó đây
- Chịu mở lòng rồi sao?
- ...
- Bình thường mày quyết đoán lắm mà vậy sao bây giờ ... Bộ có chuyện gì khó xử sao?
- Sáng quabla bla – hấn tường thuật lại cho Tuấn nghe toàn bộ.
- Vậy còn Miu?

Câu hỏi của Tuấn khiến cho không khí trong căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt.

Hấn vẫn lặng im không nói gì.

- Mệt rồi! Mày chưa quên được Miu sao?
- ... *lắc đầu*
- Bức thư đó chưa giải quyết hết vấn đề à?
- Rõ ràng, nhưng ...
- Sao nữa vậy? Miu nói gì?

Hấn không trả lời, đi lại mở khóa ngăn kéo lấy một bức thư đưa ra cho Tuấn đọc.

Đây là bức thư hấn nhận được sau 1 tuần Miu qua Anh.

Gửi Bin!

Lúc Bin đọc được bức thư này chắc có lẽ Miu đã không còn sống trên đời này nữa rồi ...

Qua Anh Miu mới biết là tỉ lệ sống sót của mình chỉ là 5%. Nhưng Miu vẫn muốn làm phẫu thuật với chút hi vọng cuối cùng...

Miu đã quá ích kỉ khi bắt Bin phải giữ lời hứa đó. Cho đến bây giờ khi cái chết gần kề thì Miu mới biết là mình sai ...

Bin đừng bận tâm đến cái móc ghêo trẻ con đó nữa. Hãy cứ tiếp tục sống vui vẻ và quên Miu cùng thứ tình cảm đó đi. Được không Bin? Cứ coi như đó là tâm nguyện cuối cùng của Miu mong Bin thực hiện...

Hãy cứ sống thật tốt rồi sẽ có một người con gái khác tốt hơn Miu, hoàn thiện hơn Miu và yêu Bin nhiều hơn Miu. Đừng vì Miu mà đánh mất đi hạnh phúc riêng của mình. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi, thời gian sẽ giúp xóa mờ kí ức. Chỉ cần nhìn thấy Bin hạnh phúc cho dù là bên người con gái khác không phải Miu là Miu vui rồi...

Nếu có kiếp sau thì Miu và Bin sẽ là một cặp uyên ương không tách rời. Mong là Bin sẽ hiểu cho Miu.

Vĩnh biệt!

~ Thân: Miu ~

Tuấn gấp tờ giấy lại ngay ngắn và trả về chỗ cũ:

- Miu cũng mong mày quên nhỏ đi và tìm hạnh phúc mới mà!
- Nhưng ... tao sợ ... mình không làm được...
- Đừng để quá khứ ám ảnh mày mãi như vậy chứ!

- ...

- Coi như là thực hiện tâm nguyện của Miu đi! – Tuấn vỗ vai hấn an ủi.

- Nhưng ...

Tuấn biết và hiểu nỗi sợ luôn thường trực trong con người hấn. Hấn sợ nó sẽ giống mẹ hấn, Miu những người mà hấn yêu thương nhất lần lượt rời xa hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trùng Hợp. (Part 2)

Sau khi chia tay mọi người nó và Q.Anh cũng về.

Nhưng nó không về luôn mà rẽ vô cánh đồng hoa Thạch Thảo.

Cô muốn tìm một chút yên tĩnh, cô đã qua mệt mỏi rồi.

Cái cuộc sống này sao mà phức tạp thế? Nó thực sự muốn buông xuôi.

Giờ nó đã hiểu cảm giác mà bao cô gái khác đã từng trải qua – đau vì tình.

Những cơn gió nhẹ thoảng qua khẽ đưa mảy bông hoa Thạch Thảo, phảng phất đâu đây mùi hoa nhẹ nhàng. Ít ra nó cũng tìm được chút gì đó thanh thản.

Mới ngồi được một lúc với miên man suy nghĩ mà sương đêm rơi làm ướt đi mái tóc nâu đỏ.

Nó lên xe phóng về biệt thự.

Vì nghĩ ai cũng ngủ rồi nên nó không bật điện và thả mình xuống ghế sa lông.

Nhưng sao nó cảm nhận được hơi thở, hơi ấm, nhịp tim đập mà không phải là của mình.

Nó đứng bật dậy khi nhận ra là mình đang ở trong vòng tay hấn.

Đơ 2s nó vội bước về phía cầu thang.

- Cô đi đâu về? – Hấn nói đủ cho hai người nghe.

-

Hơi khựng lại nhưng rồi nó cũng đi tiếp, giờ cô đã cảm nhận được cổ họng mình đang nghẹn lại.

- Cô tự biết giờ là mấy giờ rồi không? – Hấn hơi gắt giọng.

Nó cắn chặt môi dưới vì rõ biết giờ đã là 1 rưỡi sáng.

Hấn không còn đủ kiên nhẫn trước sự cứng đầu bướng bỉnh của nó nên đã đi đứng dậy và kéo tay nó lại, hai khuôn mặt sắc sảo gần sát nhau, hai ánh mắt nhìn nhau với bao dòng cảm xúc.

- Cô phải khiến cho người khác lo thì mới vui sao?

- Lo? – Nó cười nửa miệng – Để dành mà “lo” cho chị “Miu” đi! Tôi không cần!

Nó giật tay lại và quay đi trước khi những giọt nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt mình. Nói ra câu đó sao tìm nó bỗng nhói lên, từ khi quen hấn nó đã thay đổi rất nhiều.

Còn hấn lại yếu đuối để nó đi như vậy sao? Tìm hấn đâu cho phép làm như vậy? Những dòng cảm xúc đã vỡ òa theo nhau tràn ra khóe mắt. Mặn chát! Chua xót!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trùng Hợp.

Tối.

Nó vẫn phong cách cũ quần jean đen, áo phông hồng, ác khoác da màu đen và đôi boot cao, cách điệu cũng đen nổi.

Cô xách thêm cái mũ bảo hiểm rồi đi xuống nhà.

Hấn và Chi đang ngồi xem TV, nó đi ngang như người xa lạ.

- Đi đâu?

Hấn khoanh tay trước ngực mắt vẫn không nhìn nó, giọng lạnh tanh. Đáp trả nó thờ ơ nói:

- Không đến lượt cậu quản!

Dứt lời nó đi luôn, hấn hơi khựng lại với mái tóc màu ... nâu đỏ của nó, nhưng cũng không nói gì để mặc cho nó đi.

- Xi ... - Chi liếc xéo nó một cái rồi bĩu môi.

Nó lôi chiếc Iphone 5s trong túi ra bấm gọi:

- Đến chưa?

“Sắp tới rồi! Chờ chút!”

Tútttttttt.....

1’ sau Q.Anh cùng con mô tô dừng trước mặt nó.

- Về nhà tao!

Nó nói rồi lên xe đội mũ bảo hiểm vào.

Q.Anh không nói gì nữa máy đi luôn.

.

Tại biệt thự nhà nó.

Mi bấm chuông và chờ chị Hoa ra mở cửa (ai còn nhớ chị Hoa k hề?)

- Ô ... Mi ... - Chị Hoa ngờ ngàng khi thấy nó.

- Em lấy mô tô! Ba má đâu rồi?

- Ông bà chủ mới bay qua Mĩ tới qua.

Nó không nói gì lẳng lặng vô gara lấy xe.

- Chị Hoa – Q.Anh gây sự chú í vì hình như chị không nhận ra.

- Ô ... Q.Anh đấy à! – Chị Hoa nhú mày.

Q.Anh liền bỏ mũ bảo hiểm ra:

- Tưởng quên em rồi chứ!
- Làm gì có đâu! – Chị Hoa cười.
- Đi! – Nó phóng mô tô ra.
- Em đi đây! – Dứt lời Q.Anh cũng đổi mũ bảo hiểm và phóng đi.

Chị Hoa cười rồi cũng đóng cổng đi vô nhà.

Hai chiếc mô tô lượn lách bám đuôi nhau trên đường khuya yên ắng.

Điểm đến là một đám thanh niên đang tụ tập tại ngã tư của một con đường vắng (sân đua cả đó)

Vừa để lộ nhan sắc thì hai đứa nó đã là tâm điểm của mọi sự bàn tán.

Đang ngỡ ngác không biết nên đi đâu thì có một người lên tiếng gọi:

- Leblank!

Lập tức cả hai đều nhìn về phía đó và không ai khác ngoài Xin Zhao!

- Chào anh Xin Zhao, còn nhớ e sao? – Leblank cười tươi làm lũ con trai nghiêng ngả.
- Em Leshin không nhớ sao được! – Xin Zhao cười đều làm nhỏ bật cười theo để lộ hai cái răng khểnh duyên.

Riêng ai kia là vẫn cứ im lặng không nói gì. Xin Zhao liền bắt chuyện:

- Hi Caitlyn!
- Gọi tôi Lyn được rồi! – Nó vẫn không cười làm ai kia hơi hụt hẫng.
- À mà anh! – Leblank lấy lại không khí – Ai cầm đầu ở đây vậy?
- Là anh Riven (ruy-vân)!

Leblank ngó nghiêng. Zhao tiếp làm nhỏ tụt hứng:

- Nhưng ảnh chưa có tới. Hi... Ồ... ảnh kia... mới nhắc!

Một con mô tô đen lao vút tới đám đông, lập tức tắt cả đồng thanh:

- Anh Riven!

Nghe Q.Anh kể “sơ sơ” thì Riven đó cũng là một tay không vừa. Có thể nói là cầm đầu “thế giới đêm”, nhắc đến tên thì ai cũng phải nể. Con nhà giàu, đẹp trai, phong độ, học giỏi...

Tối quá nên hai đứa nó không nhìn thấy mặt. Xin Zhao lại phía người tên Riven.

- Anh Riven!
- Ủ!
- Em của Leshin đó anh! – Zhao ngoảnh mặt về phía hai đứa nó, héch mặt í bảo lại đây!

Riven nhú mày cố nhìn rõ mặt hai đứa nó, nhưng tối quá.

Vừa đến nơi thì cả ba đều ngờ ngàng nhìn nhau:

- Anh... Bảo... - nó và Q.Anh nhìn chăm chăm Bảo còn Bảo thì cũng ngạc nhiên đầu kém
- Ồ... Hà... Mi...

Zhao đứng ngoài cũng ngờ ngợ ra mọi chuyện rồi nhưng vẫn cố hỏi:

- Bộ ba người quen nhau sao?
- Ủ! – Bào – Thì ra Q.Anh là em gái của Leshin.
- Vâng! – Leblank cười tươi rói – Em kết nghĩa ạ!
- Còn em! – Riven quay lại chỗ nó
- Sao anh?
- Không ngờ em cũng biết đua mô tô đấy!
- Bộ luật pháp ở VN cấm nữ nhi đua mô tô trái phép à? – Nó cười đều

Riven bật cười khiến ai cũng phải ngạc nhiên vì trong thế giới đêm Riven nổi tiếng là lạnh lùng và ngang tàn, rất ít ai nhìn thấy Riven cười trừ một người con gái.

Ai cũng nhìn hai đứa nó với ánh mắt ngạc nhiên lẫn ngưỡng mộ.

Zhao lớn tiếng và vỗ tay để gây sự chú ý.

- Nào mọi người để chào mừng Caitlyn và Leblank chúng ta mở một cuộc đua nha!

- Ô cê!
- Được đó!
- Sẵn sàng!

...

Những lời hưởng ứng theo nhau vang lên.

Và “Get ready!”

Mọi người vào vị trí. Zhao và Riven không đua ngồi xem thực lực của hai đứa nó.

Đang chuẩn bị bắt đầu thì có một chiếc mô tô nữa lao tới, một số đứa nhận ra lên tiếng chào:

- Chị Fiona!

Theo sau là những tiếng chào khác, nghe ra có vẻ rất oai.

- Đua mà không chờ nhỏ này sao? – Người con gái tên Fiona lên tiếng kèm theo nụ cười đều pha chút hờn.
- Ai vậy? – Leblank nhìn nó.

Caitlyn nhún vai thay câu trả lời vì nhỏ mà còn không biết thì sao mà nó biết cho được.

Sau phát súng thì tất cả mô tô sau vạch xuất phát ... phóng!

Sau 2’ nó và Leblank đã bỏ xa đám bè bạn kia, riêng chỉ có một chiếc mô tô không vừa đang theo sát nó. Nhìn là biết con gái có lẽ là nhỏ Fiona.

Nó cố cắt đuôi nhưng cô ả tay đua cũng không thua kém nó là bao.

Một bóng đen vút ngang ngược chiều với nó. Thoáng qua nhưng nó cũng nhận ra là con trai, kẻ đó liếc nhìn nó, hai ánh mắt giao nhau trong 2s khoogn nói nhưng nó cảm nhận được chút ầm áp qua cái nhìn đầy băng giá đó.

Không quan tâm nó tiếp tục cuộc đua. Hai xe bám sát nhau cho đến vạch đích.

5’ sau nó về nhất

Fiona về nhì

Và Leblank về ba

Các tay đua khác cũng lần lượt cán đích.

Lại một lần nữa nó khiến cho mọi người bất ngờ. Lần này lại còn vượt mặt Fiona nữa đúng là không vừa.

Nó đọ Leblank rồi cùng lại chỗ Riven, Fiona đã đến đó trước.

Nó và Leblank lại được một phen ngạc nhiên khi Fiona chính là ...

- Kim Thư? – Nó và nhỏ bạn tròn mắt với cô gái trước mặt mình.
- Đúng là Hà Mi rồi lúc đầu đã nghi nghi không ngờ là cậu thật – Thư cười.
- Vậy mà còn tưởng đắc tội với tí nào nữa chứ! – Nó nói nửa đùa nửa thật.
- Ôi dào! – Thư cười.
- Mà em cũng khá đó! Vượt cả Fiona – Zhao trêu.

Nó hơi đỏ mặt vì không hiểu sao lại “vượt”

- Em không biết sao? Fiona là nữ tay đua giỏi nhất chưa ai vượt ... - Riven im hòng khi Fiona liếc xéo và véo một cái vào hông.
- Ảnh đùa á! – Thư cười.

Nó cũng cười lảng khi biết cái sự thật ngật ngèo.

- Không ngờ lại nhiều sự trùng hợp như vậy – Leblank cười rồi cả đám lại nói cười vui vẻ nhưng không phải ở đó đâu nha!

Riêng nó vẫn suy nghĩ mãi về cái ánh nhìn nó lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thay Đổi

Chap 31: Thay đổi

Những tiếng hót của các chú chim chào đón bình minh cùng những tia nắng sớm theo nhau vào phòng nó qua khe cửa sổ.

Đứng trước gương nó thấy mình tệ quá mức. Hai mí mắt thì sưng lên, con ngươi đỏ hết, bờ môi khô khốc, khuôn mặt phờ phạc đi đôi chút. Mẹ nó mà nhìn thấy nó lúc này thì chắc bà ngất mất, từ bé đến lớn nó toàn được nuông chiều, chăm sóc vậy mà nhìn nó bây giờ tàn tạ hết mức.

Thay bộ đồ đi học quen thuộc nó lững thững xuống nhà.

Nhỏ Chi đang lú lo với anh mình trên bàn ăn mà không hề hay biết những biểu hiện đó là giả tạo chỉ để che dấu đi chút gì đó khó nói.

Cô Phương thấy nó không ăn sáng mà đã xỏ giày đi học, lên tiếng hỏi:

- Cháu không ăn sáng à?
- Dạ không! Cháu có hẹn với bạn rồi!

Nó nói mà không quay mặt lại, xỏ giày xong đi luôn.

Cô Phương nén tiếng thở dài, dù chưa tiếp xúc với nhau lâu nhưng cô cũng phần nào hiểu con người nó.

Lôi điện thoại ra gọi cho Q.Anh nhưng lại thuê bao, nó một mình lang thang trên con đường tấp nập người qua lại.

Đang đợi taxi thì có một dáng người quen quen tiến lại phía nó. Là Minh.

Nó bất giác cười khi ít ra còn cậu là bạn.

- Sao quý cô lại đứng một mình ở phố đông người thế này? – Minh ghẹo.

Nó bật cười, nửa đùa nửa thật nói:

- Bị bỏ rơi

- Ô! Ai mà dám bỏ quý cô ở ngoài đường ntn?

Nó và Minh cười vui vẻ.

- Thôi không đùa nữa, Mi ăn sáng chưa?

Nó không trả lời mà chỉ lắc đầu.

- Đi với Minh luôn.

- Không cho cũng bám :v

Nó lên xe.

- Thôi không cho đi ké nữa! – Minh trêu

- Không cho cũng đi.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Minh quay lại hỏi nó:

- Mi biết quán nào ăn được không?

- Quán nào mà chả ăn được.

Minh lừ lừ nhìn nó.

Cô liền cười thay đổi bầu không khí.

- Mà đi ăn chỗ nào ngon Mi? – Minh.

Nó vô thức chỉ đến quán Ý mà hần đã đưa nó đi ăn (chap 18 á)

đứng trước cửa quán mà cô thần người ra, nó bắt gặp cảnh 1 nam 1 nữ đang đùn đẩy nhau tờ thực đơn, kí ức trong nó trở về.

- Mi, Mi, Mi!

Minh lay tay nó, gọi đến lần thứ ba nó mới chịu tỉnh.

- Ồ ...

- Mi bị sao vậy? Gọi không nghe.

- À ... ờ ...

- Vào thôi.

Nó lững thững theo Minh vô.

- Mi gọi món đi!

Nó nhận tờ menu từ tay Minh, chỉ đại vài món cho phục vụ mang ra.

- Mi có chuyện gì buồn sao? - Minh hỏi đường đột làm nó hơi giật mình.

- Ồ ... sao lại buồn?

- Còn chối nữa, hai mắt sưng hết cả lên rồi kia – Minh ghé sát mặt nó làm cô nàng đỏ cả mặt.

- Không có đâu mà. Thôi ăn đi!

- Ai khiến Mi phải khóc để Minh đi xử cho.

- Khùng quá! Ai mà làm Mi khóc được chứ. Muốn đi học muộn à? Ăn lẹ.

- Ở ngu gì không ăn! – Cậu cười nhưng trong lòng vẫn có chút gì đó man mác buồn. Cậu luôn muốn mình là người ở bên, quan tâm, chăm sóc và lo lắng cho nó. Cậu buồn khi thấy nó giấu cậu nhiều điều.

Sau khi thanh toán tiền Minh lại cùng nó đến trường. Nhưng đi được nửa đường thì nó đòi xuống.

- Minh cứ đi trước đi, tí Mi đến trường sau.

- Mi đi đâu vậy? – Minh lo lắng nhìn nó.

- Hi ... ra đây chút í mà. Minh cứ đi học trước đi.

- Nhìn Mi nghi nghi à nha!

- Không có gì đâu mà.

- Vậy Minh đi trước nha!

- Ủ' bye.

Đợi Minh đi nó bắt Taxi đến cánh đồng hoa Thạch Tháo.

Nó vút cặp sang một bên rồi ngồi bệt xuống bãi cỏ xanh rì. Chắc chỉ có nơi đây mới mang lại cho nó cảm giác yên bình trong cái vùng thành phố ồn ào tấp nập này.

Ngắm nhìn những bông hoa nó khẽ cười, nhắm mắt cảm nhận sự yên bình nơi đây.

Hai giọt nước mắt lại tràn ra khóe mi, đọng lại làm đôi mắt nó long lanh, hai bờ mi ướt nhòe.

- Ra đây đi! – Nó nói mà không quay lại phía sau.

Từ sau bụi cây Minh thập thò bước ra. Khuôn mặt buồn thiu:

- Vậy mà cũng bị Mi biết!

- Sao đi theo Mi?

- Tại Minh thấy lo cho Mi! – Minh ngồi xuống cạnh nó

- Hi ... Mi đâu còn là trẻ con!

Khoảng lặng ập tới, Minh để ý thấy những giọt lệ sầu của nó và cả đôi mắt ssang sung kia.

- Mi khóc hả?

- Không! – Nó hơi ngạc nhiên với câu hỏi của Minh.

- Mi hơi khác.

Câu nói thân nhiên của Minh lại một lần nữa khiến nó bất ngờ.

- Khác?

- Ủ! Từ lúc về VN Minh thấy Mi thay đổi nhiều lắm!

- Thay đổi? – Nó cười nhạt – Minh để Mi ở một mình chút được không?

Minh quay sang nhìn nó, cậu thật sự cảm thấy chạnh lòng vì sự cứng đầu ích ki của nó. Cậu luôn muốn mình là nơi nhỏ gửi gắm tâm sự, kể chuyện vui buồn, ... đơn giản vì cậu thích nó? Hay là đã yêu nó?

Cho dù không muốn nhưng Minh cũng đứng dậy:

- Vậy Minh đến trường trước nhá. Mi nhớ đến trước khi vô lớp đó.

- Biết rồi mà! – Nó cố cười.

Minh đi trong bao nhiêu tiếc nuối để lại nó một mình với miên man suy nghĩ.

.Tại căng-tin trường Z

- Sao giờ này mà con Mi còn chưa đến nè? – Q.Anh nhìn đồng hồ.
- Tớ thức mắc này giờ, bình thường đến sớm lắm mà – Thư chêm vào.
- Chắc lại đi spa, ngủ dậy muộn, chăm sóc sắc đẹp hày gì đó.

Tuấn vừa dứt lời thì bị Q.Anh vỗ một phát vào lưng.

- Nó mà spa với lại chăm sóc sắc đẹp cái nổi gì hả?
- Ăn nói tầm bậy – Thư đắc thêm cho phát.

Minh im lặng này giờ mới lên tiếng:

- Chắc chút nữa Mi đến thôi, làm gì mà căng.
- Nhưng còn 5’ nữa là vào lớp rồi còn gì nữa – Thư.
- Bình thường nó đâu có đi muộn đến như vậy – Q.Anh
- Gọi cho nó – Tuấn
- Đúng rồi ha! Ý kiến hay! – Q.Anh vỗ một phát nữa vào vai Tuấn.
- Nói đúng cũng bị đánh nữa hả trời?

[Calling to Mun...]

[Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ...]

- Lại thuê bao – Q.Anh nhăn nhó.
- Mi bữa nay bị sao vậy? – Thư hơi lo lắng
- Tớ cũng thấy lo cho nó đây. Để gọi về nhà thử coi.

Đầu dây bên kia nhỏ Chi bắt máy

[A lô]

Chi à! Chị Mi đi học chưa?

[Lâu rồi]

Ồ...

[Bà nói là có hẹn nên đi từ sớm đâu có ăn sáng ở nhà]

Ồ chị cảm ơn nha

Tút ... tut ...

- Hờ hờ ... vui ha – Thư cười nhạt nhẽo.

Còn Q.Anh thì đã bắt đầu lo lắng thật sự.

- Tí Mi đến mà đừng lo – Minh vẫn rất ư là điềm tĩnh.
- Bộ ông biết Mi ở đâu à? -Thư
- ...
- Nói lẹ coi! – Q.Anh
- Ồ cái chỗ đầy hoa Thạch Thảo í – Minh

- Đề tui đi tìm nó – Q. Anh đứng lên đang tính đi thì Tuấn gọi lại

- Bà tính đi bộ à?

- Ờ nhờ. Ai có xe cho mượn phát nào.

- Tui sáng đi taxi – Thư.

- Tôi đi ô tô riêng – Minh

- Lấy cái ẹc màu vàng ở trong nhà xe mà đi, của tui á – Tuấn

- Con lạy bố bố biết bao nhiêu cái ẹc vàng không vậy? – Q. Anh nhăn mặt.

- Cái của tui khác nhất cứ tìm là thấy.

- Xi

Q. Anh chạy đến nhà xe tìm cái ẹc vàng đặc biệt.

- Đúng là đặc biệt thật – Q. Anh tắc lưỡi – Độ bá đạo

Thấy thì thấy rồi nhưng giờ lấy ra mới khó, nhỏ đang loay hoay không biết lấy xe re ntn thì Tuấn đến.

- Lấy được chưa cô nương?

- Sắp rồi! – Q. Anh nhìn Tuấn cười đều vậy là cu cậu lại đi vô đất xe ra cho nhỏ.

Q. Anh cười rồi nổ máy kéo ga và phóng.

Tuấn chưa kịp chiêm ngưỡng hết vẻ đẹp của nụ cười đã ngã nghiêng với kiểu nó đi xe.

.Tại cánh đồng hoa Thạch Thảo.

Nó vẫn ngồi đó, hai tay ôm gối đầu gục xuống.

- Mà làm cái trò gì ở đây vậy hả? – Q. Anh hét làm nó giật mình

- Mà đến đây làm gì?

- Tìm mà!

- Tìm tao làm gì? – Nó nhìn về phía những bông hoa Thạch Thảo.

- Mà lại khóc à?

- ...

- Đứng dậy!

- ... - nó ngược lên nhìn nhỏ bạn rồi cũng quay lại hướng nhìn cũ.

- Tao nói mà đứng dậy. Đi học!

- Mà đi trước đi. Tí tao đến.

- Vào lớp rồi đó mà biết không? – Q. Anh cáu.

- ...

- Mà dạo này sao vậy? Chỉ vì một thằng con trai mà khiến mà thay đổi 180 độ vậy sao?

- ...

- Con người thật của mà đâu rồi. Hà Mi mà tao quen không phải là một đứa lúc nào mặt cũng u sầu, cười thì gượng gạo, giả tạo. Leblank mà tao biết không yếu đuối đến mức này, nó là một cô gái mạnh mẽ đối mặt với mọi chuyện. Con bạn thân của tao chỉ biết khiến lũ con trai đau khổ chứ chưa bao giờ chịu khuất phục bởi một câu nói không rõ ràng như vậy! – Q. Anh tuôn một tràng khiến nó hơi dao động.

- Mày...
 - Giờ thì đứng lên đi học, trở lại với con người thực của mày. Lẹ.
- Cuối cùng thì nó cũng cười nhưng không còn gượng gạo hay giả tạo nữa.
- Tao đúng là ngốc mà.
 - Quá ngốc! Khánh đã nói là không yêu mày chưa? Mày có tỏ tình với hấn chưa?
 - Ừm... chưa... - Nó nói nhỏ.
 - Vậy mà hoang tưởng. Con ngốc.
 - Hi...
 - Giờ thì đi học được chưa?
 - Nhưng vào lớp rồi mà!
 - Biết vậy mà còn phải đứng đây để gọi mày đó.

Cả hai cùng cười rồi lên xe phóng đến trường.

.Tại trường Z

- Bác cho chúng cháu vô đi mà, chúng cháu hứa là sẽ không có lần sau đâu. – Q.Anh cố nài nỉ.
 - Một lần này thôi mà bác – nó cũng sử dụng hết tài ăn nói, hát hết cả nước bọt mà bác bảo vệ vẫn nhất quyết không cho vô.
- Thình lình hấn xuất hiện làm cả 3 người giật mình (thật ra là hấn đến mà chả ai để ý)
- Bác cho hai người họ vô đi.
 - Nhưng quy tắc... - Bác bảo vệ chưa kịp nói hết câu thì hấn đã chặn họng:
 - Họ đi lấy vở giúp tôi.

Bất được thóp nó liền lôi cuốn vở (của mình) ra, giọng chân thật, mắt cún con:

- Dạ đúng rồi đó, đây nè bác. – Nó quay lại chỗ hấn – Chỉ tại cậu mà giờ tôi phải đứng ngoài đó từ sau không lấy vở giúp nữa.
- Nhưng... - Bác bảo vệ về cuối cùng cũng chịu thua cái lí lẽ cùn đó và mở cửa cho 2 đứa nó vào.

Nó và Q.Anh tươi cười dắt xe vô cổng.

- Buồn cười chết mất! – Nó và Q.Anh cứ cười suốt.
- Cảm ơn cậu nha, tí quên – nó cười với hấn.

Hơ ngớ ngàng nhưng hấn cũng im lặng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dự Tiệc.

Chap 32: Dự tiệc.

Nó, Tuấn, Q.Anh, Minh đang đi về thì Bảo từ đâu tới gọi nó:

- Hà Mi!

Tất cả đều quay lại phía Bảo.

- Ồ... Anh Bảo – nó ngỡ ngàng.

- Em rảnh không?

- Ồ ... rảnh, sao anh?

Bảo hơi ngại ngùng đảo mắt nhìn quanh, hiểu í Q.Anh kéo hai ông tướng đi:

- Hai người nói chuyện nha, tui tui về trước.

Nhỏ cười, nháy mắt với Bảo rồi đi luôn.

- Ai vậy? – Minh tò mò.

- Anh Bảo, hội trưởng hội phong trào của trường mình, là hot boy thứ 2 đứng sau cold boy – Q.Anh tỏ ra hiểu biết.

- Cold boy? – Minh nhìn cô.

- Thằng Khánh chứ gì? – Tuấn

- Ồ sao biết? – Q.Anh lại tặng cho Tuấn một cái vỗ vào lưng.

- Á... đánh gì mà đau vậy? – Tuấn nhăn nhó.

Riêng Minh vẫn im lặng suy nghĩ gì đó.

Bảo đang định nói thì Thư ở đâu chạy tới.

- Anh Bảo! ... Ồ Mi...

- Thư ... – nó

Thư không để ý nó mà quay sang Bảo:

- Anh về chưa, em đi với.

- Chưa, em về trước đi.

- Em không đi xe.

- Đi taxi.

Thư bịu môi.

- Thôi ngoan về trước đi – Bảo kéo má Thư.

Nó nhìn mà phát gato.

- Vậy tí anh về sau nhá! Bye! Bye Mi! – Thư nháy mắt với nó, cười với Bảo rồi đi luôn.

- Anh gọi em chi vậy?

- À tối nay em rảnh không?

- Rảnh, có chi không anh?

- Tối ... em đi với anh đến đây được không?

- Đi đâu anh?

- Chẳng là sinh nhật thằng bạn làm ăn của ba.

- À... sao anh không rủ Thư?
- Thư á? Tối Thư bận rồi.
- Ồm.
- Được không? – Bảo nhìn nó.
- Nhưng sao anh lại rủ em mà không phải là ai khác?

Bảo đơ khi nghe nó hỏi.

- À ... ờm... Chả là anh không quen đi một mình.
- Vớ. Vậy chả lẽ em...
- Em cứ nghĩ vậy.
- Vậy không đi có sao đâu!
- Thì nhờ em đóng giả thôi.
- Ôi trời hot boy trường Z mà alone á. Không tin.
- Em làm anh ngại đấy. Vậy em có đi được không?
- Ồm.
- Nhá!
- Tối qua đón em.
- Vậy nhá. Đi anh chờ về luôn.

Vậy là Bảo đưa nó về.

.Trưa

Đang ăn trưa thì nó lên tiếng:

- Cô Phương chiều nay không cần nấu phần cơm cháu đâu nhá!

Hắn và cô Phương quay ra nhìn nó, Chi liếc ngang,

“Cô đi đâu?” – Hắn đang định hỏi nhưng lại sợ nên thôi.

- Tôi cháu có hẹn với bạn rồi! – Nó cười.
- Vậy là tối nay chỉ có cô với Chi ăn cơm ở nhà thôi à? – Cô Phương nhìn Chi.
- Ủa vậy anh Hai đi đâu?
- Hai đi có việc.
- Ồm... Hai!
- Sao?
- Tôi cho em đi sinh nhật nhá!
- Ai?
- Bạn của con bạn thân của em – Chi cười.
- Quen nè! – Hắn nhìn cô em gái mình.
- Dạ, hai cho em đi nha! Nha hai! – Nhỏ lại bám tay hắn đưa qua đưa lại.

- Tùy em!

- Thanks hai nhiiu. – Nhỏ cười rồi quay sang cô Phương nháy mắt – Vậy tối cô chịu khó ăn cơm một mình nha!

- Vâng! – Cô Phương buồn thiu.

.Tối

Nó vẫn diện một bộ váy màu hồng phấn. Phần trên không cổ ôm sát thân hình mảnh mai làm tôn lên vòng eo của nó, để lộ bờ vai và cái cổ cao kiêu hãnh. Phần dưới xếp li xòe. Mái tóc nâu đỏ thả bồng bênh. Xách thêm cái túi và đôi cao gót nó đi xuống nhà.

Hình như hần đã đi. Nó chả bận tâm đi ra ngoài cổng gọi cho Bảo:

Anh đến chưa vậy?

[Ừ sắp tới nhà em rồi này!]

Bảo vừa dứt lời thì một chiếc Lexus IS 250C đỏ dừng trước mặt nó, bên trong là một chàng tuấn tú với bộ vest xanh đen.

- Nhanh dữ ta! – Nó cười.

Bảo nhanh bước xuống xe, nhìn nó:

- Em xinh quá mức rồi đây!

Nó hơi bất ngờ, hai má đỏ lên trông càng xinh hơn.

Bảo vội mở cửa xe am à lên.

Nhỏ Chi ra sau vô tình nhìn thấy tất cả, cô bé không nói gì.

.Tại party

Nó khoác tay Bảo đi vào trong (đóng á).

Bữa tiệc khá hoành tráng và linh đình, chúc mừng sinh nhật con thì ít, tạo mối quan hệ làm ăn thì nhiều.

Bảo nhận từ người phục vụ một ly vang đỏ, còn nó chỉ lấy nước cam (chứ không phải là không biết uống rượu nha!)

- Bảo! – Một chàng thanh niên cỡ tuổi Bảo vỗ vai cậu – lâu rồi không gặp.

- Cường. Sinh nhật vui vẻ nha.

Nghe Bảo nói vậy là đủ biết cậu Cường đó là nhân vật chính rồi.

Ngay lập tức chỗ nó đã đông nam thanh nữ tú rồi.

- Đây chắc là ... - Cường cười đều với Bảo rồi nhìn nó.

Bảo không nói gì chỉ gật đầu. Nó cũng đã đoán trước là thế nào chuyện này cũng xảy am à. Nhưng biết sao giờ Bảo giúp nó nhiều quá rồi, có qua thì phải có lại mà.

- Chào em! – Cường đưa tay ra.

Nó cũng cười rồi đưa tay ra bắt lại.

- Chúc mừng sinh nhật anh.

- Được cả hai vợ chồng nhà Bảo chúc sinh nhật không vui sao được.

Nó hơi ngợp khi nghe câu đó, nhưng vẫn phải cố cười.

...

- Chi ơi cị đi cùng anh Bảo xinh gái ghê á!

- Đâu? – Chi ngó nghiêng vì Bảo khá nổi tiếng về cái danh lăng tử.

- Kia kia – Nhỏ bạn chỉ về phía nó.

- Ô ... chị Mi

- Mà quen chị í hả?

- À không – Chi quay đi – Thôi lại kia đi!

“Sao chị ta lại ở đây, lúc này mình đã nghi rồi, không ngờ lại là thật. Đúng là con người khó đoán mà.” – Chi vẫn dõi theo nó đang khoác tay, nói cười cạnh Bảo.

.....

- Anh nói không đi mà giờ lại tay trong tay với cô ta! – Một ánh mắt khác đang dõi theo nó từ nãy giờ.

.

.

.

Nó cảm thấy cái vai diễn này chả thú vị chút nào nên đi w.c. Ngang qua Chi, hai ánh mắt giao nhau nhưng nó không quan tâm, đi tiếp.

Nhưng nó khựng lại khi nhận ra ai đó quen quen. Là hắn.

Cậu ta đang bị một đám nữ sinh “bao vây” (đai quá mà :3)

Trong lòng nó bỗng dưng trào cảm giác bức tức, khó chịu. Nó đang ghen sao? Nhưng thôi kệ, nó vẫn lẳng lặng đi qua hắn như không quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: “Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi!”

Chap 33: “Cô ấy là bạn gái tôi!”

Chỉ mình hắn mà thu hút cả gần chục cô gái (mặt dày).

- Anh Khánh, anh còn đẹp hơn trong ảnh nữa – nvp nữ 1.

- Anh có bạn gái chưa vậy? – Nvp nữ 2.

- Anh cho em xin số phone đi! – Nvp nữ 3.

- Em học cạnh lớp với anh nè nhớ không? – Nvp nữ 4.

.....

Cứ vậy là mấy nàng cứ bắt chuyện hết sức tự nhiên mặc dù hắn vẫn tỏ thái độ lạnh lùng và khó chịu. Hắn không thể hiểu nổi những cô gái này đang nghĩ gì mà làm những việc này nữa. Đảo mắt nhìn quanh xem trốn được đi đâu thì hắn bắt gặp dáng hình nó.

Thảo Trang từ đâu đi tới dướn dả dướn dạo lại gần hắn:

- Anh Khánh! Sao đi mà không nói cho em biết vậy?

Cô ta bám lấy hắn như kiểu thân thiết lắm nhưng cũng đủ làm cho lũ con gái kia há hốc mồm ra nhìn.

- Anh, sao lại nhìn em như vậy!

Trang càng bám sát hắn hơn để thể hiện.

- Tôi có quen cô sao? – Hắn hất tay Trang ra.

Câu nói và hành động vừa rồi như gáo nước lạnh dội vào mặt cô nàng, tất cả những cô gái đứng xung quanh đều phá lên cười. Trang thì nhục khỏi nói, nhưng cái nhục ê chề vẫn chưa kết thúc ở đó. Hắn kéo tay nó lại phía mình:

- Em đi đâu mà để anh tìm từ này? – Rồi hắn ghé sát vào tai nó nói nhỏ - Giúp!

Nó ngo ngác nhìn hắn:

- Cậu bị điên à?

Cô đang định hất tay hắn ra thì cậu đã nhanh chóng đưa tay qua hông nó.

- Một lần thôi! – Hắn nói nhỏ.

Khoảng cách của nó và hắn lúc này rất gần, phải nói là cực gần. Gần đến nỗi nó cảm nhận được cả nhịp tim của hắn có hơi rối, nhưng nó cũng đâu có hơn gì.

- Làm gì mà tim đập mạnh dữ vậy? – Hắn vừa nói dứt lời thì bị nó thụi một cái vào bụng.

Tất cả những gì hai đứa nó mới làm khiến mọi người ngạc nhiên nhìn. Thảo Trang thì không biết nên dẩu mặt đi đâu nữa.

Nhưng những lời phản bác lại vang lên.

- What the hell? – Nvp 1,2,3,...

- Cô ta là ai? – Nvp n

- Chả lẽ cô ấy ...

- Cô ấy là bạn gái tôi! – Hắn tuyên bố chắc nịch.

Nó không ngờ hắn lại dám nói ra những lời nói đó, xúc cảm lẫn lộn khó tả.

Giờ Trang mới lên tiếng cay độc:

- Cái loại gái qua đường đó mà xứng với anh sao? Anh đang nói dối!

Ngay lập tức hắn đặt lên môi nó một nụ hôn như để chứng minh tình yêu.

Một dòng cảm xúc chạy trong người hai đứa nó. Một nụ hôn nhẹ đặt lên môi trong khi nó chưa kịp chuẩn bị gì, hắn đưa nó đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Giờ thì Trang đã thua tâm phục khẩu phục, các cô gái khác cũng im re ~

Riêng nó vẫn còn sốc với những chuyện mới vừa xảy ra với mình.

Từ đằng xa...

- Bảo, kia không phải cô gái mới đi với mày sao?

- Chả phải nhỏ đó là ny mày à?

- Hay là ...

- Chắc có hiểu lầm thôi – Bảo hậm hực bỏ đi. Chính cậu cũng muốn phủ nhận cái sự thật về người con gái mình yêu lại đang trong tay người khác. Sự thật phũ phàng làm tim cậu hơi nhói:

- Gia Khánh cậu cứ dợi đó. Tôi nhất định không chịu thua cậu đâu.

.

.

.

Nó bỏ bữa tiệc chạy ra ngoài khu vườn cạnh biệt thự, tránh xa mọi ánh nhìn, lời bàn tán. Cô đưa tay lên môi, nụ hôn đầu đời đã bị hấn cướp đi khi chưa đủ 18 tuổi.

- Hà Mi – hấn đuổi theo nó.

Bốp...

Một cái tát giáng xuống mặt hấn:

- Cậu nghĩ mình vừa làm cái trò gì vậy hả? – Hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má nó – Trả first kiss lại đây cho tôi, trả đây!

Nó liên tục đâm vào ngực hấn, nước mắt thì vẫn cứ rơi.

- Cậu muốn người khác nhìn tôi với ánh mắt gì đây? Đồ giả dối!

Nó quay lưng bỏ đi để lại hấn ở đằng sau:

- Tôi không nói dối!

Nó nghe thấy nhưng sao nó vẫn cứ đi tiếp mà không nghe hấn giải thích cho dù chỉ là một câu?

Cô bắt taxi đi về nhà, thả mình vào bồn tắm, mãi suy nghĩ về câu nói của hấn.

Hấn cũng đâu có khác tự dẫn lòng mình tại sao lại làm những việc đó. Nhưng hấn không hối hận với những việc trái tim mách bảo.

Hấn sợ nó lại tránh mặt hấn như trước, không thèm nhìn mặt nhau, hận hấn vì đã làm như vậy. Nhưng hấn vẫn phải đối mặt với sự thật.

Nó đứng đưa cái xích đu. Mãi nghĩ về những việc lúc này. Mọi chuyện xảy ra quá đường đột khiến nó một lúc không thể nào tiếp nhận tất cả, nghĩ lại thì nó thấy hấn cũng đâu có cố tình, nhưng nó vẫn thấy gét hấn:

- Đồ đáng gét! Đồ đáng gét! – Nó vừa chửi vừa trút giận lên cánh hoa hồng trên tay.

Mồm nói ghét nhưng thật ra trong lòng nó đang rối bời, cảm xúc lúc đó đến nhanh nhưng đi cũng nhanh, thoáng qua nhưng để lại cho cô bao lưu luyến.

Đang thần thờ với những cánh hồng thì hấn ở đâu xuất hiện làm nó giật mình.

- Những cánh hoa hồng nó đâu làm gì nên tội!

Hấn cực ghét những ai phá hoại vườn hoa hồng cho dù chỉ là một bông, đơn giản vì đó là loài hoa mà mẹ hấn quý nhất. Vậy mà nó ...

Nó liếc nhìn hấn rồi đường dẫy đi ra chỗ bể bơi. Cô đã quyết tâm không thèm nói chuyện với hấn nữa.

Hấn tặc lưỡi vì thấy tội mấy cánh hoa rồi cũng “lẻo đẻo” theo nó.

Cậu cũng ngồi xuống cạnh bể bơi cùng cô:

- Tôi xin lỗi!

Nó không quan tâm, vẫn đứng đưa chân dưới nước. (Chảnh?! :3)

- Tôi không cố tình làm vậy đâu mà! – Hấn vẫn cố nhận lỗi.

- Cậu nghĩ sao mà lại làm cái trò đó hả? – Nó gắt.

- ...

- Cậu có nghĩ đến cảm xúc của tôi không? – Nó gắt lên lần 2.

- Tôi xin lỗi! – Hấn không biết nên nói gì nữa.

- Tại sao? – Nó hơi dịu giọng lại – Tại sao cậu lại biến tôi thành một con rối giữa đám đông vậy hả? Nụ hôn đầu đời của tôi cũng bị cậu lợi dụng rồi đó, cậu hài lòng chưa?

Chính hấn còn không biết tại sao mình hành động một cách không suy nghĩ như vậy nữa là ==’

- Tôi xin lỗi! (Anh í rất tình và đẹp trai :3)

- Xin lỗi! Xin lỗi!! Cậu không biết nói gì khác nữa sao? – Nó gắt (lần 3) – Cái tôi cần là lí do chứ không phải là câu nói đó. Cậu xin lỗi vậy liệu mọi

chuyện có thay đổi được không? – Những giọt nước mắt lưng tròng chực rơi.

- Tôi nói thiệt chứ bộ. Cô tưởng đó là lần thứ hai tôi chạm môi với người khác giới à? – Giờ hấn mới thực sự là hấn (ngang tàn, hồng hách)

- Vậy ai mới là người bị thiệt hả? – Nó quá lớn làm hấn im bật. Lần đầu hấn phải nhường một đứa con gái như vậy.

- ...

- Không nói được à?

- Vâng là cô! – Hấn tí hơi khó chịu vì hấn cũng thiệt mà (nhưng k = nó ạ! ^^)

Nó cười nửa miệng pha chút khích bác:

- Cũng biết cơ đấy!

Dứt lời nó bỏ đi lên phòng luôn.

Mặc hấn vẫn thẫn thờ ngồi đó với bao suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Scandal

Chap 34: Scandal

Sáng.

Nó vừa bước ra cửa phòng thì cũng đúng lúc hấn đang đi ra.

Nó đi ngang qua hấn lờm một cái sắc lẹm rồi hếch mặt đi xuống nhà.

Biết sao giờ ai nói chọc tức nó. :3

Cậu lác đầu rồi cũng theo sau nó đi xuống nhà.

Chưa xuống hết cầu thang mà nó đã ngửi mùi thức ăn. Từ tối qua đến giờ nó cũng đã có cái gì vào bụng đâu.

Cô chạy liền một mạch xuống bàn ăn, cầm sẵn nĩa, muỗng như đứa trẻ chờ cơm vậy. Hấn chưa thấy Chi nên quay sang hỏi cô Phương.

- Chi chưa dậy à cô?

- Dạ chưa cậu chủ! – Cô Phương lễ phép.

- Con bé này chắc tối qua đi chơi về khuya rồi đây. Cô lên gọi nó xuống ăn sáng đi!

- Vâng!

Cô vội vàng lau tay rồi chạy lên tầng hai gọi nhỏ.

Còn nó và hấn trên bàn ăn. Không khí khá âm ỉ, hấn buột miệng hỏi nó:

- Chưa hết giận tôi sao?

Nó đang ăn thì ngược lên nhìn hấn:

- Chưa! – Xúc tích. Rồi nó lại ăn tiếp.

- Từ thôi ghen bây giờ! – Hấn nhìn nó ăn mà bật cười như kiểu bị bỏ đói vậy.

- Shut up! – Nó lườm hấn.

Cũng đúng thôi, sao mà nó ăn từ tốn cho được khi cái bụng cứ réo mãi từ tối qua.

- Sao hai gọi em dậy sớm vậy? – Giọng ngái ngủ từ đằng sau không ai khác ngoài Quỳnh Chi.

- Giờ mà còn sớm à? Muốn từ sau hai cầm em đi chơi tối luôn không?

- Thôi mà. Em biết hai thương em mà! – Nhỏ chạy lại phụng phịu hai mình.

- Vào ăn lẹ rồi còn đi học.

- Vâng! Em biết rồi!

Nhỏ chạy lại chỗ cạnh hấn. Liếc nhìn nó với ánh mắt khác:

- Chị thích chơi trội nhè!

Câu nói đầy ẩn ý của nhỏ đã đánh động đến nó, cô ngược lên nhìn Chi với ánh mắt đầy nghi hoặc.

- ?

- Ý em là sao? – Hấn cũng thấy khó hiểu với câu hỏi của cô em gái mình.

- À không có gì. Mọi người ăn tiếp đi – Nhỏ tươi cười với hấn, rồi liếc xéo nó bĩu môi.

Nó cũng không biết lí do là sao nữa. Con bé này đúng là khó hiểu mà.

Nó bỏ đĩa đứng dậy:

- Mọi người cứ ăn tiếp đi nhá!

Hấn nhìn nó nhưng rồi cũng không nói gì.

Nó mệt mỏi bắt taxi đến trường.

.Trường Z.

Nó vừa đặt chân xuống đường thì đã có bao nhiêu ánh mắt “kì lạ” hơn thường ngày. Nó cảm thấy lạnh lạnh sương sống.

“Bộ mặt mình dính gì à?” Nó sờ sờ mặt mình nhưng đâu có gì đặc biệt. Nó vẫn rất hồn nhiên đi tiếp.

Vừa vào trường thì nó đã bị một đám nữ sinh vây kín lại (nhưng không phải túm tóc tạt tai tát tới tấp đâu nha :v) ...

- Chị Mi ơi chị với anh Khánh công khai yêu nhau rồi hả?

- Không vậy sao? Còn hôn nhau nữa mà không bỏ sao được!

- Nhưng sao hôm qua em thấy chị đi cùng xe với anh Bảo?

- Bộ chị bắt cả hai tay sao? Nhưng bắt một lúc được 2 hotboy của trường em cũng muốn quá cơ! (em này atsm hơi nặng :3)

Vân vân và vân vân lời nói khiến nó đau cả đầu.

- WHAT THE HELL! – Không chịu nổi nữa nó ré lên để tìm câu trả lời.

Lập tức cô bị kéo đến bàn tin trường.

“TIÊU THƯ HÀ MI SẼ CHỌN AI GIỮA HAI HOTBOY NỔI TIẾNG NHẤT TRƯỜNG?”

Và bên dưới là tấm ảnh hấn đang “kiss” nó (chụp lén)

Hai tai nó ù đặc, cả người chết sững với những gì trước mắt mình, không ngờ chỉ sau một đêm mà mọi chuyện đã được “cụ thể hóa” lên như vậy.

- Không thể tin nổi – nó nói trong vô thức

Máy sao Q.Anh, Thư, Tuấn và Minh kịp tới nơi “cứu” nó khỏi cái đám lộn xộn này không thì nó nổ đầu quá.

Vào lớp nó mới thấy được yên bình chút nhưng vẫn không tránh khỏi những ánh mắt và lời bàn tán của các “thánh soi”.

- Mọi huyện là sao vậy? – Q.Anh quay xuống bàn nó, Tuấn ngồi bên cạnh.

- Haizzzzzzz – nó thở dài.

Minh bên cạnh cô lên tiếng:

- Để từ từ cho Mi thở đã!

Nhìn cậu cũng không muốn nghe chuyện đó cho lắm (sao mà nghe nổi chuyện “người mình yêu” bị người khác abcxzy được chứ)

- Hà Mi ơi có người tìm – bạn gái cạnh cửa sổ gọi nó.

Nó ỉu xìu nhìn ra cửa sổ:

- Nữa! – Vừa nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa nó lại úp mặt xuống bàn.

Mấy ac 12, bạn cùng khối đến để “xem mặt” hot gơ được lên báo trường và cũng là người mang tiếng bị kẹt giữa hai hotboy nhất nhì trường.

.Giờ giải lao.

.Tại căng-tin.

- Chị Hà Mi ơi chụp chung với em tấm hình nha :*

Không biết đây là người thứ bao nhiêu xin chụp chung với nó rồi. Q.Anh, Thư ngồi bên cạnh mà phát gato.

- Trời ơi là trời, chắc mai tao nghỉ học quá! Cười muốn gãy hàm luôn rồi! – Nó thờ phào ngậm ống hút chai nutri.

- Phúng má, chu mỏ, mím môi,... làm kiểu gì mà chả đẹp – Q.Anh chọc nó.

- ... *lừ lừ* nhìn Q.Anh.

- Thôi thôi, con xin hai mẹ - Thư ra tiếng giảng hòa. Rồi cả 2 lại cười phá lên.

- Về lớp đi! – Tuấn kéo Q.Anh dậy.

Từ lúc nào 2ng này thân nhau ghiaaaa.

Cả 5 người lại ỉu xìu đi về lớp.

.

.

.

- Chị Trang xem cái bộ mặt hống hách của nó kia! Nhìn mà ngứa mắt – Con nhỏ bên cạnh xì xầm với Trang.

- Mới có vậy mà đã lên mặt, đúng là không coi ai ra gì mà! – Nhỏ thứ 2 chêm vào.

- Để rồi coi mày còn hống hách đến bao giờ - Môi Trang cong lên một nụ cười nguy hiểm.

~

Ngang qua bãi trường nó thoáng nhìn thấy Bảo, nó quên mất là hôm qua mình nhận lời Bảo đi đến bữa tiệc trong danh phận bạn gái vậy mà... Chợt nó thấy hơi chạnh lòng, cảm thấy chút gì đó có lỗi với Bảo.

- Bọn mày cứ về lớp trước đi nha! Tao ra đây tí – Nó cười.

- Đi đâu? – Thư.

- Ra đây tí! – Nó nháy mắt rồi chạy luôn.

.....

Nó chạy đến vỗ vai một người con trai đang đứng nhìn về một phía xa xăm, vô định.

- Anh Bảo!

- Mi? – Bảo hơi ngỡ ngàng khi thấy nó.

- Không em thì còn ai nữa :3 – nó cười.

- ... - Bảo không nói gì chỉ cười trừ.

- Mà em xin lỗi chuyện tối qua nha em...

- Em không cần phải xin lỗi – Không để nó nói hết câu Bảo đã ngắt lời. – Người nói câu đó phải là anh mới đúng.

Nó ngỡ ngàng nhìn Bảo nhưng rồi cũng nở nụ cười tươi tắn.

- Xì, cái chuyện anh nói em là bạn gái em không để tâm đâu. Chỉ là một câu nói đùa thôi mà có gì to tát đâu.

- Anh không nói đùa!

Bảo khẳng định chắc nịch khiến nó hơi bất ngờ

- Anh cứ đùa hoài, em chưa đủ chuyện để thiên hạ nói sao?

- Anh yêu em! – Cậu nhìn thẳng vào mắt nó, cho dù biết là nếu nó không đồng ý thì khoảng cách giữa nó và Bảo ngày càng xa nhưng cậu không muốn che giấu tình cảm của mình nữa, từ ngày đầu tiên gặp nó cậu đã có cảm tình rồi.

- Thôi em không đùa nữa đâu, em về lớp đây!

Nó chẳng biết nên nói thêm gì nữa. Mọi chuyện diễn ra quá đường đột khiến nó một lúc khó mà chấp nhận được. Vừa quay lưng đi thì Bảo kéo tay nó lại:

- Những gì anh nói ra không có chữ nào là giả dối cả. Làm bạn gái anh nha!

Kèm theo là nụ cười không thể che vào đâu được, nếu là những cô gái khác thì đã đổ điều đổ đứng từ lâu rồi. Nhưng nó thì khác, bối rối, ngại ngùng nó giật tay mình ra khỏi tay Bảo:

- Nhưng...

- Shhh...

Bảo nhanh chóng đưa ngón trỏ lên trên bờ môi nhỏ xinh của nó:

- Em cứ từ từ suy nghĩ, anh chưa muốn nghe câu trả lời khi em chưa suy nghĩ kĩ càng.

Dứt lời cậu đi thẳng không quên để lại nụ cười mà lũ con gái có thể nói là “yêu ngay lập tức” (nhưng với nó thì khác ạ :3). Bảo biết là thế nào nó cũng từ chối nên cậu cố tình để nó suy nghĩ.

Nhưng còn nó?

Thật sự nó chỉ coi Bảo như một người anh không hơn không kém, nhưng mọi chuyện đã đi quá xa. Nó thực sự muốn nói rõ nhưng Bảo không cho nó cơ hội để nói. Cô thờ dài rồi lững thững đi về lớp.

Sr mn vì đã ra chap chậm trễ ạ *cúi đầu*

Chắc mn quên ĐN!AYE hết rồi Huhuhu

#Lyn hứa là từ giờ sẽ dẫn chap thường xuyên ạ nên mn đừng bơ truyện này nha :* :* *hun hun*

Chương 35: Tổ Tình!~ ♥

Lâu quá chắc mn quên tt của #Lyn r huhu

Vì phải họp gấp chuẩn bị event cho trường nên hôm nay chúng nó được nghỉ từ tiết 3.

- Tự dừng lại được về! – Q.Anh.
- Vậy thôi ở lại mà học – Tuấn chêm vô.
- Bộ tui nói chuyện với ông hả? Đồ thần kinh, dầm phải đĩnh, nói linh tinh này à! – Q.Anh xô một tràng kèm theo cái liếc mắt.
- Giờ mà về thì chán lắm! – Nó chen vô (để 2ac khỏi cãi nhau)
- Ủ, kiểm chỗ nào đi chơi đi! – Q.Anh nghe đến đi chơi là sáng mắt.
- Đi đâu được? – Minh.
- Biển! – Q.Anh với Tuấn đồng thanh.
- Ô ôi, hiểu nhau dữ ta – nó cười gian xảo.
- Tại cô/cậu ta nói theo chứ bộ - Đồng thanh part 2.

Nó và Minh được trận cười nữa.

- Đồ học theo – đồng thanh part 3.
- Nữa! Kaka – Nó phá lên cười – cái này gọi là thần giao cách cảm.
- Xì

Q.Anh lườm Tuấn một cái rồi xách ba lô đi ra ngoài (qê qá r :D)

Nó nhìn cười chạy theo nhỏ, 3 anh chàng kia cũng đi ra sau.

- Đi đâu đây? – Minh.
- Thì biển đi! – Nó nhìn cười lên xem phản ứng của hai con người kia.

Cả hai nhìn nhau rồi vội quay đi, ngại ngùng không nói nên lời.

- Vậy cũng được á! Minh biết nè! Nhà Minh cũng có một hotel gần biển.
- Ô sờ kê! – Nó cười rồi quay sang hấn – đi không?

Hấn nhìn nó nhún vai:

- Sao cũng được, miễn là cô thích.

“Thằng cha này dạo này kì kì à nha, tung tung cmnr. Nhưng nhìn cũng có vẻ hơi lố, vậy thì ta lại được nước làm tới kaka” – nó cười thâm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ thái độ gì đó là ‘giận’ hấn.

- Giờ về thay đồ 15’ sau có mặt nha! – Nó.

Nó đi cùng hấn, Minh đi một hướng, còn Q.Anh đang tính bắt taxi.

- Thôi lên đi cùng xe với Tuấn đi cho lẹ - Nó, rồi quay sang nháy mắt với Tuấn.
- Ủ, lên đây Tuấn chờ cho nhanh, giờ chờ thì đến bao giờ mới được.

- Thôi kệ tôi, không cần ‘người’ quan tâm – Q.Anh liếc Tuấn.
- Vậy thôi tí đi trẻ tui này chơi trước ráng chịu.
- Ờ...
- Vậy thì lên đi với Tuấn đi. Lẹ, còn thời gian cho mày làm giá nữa hả? – Nó nói gặng rồi leo lên xe hấn.

Q.Anh chu môi rồi cũng leo theo Tuấn.

- Bái bai, tí gặp nha, không đi là thú – Nó cười gian xảo rồi chiếc Excite phóng đi.

Mình đã đi trước, hai anh chị kia thì cũng chịu đi cùng nhau thôi (Ông Tuấn sướng thí bà lộn í ^^)

15’ sau.

Nó diện bộ đầm suông voan màu hồng phấn, tay nơ đen đơn giản rất trẻ trung. Hấn – quần short nâu, áo phông ôm sát body, càng làm tăng thêm độ men (lì).

Q.Anh với chiếc váy ombre màu hồng cực kì đơn giản, nhưng cũng đủ làm ai kia ‘mơ màng’. Tuấn gần giống hấn, quần short caro đen trắng – áo phông trắng nốt (chơi trội k à).

Và cuối cùng là Minh – người đến đầu tiên – quần baggy jean rách, áo phông xám đang chờ tụi nó.

- Ê!

Nó gọi Q.Anh và Tuấn.

- Sao biến ít người dữ vậy? – Q.Anh gỡ cái kính ra.
- Chuyện! – Minh nháy mắt.
- Mà mấy người mua gì ăn chưa? – Q.Anh thấy ai cũng tay không nên hỏi (suốt ngày ăn, béo thì s mà anh Tuấn yêu nữa T_T)
- Ờ, quên – nó thử người ra rồi kéo Q.Anh đi – Mấy ông đợi chút nha về liền!

Cả hai đã khuất bóng thì Tuấn lúc này mới kéo anh em vào để “bàn mưu tính kế”.

.Tại lotte mart gần đó

- Mày với ông Tuấn đang tán nhau à? – Nó đi đi lại lại lựa chọn.
- Mày bị điên à!
- Còn chối, kể tao nghe coi.
- Haizzzz, cái thằng mát í nhà.
- Vậy là có chuyện rồi, còn nói không. – Nó bịu môi.
- Từ sau cái hôm ở căng tin đó, về ăn rồi suốt ngày nhắn tin nhảm.
- Nhảm?
- “Good morning bầy bè”, “Tối ầm nha cưng”, abcxzyz vớ vẩn lắm.
- Chắc chắc – nó làm động tác giả vuốt râu.
- Chắc cái gì mà chắc?
- Tình hình là đang rất tình hình à nha. – Nó cười gian xảo.
- Con bệnh, lấy nhanh rồi còn đi, tụi nó đang đợi kìa. – Khuôn mặt Q.Anh đỏ dần lên, quay đi ngại ngùng.

Biết là trúng thóp nó cười hoài.

20’ sau

2 cô nương về thì không thấy 3 anh chàng kia đâu cả.

- Máy thăng cha này trốn đâu hết rồi ta? – Nó loay hoay nhìn dọc, nhìn xuôi.

- Chắc lại la cà ở đâu rồi. – Q.Anh cũng ngó nghiêng tìm.

- Haizz đi đâu không biết nữa bức quá đi – Nó đã bắt đầu bức vì tay phải cầm cả đồng đồ.

- Grr tao mà bắt được hí hủ với con nào tao oánh chết – Q.Anh tức giận không kém.

Nó thấp thoáng nhìn thấy bóng Minh, đang tính ré lên thì Minh đưa tay ra trước miệng, ánh nhìn nó đầy ảm ỉ.

Nhìn một lúc thì nó cũng nhận ra “ĩ đồ” của Minh, nhò chạy lại chỗ Q.Anh:

- Đưa đồ đây tui xách cho, bà ra gần bờ biển kia xem có không?

Q.Anh ngây thơ tin liền, đưa đồ cho nó xách hết rồi lững thững đi ra.

Vừa quay lại đã thấy Tuấn nhà ta đứng ở ngoài xa, quay mặt về hướng biển. Q.Anh gọi:

- Ê!

- ...

- Tuấn!

- ...

- Tĩnh cảnh à?

- ...

- Hay nhầm người ta? Nhưng đúng là con mẹ Tuấn rồi mà!

- Ra xem thử! – nó giục.

Q.Anh bước đến gần Tuấn, miệng muốn gọi nhưng lại thôi vì sợ nhầm người.

Mỗi bước chân đến gần Tuấn hơn, trong lòng cô cảm thấy có chút gì đó hồi hộp, trực giác của con gái cho cô biết Tuấn đang mưu tính một điều gì đó mà cô chưa từng biết.

Chỉ còn 10 bước chân nữa là đến chỗ Tuấn rồi, nhưng Q.Anh khựng lại.

Cô đã chắc chắn đó là Tuấn, và cậu đang đứng trong hình ‘♥’ ở giữa dòng chữ ‘I ♥ U’ vẽ trên cát.

- Tuấn...

Q.Anh nói nhỏ nhưng cũng đủ để cậu nhận ra, từ lúc Q.Anh đi về phía mình cậu cũng hồi hộp muốn chết.

Tuấn quay lưng lại, trên tay cầm bó hoa hồng to chả bá, nhìn cô nàng với ánh mắt ảm áp và nụ cười mà đứa con gái nào nhìn thấy cũng sẵn sàng làm ‘osin’ vô điều kiện (chém hơi mạnh :v)

Cô nhìn cậu với ánh mắt ngạc nhiên, ngỡ ngàng.

Tuấn vẫn cười chờ đợi nhò bước vô hình ♥.

Đứng hình một lúc Q.Anh cũng đã hiểu ra mọi chuyện, quay sang đã thấy nó, Minh và hấn đứng gần đó.

- Vô đi! – Nó nháy mắt, hươ hươ tay.

Cô nửa muốn nửa không, chân chừ mãi.

Nó nhìn mà phát cáu, đi lại đẩy nhò vô trong hình ♥ nơi Tuấn đang chờ.

Lập tức cậu quỳ xuống chân nhò, đưa bó hoa lên:

- Làm bạn gái anh nha! – Kèm theo là nụ cười khiến lũ con gái suýt chết đuối (đó là Khánh ca chưa cười ạ).

Mình ở ngoài tung hoa (cánh hoa hồng vàng ạ vì Q.Anh thích hoa đỏ), hấn bắn pháo (cho dù không thích nhưng vì sự nghiệp của thằng bạn nên cố giúp).

Nó lợi dụng cơ hội 4 mắt nhìn nhau lời điện thoại ra làm mấy chục pic đủ các kiểu.

Những ai có mặt ở đó đều phải ghen tị với Q.Anh, được một hotboy con nhà giàu tỏ tình lãng mạn thế kia mà ai chả muốn (t/g cũng muốn ghiaaa => ATSM T_T)

- Đồng í đi! – Nó cổ vũ tinh thần cho nhỏ bạn.

Những ai có mặt xung quanh cũng đồng thanh ủng hộ nó.

Sau vài phút bối rối, Q.Anh cũng mỉm cười và nhận bó hoa từ tay Tuấn và cái gật đầu ngại ngùng.

Cậu mừng hết biết đứng dậy ôm nhỏ vào lòng, thì thầm cái gì mà chỉ hai người mới biết.

Nó đứng ngoài nhìn mà phát ghen với con bạn thân:

- Hạnh phúc ghiaaaa ... Tao cũng muốn ... - Im bật, quay mặt đi.

Cả Minh và hấn đều nhìn nó với con mắt ngạc nhiên.

.

.

.

- Ê! Mì, Khánh, Minh vào bờ đi! – Q.Anh gọi lớn.

- Aisss, cái đồ quỷ kia, sao hất nước vào mặt tôi? Chết nè! – Nó vuốt nước trên mặt rồi hất lại trả thù hấn.

- Hơ, chưa biết ai hất trước đâu! – Hấn cũng đâu chịu thua, hất lại cho bằng được.

Nó và hấn thi nhau tát nước, biết là không thắng nổi nên nó lặn xuống dưới kéo chân hấn xuống rồi nhanh chóng chạy lên bờ.

- Đánh lên à? – Khánh nhanh chóng ngoi lên bờ đuổi theo nó.

- Plè... Còn lâu mới bắt được tôi nhá – Nó chạy trước lè lưỡi chọc tức hấn.

“Cười người lúc trước, lúc sau người cười” – câu ca ông cha ta để lại không sai chút nào, vì mãi quay ra sau chọc tức hấn nên nó không nhìn đường mà bị trượt té.

- Aisss ...

Hấn cười lại nhưng nhanh chóng tắt đi vì nó có vẻ đau đón ôm cổ chân.

- Đáng đời! – Hấn ngồi xuống trước mặt nó.

Nó cắn môi hậm hực nhìn hấn:

- Tại cậu hết cả dấy!

- Hơ, sao lại tại tôi?

- Không phải vì cậu nên tôi mới té à!

- Ai biểu cô đuổi tôi!

- Ai biểu cậu tạt nước tôi?

- Ai biểu cô tạt nước tôi trước!

- Tôi không biết, nói chung là tại cậu, tại cậu nên tôi mới ra nông nỗi này! – Nó gằn như hét lên.

- Vâng tại tôi! – Hấn nhận lỗi cho dù đó không phải lỗi hoàn toàn do hấn.

- Á ... - Nó ré lên khi hấn đạp vào chân.

- Chắc trật khớp rồi! – Nhẹ tênh.

- Hà? – Nó tròn mắt kinh ngạc. – Huhu tội nghiệp cho cái chân tôi.

Hắn quay lưng trước mặt nó.

- Cậu làm cái gì vậy?

- Cô muốn ngồi đây à?

- Tôi tự đi được! – Nó toan đứng dậy nhưng chưa dậy được đã té xuống.

- Nói rồi mà còn cứng đầu, lên.

Hắn gất, nó đành leo lên lưng để cậu cõng mình.

Lại thêm một lần nữa nó gần hẳn như vậy, cảm giác này thật khó tả, tim nó xôn xang cả lên. Nó đâu biết cái trong lồng ngực hắn kia cũng đang loạn nhịp.

Minh đứng ngoài nhìn thấy hết, cậu quay lưng bước đi, cảm xúc khó chịu, bức bối dần lấn chiếm cả con người cậu.

- Có chuyện gì vậy? – Q.Anh nhăn nhó nhìn nó.

- Té! – Nó vẫn không thôi xuyt xoa cho chân mình.

- Ngu! – Tuấn cười, nó liếc ngang một cái. Q.Anh véo hông làm cậu kêu ré lên.

.

.

.

Lúc sau,

Tất cả đồ ăn đều được thanh toán sạch.

- Mi! – Q.Anh gọi nó, đầu dựa vào vai Tuấn.

- Gì mà?

- Hát đi!

- Con rảnh!

- Hát đi mà, lâu rồi tao chưa nghe mày hát! – Q.Anh xuống nước năn nỉ.

- Tao hát dở lắm.

- Thôi đừng phét, mày mà hát dở. Nhè Minh nhè!

- Mi hát hay thật mà, giấu tài hoài! – Minh chen vô.

- Aisss, hai cái người này!

- Thôi hát đi, tôi làm BGK cho – Tuấn.

Hắn cũng muốn nghe nó hát, mới chỉ nghe danh thôi chứ chưa được trải nghiệm.

- Hát đi! Hát đi! – cả bọn đồng thanh.

- Thôi, được rồi, dở lắm ché.

- Không dở đâu mà

- E hèm – Nó lấy lại giọng...

‘Nắng vẫn khẽ soi bờ vai em

Gió vẫn lướt qua làn mi em

Mang tình yêu dịu êm, em cùng anh đi tới nơi chân trời

Khi môi hôn ngọt ngào hương quen

Khi tay anh đan vào tay em

Tay cầm tay, ta cùng nhau bình yên sánh bước đi bên đời

Take me away, mang em đi đến phương trời nào cùng anh

I want to stay, em mong sao mãi mãi mình sẽ bên nhau

Take me away, xa nơi xa trái tim em thuộc về anh

I want to stay, và bầu trời bình yên ta hát

Fly away, I fly away

Cùng bay cao nơi gió đưa mây

Cùng bay lên như tình yêu ta một thời

Để rồi chẳng muộn phiền trong đời

Fly away, I fly away

Cùng bay cao nơi gió đưa mây

Một ngày hạnh phúc có nhau nắm tay ta trở về đây

I fly I fly away.

Sao hôm nay bầu trời nên thơ

Cho con tim hát lời vu vơ

Mang niềm vui về đây, ta cùng nhau hát khúc ca yêu đời

Nhớ những dấu yêu ngày thơ bé

Không suy tư muộn phiền là thế

Nghe lời yêu, như một câu tình ca em hát cho muôn nhà.

Take me away, mang em đi đến phương trời nào cùng anh

I want to stay, em mong sao mãi mãi mình sẽ bên nhau

Take me away, xa nơi xa trái tim em mãi yêu người

I want to stay, và bầu trời bình yên ta hát

Fly away, I fly away

Cùng bay cao nơi gió đưa mây

Cùng bay lên như tình yêu ta một thời

Để rồi chẳng muộn phiền trong đời

Fly away, I fly away

Cùng bay cao nơi gió đưa mây

Một ngày hạnh phúc có nhau nắm tay ta trở về đây

I fly I fly away.

Dầu bao muốn phiền ngày qua (Fly so high)

Fly away, I fly away

Cùng bay cao nơi gió đưa mây

Cùng bay lên như tình yêu ta một thời

Đề rồi chẳng muốn phiền trong đời

Fly away, I fly away

Cùng bay cao nơi gió đưa mây

Một ngày hạnh phúc có nhau nắm tay ta trở về đây

I fly I fly away'

- Vỗ tay! – Q.Anh lên tiếng lập tức được hưởng ứng.

- Hát hay vậy mà kêu dở - Tuấn chêm vào.

Phải công nhận là nó hát thì không chê vào đâu được, đến cả hần còn phải công nhận nữa là.

- Khen hoài, nỗ mũi bây giờ - Nó cười.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bày Trò.

Chap 36: Bày trò.

Tại biệt thự Trần gia.

- Hai đi đâu mà về muộn vậy? – Vừa thấy hần nhỏ Chi đã chạy ra nũng nịu.

- Bộ em chưa ăn cơm hả? – Hần không nhìn nhỏ đỡ nó xuống. Nó cũng đây có muốn nhưng chân nó giờ khó mà tự đi được.

- Chưa! Chờ hai nè.

- Thật vậy?

- Chứ sao nữa! Chân chị bị sao vậy? – Câu hỏi quan tâm của Chi làm nó lạnh cả người, nhưng vẫn cố gượng cười:

- Không sao đâu em, lúc nãy té í mà!

- À à... - Nhỏ nhìn gian hết mức.

- Cậu bỏ ra đi tôi tự đi được! – Nó cố lấy thẳng bằng, nhưng hần vẫn không chịu buông nó ra.

- Thả ra, tôi tự đi được.

Nó quyết giật tay ra cho bằng được.

- Là cô nói đẩy nhá! Tôi không chịu trách nhiệm đâu.

- Biết rồi mà! Có trật chân thôi, to tát gì đâu!

Nó cố lấy thẳng bằng, bức đi thì tập tễnh, nhìn rất ư là buồn cười. Nhỏ Chi che miệng cười, còn hấn dõi theo từng bước đi khó khăn của nó.

Đi đường thẳng đã là một vấn đề, lên được cầu thang lại là một vấn đề lớn hơn.

- Chắc lên được cầu thang không vậy? – Hấn nheo mắt nhìn nó, câu nó có chút mỉa mai.

Cô vẫn không nói gì, cố gắng chứng tỏ rằng mình vẫn không sao. Nhưng ...

Vừa bước lên bậc hai thì mất thăng bằng, té ngửa ra sau. Vả rồi ...

- Áááá.....

Sau tiếng hét thất thanh của thì cả người nó đổ ập vào người hấn, dựa trên bờ ngực săn chắc của hấn, đầu tựa vào bờ vai hấn. Khuôn mặt hoảng hốt nhìn hấn rồi bỗng đỏ ửng lên:

- Biết ngay mà, đã yếu rồi còn thích ra gió – Hấn có hơi chút mỉa mai.

Nó cứng họng không nói thêm được gì nữa, cố lấy thăng bằng đứng dậy, không quên liếc xéo hấn một phát.

Mới đứng vững được thì hấn ngồi xuống trước mặt nó.

- Cậu làm cái trò gì vậy?

- Với cái chân này của cô mà “bò” được lên tầng 3 à? – Hấn cố tình nhấn mạnh từ “bò”.

- Kệ tôi! Ai cần cậu quan tâm! Xì!

- Bày đặt làm giá! Nếu cô muốn tập khinh công thì cứ việc. Tôi đây không đơ nữa! – Hấn tính đứng dậy thì bị nó ôm lấy cổ.

- Bỏ cuộc nhanh vậy, đáng phải năn nỉ chứ!

- Bệnh! – Hấn nói nhỏ không để nó nghe thấy, cậu cười rồi “cồng” nó lên tầng 3.

Lần đầu có một người con trai cồng nó, cảm xúc khó tả.

- Cô ăn gì mà nặng như heo vậy? – Hấn thờ hì hục

- Sắp heo rồi đấy?

- Vậy mà không heo! – Hấn truê môi.

- Vậy mà heo cũng biết nói, biết ăn, biết ngủ, biết đi học đấy!

- Chứ bộ cô nghĩ heo không biết ăn ngủ à!

- Hais~ Vậy mà có ngời vẫn nói chuyện được với heo.

- Heo siêu cấp hiểu tiếng người.

- Người siêu cấp hiểu tiếng heo.

- Có người tự nhận là heo chứ kkkkk – hấn phá lên cười

Nếu không phải là hấn đang cồng nó thì không yên với nó rồi.

- Ồ, heo ở chung với người, heo vì người mà trật chân – Nó đổi.

- Vâng, tôi chịu thua! Người với người.

Nó thầm cười, rất vui vì thắng hấn. Khoảng lặng ập tới, tìm nó bỗng xốn xang, đây là lần thứ ... nó gần hấn như vậy, tay hấn ôm cổ hấn, dựa người vào lưng hấn, đầu tựa vào vai hấn. Nó muốn ở bên hấn mãi như vậy, ở bên hấn nó luôn thấy an toàn, hấn cho nó những cảm xúc nó chưa từng có. Nhưng hạnh phúc rất mong manh, cả hai đều luôn sợ một điều bất ngờ.

Sau khi thay đồ hấn đỡ nó đi xuống, tại nó cứng đầu cả.

- Từ từ thôi, tôi mà té là cô coi chừng.

- Cái gì? Ai mới là người phải coi chừng – Nó lừ lừ nhìn hấn.

- ... - Hấn không nói gì, quay mặt đi rồi huyết sáo vu vơ.

Vừa xuống nhà là nó giật tay hấn ra, tự tin bước đi khắp khếnh J

Đang tiến lại bàn ăn thì đụng trúng nhỏ Chi đang bê tô canh nóng.

Cheng...

Sau tiếng đổ vỡ là tiếng hét thất thanh của nhỏ Chi.

- Cô Chi cô sao vậy? – Cô Phuong chạy tới.

- Chi! – Hấn hoảng hốt đi lại.

- Chị Mi ... - Giọng Chi run lên.

- Hà Mi, cô... – Hấn bàng hoàng nhìn nó ngồi dưới sàn, tô canh vỡ tanh bành dưới đất, khuôn mặt tèm nhem nước nấp đang ôm lấy cánh tay đang đỏ lên vì nhiệt.

- Huhu ... em xin lỗi ... chỉ tại em hậu đậu ... - Chi khóc ngồi cạnh nó.

Hấn gạt Chi sang một bên, cần tay nó kéo đến vòi nước.

- Cô Phuong đi lấy hộp y tế! – Hấn ra lệnh.

Cô Phuong nhanh chân đi lấy, nước mắt nó vẫn không thôi chảy, cắn chặt môi dưới, nhìn tay mình.

Chi như bị bỏ rơi, ánh mắt đỏ ngầu.

- Hai ... hai ...

Hấn không quan tâm, chỉ đề ý mỗi tay nó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Sét Ái Tình ♥

Hai môi nó cắn chặt cổ kìm nước mắt, mặc cho hấn băng bó tay cho mình.

- Không đau à? – Hấn nói mà nó chỉ muốn cho một cái dếp vào mặt.

- ... - nó không nói gì lừ lừ nhìn hấn.

- Đau sao không khóc?

- Hết nước mắt để khóc rồi! – Thân nhiên.

Hấn khựng lại, khóc vì lí do gì?

- Chị Mi em xin lỗi, thật sự em không muốn chuyện đó xảy ra – Nhỏ Chi vẫn i ôi năn nỉ bên tai.

- Ủ, không sao đâu em. Chị biết mà! – Cho dù trái sự thật nhưng nó vẫn cố cười.

- Xong rồi đây! – Hấn chấm dứt cuộc nói chuyện nhạt toẹt.

- Cảm ơn! – Nó xăm xoi bàn tay, cũng không tệ với người dày dạn kinh nghiệm như hấn.
- Băng bó cho như vậy mà cảm ơn vậy đây! – Hấn thu dọn “đồ nghề”
- Chột ôi cảm ơn bạn Khánh đẹp trai đã băng bó vết bỏng cho tớ! – Nó thay đổi 180, giọng sến hết mức.
- Đẹp trai từ bé rồi, ai cũng công nhận! Cô có nói thêm thì cũng đẹp trai rồi!

Hấn buông một câu khiến nó “ói” ngay tại trận (giả :3)

Nhỏ Chi lạc long bị bỏ rơi. “Hai chỉ quan tâm chị ta thôi sao? Lại còn lớn tiếng với em. Hừ, chị được lắm, đồ giả tạo” – nhỏ cười khẩy một cái rồi quay đi trong bực tức.

Vào bàn ăn, nó cảm thấy mình phé thật, cảm thừa còn không nổi, vậy sao mà ăn?

“Chắc nhịn đói quá. Hix” – nó đang tính đứng dậy thì bị hấn ấn xuống ghế, đưa cho nó cái thìa, nhìn nó ăn chẳng khác gì một đứa con nít mới tập ăn cả. Lâu lâu hấn lại gấp đồ ăn cho nó.

- Vui lắm í mà cười! – Nó nhăn nhó trong khi hấn cười tùm tùm nãy giờ.

Chap 37: Sét ái tình ♥

Chiều.

Q.Anh, Tuấn đến nhà hấn.

Vừa thấy Tuấn nhỏ Chi đã hớn hờ chạy ra mở cổng.

- Anh Tuấn!
 - Dạ! – Tuấn dắt xe vô rồi kéo má nhỏ một cái.
 - Ááá...
 - Ááá...
- Tuấn dắt xe vô, Q.Anh đi sau, Chi tròn mắt nhìn cô:
- Đây là...
 - Chị là người yêu anh Tuấn – Q.Anh tự giới thiệu.
 - Hà??? – Nhỏ hết nhìn Tuấn rồi nhìn Q.Anh – À! Có người yêu mà dẫu.
 - Có dẫu đâu, giờ ra mắt này! – Tuấn cắt xe xong đi ra vòng tay qua hông Q.Anh bước vô nhà.
 - E hèm!

Chi cười đều rồi chạy vô nhà trước:

- Anh hai! Anh Tuấn đến! ... À cả chị dâu nữa!

“Chị dâu” - Chi có hai chữ đó là đánh động đến hấn và nó.

Nó ở trong bếp đi ra, hấn trên lầu đi xuống. Cặp kia cũng đi vào.

- Trời! – Nó hựt hẫng khi thấy “chị dâu”.

Hấn đi đến nửa cầu thang thì quay người đi lên lại. Tuấn chạy lại kéo vai hấn rồi khoác vai hấn đi lên.

- Làm gì mà thất vọng dữ vậy? – Q.Anh vỗ vai nó – Mà tay mày bị sao vậy?

Q.Anh sốt sắng khi thấy tay nó băng trắng.

- À, không sao, chỉ là bỏng nhẹ thôi!
- Bỏng? – Nhỏ tròn mắt vì nó đường đường là tiểu thư thì đâu mấy khi bị bỏng.

- Có gì to tát đâu mà! Thôi lên phòng tao đi!

Nói rồi nó kéo nhỏ lên phòng, nhưng Q.Anh đâu có chịu tha nhỏ hỏi tường tận mọi chi tiết một cho đến khi biết hết mọi chuyện mới thôi.

- Chọn ảnh rela đi mày! Lúc sáng tao chụp cả đồng! – Nó ném cho Q.Anh cái Ipad lên đệm nơi nhỏ đang nằm.

...

15' sau ...

Xu Xinh Xắn đang hẹn hò với Ken ♥

[Đi kèm là hai 3 tấm ảnh lúc Tuấn cầu hôn nhỏ, lúc ôm nhỏ, lúc giấu hoa đằng sau]

Tin tức nhanh chóng được phát tán và những tấm ảnh lại được nhiều trang đăng tải lại.

- Mịa hạnh phúc làm tao phát ghen! – Nó đẩy Q.Anh một cái.

- Keke, vậy thì cổ mà kiếm một chỗ dựa đi.

Cả hai đang nói chuyện thì nghe tiếng chuông cửa.

- Chắc ông Minh tới! – Q.Anh ra ban công ngó – Trúng phóc, xuống nhà đi mày!

- Ummm...

.

Ngoài cổng,

- Ồ ... Anh là...?!

Chi ngo ngác trước khi thấy Minh.

- Em là ... ?! – Minh cũng ngạc nhiên đầu kém.

Theo hiểu biết của Minh thì Mi làm gì có em gái, mà nếu không thì không thể nào là osin được.

- Em là em gái của anh Khánh! Anh đến tìm anh hả?

- Em gái của Khánh? Sao em lại ở đây?

- Thì nhà em ở đây mà!

- Ồ ... đây là nhà Mi mà!

Càng nói chuyện cả hai lại càng thêm rối.

- Không đây là nhà em, chị Mi cũng ở đây.

- Hà???

Minh đứng hình, đúng lúc Tuấn đi ra kéo cậu vào giải thích mọi chuyện.

- Anh ấy là ai vậy chị? – Chi hỏi Q.Anh.

- Bạn thân của tụi chị í mà!

- Anh í đẹp trai nhè! – Chi buột miệng.

- Hờ?

- Nhưng không bằng hai em! – Cô bé nhanh chóng gờ lại

- Xờ, bình thường thôi, Tuấn của chị đẹp nhất! Kaka

- Vớ trời, thua chị.

- Kiếm gì chơi đi bay! – Mi lên tiếng – Chứ bộ ngồi đây tán phét thôi à?

- Nghĩ đi! – Q.Anh ngó nghiêng – Ông Minh đi đâu rồi?

Hắn héch mặt lại phía những bình cổ mà Minh đang “ngắm”

- Game đi! – Tuấn sáng mắt.

- Game game game suốt ngày game – Q.Anh véo cậu một cái đầu đổng.

- Công viên giải trí đi! – Nó.

- Good idea! – Q.Anh đồng í 2 tay 2 chân.

Chi đang đi xuống cầu thang, vừa nghe thấy “công viên giải trí” là nhỏ chạy nhanh xuống nhà. Vì nhỏ thiếu tình cảm gia đình không khác hẳn là bao, nghe đến đi chơi là nhanh lắm vậy.

- Hai cho em đi với! – Vì ham vui nên nhỏ không nhìn đường cấm cỏ chạy và trượt chân té cầu thang.

- Ááá...

Sau tiếng hét thất thanh của Chi chắc hẳn con bé sẽ phải nằm viện 1 tuần là ít nhưng không.

May mà có Minh đứng gần đó kịp đỡ nhỏ không thì ... (t/g cũng không dám nghĩ đến tình trạng đó, thật là kinh khủng)

Chi nằm trợn trong vòng tay cậu, hai ánh mắt nhìn nhau (đăm đuối con cá chuối ... chỉ có Chi thôi ɔ). Một dòng điện xoẹt qua người nhỏ. (Sét ái tình á Ahii)

- Em phải đề í chứ!

Giọng nói trầm pha chút quan tâm của Minh khiến mặt cô bé bỗng chốc đỏ ửng lên ngay ngừng, con tim xốn xang. Một cảm giác thật đặc biệt mà lần đầu tiên Chi cảm nhận được.

- ...

Chi không biết nên nói gì lúc này nữa.

Nhỏ vẫn không thôi nhìn cậu cho đến khi hẳn, Q.Anh, Tuấn và nó chạy tới.

- Em ... em ... cảm ơn anh! – Lúc này Chi mới nói lên tiếng, nhỏ cúi gằm mặt xuống đất.

- Em có sao không? – Hấn

- Đi đứng phải nhìn đường chứ! – Tuấn

- Sao em dễ bị té vậy? – Q.Anh

- Em ổn chứ? – Nó.

- Dạ ... em không sao! – Nhỏ ấp úng khi nhận được sự quan tâm đặc biệt.

- Người có sao phải là tôi mới đúng! – Minh lạnh lùng lên tiếng.

- Hở? – Q.Anh nó.

- Mà thì làm sao? – Tuấn.

- Anh ... Anh Minh đỡ em ... nếu không có anh chắc em đi bệnh viện rồi! – Chi lên tiếng giải thích.

- What? – Nó tròn mắt.

Hắn không nói thêm gì nữa lẳng lặng quay đi.

- Làm gì mà em dễ té thế? – Q.Anh xuyt xoa nhỏ.

- Tại em nghe anh chị chuẩn bị đi công viên giải trí ... nên ...

- Cho em đi chứ gì? – Tuấn ngắt giọng ngập ngừng của nhỏ.

Chi cười rõ tươi:

- Chỉ có anh là hiểu em!

- Xời! Cái tính em không rõ mới lạ!

- Thôi tao lên thay đồ rồi đi. – Nó chạy lên gác.

- Lẹ nha! – Q.Anh nói với theo.

- Uhm...

15' sau.

- Đi xe máy hay ô tô? – Hấn.

- Thôi xe máy cho nó tiện. – Tuấn.

3 chiếc Exciter xanh được dắt ra từ trong gara.

Nó – Minh

Hấn – Chi

Còn cặp kia thì khỏi nói.

Được bữa tung hoành nên chúng nó phá hết cỡ. Hết ăn rồi chơi, chơi chán lại nghỉ để ăn.

Cặp Tuấn với Q.Anh lúc nào cũng tút tít với nhau.

Nhỏ Chi có lẽ đã yêu Minh thật rồi, ăn rồi bám cậu. Vô tình gắn ghép nó với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chap 38

Ngày mới nắng lên, nó vẫn tiếp tục công việc “dùi mài kinh sử”. Ngồi trong taxi cô đeo headphone trắng nghe nhạc và dõi theo cuộc sống tấp nập ngoài cửa sổ.

Theo thời gian nó cũng đã dần quen với những tin bài của mình trên bản tin trường, những lời ra tiếng vào về mối quan hệ giữa nó. Cảnh mỗi lần bước chân xuống trường đã là tâm điểm chú ý và bàn tán đã chai sạn đối với nó.

Vô lớp nó đã thấy Q.Anh và Tuấn đến và ngồi nói chuyện với nhau. Tin tức giữa hai người cũng được truyền tai khắp trường.

- Xuống căng tin đi! – Nó cắt cặp xong liền lôi Minh và cặp đó đi.

Bốn đứa nhắm vào một cái bàn trống cạnh cửa sổ.

Nó đang tính kéo ghế ngồi xuống thì bị một bàn tay khác kéo lại. và không ai khác ngoài Thảo Trang.

- Xin lỗi! Bàn này “tớ” ngồi trước rồi “cậu” kiếm bàn khác hộ “tớ” nha! – Trang cố tình nhấn nhá một cách mỉa mai rồi cùng đám đàn em ngồi xuống.

Nó không muốn gây thêm rắc rối nên lờm cô ta một cái rồi ngồi xuống bàn kế bên.

- Bàn đó tại mình thấy trước mà sao phải nhường cho nó? – Q.Anh hậm hực.
- Kệ cha tại nó đi. Tao không muốn gây chuyện! – Nó thờ dài lật tờ menu.

Nó trà sữa chocolate, Q.Anh trà sữa kiwi, Tuấn trà sữa nho, Minh trà sữa đào và thêm hai đĩa khoai tây chiên, một đĩa trái cây và 4 gói poca.

Thảo Trang thấy cái tay băng trắng của nó liền nảy ra một ý tưởng xấu xa, cả lũ liền chụm đầu vào bàn mưu tính kế.

Bốn đứa chúng nó vẫn thản nhiên ngồi tán phét trong lúc chờ mang đồ ra.

- Chị Hạnh (chủ căng tin) bê nhiều vậy một lúc sao hết được? Để em giúp chị một tay nha! – Một cô gái ông ẹo lau chau ra lời đề nghị.
- Được vậy thì cò gì bằng, em bê hộ chị khay trà sữa nha – chị Hạnh vui mừng khi tự dưng có người giúp mình.
- Em sợ đồ lắm, thôi để em bê khay khoai tây chiên cho! – Và rồi cô ta cầm luôn khay đựng khoai tây chiên và đĩa trái cây.

Chị Hạnh bê khay trà sữa ra, đi lại gần bàn nó thì bị Thảo Trang ngáng chân, theo quán tính thì mọi thứ bay lên không trung và tiếp đất khá ngoạn mục.

- Trà Mi! – Minh ngồi đối diện nhìn thấy nhưng tất cả diễn ra quá nhanh và cậu không thể kiểm soát.

Được đà cô gái bê khay khoai tây chiên nóng hổi nhiều dầu cũng té theo và những thứ trong khay cũng bay luôn.

Vì nó ngồi gần nên “được” “tắm” trà sữa.

Hai đĩa khoai tây chiên không biết vô tình hay cố ý bay vô người nó, một đĩa đổ dưới chân còn đĩa kia trúng ngay vết bóng chưa lành của nó.

Cái áo trắng bị vấy màu trà sữa loang lổ, vết bóng chưa lành giờ lại bóng thêm. Mọi thứ trong căng tin lộn xộn hết cả lên.

- Hà Mi! Mày có sao không? – Q.Anh lại chỗ nó, khuôn mặt lộ rõ sự hoảng hốt.
- Tay tao... - Nó ứa nước mắt ôm lấy vết bóng.

Chát ...

Nụ cười mãn nguyện trên môi Thảo Trang chưa được bao lâu thì đã méo xẹo khi nhận một tát từ Q.Anh.

- Mày nghĩ mày vừa làm trò gì hả??? – Q.Anh gần như hét vào mặt Trang.
- Con ranh này! – Trang cũng đầu vừa, cô toan trả lại cái tát cho Q.Anh nhưng bị Tuấn không chế.
- Đừng có đụng vào cô ấy! – Tuấn trừng mắt lên tuyên bố chắc nịch, cậu quay lại Q.Anh, dịu dàng xuống – Lo cho Mi trước đi!

Giữa Q.Anh và Trang xảy ra một cuộc đọ mắt kinh hoàng, Anh lờm cô ta rồi quay lại diu nó xuống phòng y tế của trường.

Chát ...

Lại một cái tát nữa giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Thảo Trang. Là Minh, những tia tức giận hằn sâu trong ánh mắt cậu, tưởng chừng như có thể giết cô ta ngay lập tức.

- May cho cô vì cô là con gái đấy! – Dứt lời cậu bỏ đi khi Thảo Trang chưa kịp thích ứng với những gì mới xảy ra với mình, mọi chuyện nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Minh với Tuấn cùng xuống phòng y tế luôn để lại Trang với một sự nhục nhã ê trề.

Bị ăn hai cái tát vì việc làm ngu xuẩn của mình. Mọi người nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại tội cùng, nhưng đâu đó những lời mỉa mai vẫn xì xầm to nhỏ.

Trang trừng mắt lên liếc một vòng xung quanh khiến những cái miệng đó tự động im bật. (Nói tiếp là có chuyện liên à)

- Cứ chờ mà xem! Tao không bỏ qua chuyện này dễ dàng vậy đâu. ĐI – Trang cùng đám đàn em bỏ ra khỏi căng tin mang theo sự sỉ nhục không phải lần đầu cô trải.

.

.

- Trang lần này chơi ác thật – Nvp 1 có vẻ xót xa
- Chà vậy, cả mấy ly trà sữa đổ vô người cơ mà! – Nvp 2
- Chưa là gì đâu, đĩa khoai tây chiên nóng đầy dầu dính vô tay mới nặng kìa – Nvp 1
- Ủ, mà tội chị Mi ghê – Nvp 1 tặc lưỡi.

Hai cô gái đi ngang qua hần vô tình đánh động đến cậu, cậu chạy một mạch xuống phòng y tế, khuôn mặt lạnh tỏ rõ sự lo lắng.

.Phòng y tế.

Nó cắn chặt môi dưới để không bật thành tiếng, vết bồng khá nặng. Q.Anh và Minh nhìn nó mà xót thay, khuôn mặt đánh lại như chính mình đang chịu đau.

Bộ đồng phục khác đã được đem đến theo chỉ thị của Tuấn.

- Mi sao rồi? – Câu hỏi không cần lời giải đáp của hần chỉ có Tuấn là chú í.

Hần nhìn nó với ánh mắt quan tâm đặc biệt, mọi người vẫn im lặng chờ cô y tá băng bó vết thương xong. Sao nó đau mà hần cũng thổn thức vậy?

- Tất cả đều tại con Thảo Trang cả, cái loại mặt dày chuyên đi gây chuyện. Nó không làm cho người khác ghét mình là nó không chịu được sao? - Q.Anh có vẻ hằn học hơn nó.

Hần thoáng nghĩ gì đó rồi bỏ đi.

. Tại phòng hội học sinh.

- Tôi đã cảnh cáo rồi mà hình như cô vẫn chưa biết sợ? Cô còn muốn gây thêm bao nhiêu chuyện nữa? – Hần tức giận trừng mắt lên với Trang, cô có chút sợ hãi với thái độ hần bây giờ.
- Lần này chỉ là sự cố thôi, em đâu cố í! – Cô tay xoay xoay lọn tóc tỏ ra vô (số) tội.
- Hừ, sự cố hay cố tình? – Hần như đọc được hết mọi hành động cũng như suy nghĩ của cô ta.
- Thật mà, anh tin em đi, chỉ tại chị Hạnh bị vướng vô chân em nên sự việc mới như vậy thôi.
- Vậy chặt đi cho đỡ vướng! – Thăng thừng.
- Anh ... - Trang cứng họng không nói thêm được gì.
- Cô không nhận lỗi về mình? – Hần vẫn không thay đổi thái độ.
- Không. Cùng lắm là viết bản tường trình và bồi thường thiệt hại.
- Biết vậy thì nhớ cho rõ mà làm.

Hần nói xong thì bỏ đi. Còn Trang thì tức ói máu nhưng cũng đâu có làm gì được hội trưởng hội học sinh.

.

.

Sau khi vết thương đã ổn và bộ đồng phục đã được thay thì tất cả đã rời phòng y tế.

. Tại lớp.

Trang tiến lại gần bàn nó.

- Mày còn muốn gì? – Q.Anh đứng phắt dậy, hai tay chống hông ánh mắt đầy khinh bỉ. – Ăn hai cái tát vẫn chưa đủ sao?

Trang không để ý, cô tiến lại bàn nó vút một cái phong bì trắng xuống bàn, ánh mắt nhìn nó mỉa mai và toan bỏ đi.

- Í gì? – Nó không để ý đến cô ta cũng như cái phong bì mà nhìn chăm chăm vào vết thương.
- Bồi thường! – Trang trả lời mỉa mai.

Nó đã không muốn làm to chuyện mà cô ta hành động như vậy chẳng khác gì lôi nó ra làm trò hề cho thiên hạ rồi quăng cho nó ít tiền là xong.

Nó cười khẩy một cái rồi cầm cái phong bì lấy tiền ra, nhìn đầy khinh bỉ rồi đứng dậy ném thẳng vào mặt cô ta.

- Những đồng tiền dơ bẩn này cầm về mà lo đám tang sau này của mày đi – Nó khinh bỉ nhấn mạnh từng chữ một.
- Mày ...

Nếu không có hán ngồi cạnh nó lúc này thì đã có một cuộc chiến tranh thế giới lần thứ 3 bùng nổ.

Hán nhìn Trang với ánh mắt thách thức, cô ta tức nhưng không làm gì được đành bỏ đi.

- Đứng lại! - Hán lạnh lùng ra lệnh cho Thảo Trang – chưa đủ
- Sao? – Trang quay lại nhìn hán với ánh mắt ảm ức đồ tội cho nó – Em bồi thường rồi mà cô ta không chịu lấy đấy chứ!
- Cô còn nợ Mi lời xin lỗi! – Thân nhiên.
- Cái gì? – Trang tròn mắt không tin những gì hán vừa nói ra.
- Tôi bảo cô xin lỗi Hà Mi – Hán quả quyết.
- Không bao giờ - đường đường là tiên kim tiểu thư với lòng tự trọng cao ngất trời mà phải đi xin lỗi một đứa mà mình gét cay gét đắng sao?
- Vậy thì đừng mong bước chân vào trường này ... - hán nói nhẹ nhàng
- Bộ trên thế giới này thiếu trường học sao? – Trang mỉa mai
- Trường học thì không thiếu nhưng cơ hội bước vào giới thời trang thì không có nhiều.
- Anh. ... - Trang tức nhưng không làm gì được vì cô biết hán chưa bao giờ nói suông, đành phải ôm cục tức này và xin lỗi nó thôi.
- Xin lỗi! – Trang nói như ném lời “xin lỗi” vào mặt nó xong thì bỏ đi, sao mà còn nặt mũi đứng lại cơ chứ, một người chưa xin lỗi ai bao giờ như cô ta mà giờ phải đi xin lỗi chính kẻ thù số 1 của mình.

Hán nhếch mép mãn nguyện, còn Mi và Q.Anh thì cười hả hê khi thấy hán làm nhục Trang.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Sự Kiện.

Chiều.

Đang ngồi trong căng tin trường tán phét với Q.Anh thì loa chột thông báo.

[Thông báo cho toàn thể học sinh các khối tập trung về phòng đa chức năng để phổ biến về phong trào ngày 20/11]

Người thông báo không ai khác ngoài Bảo – Hội trưởng phong trào.

- Phong trào 20/11 – Nó nhắc lại – Có gì hay không vậy?
 - Mày hỏi vậy bố tao cũng chả biết được! Thôi xuống đó đi! Chị ơi tính tiền! – Q.Anh trả tiền rồi hai đứa xuống phòng đa chức năng.
- .Tại phòng đa chức năng.

Bảo đứng trên sân khấu, tay cầm micro.

- Như thường lệ thì 20/11 năm nào trường ta cũng có một phong trào mới lạ và năm nay hứa hẹn sẽ đem đến cho mọi người nhiều bất ngờ.

Dưới hội trường lại xôn xao cả lên, mới nghe vậy mà đã thấy khá hấp dẫn rồi. Mọi năm phong trào đều do hội trường phong trào nghĩ ra hoặc một số đóng góp của bên đoàn trường. Từ quy mô đến giải thưởng đều rất hoành tráng.

- Và chủ đề năm nay là...

Bảo quay mặt ra phía sau tay chỉ lên, một băng rôn được kéo lên với dòng chữ:

[Hội thi nữ sinh thanh lịch]

- Nữ sinh thanh lịch? – Một lần nữa cả hội trường lại nhao nhao lên.

- Đúng! – Bảo tiếp tục – 20/11 năm nay sẽ là cuộc thi về sắc đẹp, tài năng và cả sự ứng biến. Là sân chơi cho các bạn nữ tự tin về ngoại hình, tài năng và sự giao tiếp của mình. Thể lệ cuộc thi như sau:

Mỗi lớp tối thiểu phải có 2 bạn nữ tham gia và tối đa là 4 bạn.

Gồm có các phần thi:

Tất cả tham gia vào phần Catwalk trang phục truyền thống của dân tộc ta: Áo dài

Tiếp theo sẽ chọn ra 100 bạn vào phần thi tài năng.

Sau đó sẽ loại đi 50 bạn để bước vào phần thi Catwalk trang phục tự do, bao gồm hai phần: phần thi thứ nhất là trang phục các bạn tự chọn, phần thi thứ hai là trang phục mình bốc thăm được và ở phần thi này các bạn sẽ được phép chọn bạn diễn là một chàng trai để Catwalk cùng bạn.

Sau đó chọn ra 30 bạn vào phần thi “Tạo dáng trước ống kính” với trang phục của ban tổ chức.

Cuối cùng là chọn ra 15 khuôn mặt ưu tú nhất để vào phần thi cuối cùng: Ứng xử.

Và BGK của chúng ta gồm:

1. Thầy: Trương Văn Thanh – Hiệu trưởng trường.
2. Cô: Nguyễn Thị Kim Dung – Hiệu phó trường.
3. Thầy: Vũ Văn Phong – Bí thư Đoàn trường.
4. Cô: Nguyễn Mỹ Lệ – Giáo viên thanh nhạc.
5. Cô: Lê Hồng Vân – Giáo viên biên đạo (múa).
6. Bác: Lê Thảo Trinh (mẹ Thảo Trang) – Hội trưởng hội cha mẹ học sinh.
7. Hội trưởng hội học sinh: Trần Gia Khánh.
8. Hội trưởng hội phong trào: Phạm Quốc Bảo – là tôi.

Và một số khách mời đặc biệt sẽ tham gia làm BGK ở các vòng thi.

Và giải thưởng bao gồm:

Giải phụ: 500k bằng khen cúp, gồm các giải:

- Catwalk tốt nhất
- Khuôn mặt khả ái
- Tài năng
- Trang phục (Áo dài, tự chọn)
- Ăn ảnh
- Phong cách
- Cặp đôi ăn ý

- ...

Giải chính:

- Á khôi 3: 1000k bằng khen cúp.
- Á khôi 2: 1500k bằng khen cúp.
- Á khôi 1: 2000k bằng khen cúp một phần thưởng đặc biệt: 1 chuyến du lịch 2 ngày 1 đêm đến Disney Land được bao trọn gói.
- Và giải quan trọng nhất: Hoa khôi: 3000k bằng khen cúp và hoa khôi sẽ được cùng với Gia Khánh đi dự tiệc giao lưu giữa các trường quý tộc trên thế giới được tổ chức tại Hàn Quốc.

“Ồ!!!!” Cả hội trường hú hét ầm ỹ sau một lúc im lặng để không nghe sót từ nào.

Hú lên là vì cái giải cuối cùng kia, được cùng coldboy no.1 của trường qua Hàn là ao ước (hảo huyền) của bao đứa con gái. (T/g cũng muốn 1 slot)

- Uôi uôi cái giải đặc biệt gớm! – Nó tặc lưỡi.
- Chu choa chộ ôi giải thưởng như vậy thì ai chả muốn cơ chứ - Q.Anh sang mắt.
- Bình thường mà
- Được qua Hàn với Khánh ai chả muốn, biết bao nam thanh nữ tú của trường quý tộc khác
- Có chồng rồi mà còn hám trai – nó bĩu môi.

Nó với Q.Anh đứng tám chuyện chờ mọi người ra (đông quá mức) nó không thích chen chúc.

- Hà Mì!

Nó, Q.Anh quay lại phía người gọi nó. Là Bảo:

- Anh Bảo? – Nó.

Bảo cười, Q.Anh biết chuyện nên rút lui:

- Thôi hai người nói chuyện đi nhá, em đi đây
- Em nghĩ xong chưa? – Bảo vào thẳng vấn đề chính.
- À ... em ...
- Sh... – Bảo chặn lời nói nó.
- Chiều mai nhé! 4h, anh đợi em ở Bunny Style! – Bảo nháy mắt rồi cười.
- À ... vâng ...
- Thôi anh đi đây. – Bảo cười rồi chạy đi, chắc lo vụ 20/11.
- Haizzzz...

Nó thở dài rồi đi ra, Q.Anh đợi nó ở ngoài.

- Sao rồi? Mày nói cho anh biết mọi chuyện chưa? – Q.Anh tò mò
- Chưa!
- Sao không nói rõ luôn đi, khỏi lằng nhằng.
- Mày tưởng tao không muốn í!
- Khổ ghê vậy...

Nó về lớp đúng lúc đang đề cử “hoa khôi”.

- Ai đăng kí đi thi đây? – Bảo An – lớp trưởng - lên tiếng.
- Thảo Trang kia! – Lớp phó văn thể lên tiếng.
- Trang đăng kí nha? – An đưa cái nhìn dò xét về phía Trang.

Cô ta làm kiêu gật đầu rồi quay đi.

- Còn một người nữa, ai đây???? - An tiếp tục đi vận động từng người.

Nó cũng chả mấy quan tâm, gục đầu xuống bàn ngủ.

Cả lớp vẫn xôn xao, lơ mơ nó nghe tên mình.

- Hà Mi? – An ngạc nhiên khi cánh tay của nó đưa lên, chính xác là hấn đưa tay nó lên.
- Cái gì cơ? – Nó ngỡ ngác vô tội.
- Cậu đăng kí thi “Nữ sinh thanh lịch”?
- Đâu ...
- Chả phải cậu đang giơ tay sao?

Nó định hình lại những việc đang diễn ra, nhanh chóng giật tay về, bao biện:

- Không phải đâu!
- Thôi cậu đi đi! – Bảo An xuống nước năn nỉ.
- Không đâu... - nó lắc đầu liên tục.
- Hừ! – Trang cười nửa miệng, giọng nhục mạ - Tư cách gì mà đi cơ chứ!
- Cái gì? – Nó tức muốn nổ mắt và đó cũng là lí do nó đi thi... - Tớ đi! – nó tuyên bố chắc chắn.
- Để xem cô rớt như thế nào! Hahaha – Trang cười rồi bỏ ra ngoài.
- Để xem ai rớt trước – Nó nhếch mép.

Chính vì sự kiêu ngạo của cô ta mà nó đặt ra cho mình một quyết tâm là đạt giải cao nhất trong hội thi với lòng tự trọng cao ngất trời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giải Bày

1h P.M

Sau khi đăng nhập nó nhận được cuộc gọi trực tuyến từ ba má bên Canifonia.

-Ba! Mẹ!– Nó vui mừng reo lên.

“Con gái!” – Mẹ nó tươi cười khi thấy nhỏ vẫn khỏe.

-Con nhớ ba má quá trời lun nè! Ba má dạo này có khỏe không, hai người cứ đi riết vậy á, chả thèm quan tâm đến con nhỏ này đâu – Nó phụng phịu.

“Con gái yêu của má sao mà má không quan tâm cho được, con biết ba má nhiều công việc mà” – Mẹ nó phân bua.

- Lại công việc nữa. Tổng khứ được con đi rồi thì ba mẹ đâu còn phải lo lắng đâu – nhò giả dối

“Thôi nào thôi nào, con gái má đâu nhỏ nhen như vậy đâu. Ba với má đi hoài cũng đâu có sung sướng gì.”

- Vâng, con biết nên chả bao giờ con đòi đi theo! – Nó trở lại vẻ tươi cười, chả qua nó cũng chỉ muốn trêu ba mẹ chút thôi, chứ hai người bận trăm công nghìn việc chứ đâu có rảnh rang, đa số thời gian rảnh là đều dành cho nó.

“Con quý này” – Mẹ nhò cũng cười.

“Sao, dạo này con gái của ba có ăn uống đầy đủ không đó? Hay lại bỏ bữa?”

- Con bỏ bữa nào đâu ba. Béo ú như vậy cơ mà.

“Thật béo không vậy? Sao mẹ thấy con gầy đi đó?”

- Có đâu má, má không tin con cho má xem nè!

Nó đặt lap lên đệm rồi nhảy xuống giường quay mấy vòng cho ba má “chiêm ngưỡng”

“Vậy mà còn nói là béo, má thấy con gầy đi thì có! Lo liệu mà ăn uống cho đầy đủ nghe chưa!”

- Dạ mẹ!

“Chuyện học hành sao rồi con?”

- Dạ vẫn rất tốt ba! – Nó cười tươi rói.

“Lo mà học đi, sự nghiệp sau này là của con cả đó!” – Ba nó cười hiền.

- Con không chịu đâu! Làm như ba má khổ lắm! – Nó chu môi – Ăn rồi ngồi trên máy bay đi riết à, chả biết con cái là đâu cả.

Ba nó cười khan, đúng là đâu có sung sướng gì đâu. Nhưng khổ nỗi ba má nó có mỗi mình nó.

“Thôi lo mà ăn uống giữ gìn sức khỏe nghe con” - Mẹ nó dặn dò, giọng suýt sùi.

- Dạ má, ba má cũng nhớ giữ gìn sức khỏe ạ. Con yêu ba má nhiều lắm. – Nó như sắp khóc.

“Thôi nào, con gái lớn rồi mà ba coi nó như con nít vậy” – Ba nó nói má rồi quay sang dặn nó “Con nhớ ăn uống cho đủ bữa, trời có lạnh thì mặc thêm áo vào đừng để ốm đau gì, xong việc bên này cuối tháng ba má bay về bên đó 1 tuần”

- Thật hả ba? – Mắt nó sáng vui mừng khôn xiết.

“Ừm” – Ba nó cười hiền.

“Nhớ chăm sóc sức khỏe nha con, sắp đến giờ họp rồi, tạm biệt con!” – Mẹ nó rung rung.

- Dạ mẹ, ba má cũng vậy ạ. Con chào ba má.

Nó vẫy vẫy tay tạm biệt, màn hình tắt, nó gạt giọt nước mắt sắp tràn mi.

Nhìn đồng hồ nó sực nhớ là mình có hẹn với Bảo, nhò vội vàng đi thay đồ.

2h... Tại Bunny Style.

Nó bước xuống từ taxi, một con gió nhẹ thoảng qua làm chiếc váy hồng ngắn đơn điệu của nó nhẹ bay.

Bảo đang đợi nó ở một bàn cạnh cửa sổ, vẫn phong cách quần jean, áo sơ mi đơn giản nhưng cũng đủ để thu hút mọi ánh nhìn của những cô tiếp viên mơ mộng.

- Anh chờ lâu chưa? – Nó kéo ghế ngồi đối diện Bảo, nụ cười hồn nhiên vẫn luôn trên môi.

- Cũng mới thôi – Bảo cười đáp trả.

- Lần nào cũng để anh phải chờ như thế này ngại chết đi được! – Nó biểu lộ chút ngại ngùng.

- Đợi chờ là hạnh phúc mà em – Sau câu nói của Bảo nó cười ái ngại, mọi chuyện có lẽ nên dừng ở đây, Bảo đã đặt ở nó quá nhiều niềm tin và hi vọng

mà không được đáp trả.

- Anh Bảo này... Chuyện hôm bữa anh nói với em á..... Em nghĩ làhmm

- Shh... - Bảo đưa tay lên chặn lời nó – Anh chưa muốn em trả lời bây giờ.

- Vậy ...?! – Mặt nó nghệt ra có chút khó hiểu.

- Em rảnh chứ? – Vẫn giọng trầm trầm Bảo nhìn nó.

- Có! Em lúc nào chả rảnh – Nó vẫn suy nghĩ xem ý của Bảo là sao.

- Chiều nay, em đi chơi với anh nha? Được không?

- Nhưng mà ... - Nó ngập ngừng

- Trên danh nghĩa một người bạn! – Bảo dường như đoán được mọi suy nghĩ của nó.

- À vâng, em rất sẵn lòng – Sự tự nhiên đã trở lại trên khuôn mặt nó. Ít ra nó cũng muốn làm chút gì đó cho Bảo.

Vậy là nó cùng Bảo đến công viên, khu giải trí, rong ruổi suốt buổi chiều, đến rất nhiều nơi, ăn rất nhiều thứ và nó cảm nhận được chút gì đó vui vẻ, an toàn khi bên Bảo.

Những cảnh tượng trên đùa vui vẻ của hai người vô tình lọt vào mắt xanh của một cô bé hình thành nên rất nhiều suy nghĩ trong cô, nhưng tất cả đều mang màu đen tối.

Nhưng có một bóng hình thấp thoáng theo hai người từ đầu đến giờ, ở cô sùng sục ngọn lửa tưởng chừng có thể thiêu rụi cả thành phố. Tim cô đau lắm, ánh mắt hẳn rõ sự căm thù đến tận xương tủy.

- Cô, đã cướp đi anh ấy, đã lấy đi hạnh phúc thường trực trong tim tôi. Cô là một con quỷ đội lốt người, cô sẽ phải trả giá cho tất cả.

Giọt nước mắt tràn khóe mi, bờ vai nhỏ bé của cô khẽ rung lên nhẹ nhẹ. Trong đầu cô hiện hữu một í đồ độc ác.

.....

Sau bữa ăn tối tại sân thượng của một nhà hàng cao cấp, nó cùng Bảo đi bộ trên con đường về nhà nơi nó đang ở.

- Hôm nay ... em vui chứ? – Bảo nhìn sâu vào ánh mắt nó.

- Rất vui í ạ! – Vẫn nụ cười trên môi nhỏ khiến tim Bảo lạc nhịp.

- Bên anh em sẽ được vui vẻ và hạnh phúc mãi mãi – Bảo lí nhí nơi cổ họng vô tình đập vào tai nó.

Khoảng lặng theo màn đêm bao phủ cả bầu trời, những ánh đèn đường yếu ớt tràn xuống bao phủ con đường, nó và Bảo chậm chậm bước đi, giữa hai người luôn xuất hiện một khoảng cách vô hình.

- Anh Bảo à! Ở bên cạnh anh em thực sự rất vui và hạnh phúc! – Nó đưa cái nhìn dò xét về phía Bảo, cậu biết nó hiểu rõ tình cảm cậu dành cho nó hơn ai hết.

Cậu vẫn im lặng nghe nó nói, nhỏ tiếp:

- Em thật sự rất quý mến anh, anh luôn cho em cảm giác an toàn và được nuông chiều. Nhưng ... tình cảm em dành cho anh là tình anh em, là tình cảm bạn bè thân thiết. Thực sự em ... em chưa bao giờ có thứ tình cảm trai gái đối với anh. Em biết nói điều này ra chắc hẳn anh sẽ chẳng vui vẻ gì. Nhưng khoảng thời gian qua em luôn coi anh là một người anh ruột của mình không hơn không kém. Anh luôn quan tâm em, bảo vệ em, chăm sóc cho em... nhưng em nghĩ anh cũng chỉ coi em như một người em gái. Em muốn anh là một người anh tốt luôn ủng hộ em, giúp đỡ em, ... hơn là một nửa của em. Em xin lỗi ... – Giọng nó nhỏ dần xuống – Em biết anh yêu em, nhưng có lẽ đó chỉ là cảm nhận nhất thời, cũng có thể là anh ngộ nhận tình cảm. Cho dù là lí do nào nhưng em không muốn anh tiếp tục lún sâu hơn nữa. Em nghĩ người thực sự yêu anh là Thư mới đúng.

Cả hai đều dừng bước, này giờ Bảo im lặng nghe nó nói không sót một chữ, cổ họng cậu nghẹn lại quay sang nhìn nhỏ với ánh mắt khó hiểu và ngờ hoặc hơn bao giờ hết.

- Tại sao... em lại nói như vậy?!

Nó cười nhẹ, nụ cười như biết rõ mọi chuyện.

- Là con gái với nhau, qua những hành động và cử chỉ em hiểu rõ Thư yêu anh hơn ai hết. Và em nghĩ tình cảm của anh với Thư không đơn thuần là anh em.

- ...

- Em tin là anh sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy và điều ngược lại nữa. Thử vậy thôi chứ cũng như bao cô gái khác nhỏ cũng yếu đuối lắm. Em nghĩ hai người sẽ là một cặp đôi đẹp.

- Anh cũng đã từng chối bỏ tình cảm trong lòng mình— Bảo vẫn chưa xác định rõ tình cảm nơi cậu.

- If you be with the one you love, love the one you are with — Yêu người mình yêu hơn yêu người yêu mình. Có thể em không đem lại hạnh phúc cho anh. Nhưng Thử có thể. Em xin lỗi.

- Em không có lỗi! Anh tôn trọng quyết định của em.

- Cảm ơn anh vì điều đó! Anh trai! — Nó cười tươi.

- Em gái

Bảo cũng cười, cậu dang rộng vòng tay để ôm nó — một người em gái — bây giờ là vậy, sau này cũng vậy và mãi mãi sẽ như vậy.

Trong lòng nó nhẹ đi hẳn, mọi chuyện diễn ra tốt đẹp hơn nó nghĩ, mọi chuyện đến và đi quá nhanh để lại trong lòng nó và Bảo chút gì đó lưu luyến.

- Thôi muộn rồi, em vào nhà đi! —Bảo cười — Em gái.

- Vâng, anh trai — nó cũng cười tươi rồi.

Nó đứng đợi cậu lên xe rồi mới quay người đi về nhà.

Nó rất vui mừng khi đã giải quyết xong một gánh nặng trong lòng.

Một chiếc ô tô đang đi tới, bóng đèn rọi làm chói mắt, nó đứng đó, cố gắng nhìn xem bóng người đó là ai. Chiếc xe vẫn lao đến, nhưng tốc độ không giảm đi như nó nghĩ. Đó là ai?

Hắn sao? Không phải, bóng người con gái lái xe. Là Chi? Nhưng nhỏ đâu biết đi xe ô tô.

Nó vẫn đứng chôn chân ở đó. Người con gái lái xe đó... vẫn nhắm vào nó ...

Đưa tay lên chắn ánh sáng đang dội vào mặt mình. Khuôn mặt đó, ánh mắt đó... Nó nhận ra, nhưng

Chiếc xe lao đến với tốc độ không quá lớn.

0.01s não bộ của nó nhận thức được mình đang gặp nguy hiểm, biết là chiếc xe sẽ đâm vào mình mà sao nó vẫn không tin, toan chạy nhưng đã không kịp...

Rầm... chiếc ô tô đâm thẳng vào nó, tốc độ không đủ lớn để lấy đi mạng sống của cô, nhưng...

Nó đang nằm trên đường, máu từ đầu chảy xuống, sau cú đâm nó bị đập đầu xuống đường, có lẽ hai ba cái sưng sùn đã gây vì chiếc xe, đầu quay cuồng, hai bên mí mắt đang động lại, nước mắt ư? Nhưng tại sao nó lại khóc?

Chiếc xe sau khi gây án đã bỏ đi. Để lại nó, nằm đó. Giữa màn đêm u tịch

Nó cảm nhận được toàn thân đang rã rời dần, máu vẫn không ngừng chảy, chiếc váy hồng sẫm màu máu đỏ và tạo thành một vũng máu loang lổ trên đường, hai mắt nó muốn nhắm lại...

- Hà Mi! Hà Mi! ... - Có người đang gọi tên nó, giọng nói này ... thân quen lắm... Tiếng gọi cào xé sự tĩnh mịch của màn đêm. Nó nghe thấy nhưng.. tiếng gọi dần chìm vào lãng quên theo bóng tối, nó ... đã ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

- Hà Mi! Hà Mi! ... - Có người đang gọi tên nó, giọng nói này ... thân quen lắm... Tiếng gọi cào xé sự tĩnh mịch của màn đêm. Nó nghe thấy nhưng... tiếng gọi dần chìm vào lãng quên theo bóng tối, nó ... đã ngất đi.

Hắn đã chứng kiến tất cả, cảnh tượng đó thật kinh hoàng. Cậu muốn chạy tới cứu nó nhưng không kịp.

Trong cơn mê man nó vẫn cảm nhận được vòng tay hắn nhắc bổng nó lên, giọng nói lạnh lùng như đang gào lên trước sự im ắng của con đường.

.

.

.

Trước cửa phòng phẫu thuật.

Hắn ngồi trên hàng ghế chờ, hai tay buông thõng. Những giọt mồ hôi vẫn đọng lại trên trán cậu, đôi mắt lạnh cụp xuống, bờ môi khô khốc vẫn giữ sự im lặng. Chiếc áo sơ mi trắng của cậu loang lổ vết máu của nó. Tìm hắn thất bại, những nỗi sợ dần dần xâm chiếm con người cậu. Thực sự cậu rất sợ ... sợ nó rồi cũng như ... mẹ hắn ... như Miu ... dần rời xa hắn. Hắn thật sự chỉ muốn hét lên trách móc ông trời rằng: “TẠI SAO TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI HẠN YÊU THƯƠNG LẠI RỜI BỎ HẠN MỘT CÁCH VÔ TÌNH NHƯ VẬY??? TẠI SAO???” Đối với hắn bây giờ, sự xuất hiện của nó quan trọng biết bao nhiêu. Cậu đã không phủ nhận lòng mình với tình cảm của nó nữa rồi. Cậu đã yêu nó?

Còn Q.Anh, nhỏ đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật, hai tay hết đan rồi lại tháo ra. Những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi. Trong lòng nhỏ đang rất rối bời. Nó là đứa bạn thân chí cốt của Anh, nếu nó có mệnh gì thì nhỏ biết đối mặt ra sao.

Tuấn cũng khá sốt ruột, cậu kéo Q.Anh ngồi xuống ghế, giọng nghẹn nghẹn khuyên nhủ:

- Chắc Mi không sao đâu, em đừng lo lắng quá...

Cậu chưa nói hết câu thì Q.Anh đã ôm lấy hông cậu, cúi mặt vào ngực cậu mà khóc nức lên.

Tuấn hơi bối ngỡ nhưng rồi cậu cũng ôm lại, vỗ vỗ lưng nhỏ.

Minh chạy đến trước phòng phẫu thuật sau khi nhận được tin từ Q.Anh, cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng, cái bóng đèn trước cửa vẫn chưa tắt.

Cậu chống tay lên tường thờ dốc. Mọi sự vẫn diễn ra âm thầm, chỉ có Tuấn là ngoái lại nhìn Minh.

Chợt Minh quay phắt lại, đôi mắt hắn lên tia giận giữ phóng về phía hắn. Cậu tiến lại, kéo cổ áo hắn một cách thô bạo.

- Vì mày! Chỉ vì mày mà Mi ra nông nỗi này mày vừa lòng chưa? Tại sao mày luôn gây ra rắc rối cho cô ấy vậy?

Khi mà hung thần trong Minh tức giận lên thì quả thật là rất đáng sợ, cậu kéo cổ áo hắn sát mặt mình.

Hắn nhìn Minh, đôi mắt lạnh trở lại vô hồn như đang chọc tức Minh vậy.

Cậu không nói nhiều, thẳng tay cho một đấm vào mặt hắn.

Hắn ngã nhào xuống đất vì lực hất tự Minh và từ cú đấm vừa rồi. Máu đang rỉ ra từ miệng.

Q.Anh chạy lại đỡ hắn, còn Tuấn thì ngăn Minh lại:

- Bộ mày bị điên hay sao mà còn đòi đánh nhau?

- Cậu có sao không? – Q.Anh đỡ hắn dậy.

Hắn quệt ngang vết máu ở miệng, hất tay của Q.Anh ra. Nhìn Minh với ánh mắt í muốn nói: “Tôi không có hứng thú” (đánh nhau í)

- Không-phải-tại-tôi!

Hắn dứt lời thì bỏ ra ngoài.

Minh bị Tuấn chẹn vào tường nhưng vẫn có sắc thái như muốn ăn tươi nuốt sống hắn luôn vậy. Sau khi hắn đi Tuấn mới chịu thả ra.

Không khí tại phòng chờ trở nên căng thẳng.

.

1 tiếng sau.

Hắn đã trở lại và ngồi ở hàng ghế chờ như mọi người.

.

Đèn phẫu thuật tắt.

Lập tức Q.Anh bật dậy như một cái lò xo:

- Xong rồi!

Sau câu nói của Q.Anh mọi người đều đứng dậy tiến lại cửa phòng, chờ đợi sự xuất hiện của bác sĩ phẫu thuật.

Một người đàn ông với bộ đồ màu xanh dương bước ra, mái tóc muối tiêu – chắc là một vị bác sĩ dày dặn kinh nghiệm.

- Cô/Bạn ấy sao rồi bác sĩ? – Không hện tất cả đều đồng thanh với cùng sắc thái lo âu.

Đối mặt với nhiều bệnh nhân, nhiều căn bệnh, nhiều ca phẫu thuật nhưng chắc hẳn để đảm nhận ca phẫu thuật cho con gái tập đoàn trang sức đứng đầu thế giới như thế này thì không phải ai cũng có thể đảm nhận.

Không khí lúc này quả là không dễ chịu chút nào cả.

Ông tháo chiếc khẩu trang y tế xuống. Tay quệt ngang giọt mồ hôi trên trán. Đứng trước những người sẽ làm chủ nhân của những tập đoàn hàng đầu thế giới như thế này chắc hẳn là ông cũng khá run.

Tất cả như dõi theo từng hành động của ông. Chỉ cần một câu nói của ông cũng đủ bóp chết bao trái tim khác.

- Cô ấy đã không sao rồi! Cũng may là cú va chạm không làm tổn thương đến các cơ quan thần kinh trung ương nhưng vẫn phải theo dõi thêm.

Không khí đã dễ thở hơn được chút. Q.Anh ôm chầm lấy cô Tuấn (ăn mừng) và nụ cười đã trở lại trên khuôn mặt cô.

Cơ mặt Minh dần ra, cậu đi theo bác sĩ để hỏi thêm một số câu hỏi về tình trạng sức khỏe của nó. Hắn sau khi nghe được câu trả lời vừa lòng thì quay lưng bỏ đi.

.

12h25' đêm.

Cạch

Cửa phòng VIP 1 mở, hắn bước vô với tâm trạng khá thoải mái như vừa thỏa chí tò mò.

- Mọi người về nghỉ đi, để tôi trông cô ấy được rồi – Hắn đi lại phía giường bệnh nơi nó đang nằm.

Q.Anh thả tay nó ra, nhìn hắn:

- Tôi có thể tin tưởng cậu được chứ?

Hắn gật đầu thay cho câu trả lời.

Tuấn quay sang nhìn Q.Anh:

- Em cũng mệt rồi, nên về nghỉ ngơi đi. Khóc sưng hết cả mắt rồi kìa.

Nhỏ nhìn Tuấn rồi quay sang nhìn hắn:

- Mi mà có mệnh hệ gì người tôi hỏi tội đầu tiên là cậu đấy!

- Cô nghĩ cô ta sẽ có mệnh hệ gì? – Hắn nhìn Q.Anh, nhỏ không nói gì quay đi lấy chiếc túi rồi đứng dậy cùng Tuấn về, nhưng trước khi đi có để lại một câu:

- Cứ biết là vậy đi.

- Về trước đây!

Tuấn đập vai hắn rồi rào bước đi theo Q.Anh.

Căn phòng giờ còn 3 người. Nó, hấn và Minh. Không khí bỗng chốc trở nên âm đạm và có chút gì đó khó chịu.

Khoảng không trở nên tĩnh lặng, ngột ngạt. Những hiện vật như đang dò xét những nét mặt của hai chàng trai.

- Cậu yêu Mì? – Minh vẫn nhìn nó.

Hấn hơi nhếch môi, không nhìn Minh:

- Cậu yêu Mì sao?

- Phải!

Hấn không ngạc nhiên là mấy khi nghe Minh trả lời, nhưng cậu vẫn cảm thấy chút khó chịu đang trào dâng.

- Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi! – Minh vẫn điềm nhiên.

- Tại sao tôi phải trả lời? – Hấn luôn hỏi ngược lại

Ánh mắt cậu bỗng tia về phía hấn:

- Cậu mà còn để người con gái của tôi gặp thêm rắc rối gì thì tôi dám chắc là cậu không yên với tôi đâu – Minh nhìn hấn, ánh mắt hình viên đạn.

Cậu đứng dậy bước về.

- Cậu đang đe dọa tôi sao? – Hấn cười khẩy rồi quay qua nó.

- Em là của người ta từ khi nào vậy? – Hấn đưa tay lên vuốt má nó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chap 42

7h sáng.

Cánh tay phải đang chuyền nước của nó động đậy, nó cố cựa người dậy. Mùi ete xộc vô mũi khiến nó rùng mình. Toàn thân nó đau ê ẩm. Đôi mắt nâu chớp chớp sau một giấc ngủ dài. Nó đưa tay lên đầu, nơi vết thương đau nhất đã được khâu lại. Những chuyện tồi qua như những mảnh ghép quá khứ dần hiện rõ và trở về đúng vị trí của nó.

.

.

Nói sự thật cho Bảo nghe

.

.

Làm anh em tốt

.

.

Bảo về

.

Ô tô lạ

Người lái ô tô...

Tất cả sự thật khiến nó khó mà chấp nhận được. Giọt nước mắt lại tràn khoe mi với bao sự đau đớn. Nó không tin và cũng không muốn tin là người đâm nó lại là cô ấy. Tất cả như một trò đùa ác ý đổ lên đầu nó vậy.

Cổ họng nó khô rát, nó quay qua tìm nước, nhưng đập vô mặt nó là khuôn mặt có phần hốc hác đi của hấn. Chắc hấn mới vừa chớp mắt, nhìn hấn ngủ nó không còn cảm thấy những sắc lạnh khó chịu thường ngày nữa. Nó cứ nhìn hấn mãi như vậy đến khi giật mình vì hấn đã tỉnh giấc và ... nhìn nó.

Ó ngại ngần quay mặt đi

“Đúng là mặt dày mà” – nó lấy lại không khí:

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

- 10 tiếng!

Hấn cũng không để ý mấy phản ứng của nó, cậu đứng dậy kéo rèm cửa ra, ánh nắng thi nhau ủa vào nhưng để chiếm lĩnh hết khoảng không tăm tối của căn phòng.

- Hôm nay thứ mấy? – Mới hôn mê có mấy tiếng mà nó như người trên trời không nhớ gì nữa.

- Thứ 5! – Hấn đến mở cửa tủ lạnh ra xem có gì ăn không nhưng lại thất vọng đóng vào!

- Cậu không đi học à?

- Đi rồi để con ngốc như cô ở lại đây một mình à?

- Cái gì?

Nó quay phắt lại lờ hấn, còn hấn ta lại điềm nhiên rót nước uống kèm theo cái nhướn mày như để chọc tức nó.

- Tôi ra nông nổi này mà cậu còn trọc tức tôi được hả? – Nó giờ bất động rồi không thì đã cho hấn một cái dép – ít nhất là vậy.

- Tôi chỉ nói sự thật thôi! – Hấn vẫn tỉnh bơ hết sức.

- Mà cậu nghỉ học vì tôi thật á hả? Khó tin vậy?

- Nghĩa vụ thôi!

- Nghĩa vụ? – Nó nhìn hấn khó hiểu.

Hấn tiến đến đưa li nước cho nó.

- Tôi không hiểu!

- Tương lai sẽ biết! – Hấn nở nụ cười “ma mị” càng làm cho nó khó hiểu hơn.

- Cậu càng ngày càng trở nên khó hiểu – nó nhướn mày – Tôi không quan tâm nữa.

- Tùy thôi!

Hấn đặt li nước lên bàn rồi ra ngoài.

Vừa mở cửa thì đúng lúc Q.Anh, Tuấn và Minh đến.

Hấn lướt qua Minh khẽ liếc cậu rồi đi thẳng, bỏ mặc câu chào của Q.Anh và cái vỗ vai của Tuấn.

- Sao, khỏe lại chưa tiểu thư? – Q.Anh chạy lại chỗ nó.

- Á, con quý! – Nó cười.

Tuấn đi lại đặt cả “rổ” đồ ăn Q.Anh chuẩn bị cho nó.

- Mi tỉnh rồi sao? – Minh lại gần giường bệnh.

- Ủ, tỉnh được lúc rồi!

- Thấy trong người sao rồi? – Tuấn.

- Hơi mệt, lại còn đau ê ẩm nữa. – Nó xụ mặt – Mà tụi bay không đi học à?

- Nghĩa vụ! – Tuấn cười nham hiểm, lập tức bị Q.Anh thui một cái vào bụng.

Nó đơ ra nhưng rồi cũng hiểu.

- Sáng giờ bác sĩ đã đến thăm bệnh chưa Mi? – Minh thay đổi bầu không khí.

- Chưa!

Nó vừa nói dứt câu thì có một vị bác sĩ với gọng kính dày dặn kinh nghiệm cùng cô y tá xinh đẹp đẩy bàn thuốc bước vào.

- Thiêng thật! – Q.Anh nhìn Minh.

- Thôi ra ngoài cho bác sĩ khám bệnh! – Tuấn kéo Minh đi ra, chắc hẳn cu cậu đã chán lắm rồi.

.

Lát sau bác sĩ trở ra, Q.Anh tiến ra cửa.

- Bệnh tình nó sao rồi bác sĩ?

- Cô ấy đã ổn rồi, không có biến chứng đâu. Vài ngày nữa là cô ấy sẽ bình phục hoàn toàn.

- Vâng. Cảm ơn bác sĩ.

Q.Anh thở nhẹ nhõm rồi quay bước vào phòng.

- Ba mẹ tao biết chuyện không? – Nó

- Mà nghĩ chuyện tày đình như thế này có nên biết không?

- ...

- Nhưng mà yên tâm, tao nói mày không sao để hai bác khỏi lo. Hai bác đang sắp xếp công việc chắc mai mới lên máy bay về đây.

- Ủ! Vì tao mà...

Nó thở dài

- Đây phải vì mày! Mà nó là đứa nào?

- Ai cơ? – Nó nhìn nhỏ bạn

- Đứa gây ra chuyện này.

- À... Tao không giám chắc ... nhưng ...

.

.

10h trưa,

Chị Hoa mang com đến cho nó.

Chưa kịp ăn thì tí nó ngã ngửa vì bạn cùng lớp và fan đến thăm nó. Chắc mới đi học về nên ai nấy cũng còn mặc đồng phục.

- Mi sao rồi?
- Đã đỡ hơn chưa?
- Chị Mi có sao không vậy?
- Sao chị lại ra nông nổi này
- Cậu đã uống thuốc chưa?
- Em có để lại biến chứng nào không?
-

Nó muốn ngạt thở với đám này quá. Đến nỗi chị Hoa sợ phải chạy ra ngoài luôn.

.

.

Gần 1 tiếng sau thì mọi người mới để cho nó ăn được bữa trưa yên ổn

- Mi bị ntn liệu có thi “Nữ sinh thanh lịch được không vậy?” – Lớp trưởng lo lắng.
- Chắc có chứ! Cả tháng nữa mới thi mà! – Phó văn thể khẳng định.
- Mi nghĩ tiết mục gì cho phần tài năng rồi? – Bí thư
- Chắc hát thôi! – Nó
- Đơn điệu vậy á? – Phó văn thể
- Ủ, chứ tớ có biết làm gì đâu!
- Nhảy đi! Vừa nhảy vừa hát, không múa cũng được! – Phó văn thể
- Cậu tính hành xác Mi à! – Bí thư
- Được mà! – Lớp trưởng
- Nhưng ...
- Cậu không cần lo, bọn tớ sẽ lên kịch bản hộ cậu và cả phần dàn dựng cũng như tập luyện nữa.
- O...

Lại lần nữa nó bị chặn họng

- Cứ quyết như vậy đi ha! – Phó văn thể.
- Nó đành ngậm ngùi nhận lời vì sự nghiệp “lớp nhà”
- Thôi Mi ở lại ăn uống dưỡng bệnh nha! Tụi này về đây! – Lớp trưởng
 - Ủ, Mi cảm ơn nha!
 - Không có gì đâu, chỉ cần cậu tỉnh dưỡng mau lành bệnh là được! – Phó văn thể nháy mắt với nhỏ.
 - Ừm!

.

Tất cả ra đi để nó ở lại một mình, khoảng không lại trở nên im ắng.

Tiếp một tá khách làm nó muốn đờ hoi.

Nó với li rót nước lọc để uống, nhưng có vẻ tình cảnh lúc này không chiều nó cho lắm.

Đang khỏ sở thì có một bàn tay giúp nó rót nước vào li, rồi đưa li nước đến tay nó.

Nhỏ ngược nhìn người giúp nó với trạng thái gần như tê liệt cả người.

- Của cậu đây!

Nó nhận li nước mà như không tin vào mắt mình, li nước rơi xuống đất, tiếng thủy tinh chạm vào sàn nhà vỡ vụn nghe thật chói tai.

Thư nở một nụ cười bán nguyệt trên khuôn mặt “gian tà”, Nó vẫn chưa tin vào những gì mình đang thấy.

- Cậu ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Giải Quyết Hiểu Lầm.

Thư nở một nụ cười bán nguyệt trên khuôn mặt “gian tà”, Nó vẫn chưa tin vào những gì mình đang thấy.

- Cậu ...

- Phải là tôi – Kim Thư!

Giọng nói của nhỏ khiến nó lạnh cả xương sống, nó vẫn nhìn trân trân vào nhỏ:

- Người đâm tở ... là c...ậu...

- Cô vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận biết mọi chuyện đấy chứ! Kể ra tối qua tôi vẫn còn khá nhẹ tay, nhưng lần này thì chắc cô sẽ quên đi mọi chuyện... mãi mãi.

Nụ cười bán nguyệt trên môi khiến khuôn mặt của Thư càng thêm giống ác quỷ.

- Cậu ... cậu ...

- Im đi! Mày đừng có giờ cái giọng thánh thiện nữa. Thì ra là mày dùng cái điệu bộ dả nhân nghĩa đạo đức để cướp anh Bảo sao? Giờ thì mày đã hài lòng chưa? Anh Bảo giờ lúc nào cũng nói về mày, yêu mày đề rồi anh nhận được cái gì từ con khốn như mày chứ?

Cảm xúc dường như đã bộc phát hoàn toàn, Thư khóc, nó cũng khóc. Thư khóc với bao bức xúc dấu kín trong lòng bấy lâu, còn nó khóc vì bị hiểu lầm sao?

- Thư à ... cậu hiểu lầm rồi...

- Thôi ngay cái giọng kinh tởm đó của cô đi, cô càng nói càng làm tôi thêm ghét cô thôi.

Nó còn khá mệt với tình trạng sức khỏe hiện giờ, nó thật sự không muốn nói nhiều vì cổ họng nó đang khô cháy, nhưng hơn tất cả nó muốn Thư biết mọi sự thật là nó không yêu Bảo và chưa từng có cái ý định cướp Bảo từ tay Thư.

- Cậu nghe tở nè...

Thư rút ra con dao từ túi, cô tiến lại gần nó. Gần từng chữ:

- Nghe mày ... để tao thương xót cho hoàn cảnh mày lúc này sao?

Nó đang rất sợ, Thư không nghe nó nói. Con dao lóe lên những tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời hắt vào từ cửa sổ.

Càng lúc con dao càng gần mặt nó hơn:

- Để tao cho mày một vết sẹo ở mặt để xem còn thằng nào nó theo mày nữa không?

- Đây ... cái đó không đùa được đâu ... - Nó ré lên sợ hãi.

- Tao đâu có nói là đùa với mày đâu.

Con dao đang cựa kề bên mặt nó, lưỡi dao sắc lạnh đụng vào da mặt nó... Nó nhắm mắt lại, không dám đối mặt với những gì đang xảy đến với nó.

- Dừng tay! – Giọng Bảo nhanh chóng truyền đi khắp phòng, suýt nữa là con dao trên tay Thư rớt xuống đất.

Bảo và Q.Anh đẩy cửa bước vô, toán chạy lại phía nó nhưng Thư đã nhanh hơn kéo nó xuống giường, đẩy chuyền nước trên tay nó bị giật mạnh, con dao được đưa lên cổ nó.

- Đứng lại!

Thư hét lên, Bảo và Q.Anh không dám bước tiếp.

- Thư à, cậu bỏ Mi ra đi rồi có gì mình nói chuyện! – Q.Anh cố gắng thuyết phục Thư nhưng không thay đổi được gì.

- Thư à em có biết là mình đang làm gì không hả? – Bảo hạ giọng xuống so với lúc đầu, cậu nhìn thẳng vào mắt Thư.

Nụ cười bán nguyệt lại xuất hiện trên môi Thư:

- Tại sao ư? Tại vì cô ta đã cướp đi thứ quan trọng nhất của tôi.

- Thư à, tớ đã nói rồi, tớ với ...

- Im – Thư dí sát con dao vào cổ Mi hơn, từng xó thịt tách dần ra, máu bắt đầu rỉ ra, thấm vào lưỡi dao, chảy xuống cổ áo. Đau, nó thực sự cảm thấy đau nhưng chịu như vậy để hiểu lần được giải quyết thì nó chấp nhận – Chẳng phải anh yêu cô ta lắm sao? Chả phải hai người đang hạnh phúc sao?

Bảo dần hiểu ra vấn đề đang diễn ra ở đây.

- Phải, là anh yêu Mi nhưng Mi không yêu anh, đối với Mi anh chỉ là một người anh trai tốt thôi. Mi đã giải thích và khuyên anh nên yêu người yêu anh, đó là em, Thư à. Em dừng lại đi, đừng để mọi chuyện đi quá xa.

- Anh nghĩ là tôi sẽ tin sao? Lúc cô ta chưa xuất hiện thì anh quan tâm tôi, anh yêu thương tôi, anh lo lắng tôi để rồi khi cô ta xuất hiện và cướp đi tất cả!

Thư đã khóc, những giọt nước mắt oán trách, chịu đựng, hòa cùng với cái mặn chát của niềm đau. Tất cả đã bộc phát không chút tự chủ, nhưng có lẽ nói ra tất cả thì Thư sẽ cảm thấy tốt hơn là cứ mãi giấu trong lòng.

- Em hiểu sai về Mi rồi, người anh thực sự yêu là em. Chính Mi đã cho anh biết điều đó, tình cảm giữa anh và Mi chỉ là ngộ nhận. Anh xin lỗi, trong chuyện này anh mới là người đáng bị chịu tất cả, Mi không có tội em buông tha cho cô ấy đi! Mi yêu người khác rồi!

- Dối trá! Tôi không để những lời mật ngọt đó che mắt một lần nữa đâu. Anh nghĩ tôi còn ngây dại như ngày nào sao? Hừ tất cả anh nói ra cũng chỉ với mục đích là cô ta! Cô đã thực hiện thành công âm mưu của mình rồi đấy!

Mi rất yếu, nó muốn giải bày tất cả nhưng thực tại không cho phép nó làm như vậy. Ở trong cái giây phút gần như tuyệt vọng đấy thì có một giọng nói đã gần như gỡ rối tất cả.

- Mi không thể yêu Bảo ... vì cô ấy là vợ tương lai của tôi!

Không ai khác ngoài hấn có thể nói ra những ngôn từ sốc não như vậy.

- Sao? – Thư gần như đứng hình khi nghe hấn nói, con dao dần được nói lỏng ra, riêng hấn nói thì Thư nghĩ không có chút giả dối – Lại một kẻ nói xạo nữa ư?

- Khánh nói đúng! Tớ ... và ... Khánh đã ... có hôn ước ... rồi...! – Nó cố nói với những sức lực cuối.

- Và đó là lí do tại sao Mi lại không chọn anh ! – Bảo khẳng định – Giờ em đã tin chưa ?

Con dao trên tay Thư rớt xuống đất, cô sững người khi nghe tất cả sự thật. Nó không cự thêm được nữa và xiu... Thư vội vã đỡ Mi, một lần nữa vòng tay lạnh đó bế xốc nó lên đặt lên giường bệnh, Tuấn chạy đi gọi bác sĩ.

Thư ngồi thụp xuống đất, những giọt nước mắt hối tiếc dâng trào nơi khóe mắt, sự oán trách bản thân vì những hành động thiếu kiểm soát dần xâm chiếm con người cô. Tất cả những chuyện cô làm, không suy nghĩ để rồi nhận cái kết cục như thế này, Thư đã tự tay mình hủy hoại đi tình bạn cao đẹp, tình yêu trong sáng. Sự ghen tuông đã làm lu mờ đi con người Thư, tất cả đã sai nhưng chưa hẳn đã muộn màng.

Mọi người đang lo lắng cho nó mặc Thư bỏ chạy với hàng nước mắt ân hận. Minh đứng đó, đụng vào vai Thư khi nhỏ chạy qua, cậu chứng kiến tất cả. Cái lúc cậu định lấy tình cảm của mình ra để cứu giúp nó thì hấn đến và lên tiếng. Và con cả khi nó ngã xuống, cậu muốn là người thay thế hấn nhưng

không ...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tha Thứ!

Nó đang nằm trên giường bệnh, bác sĩ đang gấp rút kiểm tra sức khỏe cho nó. Mọi sự quan tâm đều đổ dồn về đây. Thư vẫn khóc, nhỏ không biết nên làm gì bây giờ, nhỏ bỏ chạy, chạy về một phía vô định. Và đương nhiên là không ai quan tâm đến nhỏ.

Sau khi bác sĩ chắc chắn là nó chỉ bị áp lực về mặt tinh thần nhưng nó không ảnh hưởng quá lớn đến tình trạng sức khỏe thì mọi người mới có thể yên tâm được. Bảo lúc này mới cảm thấy sự vắng bóng Thư cậu đau đáu tìm xung quanh nhưng nhỏ đâu còn ở đây.

Bảo lo lắng, cậu chạy đi kiểm tra, cậu hiểu nhỏ không làm điều dại dột nhưng cậu lo lắng đến tính mạng nhỏ có thể bị đe dọa bởi những người xung quanh. Chạy trên hành lang đôi mắt cậu không ngừng tìm kiếm, trong thâm tâm cậu lúc này mới kịp nhận thức được ai mới thực sự quan trọng. Chỉ vì một phút bông bột mà cái giá phải trả là quá lớn.

Phút chốc cậu cảm nhận được sự quan trọng thực sự của Thư trong tim mình.

Cậu đi khắp bệnh viện, nhưng vẫn không thấy nhỏ. Cậu sợ ai đó có thể làm hại Thư vì trong những lúc thế này cô không còn biết nên làm gì cả cứ mặc cho người khác điều khiển mình.

Những giọt mồ hôi vẫn lặng lẽ trên trán cậu, và làm ướt đầm cả lưng áo. Ánh nắng chói chang khiến đôi mắt cậu nhức mỏi, nhưng cậu vẫn không từ bỏ. Trời không phụ lòng người, cuối cùng cậu cũng thấy Thư đang ngồi một mình dưới bóng cây phía xa trung tâm.

Thư vẫn khóc, cô ghét chính bản thân mình, những cây cò gần đó bị Thư giật lên một cách thô bạo, những ngọn cỏ xanh mơn mơn vô tình trở thành đối tượng trút giận của cô. Hai tay cô nắm chặt đám cỏ cạnh chân mình, bờ môi cắn chặt để không khóc bật thành tiếng, nhưng không giấu nổi những cái nấc khe khẽ và hàng nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai cô, hơi ấm càng gần hơn. Thư quay mặt lại, vẫn khuôn mặt đó, vẫn ánh mắt đó, vẫn tình cảm đó, nhưng giờ đây Thư chỉ muốn quay trở lại kí ức để thay đổi những chuyện đã diễn ra.

Bảo nhìn vào đôi mắt đỏ hoe kia, cậu kéo Thư dựa vào người mình, vòng tay ôm lấy bờ vai đang rung lên theo từng tiếng nấc.

- Mọi chuyện ổn rồi, không sao đâu! – Vẫn chất giọng trầm ấm của Bảo khiến Thư thêm thấy tội lỗi. Cậu vẫn nhẹ nhàng ân cần như lúc trước, nó cảm thấy chút tội lỗi khi ở trong vòng tay Bảo như thế này.

Đôi mắt ngấn nước của Thư ngược lên nhìn Bảo, cô lí nhí nơi cổ họng:

- Anh ... anh không giận em sao ...?

Vẫn ánh mắt đôn hậu hàng ngày, Bảo cười:

- Tại sao anh lại phải giận em chứ?

- Em đã sai rồi! Sai rất nhiều! Tất cả lỗi lầm đều do em gây ra! Em không xứng ... hoàn toàn không xứng đáng được tha thứ ...

Thư quay mặt đi, đẩy Bảo ra tính bỏ chạy. Nhưng, Bảo đâu để nhỏ chạy đi lần nữa, cậu một lần kéo nhỏ vào lòng mình.

- Đúng là em đã sai, sai rất nhiều, nhưng em cứ chạy trốn cái sai này mãi thì liệu có được không? Em đã làm sai thì phải biết sửa sai chứ, mọi người sẵn sàng tha thứ nếu em dám đối mặt với sự thật, dám chịu trách nhiệm với những lỗi lầm đã gây ra. Ai cũng đáng nhận được sự khoan nhượng nếu có đủ chân thành!

- Nhưng em ... - Thư cố tránh ánh mắt Bảo, Bảo nói đúng, bây giờ cô đang tìm cách lẩn trốn sự thật, cô sợ phải đối mặt với hiện thực đối mặt với những người bị cô làm tổn thương.

Bảo quay mặt Thư nhìn thẳng vào mắt mình:

- Không nhưng gì hết, anh biết mọi chuyện quá khó để chấp nhận nhưng em vẫn phải đối diện thôi. Mạnh mẽ lên, anh biết em làm được mà!

Nụ cười ấm áp (làm tan nát bao trái tim) của Bảo tiếp cho Thư thêm bao niềm tin, cậu luôn là chỗ dựa vững chắc cho Thư mỗi khi cô cảm thấy lạc lõng.

Bảo đưa tay lên quệt ngang giọt nước mắt còn đọng trên khuôn mặt nhỏ:

- Đừng khóc nữa, mắt mà sưng lên là mắt xinh đấy!

Câu nói đùa của Bảo cũng không khiến Thư cười được, đôi mắt nhỏ cụp xuống:

- Bây giờ... em phải làm gì đây ...

- Em hãy hành động theo lời trái tim, cảm thấy nên làm gì thì cứ làm đi trước khi mọi chuyện đi quá xa!

- Em xin lỗi ... - Thư lí nhí nơi cổ họng rồi cô ngược lên nhìn Bảo – Em thực sự xin lỗi ... Em sai rồi ...

Bảo cười, lại nụ cười tỏa nắng:

- Người em cần xin lỗi không phải là anh.

Thư hiểu í của Bảo chứ, cô lại quay đi né tránh ánh mắt cậu:

- Nhưng liệu Mi có tha thứ cho em ...

- Anh nghĩ Mi không nhỏ nhen như vậy đâu. Cô bé là người hòa đồng, rộng lượng, tính hơi trẻ con nên khó nà giận lâu được. Nhưng chỉ đối với những người có thực tâm thì sự tha thứ mới được cho đi!

Thư quay mặt đi, ngồi ngang cạnh Bảo, bầu không khí trở nên ảm đạm. Hai con người với hai dòng suy nghĩ khác nhau.

.

.

Tại phòng bệnh.

Nó vẫn đang ngủ, cơ thể có lẽ đã dần hồi phục sau những cú sốc. Mọi người cũng đã về hết, căn phòng còn mình nó và Q.Anh

- Mày tỉnh rồi à? Mày làm tao lo chết khiếp đấy – Q.Anh buồn trang tiểu thuyết khi nghe tiếng nó ho nhẹ.

Nó cựa mình dậy, cảm thấy hơi rát ở cổ chắc thuốc tê đã hết tác dụng.

Nó đưa tay lên cái băng trắng trên cổ, những chuyện mới xảy ra lại làm cho nó lạnh lạnh sống lưng, mọi chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của nó, thực sự nó đã mất đi tình bạn này sao?

- Mày sao vậy? – Q.Anh thấy nó không nói gì hơi lo lắng – Đừng nói viết thương nhẹ vậy mà ảnh hưởng đến dây thanh quản của mày nha!

- Thư ... với tao ... có còn là bạn ...?

- Mày! – Q.Anh ngạc nhiên hết mức, đối với những gì mà Thư đã gây ra nó không hề oán trách mà còn lo sợ là mình và Thư sẽ không thể hàn gắn lại tình bạn này. Q.Anh nói tiếp:

- Xem xem những gì nó làm với mày đi, làm ơn suy nghĩ cho mình trước đi con bạn gốc ạ, mày là người bị hại đấy chứ không phải nó đâu.

- Nhưng cũng là tại tao mà Thư mới trở nên như vậy! – Nó nói cố.

- Tại mày lúc nào? Mày có làm gì sai chưa? Bảo yêu mày là tội do mày sao? Sao mày khờ quá vậy? – Q.Anh gắt lên.

- Nhưng ... Chỉ là hiểu lầm thôi ... tao ...

- Tao không muốn mọi chuyện xảy ra chứ gì? – Q.Anh ngắt lời nó – Rồi thì tao không muốn mất đi một người bạn chứ gì? Mày cao thượng quá đấy!

Phải, nó rất cao thượng, nó chưa từng nghĩ cho bản thân trước mà lại nghĩ cho người khác, đề cao những gì họ nghĩ về mình. Nó luôn giữ hình tượng thể diện.

- Sao không nói được nữa à? Hay tại tao nói đúng? – Q.Anh nhìn nó sau vài phút trầm tư.

- Tao không biết nên suy nghĩ như thế nào nữa đây! – Nó nén tiếng thở dài, nhanh chóng chuyển chủ đề – Mà mọi người đi đâu hết rồi?

- Khánh đi mua cháo cho mày cùng Tuấn, còn Minh thì bỏ đi từ lúc nãy rồi. Bảo sau khi bác sĩ đến thì đi đâu cũng không hay.

Nó không trả lời, quay mặt đi, nhưng vẫn không thôi suy nghĩ về Thư.

Lát sau Tuấn cùng Khánh đi vào phòng bệnh, Q.Anh không rời mắt khỏi trang tiểu thuyết:

- Về rồi à? Có mua đồ ăn chưa?

- Mua rồi! – Tuấn lãnh đạm đi về phía Q.Anh lúc này cô nàng mới gấp trang tiểu thuyết lại, dụi dụi mắt nhìn Tuấn tìm kiếm thứ gì đó.

- Đồ ăn đâu?

- Chỉ mua cho Mì thôi, chúng mình sẽ ra ngoài ăn! – Tuấn nháy mắt ẩn ý với Q.Anh.

- Khánh ăn rồi chứ nhè, vậy ở lại với Mì nha! Tụi này đi ăn trưa một lát rồi về! – Nụ cười nhanh hiem trên môi Q.Anh đủ cho Khánh biết là cả hai đang cố tình tạo không gian riêng cho nó và hấn.

Hấn không nói gì, đặt cặp lồng đựng cháo xuống bàn - nhún vai.

- Thế nhá! Tụi này đi đây! – Q.Anh khoác tay Tuấn kéo đi, như sợ ở lại sẽ phá hỏng khung cảnh lãng mạn của hai người kia.

Cánh cửa đóng lại, nó quay mặt lại phía hấn đang lấy cháo ra tô cho nó. Nhỏ đã tỉnh dậy lúc nãy, đúng hơn là nó chỉ vờ ngủ để suy nghĩ.

- Dậy rồi à? – Hấn không nhìn nó vẫn chú tâm vào công việc của mình.

Nó không trả lời mà hỏi ngược lại hấn:

- Đi hết rồi à?

- Ủ, dậy ăn cháo đi!

- Không ăn đâu!

Hấn quay sang nhìn nó với ánh mắt lạnh như thường ngày nhưng có chút quan tâm, lo lắng. Tô cháo hấn đã múc ra sẵn, hơi nóng bốc lên mang theo mùi thơm khó mà cưỡng lại.

- Ăn đi! Không ăn sao có sức? Cô còn đang là bệnh nhân đây!

Hấn ... đang quan tâm nó sao?

Nó tròn mắt nhìn hấn như không tin vào những lời hấn vừa thốt ra. Hấn nhận thấy mình nói hơi kì nên quay mặt đi, nhanh chóng trở về khuôn mặt lạnh.

- Tôi không ăn đâu! – Nó quay mặt đi, bỏ mặc câu nói vừa nãy của hấn.

- Đừng có bướng! – Hấn kéo cái bàn ăn phía đuôi giường sang, đặt tô cháo lên.

- Không ăn mà! – Nó kéo chăn lên che kín mặt.

- Đừng có như con nít vậy. Ngồi lên! – Hấn lạnh lùng ra lệnh.

- Không!!!

Hấn lắc đầu ngán ngẩm rồi đi lại kéo chăn ra, ném thẳng lên ghế sofa gần đó.

Nó nhăn mặt nhìn hấn, một hành động thật thô lỗ.

- Ngồi dậy! – Một lần nữa hấn ra lệnh cho nó.

Nó hấn học ngồi dậy, hấn kéo gối dọc lên cho nó dựa lưng vào.

- Giờ thì ăn được chưa? – Hấn kéo cái bàn lại trước mặt nó

- Tôi không đói thật mà!

- Không đói cũng phải ăn!

- Nhưng tôi không muốn ăn, cái cậu này kì ghê á!

Hấn trừng mắt lên, bình thường với ánh mắt này thì chắc chắn sẽ có một tá chuyện xảy ra với hấn rồi, nó hơi giật mình nhưng kiên quyết không ăn.

- Không ăn! – Nó nó rồi quay mặt đi.

Đúng là hết nói nổi mà, hấn bực nhưng không làm được gì (vì em nó đang bệnh mà).

Hấn cầm cái muỗng lên, múc một thìa cháo ... dứt cho nó ăn??? ...

- Hà Mi!

Hấn gọi tên nó một cách khó chịu, nó quay mặt lại gắt lên:

- Đã nói là không... hmm...

Nó chưa kịp nói hết câu thì nhận ngay thìa cháo vào miệng từ tay hấn.

Và cứ như thế, hấn tìm cách dứt cho nó ăn... cuối cùng tô cháo cũng hết!!!

.

.

.

Chiều

Nó đang nằm lướt new feel, còn hấn thì ngồi đọc báo mạng. Căn phòng tràn ngập mùi công nghệ thông tin, cả hai không ai nói với nhau câu nào.

Cạch

Cánh cửa mở ra, nó ngược lên nhìn, ngỡ là Q.Anh và Tuấn đến, toan chửi vì cái tội bỏ nó ở đây một mình (có Khánh nữa mà :3)

- Ồ ... Thư ...

Thư bước vào sau Bảo, nó buông cái điện thoại xuống. Hấn không quan tâm lắm nhưng khi nghe nó gọi tên Thư thì liền bật dậy như cái lò xo.

- Hai người đến đây làm gì? – Hấn.

- Thăm Mi thôi! – Bảo lên tiếng giải thích khi thấy ánh mắt sắc lạnh của hấn – Cậu yên tâm, Thư sẽ không làm hại Mi nữa đâu. Cô ấy đến đây là để xin lỗi...

Nó vẫn nhìn Thư với ánh mắt lạ lẫm có chút lo sợ. Bảo lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt:

- Em đỡ rồi chứ?

Lúc này nó mới giật mình thu cái nhìn về, quay sang phía Bảo:

- À dạ đỡ hơn chút rồi ạ!

Thư tiến lại giường nó. Nó ngồi dậy, ánh mắt không giấu nổi sự lo sợ.

- Mi! Tớ xin lỗi! – Thư nắm tay nó, nó có hơi giật mình thật tay về - Tớ rất hối hận, thực sự tớ đã sai, sai rất nhiều. Tớ không hi vọng cậu sẽ hoàn toàn tha thứ, nhưng tớ mong cậu bỏ qua lỗi lầm lần này cho tớ ...

Thư không kìm nổi cảm xúc đang dâng trào trong người mình, giọt nước mắt đã tràn khóe mi, theo sau đó là dòng cảm xúc ân hận, hối lỗi, Thư không thể kiểm soát được cảm xúc của mình nữa rồi.

- Tớ thực sự xin lỗi ... Là do tớ ... là do tớ bùng bột, suy nghĩ thiếu chín chắn ... tớ ân hận lắm ... tớ ...

Nó cầm lấy bàn tay đang run lên của Thư, ánh mắt cảm thông:

- Lí do sao cậu lại làm những chuyện đó với tớ?

- Là do ... là do ... - Thư ngập ngừng, ánh mắt ướt lệ nhìn nó – Là do tớ yêu anh Bảo ...

- Và nghĩ là tớ cướp anh Bảo của cậu? – Nó nhỏ nhẹ cắt ngang lời của Thư.

Không ai là quá bất ngờ khi biết sự thật, tất cả hầu như đã biết lí do rồi.

- Tớ ...

Ánh mắt Thư sụp xuống, nó vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Thư

- Cậu không cần nói nữa đâu. Lỗi làm đều là từ tớ mà ra. Là tớ đã phá hỏng hạnh phúc của hai người, là tớ không biết, người xin lỗi phải là tớ mới đúng!

- Ồ ... - Thư nhìn nó với ánh mắt kinh ngạc – Cậu ... không phải tại cậu đâu ... là do tớ không suy nghĩ chín chắn thôi, cậu không có lỗi gì cả!

- Nhưng nguyên nhân là từ tớ mà ra! Không thể hoàn toàn trách cậu được.

- Vậy là cậu tha thứ cho tớ?

Nó cười, gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời.

- Tớ thực sự cảm ơn sự tha thứ của cậu, tớ còn nghĩ sẽ không bao giờ...

- Chúng ta là bạn mà! – Nó lại ngắt lời Thư vì không muốn nghe cô nói tiếp.

Thư ôm chầm lấy nó, hai người vẫn là bạn, có lẽ không thân như trước được nhưng vẫn sẽ lâu bền. Nhưng có thể đây là một bước ngoặt khiến hai đứa càng thân hơn!

Sự tha thứ không bao giờ là dư thừa đối với người chân thành đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: 20/11

Sau 2 tuần nằm mòn giường bệnh viện cuối cùng nó cũng được xuất viện. Cũng chính vì nằm viện nên nó có tập tành được gì cho ngày 20/11 đầu.

Pama nó vừa đáp chuyến bay về Việt Nam tối qua và lúc đó mới biết chuyện. Nó không muốn nói vì sợ họ sẽ lo lắng và làm ầm lên, nó không thích.

Sau 2 tiếng giải thích thì pama nó mới chịu cho qua nhưng nhất quyết không có lần sau.

.

.

20/11

5 A.M

Biệt thự Nguyễn thị

[Look like you have something to say

Just then hesitated only

Anh maybe you don't know that I'm waiting for

At beside you very peacefull

You gentle, warm

Continue shy, who will be the first to speak out

Or do we continue to love each other despite all go ...]

Nó với lấy cái điện thoại trên bàn ngủ.

Alo ... gọi tao gì sớm vậy??? ...

"Mày còn ngủ. Dậy nhanh, còn trang điểm, làm tóc thử đồ nữa."

Gì nữa ... sớm mà ...

"Sớm mặt mày à. Dậy nhanh, tao đang qua nhà mày đấy. Nhanh"

Ồ ... rồi rồi ...

Nó nói có rồi tắt máy, đôi tay buông cái điện thoại ra. Ngủ tiếp =="

15p sau

Q.Anh bước vô phòng, nó vẫn còn đang nằm dài trên giường.

- Đúng là chịu hết nổi mà - Q.Anh kéo cái chăn ra một cách thô bạo. Tét một phát vào mông nó:

- Mày con ngủ hả con này. Dậy mau!!!

- Con điên này, đau!

Nó nhăn nhó xoa mông và nhìn Q.Anh, dụi mắt.

- Dậy, làm vệ sinh cá nhân nhanh. Nãy gọi điện tao nói như thế nào hả???

- Mà tao thì hay mày thì vậy???

- Mày

- Chứ sao mày còn vội vã hơn tao vậy?

- Cái con này. Vậy giờ mày muốn sao? – Q.Anh chống hông, giọng đánh lại. Nó rồi rít lên, nhảy xuống giường:

- À dạ em muốn đi làm vệ sinh cá nhân ạ!

Q.Anh lắc đầu rồi mở tủ đồ của nó ra chọn lấy một chiếc áo sơ mi trắng và cái chân váy đen cho nó thay chứ để nó mò thì không biết đến bao giờ.

5h45 nó bắt đầu trang điểm và làm tóc.

Các stylist bắt đầu công việc của mình, sáng nay là phần diện áo dài nên nó trang điểm khá nhẹ nhàng, đôi môi hồng chúm chím nổi bật giữa khuôn mặt trắng hồng của nó, cái mũi cao giữa gò má phiem hồng, đôi mắt long lanh với hàng mi đen, cong.

Mái tóc dài đã được nhuộm đen lại xõa ngang lưng, phần đuôi được cúp nhẹ vô một cách chỉnh chu. Phần giữa tóc dập nhẹ để tạo điểm nhấn, mái lưa thưa trên trán và đổ dần sang hai bên.

Đến phần trang phục. Hôm qua phó văn thể, lớp trưởng và cả Q.Anh đã mất cả buổi chiều để đi lựa áo dài cho nó và Trang.

Trang đã chọn cho riêng mình một bộ áo dài, còn nó?! Thử đi thử lại cả chục cái mà chưa vừa ý lấy một cái. Cuối cùng nó dừng lại ở bộ áo dài hết sức đơn giản bằng chất liệu voan trắng. Một chiếc áo dài chuẩn mực truyền thống, đơn giản mà tinh tế.

- Mày lấy cái này á? – Q.Anh tròn mắt nhìn nó, bình thường nó ưa màu hồng lắm vậy mà nay nó gạt hết sang bên chọn cái áo dài hết sức bình thường này.

- Ủ!

Nó thản nhiên đáp rồi đi vào phòng thử. Bộ đồ khá vừa vặn, khoe thân hình mảnh mai cùng số đo ba vòng hoàn hảo.

- Đẹp chứ? – Nó nhìn mọi người.

- Đẹp thì đẹp thật nhưng đơn giản quá – Q.Anh nhìn nó.

- Hmm ... Tao thay đồ! – Nó chưa để cho phó văn thể nói gì đã quay lại thay bộ áo dài ra.

.

.

7 A.M – Tại phòng đa chức năng.

Bảo – BGK kiêm MC đang đứng trên sân khấu được trang trí khá hoành tráng. Một sàn catwalk thẳng, dài. Hai bên là bàn BGK, trước mặt là vị trí của máy quay, chụp. Phía sau là một tấm phông lớn để làm nền cho máy chiếu. Cả dàn loa được gắn ở 4 góc phòng. Phía trên trần có gắn đèn chùm, típ màu và một máy chiếu.

Nói chung là rất long lanh, không thua kém so với các sân diễn lớn.

- Xin mời ban giám khảo, các thí sinh và toàn bộ khán giả tập trung về phòng đa chức năng để chuẩn bị cho cuộc thi "Nữ sinh thanh lịch" được diễn ra đúng giờ.

Nói là mời cho có lệ chứ BGK đã vào vị trí hết rồi, thí sinh còn đang ráo riết chuẩn bị còn khán giả thì tập trung kín phòng.

7h30p

Cuộc thi chính thức bắt đầu.

Bảo bước ra sân khấu, giới thiệu đôi chút về cuộc thi. Các thí sinh phía sau cánh gà thì đang nhón nháo cả lên, hồi hộp có, lo lắng có và tự tin cũng có.

- Sau đây cuộc thi xin chính thức bắt đầu với phần thi đầu tiên. Phần thi trang phục truyền thống.

Sau khi Bảo thông báo cuộc thi bắt đầu không khí trong khán phòng bắt đầu nóng lên, khán giả reo hò đủ các kiểu. Nhạc lên, khán phòng bắt đầu im lặng lại.

- Số báo danh 01 Phan Khánh Ly đến từ lớp 12a1 – MC trong cánh gà giới thiệu sơ lược về thí sinh đầu tiên.

Từ sau cánh gà Khánh Ly xuất hiện với một bộ áo dài truyền thống, Ly đi trên sàn catwalk đầy tự tin theo con đường đã được quy định trong lần tập duyệt trước đó.

Lần lượt từng thí sinh bước ra sải bước hết sức chuyên nghiệp và không kém phần tự tin, mỗi người chọn riêng cho mình một bộ áo dài với nét ấn tượng riêng, đa phần là khá cầu kì và màu sắc đủ kiểu.

- Số báo danh 26 Nguyễn Ngọc Hà Mi đến từ lớp 11a1.

Sau lời giới thiệu nó bước ra ngoài, nụ cười vẫn đọng trên môi. Bộ áo dài voan trắng, viền cổ, viền tay lỡ đen

Đúng là đơn giản mà lại độc và lạ, cả khán phòng chờ đợi điều gì đó bất ngờ từ nó. Đúng là bất ngờ ngã ngửa. Không khí im ắng lạ thường, nó có chút ngạc nhiên, mất sự chủ động.

Có chút hụt hẫng cho người xem, nhưng nhanh chóng nó lại được ủng hộ, đậm chất truyền thống. Những tiếng hú vang lên phá vỡ bầu không khí ngỡ ngàng ngột ngạt này, rồi những tiếng hò reo, vỗ tay lại vang lên tiếp cho nó sự tự tin hoàn thành phần thi của mình.

Nó kết thúc màn catwalk với nụ cười có lúm đồng tiền sâu. Chao đảo hết hàng trai ngồi dưới, đến cả con gái còn phải ghen tị.

Tiếp sau nó là đến phần thi của Thảo Trang. Tự tin, quynh rũ là 2 từ để miêu tả cô.

Bộ áo dài cách điệu nửa kín nửa hở, màu trắng tinh. Đúng đậm phong cách của Trang: sexy. Đôi giày cao gót đế đỏ cao đến 15cm

Trang tự tin khoe 3 vòng đầy đặn và sải bước khá tự tin trên sân khấu, đúng chuẩn người mẫu.

Đám con trai hò reo hú ầm ĩ, con gái fan của Trang cũng vỗ tay nồng nhiệt. Riêng một số vẫn lắc đầu với phong cách này của cô.

Còn tiểu thư Kim Thư của lớp 11a6 lại cũng chọn tông trắng, nhưng là áo dài cách điệu tay phối ren. Không quá kín, cũng chẳng hở, không cầu kì nhưng rất hợp thời.

Và rất nhiều thí sinh khác với những bộ trang phục riêng.

100 thí sinh tiếp theo được chọn vào phần thi tài năng. Chắc chắn không thể vắng mặt những nhân vật tiêu biểu như Hà Mi, Kim Thư, Thảo Trang rồi.

Phần thi tài năng.

Phần thi này không theo thứ tự lớp mà theo lượt bốc thăm.

Hà Mi tiết mục thứ 5, ngay trước đó là Thảo Trang thứ 4.

Các thí sinh tự chọn và biểu diễn tài năng mà mình cảm thấy có khả năng làm được tốt nhất. Múa, hát, nhảy, võ, cắm hoa,...

Hầu hết các tiết mục đều được chuẩn bị rất kĩ lưỡng, đầu tư rất công phu và trình diễn khá hoành tráng.

Thảo Trang tự tập luyện và chuẩn bị tiết mục của mình mà không ai trong lớp biết. Cô xuất hiện với bộ đồ ẩn độ nóng bỏng. Không phải nói ai cũng biết tiết mục là gì rồi.

Nhạc vừa nổi lên Trang đã thể hiện vũ đạo chuyên nghiệp của mình. Không thể phủ nhận rằng màn biểu diễn khá bắt mắt và công phu, khán giả dường như không thể rời mắt khỏi Trang.

Vì chăm chú xem mà nó xém quên mất là mình còn chưa thay trang phục. Nó cuống quýt lên chạy vào phòng thay đồ. Nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy váy của mình đâu, nó chạy ra kéo nhỏ phở vẫn thế hỏi.

- Ô, này tớ vẫn để trên bàn mà! – Phở vẫn thế tròn mắt tỉnh bơ.

- Tớ không thấy thật mà

- Chuyện gì thế? – Lớp trưởng quay sang hỏi

- Váy của tớ... không thấy nữa

- What?

Lớp trưởng tròn mắt nhìn nó, rồi cả 3 chạy lại vào phòng. Đúng như lời Mi nói, lục tung cả phòng lên vẫn không thấy cái váy cất công nó lựa chọn cả buổi chiều.

- Nó ở đây...! – Nó rung rung cầm chiếc váy "nát tươm" ở trong thùng rác ra.

.

- Họ nói nhanh cũng phải 30p nữa mới ship váy đến kịp – Quỳnh Anh tắt điện thoại nhìn về phía nó.

- Nếu vậy sao kịp? – Phở vẫn thế cũng đang rối cả lên.

- Chả nhẽ lại phải bỏ? – Nó cũng nản lắm rồi.

[Tiếp theo là tiết mục của bạn Hà Mi đến từ lớp 11A1] - Thông báo của MC khiến mọi chuyện lại càng thêm rối.

[Xin mời bạn Hà Mi trở về sân khấu với tiết mục đã đăng kí] – MC lại lên tiếng nhắc, cả khán phòng rộn lên, người sốt ruột, kẻ tò mò, nhưng một số lại tỏ vẻ thích thú.

Ngồi ở vị trí Ban giám khảo nhưng Bảo cũng không giấu nổi sự lo lắng, cậu quay sang hỏi Khánh:

- Có chuyện gì sao?

Hắn nhìn Bảo ý cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Tú chạy lại phía hắn, gỡ rối vương mắc:

- Hà Mi bị phá, hình như có người cố tình làm hư trang phục của cô ấy.

- Ai làm?

- Em chưa rõ.

- Đi điều tra đi.

- Vâng!

Không khí trong phòng thay đồ vẫn còn đang rất ngột ngạt, mọi thứ như rối tung lên. Bảo nhận ra sự nhốn nháo đang dần tăng trong khán phòng liền bước lên sân khấu cầm mic của MC thay đổi không khí, rất ít khi Hội trường phong trào đích thân ra mặt như vậy.

- Hôm nay là lần đầu trường ta tổ chức cuộc thi này nên không thể loại bỏ những sai sót bước đầu đúng không các bạn?

Cục diện bỗng chốc thay đổi, Bảo đã nói vậy ai lại phản đối được. Bảo tiếp:

- Để có được những phút tỏa sáng chắc hẳn chúng ta cần một quá trình chuẩn bị rất kỹ lưỡng, vậy nên tôi tin rằng những tiết mục tiếp theo chắc hẳn sẽ để lại ấn tượng...

Trong lúc Bảo ở ngoài cổ kéo dài thời gian Thư đã nghe thoáng tin chạy vội đến phòng thay đồ nơi không khí đang rất hỗn loạn

- Cậu lấy bộ trang phục của tớ đi! – Thư nhìn nó rất quyết đoán.

- Không được, tất cả thí sinh không được mặc trùng đồ của nhau!

Nó nhất quyết không nhận sự giúp đỡ của Thư, nó có thể bỏ phần thi của mình chứ không thể để người khác vì mình mà bỏ đi phần thi quan trọng.

Nhưng đối với Thư cô lại có suy nghĩ khác, cô đã nợ Mi quá nhiều, cô cần làm gì đó để bù đắp những gì mình đã đối xử với nó trước đó. Thư ra sức thuyết phục nó:

- Bây giờ đã đến phần thi của cậu rồi, nếu không có trang phục đồng nghĩa với việc cậu bỏ cuộc, tớ có nói là mình mặc lại bộ váy này đâu, tiết mục của tớ còn khoảng 30 phút nữa vẫn đủ thời gian chọn trang phục khác.

- Cậu..

- Không nói nhiều nữa, cầm lấy rồi mau ra sân khấu đi – Thư đẩy nó thẳng vô phòng thay đồ không để nó kịp phản bác.

Cũng may là bộ trang phục Thư đưa cũng khá phù hợp với bài hát nó chọn, Mi bước ra phía cánh gà hít một hơi để chuẩn bị tinh thần, nó đón mic từ tay Bảo vẫn là nụ cười đó:

- Cố lên! Phải được giải cao không mất công anh ra hơi đẹp loạn cho em.

- Cảm ơn anh! .. –Nó cười tươi rồi bước ra sân khấu, Bảo về vị trí BGK.

Tiết mục của nó thành công mỹ mãn với liên khúc "Mẹ Cha". Công sức suốt mấy đêm nó phối nhạc và chỉnh lời cho hòa hợp cuối cùng cũng rung động trái tim người nghe. Từ khi nó bắt đầu hát đến lúc kết thúc cả khán phòng như chỉ có mình nó, không khí ngọt ngào, lắng thính chỉ để nghe nó hát. Có chút căng thẳng nhưng với nó sân khấu này còn nhỏ hơn nhiều so với những huy chương cuộc thi nó từng tham gia.

Khi Mi chào kết tất cả như vỡ òa, tiếng vỗ tay, lời khen ngợi không ngớt. Nó cười cảm ơn và bước vào sân khấu. Phần thi thành công mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: (2)

Lyn thừa nhận là mình đã bỏ bê truyện một thời gian khiến lượt view đã giảm xuống rất trầm trọng. Mấy bạn share dùm Lyn được không T_T

Lyn cảm ơn tất cả các bạn trong thời gian qua vẫn không quên "Đồ ngốc! Anh yêu em"

Mong rằng các bạn sẽ đón đọc những phần tiếp theo

#MãiYêu ♥♥

Một dài kết thúc nhưng Mi vẫn đang tất bật chuẩn bị cho phần thi tiếp theo diễn ra trong ngày mai. Trang phục tự do đối với nó là cả một vấn đề hết sức hóc búa, mỗi người có một suy nghĩ riêng nên không thể nào chọn một trang phục có thể nói lên tất cả những vấn đề hiện nay.

Nó lang thang vô định trên các con phố ra vào hàng chục tiệm cho thuê đồ cũng chỉ để nghĩ xem nên chọn trang phục nào cho ngày mai, nó cũng không quan trọng phần thưởng nhưng nó không nghĩ sẽ phải hao tâm tốn trí đến thế này.

Ngang qua một tiệm váy cưới nó đứng sững lại nhìn một chiếc váy màu xanh cổ khoét giống kiểu váy của Cinderella trong bộ phim cùng tên, bất giác nó lại cười, một ý tưởng trào dâng.

Mới 7 giờ sáng nhưng phòng đa năng cũng đã chật kín người, những cơn gió nhẹ mùa thu không thể xua nổi cái nóng ngọt ngào nơi đây. Có thể nói sức ảnh hưởng của cuộc thi này không hề nhỏ, vấn đề nằm ở vị trí hoa khôi cùng bữa tiệc ở Hàn Quốc hứa hẹn sẽ có nhiều điều hấp dẫn.

50 thí sinh gần như đã có mặt đầy đủ để bước vào phần thi tiếp theo: Trang phục tự chọn.

Thảo Trang xuất hiện với bộ váy được làm từ túi bóng với lời bình: "Nilong là một loại rất có hại với môi trường, thời gian phân hủy rất lâu, có ảnh hưởng rất nhiều về môi trường, vậy nên mỗi người chúng ta cần hạn chế và tái sử dụng chúng đúng cách và hợp lý"

Quả thật bộ trang phục cũng khá ý nghĩa, cả khán phòng đều vỗ tay tán thưởng cô. Đến cả Bảo có chút phản cảm cũng vỗ tay ủng hộ.

Kim Thư diện một bộ váy được làm từ giấy báo với đủ màu sắc rất bắt mắt: "Hiện nay rừng ngày càng bị tàn phá một cách vô trật tự, giấy được làm từ gỗ thể nhưng hiện nay lượng giấy thải ngày càng tăng. Các bạn hãy tiết kiệm nhất có thể để bảo vệ tài nguyên thiên nhiên"

Cả khán phòng một lần nữa lại lên sóng. Bảo cười, vỗ tay không ngớt điều đó khiến Thư thêm phần tự tin hoàn thành tốt phần thi của mình.

Đến lượt xuất hiện của Hà Mi. Nó diện chiếc váy mà lúc chiều qua thấy trong tiệm váy cưới. Tóc được dập xù và tết xương cá, chiếc vương niệm nhỏ trên đầu làm điểm nhấn. Trông nó y hệt như cô Cinderella bước ra từ cổ tích. Cả khán phòng rộn lên, những lời khen không ngớt vì sự xinh đẹp của cô.

"Mỗi người sống đều có một ước mơ, đừng để vì bất cứ chuyện gì mà từ bỏ đi mơ ước của bản thân. Sống, học tập, phấn đấu vì tương lai có thể thực hiện được những điều mà mình mong muốn. Hãy là chính mình, sống cho bản thân mình, làm điều mình thích, yêu người mình yêu, đừng vì bất cứ ai bất cứ điều gì mà khiến cho con người mình thay đổi, cuộc sống đảo lộn!"

Nó cười tươi để lộ hàm răng có chiếc răng khểnh cùng má lúm thêm duyên khiến người nhìn không thể không rung động. Tiếng vỗ tay rộn rã khắp phòng, hẳn cũng héch cười, tán thưởng vỗ tay cho nó, từ đầu vòng thi đến giờ nó là người duy nhất được hẳn vỗ tay.

20 khuôn mặt nuôi tiếc rời khỏi cuộc chơi khi phần thi kết thúc. 30 người còn lại tiếp tục bước vào phần thi tạo dáng trước ống kính. Ở phần thi này các thí sinh sẽ được mặc đồ của nhà thiết kế nổi tiếng trong nước và yêu cầu của phần thi là làm nổi bật lên ý nghĩa của bộ trang phục trên người.

Kim Thư và nó có phần hơi lúng túng nhưng một phần được tập luyện từ trước nên phần thi không quá khó khăn. Riêng Thảo Trang cô có cả một bề dày kinh nghiệm tạo dáng trước ống kính, là người từng xuất hiện trên rất nhiều tờ tạp chí thời trang nổi tiếng. Khoản này có thể nói cô là người xuất sắc nhất trong tất cả.

Còn ngày thi cuối cùng nữa tất cả sẽ biết ai là người xuất sắc nhất được chọn ra để cùng Khánh qua Seoul dự sự kiện thường năm của các trường quý tộc trên thế giới.

15 thí sinh hồi hộp đứng trên sân khấu chờ câu hỏi cho phần thi cuối cùng – phần thi ứng xử.

Tất cả đều có 3 câu hỏi về một đoạn video được chiếu ra từ máy tính.

Tủ nhân space video bắt đầu chạy. Trong video hiện lên hình ảnh quen thuộc của phòng thay đồ, chiếc váy xòe cúp ngực màu trắng với những hạt đá được đính sang trọng. Một cô gái với mái tóc dài màu vàng che nửa mặt đang cầm trên tay chiếc dao rọc giấy tiến về phía chiếc váy đặt trên bàn. Cô dùng chiếc dao trên tay rạch từng đường dài lên chiếc váy, đôi môi nhếch nụ cười mỉa mai:

"Để tao xem phần thi này mày sẽ mặc gì lên sân khấu, haha"

Cô ta cười một cách thỏa mãn, nụ cười phải mang ngửa với Maleficent (tiên hắc ám).

Lát sau có một cô gái chạy vô loay hoay tìm chiếc váy trong thùng rác

- Họ nói nhanh cũng phải 30p nữa mới ship váy đến kịp
- Nếu vậy sao kịp?
- Chả nhẽ lại phải bỏ?

Cuộc tranh cãi của các cô gái với chiếc váy rách nát, hình ảnh được làm mờ để không lộ danh tính người có mặt trong đoạn clip.

Nó, Thư, Q.Anh,... không khỏi giật mình, chả phải đó là những gì xảy ra lúc nãy. Cả khán phòng bắt đầu bàn tán và suy diễn về đoạn clip.

Mi lấy tay che miệng giấu sự bàng hoàng, Thư liếc ngang qua xem thái độ của nhỏ.

- Ba câu hỏi ban tổ chức đưa ra cho các bạn là – Tiếng Bảo vang lên sau khi tắt đoạn clip – Thứ nhất: Các bạn nghĩ sao về hành động trên? Thứ hai: Nếu bạn là người bị hại bạn sẽ xử lí như thế nào? Thứ ba: Hãy đặt mình vào vị trí của cô gái cầm dao rọc giấy và nói lên suy nghĩ của mình về hành động đó?!

Câu hỏi của BGK đưa ra quả là đánh đố người thi, cả khán phòng thêm háo hức về câu trả lời của các thí sinh.

Đa phần các câu trả lời của các thí sinh đều nói chung chung giống ý nhau.

Hà Mi: "Thưa BGK, thưa toàn bộ các bậc phụ huynh và các bạn học sinh, em xin trả lời câu hỏi như sau: Thứ nhất, hành động trên em không tán thành, đó là một hành vi mang lợi ích cá nhân nhằm thỏa mãn cho sự ghen tức trong lòng. Thứ hai, nếu là người bị hại chắc chắn phút ban đầu em sẽ bỏ cuộc thi, nhưng nếu có người đã cố tình dùng thủ đoạn thì nhất định em phải hoàn thành phần thi và phải nỗ lực hết mình để giành được vị trí cao nhất. Thứ ba, cô gái cầm dao rọc giấy và có những hành động như vậy quả là không đúng, nhưng chắc hẳn bạn gái đó phải có nguyên do và theo em nghĩ là có mâu thuẫn rất sâu sắc với người bị hại. Hoặc có thể là do lòng ghen ghét đố kỵ nhất thời dẫn đến hành động thiếu suy nghĩ đó. Nhưng chắc một điều rằng sau này khi suy nghĩ lại bạn sẽ thấy ân hận vì những hành động thiếu cân nhắc như vậy. Em xin hết"

- Đúng hẳn là người trong cuộc có khác – Q.Anh vỗ tay tán thưởng cho nó.
- Câu trả lời rất xuất sắc! – Bảo có ý vỗ tay, các thí sinh khác và cả khán giả cũng vỗ tay cho câu trả lời của Mi.

Thảo Trang: "Kính thưa tất cả mọi người có mặt trong cuộc thi hôm nay, câu hỏi mà ban tổ chức đưa ra hôm nay quả thật là rất hay" Trang cười bởi lẽ

kịch bản được thay đổi vào phút cuối, mẹ Trang nằm trong bộ phận BGK nên cô chắc cũng ít nhiều biết về thể lệ. Cô tiếp: "Em xin trả lời câu hỏi như sau: Câu hỏi đầu tiên, em nghĩ là mọi vấn đề đều có nguyên nhân của nó, chúng ta chưa biết được những mâu thuẫn trước đó nên chưa thể phân xét điều gì. Câu hỏi thứ hai, nếu em là cô gái bị hại chắc chắn em sẽ bỏ cuộc bởi tự nhận thấy mình phải là người như thế nào mới bị người ta ghét đến như vậy. Câu hỏi thứ ba, như em đã nói trước đó cái gì cũng có nguyên nhân mới dẫn đến sự việc, chúng ta cần phải xuy xét về cả hai mặt rồi mới nên đánh giá hành động đó đúng hay sai"

- Được, biện luận rất hay! Haha – Q.Anh mở đầu vỗ tay.

- Tôi có một câu hỏi cho bạn – Khánh nói vào mic trên bàn, tất cả đều bất ngờ Trang cũng không ngoại lệ - Như bạn đã nói, bạn là người bị hại bạn sẽ bỏ cuộc?

- Đúng!

- Tại sao bạn dễ từ bỏ như vậy?

Tất cả "Ồ" lên về câu đá xoáy của Khánh, Trang tròn mắt, cô cố lấy lại sự tự tin:

- Không phải là từ bỏ hay gì cả, mà ở đây nếu là người bị hại tôi sẽ tự cảm thấy xấu hổ về bản thân mình đã làm gì khiến người ta dẫn đến những hành động như vậy!

- Cảm ơn bạn, chắc hẳn bạn thường xấu hổ về bản thân đã làm ra nhiều chuyện xấu nên mới có suy nghĩ tiêu cực như vậy. Bạn đã hoàn thành phần thi!

Mỗi câu nói của Khánh đều mang hàm ý mà ai cũng có thể nhận ra được. Trang chắc hẳn phải có tinh thần "thép" thì mới có thể trụ vững được đến giờ phút này.

Bảo cầm mic bước lên sân khấu:

- Chúng ta hãy cho 15 thí sinh xuất sắc vượt qua hơn 200 thí sinh để bước vào vòng chung kết một tràng vỗ tay được chứ ạ? – Tất nhiên là không ai cưỡng lại lời đề nghị này rồi, Bảo tiếp – Phải nói hôm nay 15 thí sinh đã hoàn thành rất tốt phần thi của mình, sau đây là phần công bố kết quả.

Cả khán phòng nín thở để khi mỗi lần Bảo công bố giải lại rầm rộ lên.

- Giải phụ bao gồm: 500.000, bằng khen và cúp.

Giải catwalk tốt nhất thuộc về bạn Kim Thư lớp 11A6

Giải khuôn mặt khả ái thuộc về bạn Hà Mi lớp 11A1

Giải tài năng thuộc về bạn...

Giải trang phục áo dài thuộc về bạn...

Giải trang phục tự chọn thuộc về bạn ...

Tấm ảnh đẹp nhất thuộc về bạn Thảo Trang lớp 11A1

Giải phong cách thuộc về bạn...

Và sau đây là giải chính:

Á khôi 3: 1000k, bằng khen, cúp thuộc về bạn Trịnh Huỳnh My lớp 12A1

Á khôi 2: 1500k, bằng khen, cúp thuộc về bạn Vũ Thị Kim Thư lớp 11A6

Á khôi 1: 2000k, bằng khen cúp, một phần thưởng đặc biệt: 1 chuyến du lịch 2 ngày 1 đêm đến Disney Land được bao trọn gói.

Giải quan trọng nhất: Hoa khôi: 3000k, bằng khen, cúp và hoa khôi sẽ được cùng với Gia Khánh đi dự tiệc giao lưu giữa các trường quý tộc trên thế giới được tổ chức tại Hàn Quốc.

Hai giải này xin mời Hội trường Gia Khánh lên công bố.

- Tôi cũng không muốn gây hồi hộp. Hai giải thưởng này thuộc về hai bạn Nguyễn Ngọc Hà Mi và bạn Lê Thảo Trang lớp 11A1. Xin mời hai bạn trở về sân khấu. Và trước khi trao giải tôi xin mời bạn Ngô Cẩm Ngân của lớp 10A5 trở về sân khấu.

Tất cả đều không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó Ngân đi theo sau Tú trở lại sân khấu, cô không giám ngược mặt lên, chỉ dám cúi đầu xuống đất.

Đoạn clip được chiếu lại lên màn hình không che mặt ai cả. Cả khán phòng lặng thinh giờ như được hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Ngân bạn có thể nói! – Khánh đưa mic trên tay cho cô

Lúc này Ngân mới ngửa mặt lên nhìn mọi người, hai hàng lệ ngấn trên mắt:

- Chị Mi em xin lỗi, là em đã làm rách bộ trang phục của chị, em xin lỗi – Ngân cầm lấy tay Mi, nó hơi bàng hoàng nhìn nhỏ - Em thực sự không muốn làm, nhưng nếu không làm vậy thì em không thể đi học được nữa, gia đình em rồi sẽ ra đường ở

Tiếng khóc vỡ òa cùng theo cảm xúc bị kìm nén

- Tại sao? – Nó nhìn Ngân với sự thắc mắc, rõ ràng nó và nhỏ chưa từng quen biết, không hề có thù oán riêng tư gì cả.

- Em.. em...

Ngân nhớ lại lời của Tú: "Nếu cô không nói thì mọi chuyện mới có thể xảy ra, cô nói sự thật ra sẽ không ai bắt ép cô nghỉ học được cả. Cho dù đó là ai"

- Em cứ nói đi, chị có thù oán hay làm gì em mà em lại làm vậy với chị?

- Em xin lỗi chị, đây không phải chủ ý của em, em thực sự không muốn

Ngân cầm tay nó lắc đầu lia lịa, cô bé khóc làm nó cũng hơi thấy tội lỗi.

- Là em bị ép.

- Cuối cùng là tại ai? – Bảo cũng bất bình trước sự việc.

- Chị .. chị Thảo Trang đã nói với em phải làm sao cho chị Mi không thể hoàn thành phần thi, nếu không công việc của ba em ở công ti sẽ mất và em sẽ phải rời khỏi trường này, gia đình rồi sẽ không có chỗ ở... Em xin lỗi.

Mọi ánh nhìn đổ dồn về phía Thảo Trang, Ngân tiếp

- Chị Trang... em xin lỗi

- Nói bậy! – Trang trừng mắt lên nhìn Ngân, chỉ thiếu nước chạy lại mà bóp cổ nhỏ ngạt thở đến chết – Ai xui khiến cô? Tôi có thù oán gì với cô mà cô vu oan cho tôi như vậy?

- Em không nói dối, chính chị, chị còn chối, hôm đó còn có cả chị ...

Ngân chưa kịp nói hết câu thì Khánh cắt lời

- Ở đây không phải là cái chợ, có gì về nhà mà cãi. Sau đây ban tổ chức xin công bố kết quả cuộc thi. Hoa khôi của cuộc thi Nữ sinh thanh lịch hôm nay thuộc về Nguyễn Ngọc Hà Mi.

Không để hân nói tiếp cả khán phòng đã rầm rộ cả lên, tiếng hú, tiếng chúc mừng, tiếng vỗ tay được dành cho người xuất sắc nhất trong cuộc thi. Hân nói tiếp át lại tiếng ồn ào kia

- Giải Á khôi 1 thuộc về bạn Lê Thảo Trang, nhưng sau những việc là thể hiện hành vi đạo đức của bạn ban tổ chức chúng tôi đã đưa ra quyết định cuối cùng là cách bỏ giải thưởng của bạn.

Cuộc thi kết thúc, tất cả dường như cũng kết thúc với Trang, mọi người bắt đầu ra về, một số vẫn còn thắc mắc với cuộc tranh cãi còn dở dang, một số cho rằng ban tổ chức có phần thiên vị Mi, số khác lại khá hài lòng với kết quả.

Trang không biết đã rời khỏi từ khi nào, chỉ biết là khi Ngân xuất hiện mẹ Trang cũng ra ngoài

- Tối nay tập trung về nhà mở party! – Nó tuyên bố chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Aristocratic Party

Đúng là bữa tiệc của các ông hoàng bà hậu của trường quý tộc. Quy mô tổ chức cũng như sức ảnh hưởng của Aristocratic Party phải gọi là rất vang dội,

có thể nói đây là bữa tiệc để so tài về nhan sắc và cả gia thế. Cuộc sống của nó cũng khá khép kín, tiếng tăm của được dựng lên là nhờ vẻ ngoài kiêu diễm và những tài năng của bản thân chứ không phải xuất hiện trên mặt báo với danh hiệu là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Nguyễn Thị.

Hắn bước xuống xe trước, mở cửa xe cho nó và hất mắt về cánh tay của mình. Nó cười rồi khoác tay hắn bước vào bữa tiệc xa hoa. Sự xuất hiện của cậu chủ tập đoàn Trần Thị là tâm điểm cho những nhà báo chụp ảnh phóng vấn viết tựa cho những trang tin lá cải số ra ngày mai.

Sự xuất hiện của cả hai phải gọi là rất nổi bật trong bữa tiệc, bởi lẽ cái tên Gia Khánh đâu phải là không có sức ảnh hưởng, nhưng so với những tiểu thư diễm lệ trong kia thì chưa chắc nó đã kém cạnh ai.

- Đó chẳng phải bộ váy sấp ra mắt của nhà thiết kế hàng đầu thế giới sao? – Một con mắt sành điệu đã nhìn ra bộ váy nó mặc trên người đang được các tiểu thư săn đón nhất mùa đông năm nay, chỉ mới ra mắt hình thiết kế của bộ váy mà giờ nó lại đang mặc trên người, trước mắt của rất nhiều kẻ già cũng như những thành viên trong buổi tiệc.

Hắn cũng đâu vừa, trang phục của cả hai đều của một nhà thiết kế. Bộ vest màu xám, chiếc quần ống đứng tôn lên dáng cao mã của hắn, chiếc áo sơ mi trắng nó nắn ni lăm lăm mới chịu mặc thay cho cái sơ mi đen. Trai tài gái sắc thế này thì nhà báo chắc không cần nói láo để phô trương vẻ đẹp (còn nhà văn cũng chẳng nói điều đâu).

- Cậu có sức ảnh hưởng thật! – Nó nói nhỏ, mắt vẫn nhìn thẳng không có ý né tránh những ống kính cùng ánh đèn flash liên tục.

Hắn cũng không để ý, cười khẩy một cái rồi có ý kéo nó đi nhanh hơn, hắn cũng chẳng muốn góp vui cho mấy trang báo vớ vẩn cho lắm.

Không khí trong đại sảnh quả là sang trọng, nhưng mùi máy lạnh hòa với đủ loại thương hiệu nước hoa khiến không khí thật khó mà thích ứng ngay được, theo quán tính nó đưa tay lên mũi, ghé vào tai hắn thì thầm.

- Tôi đi một chút!

Dứt lời nó buông tay hắn ra và bước nhanh vào phía nhà vệ sinh. Cũng chỉ đơn giản là sửa lại trang phục, lấy lại thần sắc để tham gia vào bữa tiệc. Nó lúi cây son ra điểm lại rồi bước ra ngoài.

Bữa tiệc đã bắt đầu khai mạc, đại sảnh tắt đèn chỉ để ánh sáng và sự chú ý về phía sân khấu khiến việc tìm hắn cũng trở nên khó khăn. Nó vẫn nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng hắn đâu.

Thực ra Khánh thiếu đang thu hút rất nhiều vệ tinh xung quanh. Những cô gái có mặt trong buổi tiệc năm ngoái bước đến bắt chuyện, không chỉ vậy có những tiểu thư đến xã giao rất tự nhiên. Nhìn thấy, nó cũng chỉ hơi nhếch miệng cười, không thua kém gì nó cũng tiến lại gần, bởi lẽ trong buổi tiệc này ngoài hắn ra thì nó cũng không biết nên bắt chuyện với ai. Nhưng một vóc dáng cao to đã đứng trước mặt cản đường nó.

- Xin chào, Mun!

Nó hơi nhíu mày để nhìn rõ mặt thanh niên trong điều kiện thiếu ánh sáng.

- Ah, Tonny, lâu rồi không gặp!

Nó cười sau một lúc đắm chiêu để nhớ ra cái tên của cậu bạn học chung bên Mĩ, chính xác phải là cây si đại cổ thụ.

- Tưởng quên nhau rồi, lâu ngày không gặp nàng có vẻ vẫn đẹp và mặn mà hơn trước! – Tonny nháy mắt, ghé sát tai nó nói nhỏ.

- Cái con người này, vẫn không thay đổi được bản chất! – Nó vỗ ngực cậu.

- Chẳng phải tùy người mới bộc lộ bản chất riêng sao.

Từng lời từng chữ Tonny phun ra đều hết sức ảm ý. Nó liếc ngang rồi đổi chủ đề:

- Đại thiếu gia nay đi một mình sao? Bóng hồng bên cạnh đâu cả rồi?

- Không hẳn, chẳng phải giờ có cô nương đây là bạn rồi sao, bóng hồng đối với tôi chỉ có em thôi!

- Hàm hồ!

- Hahah... Em cười rồi, Bo đâu? Lại bỏ rơi em sao? Tôi đảm bảo em về với tôi tôi sẽ không bao giờ lạc lõng thế này đâu.

Chả là lúc bên Mĩ Tonny tán tỉnh đủ kiểu nhưng nó một lòng không chịu, yêu phải kẻ nay em này mai em nọ thì ở một mình cho khỏe, sát gái cũng là cái tội. Không biết bao lần Minh (Bo) đóng vai tình nhân để giải thoát cho nó.

- À không, Bo về Việt Nam rồi!

- Đúng là duyên phận, hôm nay hai ta đều đơn bóng rồi!

Nụ cười của cậu ta không bao giờ thoát khỏi hai chữ “đâm tặc”

- Ai nói ...

Nó đang định bao biện cho hoàn cảnh hiện tại của mình thì hần xuất hiện, bước ngang qua người con trai đó và thân nhiên đưa tay qua sau lưng đỡ lấy hông nó. Nó giật mình nhưng cũng không có ý phản kháng, bị đặt vào hoàn cảnh này thà trong tay hần còn hơn là bên cạnh Tonny.

- Đây là? – Tonny nhìn hần với ánh mắt tức giận nhiều hơn là ngạc nhiên, lại một lần nữa bị hót tay trên sao?

- Đây là Tonny bạn em... Còn đây là...

- Tôi là chồng tương lai của cô ấy! – Hần luôn đưa nó vào thế bị động, mặc cho sự ngang tàn của hần điều khiển.

- Oh, xin chào. Đây chẳng phải là cậu chủ Trần Thị sao?

- Cảm ơn.

Hần mặc cho tay của Tonny đưa ra trước có ý bắt tay xã giao, kéo hông nó đi về phía khác. Mất mặt, quả thật rất mất mặt. Tonny nhanh ý dứt tay vào túi quần, ánh mắt cay cú không rời khỏi hai đứa nó. Và đương nhiên những cô gái đeo bám hần cũng bẽ mặt.

- Ai cho cậu ăn nói tùy tiện vậy? – Nó gần lên từng chữ một bên tai hần.

- Sự thật!

Duyên phận đang ràng buộc hai đứa nó hay chính hai đứa đang ràng buộc duyên phận. Lúc đầu cả hai đều không muốn mang danh phận đó nhưng đến cuối cùng họ lại dùng chúng để được bên cạnh đối phương. Tình cảm đâu phải chuyện ngày một ngày hai là có được, để yêu thương một người hơn cả bản thân là cả một quá trình. Yêu thương một người hơn cả bản thân mình thì mấy ai làm được, nhưng có những người có được rồi lại hững hờ buông lơi đến khi hối tiếc cũng đã muộn.

Danh nghĩa là vậy nhưng tình cảm cả hai dành cho đối phương chắc hần đã được định nghĩa là “tình yêu”? Dẫu có sao vẫn không chịu thừa nhận tình cảm của bản thân?

Hần đưa nó ra giữa sân khấu, cùng với những cặp đôi khác khiêu vũ.

- Tại sao lúc này cậu lại làm như vậy?

- Em nên đổi cách xưng hô đi

- Tại sao?

- Không bướng một lần được không?

- Không quen

- Dần rồi sẽ quen.

- Rồi coi như tôi chịu thua anh. Ngượng lắm thật.

- Đó là chuyện sớm muộn thôi

- Hình như anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em

Nó hỏi câu đó cũng là lúc các cặp đôi bạn khiêu vũ cho nhau. Loạng quạng sao nó lại rơi vào vòng tay của Tonny, đúng là không tránh được tên ranh ma này.

- Em và cậu ta cũng đẹp đôi đấy! Nhưng xuất hiện cùng anh, anh tin ta sẽ là một cặp không ai sánh bằng.

- Tôi sẽ cân nhắc! – Nó nháy mắt, ai mà không xao lòng cho được. Nói là vậy nhưng làm lại là một chuyện khác.

Nó trở lại trong vòng tay của hần, trong ánh mắt đó chứa đựng những tia sắc không vui, vẫn giữ cái giọng ngạo mạn, hần trả lời.

- Tôi làm vậy vì tôi không muốn ai động vào bất cứ thứ gì của tôi. Nhất là em!

Vừa dứt câu cũng là lúc bản nhạc kết thúc, nó không biết nên nói gì, chẳng phải hần đang khẳng định nó là của hần rồi sao. Đến cả chiếm đoạt còn hống hách như thế, nhưng nó lại luôn để hần toàn phần định đoạt

Hần đưa nó ra ngoài, tránh khỏi bữa tiệc ồn ào, tránh dòng người tập nập, xô vồ, và tránh khỏi những người đang đưa những ánh nhìn ham muốn về phía hai đứa nó.

- Anh tính đưa tôi đi đâu?
- Em muốn đi đâu? – Hắn ngồi vào ghế tài xế, nổ máy và chiếc xe bắt đầu lăn bánh.
- Đâu cũng được.

Nó cũng không có tâm trạng để suy nghĩ nhiều nữa, miễn là đi với hắn thì nó luôn tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sinh Nhật

Bắt đầu bước vào hè cũng là lúc cái nóng hoành hành, tiếng ve râm ran báo hiệu mùa hè sắp đến, chưa có dự định gì nhiều nhưng chắc nó sẽ bay lại về Mĩ, dù sao công ti trước sau cũng cần có người mới tiếp quản, nó không thể để mặc công sức mà ba mẹ nó đã gây dựng như vậy.

Kỳ thi cuối cùng của lớp 11 cũng đã kết thúc, thời gian này là thời gian ăn chơi hát lượn của học sinh trong khi giáo viên đang cật lực chấm bài. Đối với nó thì những ngày này đang là khoảng thời gian nó mong trời nhanh nhất, không phải vì muốn nhanh chóng đến hè, mà chỉ còn 2 ngày nữa là đến sinh nhật của tiểu thư nhà ta.

Mọi thứ vẫn im ắng, không ai nhắc, không ai nhớ, mọi người vẫn thế vô tư cho đến sinh nhật nó.

Vừa mở mắt ra là nó cầm ngay lấy cái điện thoại, có thể nói là sống ảo nhưng những năm khác Quỳnh Anh, Minh là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật Mĩ ngay khi đồng hồ điểm 00.00 a.m. Có chút hụt hẫng, nó lướt điện thoại cả 20 phút nhưng vẫn không thấy bóng dáng 2 người đâu.

Nó rầu rĩ tắt điện thoại, lê thân rời khỏi giường. Bữa sáng đã đặt sẵn trên bàn như mọi ngày, cô Phương vẫn đang tất bật với công việc hàng ngày, nó còn chẳng buồn để ý xem hắn đang mất dạng ở phương trời nào.

Nó chưa có dự định cho hôm nay, thế nên cứ nằm ở nhà chờ sự quan tâm.

Buổi sáng nhàn hạ trôi qua mà nó tưởng chừng như qua đi một mùa xuân, chiều đến mang theo cái nóng bức oi ả của trời hè. Tiếng ve râm ran tạo nên một bản hòa ca mùa hạ, mặc dù là nằm phòng máy lạnh nhưng nó vẫn nóng lòng không biết 2 người kia đâu, nó làm kiêu mà còn chẳng còn ai thêm quan tâm. Nó ngủ thiếp luôn đến 5h chiều, chuông điện thoại đánh thức nó. Là Minh

Alô?

[Xuống nhà đi nàg]

Nó cầm theo cái điện thoại xuống nhà, Minh đang đứng ngoài cổng bên chiếc lambor màu xám tro.

- Sao không vào nhà?
- Chờ tiểu thư đích thân xuống mời mới vô! – Minh cười rất thoải mái, không mấy may để ý đến sự bức tức trên mặt nhỏ.
- Gớm, nay còn chảnh nữa!

Nó qua lưng vô nhà, Minh tiếp bước theo sau.

- Chúc mừng sinh nhật, tiểu thư!

Nó quay phắt 180 độ lại nhìn Minh. Trong tích tắc nó nhận thấy một điều hạnh phúc khi có Minh là một thằng bạn thân tri kỉ.

Minh vẫn cười, cậu đưa ra trước mặt một hộp quà to bọc giấy màu hồng nhạt.

- Minh ơi tao yêu mày quá, có mày mới nhớ đến ngày thần sanh của tao thôi à..

Nó xúc động xém nữa là khóc luôn, tâm tính tò mò đã thôi thúc nó mở ra luôn.

Đây chẳng phải chiếc váy mà nó đang săn lùng để trọn bộ cosplay của mình sao, còn nữa cái váy bên cạnh là do Minh đặt NTK may riêng cho nó, hàng độc không có mặt trên thị trường, màu sắc chủ đạo vẫn là màu hồng mà nó yêu thích. Bên trong còn có một hộp nhỏ đựng chiếc dây chuyền mà chính cậu đã kì công làm tặng nó.

- Không cần thử cũng biết vừa rồi! – Nó cười tít hết cả mắt – Cảm ơn cậu bạn đẹp trai nhiều nha nha!

- Đẹp sẵn mà. Haha. Lên tắm rửa thay đồ rồi đi!

- Đi đâu?

- Cứ đi rồi biết, lẹ lẹ lên nha má!

Minh đẩy nó lên phòng, để tiểu thư nhà này tắm rửa thay đồ cũng là cả một khoảng thời gian.

.

Hôm nay cậu trông khá lịch lãm nhưng vẫn không mất bóng dáng của một cậu thanh niên lằng chơi qua chiếc quần jean xanh và áo sơ mi màu cam. Còn nó diện luôn chiếc váy màu hồng được thiết kế dành riêng cho mình.

Ô tô ngưng lẩn tránh trước một quán bar mini.

- Ở đây sao? – Nó ngơ ngác nhìn Minh, có lẽ Minh hay lui tới đây nhưng nó lại hoàn toàn khác, đây với nó quả là một trải nghiệm mới và sau này những nơi thế này cũng dần trở thành nơi nó hay lui tới nhất.

- Đi nào!

Minh kéo tay nó vào trong, không khí vẫn khá yên tĩnh, tất cả được bao trùm bởi bóng tối. Minh chậm lại 1 bước nhường sự bất ngờ ở sau cánh cửa lại cho nó.

Có hơi nồn nao, thú vị, nó nhìn Minh rồi hít một hơi, đẩy cánh cửa gỗ ra.

Nó thấy đèn mờ ảo bật lên, nó nghe tiếng pháo, nó thấy pháo bông, pháo sáng, nó thấy tua lua rớt xuống phủ đầy người, nó thấy bạn bè mình, nó thấy bánh sinh nhật, nó thấy ảnh của mình trên sân khấu, nó thấy bóng bay, nó thấy quà sinh nhật, nó thấy photographer, ... Tất cả nằm ngoài sức tưởng tượng, không giấu nổi sự hạnh phúc hiện diện trên khuôn mặt, nó che miệng, nụ cười hạnh phúc trên môi, nó bước về phía sân khấu, nơi tất cả mọi thứ được chuẩn bị là dành cho nó.

Bài ca chúc mừng sinh nhật được mọi người hát chúc mừng nó.

- Ước đi! Thôi nên đi!

Quỳnh Anh nhắc nó. Nó liền chấp tay, nhắm mắt, lẩm bẩm rò ròi nén.

Tiếng vỗ tay, lời chúc mừng rôm rả bầu không khí.

Trần thiếu bước ra, trên tay cậu cầm bó hoa hồng to tiến về phía nó.

- Chúc mừng sinh nhật!

Nó nhìn hấn trân trân, lần đầu tiên hấn khiến nó mừng đến phát khóc thế này.

Nó đón bó hoa từ tay hấn, lời cảm ơn nghẹn lại nơi cổ họng.

Quỳnh Anh lúc này mới lên tiếng.

- Cả ngày hôm nay Khánh đã vất vả chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật cho mày đấy. Không cảm ơn người ta một câu.

Nó tròn mắt nhìn Quỳnh Anh,, rồi lại quay sang nhìn hấn. Thế mà cả ngày nay nó ầm ức vì không ai nhớ sinh nhật mình.

- Cảm ơn anh...

Hấn hơi nhếch khóe miệng, ghé sát tai nó thì thầm

- Đã là người của tôi thì tất cả phải đặc biệt.

Nó chưa kịp suy nghĩ xem lời nói của hấn có ý gì thì chỉ còn mùi hương quyến rũ phất phảng quanh nó, hấn quay đi, cầm mic

- Nào, bữa tiệc bắt đầu.

Nó đặt bó hồng lên bàn để bánh, cầm ly nước ngọt lên nhưng ngay lập tức bị phản bác.

- Hôm nay Mi không uống nước ngọt được.

- Đúng! Sinh nhật mà -- người khác chen vào

- Được, hôm nay Mi tiếp, không say không về. Tất cả phải chơi nhiệt tình

Bên dưới hú ầm lên đồng ý

- Uống được bao nhiêu đầu mà lớn tiếng. - Minh nhìn nó lắc đầu. Không bên cạnh mang hạnh phúc lại cho nó được thì cậu cũng chỉ biết đứng phía sau chúc nó hạnh phúc thôi.

Uống được 3 ly mặt nó đã đỏ cả lên, cầm mic hát mà còn không hát được bài nào ra hồn, nhớ đoạn nào thì hát đoạn đó thôi.

Số lượng người tham gia không nhiều nhưng tiếp mỗi người một ly chắc nó gục mất.

7 ly, 8 ly rồi 10. Đầu óc nó bắt đầu quay cuồng, bước đi cũng không còn vững. Minh, Tuấn, hần thay phiên nhau uống hộ cho hai nàng. Hần đưa nó lại ghế kêu người pha ly nước chanh.

- Không uống được bao nhiêu còn cố!

Nó nghe câu được câu mất, miệng vẫn cười suốt

- Không sao, còn uống được, tiếp ... haha...

Nó đâu thấy ánh mắt lừ lừ của hần đang phóng về phía mình.

Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn. Gần 12h bữa tiệc cũng kết thúc. Gon gái gần như ai cũng say, còn được mấy người là tỉnh.

Nó ôm Quỳnh Anh vừa cười vừa khóc cả hai lại còn lảm nhảm đủ thứ.

- Đủ rồi, mai rồi nói tiếp. Giờ đi về - Tuấn xót xa nhìn người yêu mình ngất ngậy.

- Về gì mà về. Tối nay em ngủ với Mi anh về đi - Quỳnh Anh hất tay chàng trai.

- Đủ rồi, nghe anh, đi về

- Đã nói là không mà, anh về đi, em tự lo được.

- Quỳnh Anh, em say rồi, anh đưa em về!

- Sao chứ? Em không say

Tuấn mất bình tĩnh, cậu gắt lên:

- Thế này mà chưa say à? Tôi nói cô đi về. Cô không nghe tôi nói đúng không? Nhìn lại mình xem giống con gái nào không?

Nó, Quỳnh Anh, hần và Minh đều khá bất ngờ vì hiếm khi thấy cậu mất bình tĩnh thế này.

- Không nói nhiều. Về là về.

- Đây mới xứng mặt đàn ông này! - Minh có vẻ đã đủ Tuấn nhiều hơn bởi lẽ cậu nổi tiếng với biệt danh sợ vợ mà.

Cả đám lại cười ầm lên khiến Tuấn cũng có vẻ lúng túng, cậu cười rồi quay lại nghiêm mặt kéo Quỳnh Anh ra ô tô đang đợi sẵn.

Quỳnh Anh vẫy tay tạm biệt rồi lên hàng ghế sau. Đợi Tuấn vô xe cô lấy lại thể diện của người con gái quyền uy và bạo lực:

- Sao anh lại lớn tiếng với em? Hả?

Giọng cô khàn khàn, giận giữ nhưng vẫn pha chút nhõng nhẽo.

Tuấn không trả lời, cậu luôn im lặng như vậy khiến Anh không biết cậu nghĩ gì và muốn gì.

- Em đang hỏi anh đấy? Đừng làm thinh như vậy được không?

Giọng nhỏ đã biến sắc, không còn mạnh mẽ nhí nhảnh như ngày thường. Phải chăng khi say con người ta mới dám nói những điều luôn cất giấu trong lòng.

- Trả lời em! - Quỳnh Anh kéo tay Tuấn - Tại sao anh luôn im lặng như thế? Tại sao luôn nhường em? Hả... Tại sao...

Tuấn ôm cô vào lòng trước khi những giọt nước mắt kia lăn xuống

- Tại sao ...

- Anh không muốn mình cãi nhau vì những điều không đáng, anh sợ lúc tức giận sẽ không kiềm lòng được mà nói những câu xúc phạm hay khiến em suy nghĩ. Thực sự anh rất sợ mất em.

- Anh có biết anh như vậy em khó chịu lắm không?

- Vậy tại sao em cứ luôn tỏ ra mạnh mẽ khi bên cạnh anh?

- Em không muốn ai thấy những giọt nước mắt của mình...

- Bên cạnh anh em được phép yếu đuối, anh không muốn thấy em mãi như vậy. Nhiều lúc em mạnh mẽ đến mức anh thấy mình thật dư thừa, em có thể làm tất cả mà không cần anh giúp đỡ. Nhưng cứ phải tỏ ra như thế em được gì? Có anh ở đây để lo lắng chăm sóc cho em cơ mà? Bờ vai anh có thể không rộng nhưng đủ cho em dựa dẫm, không đủ to nhưng có thể che chở được cho em.

Không bước bình, không cãi lại, Quỳnh Anh im lặng khóc nức lên trong vòng tay Tuấn.

.

Mình cũng lên xe về sau đó, hấn cũng đến chỗ ở với nó. Say mềm, không thôi luyến thuyến thiếu nước bắt từ nhân sự.

Nó mệt nên ngủ gục trên đường về, vai hấn làm chiếc gối dựa cho nó ngủ ngon lành. Tuy tư lượng không kém nhưng gánh cho nó không ít nên hấn cũng ngà ngà. Chiếc áo vest hấn khoác tạm cho nó che bớt đi sự quyến rũ kiều hãnh sẵn có, lớp son đỏ bị rửa trôi còn lớp nhật đủ làm điểm nhấn trên khuôn mặt đang ửng hồng.

Hấn quay đi đưa hai ngón tay lên dụi mắt, cũng khá mệt mỗi khi cả ngày dành để chuẩn bị sự bất ngờ cho nó.

Ô tô đã dừng nhưng nó vẫn đang ngủ. Hấn bế nó ra khỏi và đi vào nhà, cô Phuong giờ này chắc đang ngủ say nên hấn cũng không tiện đánh thức. Nó vẫn ngủ, dụi mặt vào ngực hấn, mùi hương dễ chịu thân quen khiến nó không thấy có chút vướng bận.

Loay hoay trước cửa phòng nó nhưng hấn vẫn không thấy chìa khóa phòng. Tối nay nó ngủ ở phòng hấn rồi.

Đặt nó xuống giường, hấn nhẹ nhẹ kéo tay ra thì nó giữ lại, nhẹ nhàng nhưng tha thiết.

- Đừng đi.

Hấn hơi giật mình, nhìn nó. Một phút trước hấn hơi bất ngờ nhưng sau đó là hụt hẫng

- Uống, không say không về mà...

Hấn kéo tay mình ra, đặt nó lên gối, kéo chăn cẩn thận.

- Em say rồi... Tôi cũng say...

Say tình hay say men? Chính hấn còn mâu thuẫn với bản thân mình. Nước lạnh từ vòi sen giúp hấn phần nào tỉnh táo hơn, đêm nay chắc lại là một đêm thức trắng.

Những giọt nước thay phiên nhau hắt vào mặt tạo cảm giác khoai khoai. Hấn nghe tiếng nó đúng hơn là nó đang nôn.

Hấn bước ra từ phòng tắm, những giọt nước chảy vội trên bờ ngực vạm vỡ của hấn. Quả đúng là nó đang nôn, bụng đói mà uống bao sao không như vậy.

Hấn lắc đầu, hôm nay bỗng thiếu gia lại làm osin cho em rồi.

Hấn cẩn thận lau mặt cho nó, rồi lau xuống cổ, hấn thở hắt ra rồi quay mặt đi vứt cái khăn vào chậu nước rồi xuống nhà pha cho nó ly trà gừng với ly sữa nóng.

Ánh sáng hắt vào từ cửa sổ khiến thân hình thiếu nữ tuổi 17 thêm cuốn hút. Hấn là hấn bỏ đi vì có lý do.

.

12 giờ sáng hôm sau nó mới bắt đầu cựa người tỉnh dậy. Đầu óc choáng váng quay cuồng, nó chớp mắt liên tục, cả người nặng nề.

Đây đâu phải phòng nó, nó chớp mắt để chắc chắn đây là đâu. Việc đầu tiên nó làm là kéo chăn lên xem, bộ đồ hôm qua vẫn y nguyên. Đôi cao gót vẫn ở dưới đất. Nó dùng sức ngồi dậy, day day hai bên thái dương. Cố nhớ xem hôm qua mình đã bê bối đến mức nào nhưng bất lực.

Hắn bước vào phòng khiến nó giật mình, kéo chăn lên kín cổ.

- Tại sao tôi lại ở đây?

- Em dậy ăn trưa đi.

- Hà? Bây giờ rồi?

- 12 giờ trưa.

- Đây là phòng ai?

- Tôi.

Đây là lần đầu nó vào phòng hắn. Cả căn phòng lấy màu đen và xám làm chủ đạo. Một bức ảnh một người phụ nữ lớn trên tường. Chắc là mẹ hắn, bà rất đẹp cả người toát lên vẻ thanh cao, khuôn mặt hiền, phúc hậu. Có lẽ hắn giống bố nhiều hơn.

- Uống đi.

Hắn đưa cho nó ly trà giải rượu.

- Cảm ơn anh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Comeback!

Bước chân vào lớp 12 cũng là đang đi những bước cuối cùng của sự hồn nhiên vô tư để đối mặt với những sự nghiệt ngã của cuộc sống. Tất cả là một chuỗi sự việc được định sẵn và chúng ta giúp chúng liên kết lại với nhau. Số mệnh của mỗi con người cũng giống như những mạch nước ngầm. Hoặc là cứ mãi loay hoay quanh cái ao nhỏ tù túng, hoặc là chảy một mạch ra đại dương bao la rộng lớn.

Việc gì đến rồi sẽ đến. Ta được rèn luyện để vượt qua tất cả. Chúng ta không thể ép buộc mọi thứ theo ý mình mà phải học cách năng động để thích ứng với môi trường xung quanh.

Cuộc sống có lẽ sẽ ổn nếu cô ấy không xuất hiện. Thế nhưng trời không chiều lòng người.

.

Buổi sáng đầu tiên của năm học 12.

Giáo viên bước vào lớp cùng với những niềm hứng khởi mới:

- Chào các em. Chúng ta lại gặp nhau. Năm nay có lẽ là lần cuối cô được hợp tác cùng lớp mình. Cô hi vọng trong năm cuối này ta có thể gắn bó và có thêm nhiều kỉ niệm đáng nhớ hơn.

Những tiếng vỗ tay cất lên phả vào bầu không khí ẩm đậm.

- Nào các em phải hào hứng lên chứ. Tinh thần đi đâu cả rồi?? Chúng ta còn cả 10 tháng bên nhau cơ mà - Cô nghiêm mặt vỗ tay để lấy lại tinh thần - Bước vào năm học mới lớp chúng ta lại đón chào một thành viên mới.

5 giây trước tất cả có vẻ buồn bã nhưng vừa nghe có học sinh mới cả lớp lại rầm rộ lên.

- Trai hay gái ạ cô?

- Học giỏi không cô?

Những câu hỏi được đưa ra.

- Trật tự - Cô đập tay xuống bàn để lấy lại sự tĩnh lặng - Là một bạn nữ. Em vào lớp đi.

Cô nhìn ra cửa. Nó, Minh, Quỳnh Anh, Tuấn cũng giống như cả lớp đang khá tò mò. Hấn vẫn im lặng như vậy, cậu không quan tâm cho lắm, đôi mắt vẫn không rời bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ.

- Xin chào tất cả các bạn, mình tên là Trịnh Kiều Mỹ là học sinh mới mong các bạn giúp đỡ.

Một cô gái với vẻ ngoài khá xinh xắn, mái tóc màu hạt dẻ ngắn ôm lấy khuôn mặt khá ái cùng má lúm đồng tiền khá duyên.

Cả lớp đang trầm trồ khen về kiểu diêm của Mỹ thì một số khác lại đang rất bối rối.

Tuấn nhìn trân trân khiến Quỳnh Anh cũng hơi khó chịu.

- Quen sao?

- Miu...

Tuấn nói trong vô thức.

- Là ai? - Quỳnh Anh khá tò mò với mối quan hệ này.

Nó quay sang nhìn hấn, điều cả hai đang lo nghĩ cũng đã xảy đến. Ánh mắt hấn dừng lại ở khuôn mặt mới.

- Là cô ấy sao?

Cho dù đã biết nhưng nó vẫn muốn nghe hấn trả lời.

Hấn không trả lời, nó cũng im lặng. Cúi mặt xuống quyển vở để trên bàn.

Quỳnh Anh quay xuống nhìn nó. Tuy mới nghe giải thích qua loa nhưng cô cũng đoán biết được tình thế lúc này.

Buổi học nặng nề cũng đã kết thúc. Nó không muốn gây khó xử nên xách cặp đi trước. Minh nhận thấy mối quan hệ của cô học sinh mới có liên quan đến hấn.

- Cô gái đó là ai? - Minh tò mò lên tiếng.

- Kiều Mỹ á? - Nó không nhìn Minh.

- Phải.

- Lắm chuyện quá đi. Mỹ là Mỹ chứ là ai - Quỳnh Anh chen vô.

- Không nói thì thôi.

- Mối tình đầu của Khánh! - Nó nhìn Minh, cười nhẹ rồi quay đi.

- Hời oi người yêu cũ thôi mà. Nhìn Tuấn đây này giờ mà liệt kê ra thì có cả một danh sách dài từ đây ra cổng trường luôn ấy - Quỳnh Anh cố tình thay đổi bầu không khí.

.

Cùng lúc tại hành lang lớp học.

- Tại sao Mỹ không liên lạc với Khánh?

- Mỹ thấy mình chưa đủ can đảm thôi, cứ tưởng là mình không còn cơ hội gặp Khánh nữa - vẫn cái giọng nhẹ nhàng, vẫn nụ cười như xưa, Mỹ vẫn vậy vẫn toát lên vẻ yêu kiều tiểu thư vốn có của mình - Mỹ biết Khánh có tìm Mỹ....

- Tại sao? - Hấn dừng bước, hấn vẫn luôn tìm kiếm tin tức về cô, suốt 2 năm sau khi Mỹ đi để lại cho hấn sự tuyệt vọng. Thật sự còn sống sao cô không liên lạc với hấn, cô biết hấn tìm mình nhưng sao vẫn đứng đưng im lặng.

- Mỹ muốn để Khánh có một cuộc sống mới, thật sự Mỹ nghĩ mình không đủ tư cách để bên Khánh.

Từng câu từng chữ cô nói ra như nhát dao đâm lại vào vết thương cũ. Hấn hiểu chứ, từng lời từng chữ của cô hấn đều hiểu hết.

- Thôi chuyện cũ rồi cũng chẳng nhắc lại làm gì.

Mỹ lại cười, sao tự dưng hấn nhớ nụ cười đó nhiều đến như vậy, từng mảnh ghép hấn nhặt nhạnh lại trong quá khứ cứ hiện rõ mồn một trước mắt vậy nhưng sao hư ảo xa vời đến thế.

- Cuộc sống của Khánh bữa nay sao rồi?

Hắn biết cô đang muốn hỏi gì:

- Cũng chuẩn bị đính hôn, hai nhà đã đặt hôn ước hết rồi!

Vẫn cái nụ cười ấy sao tìm hắn nói đến thế. Tại sao Mỹ không hỏi nguyên do, tại sao Mỹ lại bình tĩnh đến vậy, hay cô hết tình cảm với hắn rồi? Như vậy chỉ khiến hắn thêm dằn vặt bản thân

- Là cô bạn cùng bàn Khánh đấy sao?

- Ừ, Hà Mi.

- Tên đẹp người đẹp số phước cũng đẹp nữa.

Nụ cười nhàn nhạt trên môi cô buông từng chữ chạnh lòng.

- Mà Khánh này, Mỹ chuyển đến chỗ Khánh ở nhờ một thời gian để đợi họ làm đủ giấy tờ rồi sang nhượng nhà được không?

- Có bất tiện cho Mỹ không?

- Khánh thấy bất tiện sao? Vậy thì thôi...

- Không phải, giờ đi lấy đồ rồi Khánh đưa Mỹ về.

- Cảm ơn Khánh.

Cô thừa hiểu tính hắn. Một khi đã quyết định rồi thì có nói cũng không thay đổi được gì. Nhưng cậu không còn nồng nhiệt như trước đây nữa, từ lời nói đến hành động đều chín chắn và cẩn trọng hơn.

Cô cảm nhận được sự xa cách rõ rệt. Thời gian đúng là ác nghiệt.

.

Chi chuyển qua trường học nên dọn đến ở cùng nhà với Khánh. Tình cảm giữa cả hai giờ cũng khá thân thiết, cũng nhờ có Quỳnh Anh nên mọi hiểu lầm cũng được gỡ bỏ.

Mi cũng chỉ cho nhỏ rất nhiều thứ từ việc nhà học tập cách sắp xếp thời gian. Cả hai đang nô trong bếp cùng dọn ăn với cô Phương thì hắn mới về.

- Hai sao hai về muộn vậy. Chị Mi về....

Câu nói của Chi nghe lại khi cô thấy Kiều Mỹ cùng với những vali đồ.

- Tạm thời Mỹ sẽ ở cùng ta một hai ngày - Hắn lên tiếng giải thích.

- Quỳnh Chi lâu rồi không gặp em.

- Cũng lâu thật rồi, hi.

- Mình ở đây không phiền bạn chứ Mi?

- Sao cậu biết tớ?

- Tớ có nghe Khánh nói.

- À ừ. Vô ăn cơm thôi.

Nó quay lại bàn ăn trước, Chi đợi hắn xuống rồi cùng ăn. Nó vẫn cố tỏ ra tự nhiên như bình thường, nhưng không khí ngưng ngừng kèm âm đạm khiến nó cũng không mất vui vẻ.

.

Nó lên phòng trước, khóa trái cửa. Tâm trạng lúc này của nó là sao chứ? Chả phải đang ghen tức sao, không phải, đâu đã đủ tư cách để ghen, nhưng dù gì nó cũng là vợ tương lai của hắn cơ mà. Tại sao hắn có thể hàng nhiên dẫn cô ta về nhà như vậy? Tình cũ không rủ cũng tới, sao nó có thể không lo sợ cho được. Nói cho cùng thì nó vẫn chưa biết tình cảm hắn dành cho mình là gì. Danh phận có thể ràng buộc nhưng duyên nợ thì không.

Nó cũng không phải người trợ trề, nên thôi để mọi chuyện cho hắn giải quyết.

Chương 50

Chap 50: Thừa nhận

Thường thì những điều dễ đạt được cũng đồng nghĩa là sẽ rất dễ để buông bỏ. Và tình cảm cũng vậy, nếu có thể cùng nhau vượt qua những thử thách tình trường thì mới có thể gắn bó bền chặt được.

.

Có thêm người ở, nhịp sống của căn nhà cũng có chút thay đổi. Hấn vẫn kiên nhẫn gọi nó dậy sớm đi tập thể dục:

- Đến giờ dậy chạy bộ rồi đây tiểu thư.

Hấn đứng trước cửa phòng nó đập cửa.

- Hôm nay trời lạnh lắm! - Nó vẫn nằm trên giường trà treo.

- Đừng để anh phải vào để lôi cổ em dậy.

- Đợi chút... Em ra liền...

Nó cũng đành phải bật dậy đi làm vệ sinh cá nhân thay đồ rồi đi chạy bộ. Ngày nào cũng thế và cũng dần trở thành thói quen.

Phòng Mỹ ở kế bên phòng nó, hấn đang đứng đợi nó thì Mỹ mở cửa đi ra. Cô hình như cũng có ý định chạy bộ, tai đeo headphone, áo ba lỗ, quần joggy và mái tóc được buộc gọn. Thấy hấn cô cười nhẹ:

- Khánh cũng chạy bộ sao?

- Ủ, đang đợi Hà Mi rồi đi.

- Vậy Mỹ cũng đợi rồi đi chung luôn.

- Mỹ cũng có thói quen này sao?

- Rèn luyện sức khỏe thôi ấy mà.

Nó mở cửa bước ra đúng lúc hai người đang cùng nói cười, thấy Mỹ nó tỉnh ngủ hấn.

- Chậm hơn bình thường năm phút! - Hấn nhìn đồng hồ rồi nghiêm giọng nhắc nó. Hiếm lắm nó mới có tinh thần tự giác không để hấn phải gọi.

- Nhanh hơn hôm qua rồi mà - Nó bĩu môi, rồi quay sang nhìn Mỹ - Cậu cũng chạy bộ sao?

- Ủ, thói quen ấy mà - Mỹ cười

- Vậy đi thôi! - Nó tươi cười rồi chạy xuống nhà xỏ giày.

Trời sớm không khí khá mát mẻ và trong lành. Khu biệt thự nhà hấn nằm xa đô thị ồn ào tấp nập. Con đường ở đây cũng khá vắng vẻ, những chú chim hót líu lo đang ẩn mình trong những tán cây hai bên đường. Con đường ở đây sẽ yên tĩnh và tẻ nhạt nếu không có sự xuất hiện của hai đứa nó, ngày nào cũng là hấn chạy trước rồi nó riu rít theo sau. Làm bộ vậy thôi chứ lúc nào nó mệt hấn cũng biết ý giảm tốc chạy ngang bằng.

Thế nhưng hôm nay con đường không phải của riêng hai đứa nó nữa mà là ba người.

Được rèn luyện hàng ngày nên sức bền của nó cũng khá dẻo dai. Nếu không phải ngày thường hấn cố tình chạy nhanh thì giờ chắc nó cũng vừa chạy vừa thở hồng hộc rồi.

Nó mang giày xong trước nên cố tình chạy trước hấn một đoạn, Mỹ cũng chạy song song nó.

- Bên này không khí trong lành quá ha

- Cậu chỉ cần chạy một lần rồi tận hưởng là mê luôn á! - Nó vẫn giữ sự tươi cười hàng ngày.

- Ngày nào Mi cũng ra đây tập thể dục hả?
- Không hẳn đâu, cũng nhờ Khánh khùng khùng kia kiên trì đấy!
- Cuộc sống của hai người cũng thú vị chứ nhỉ?
- Ấy dà thì cuộc sống nó cứ trôi qua như thế..

Nó chưa kịp nói hết câu thì hấn chạy từ đằng sau lên giật headphone của nó ra rồi chạy trước đeo vào tai mình.

- Đây.. trả đây..

Nó hét lên rồi chạy đuổi theo hấn.

Mỹ cũng nhét headphone vào tai rồi chạy theo hấn.

Nó bị đau bụng nên không thể chạy nhanh, chẳng mấy chốc nó đã bị hấn và Mỹ bỏ lại sau. Cả hai cùng nói chuyện, ôn lại kỉ niệm xưa.

- Đây hai người kia... - Nó thở dốc đứng lại ôm bụng rồi ngồi bệt xuống đường.

Hấn quay lại thấy nó đang khỏ sở liền chạy một mạch lại phía nó.

- Em bị sao?

- Đau bụng.

Nó nhăn mặt nhìn hấn, nó mới "hết" cách đây có hai tuần chẳng lẽ.

- Lại nữa à? - Hấn nắm tình hình sức khỏe của nó trong lòng bàn tay.

- Đau có. Chắc do tối qua ăn ốc.

- Ăn uống lung tung cho lắm vào.

- Mỹ đâu rồi?

Nói đoạn nó với hấn quay ra tìm Mỹ, cô đang ngồi dưới gốc cây gần đó, hơi thở có vẻ khó nhọc.

- Cậu không sao chứ? - Nó được hấn dìu lại chỗ Mỹ.

- Không ... Chắc bệnh cũ... tái phát...

- Bệnh tim sao? - Hấn sốt sắng.

Mỹ khó khăn gạt đầu.

- Có cần đưa đi bệnh viện không? - Nó ôm bụng nhưng vẫn lo cho Mỹ.

- Không cần đâu mà... lâu lâu nó bị thôi... chút nữa là hết thôi...

- Không được. Phải đi bệnh viện - nó lỏm điện thoại ra tính gọi xe thì Mỹ giữ lại.

- Tớ không sao... về nhà nghỉ chút là ổn... ở nhà có thuốc...

- Nhưng sao cậu về được giờ.

- Đỡ Mỹ lên vai anh.

Khánh ngồi quay lưng lại, nó đỡ Mỹ lên, hấn cõng cô trên lưng, nó cũng đi theo sau hai tay vẫn ôm lấy cái bụng đang đau thắt từng cơn.

Mỹ ôm cổ hấn, cảm giác có chút khác xưa, hấn đã không còn đủ ấm áp như trước kia nữa rồi. Và hấn cũng không còn của riêng cô nữa. Cảm xúc xưa thôi thúc Mỹ đưa ra câu hỏi mà cô đã cất dấu rất lâu:

- Khánh còn nhớ lời hứa khi xưa không?

Khựng lại một nhịp, hấn vẫn tiếp tục bước tiếp.

- Mỹ xin lỗi, Mỹ không nên hỏi câu này mới đúng.

- Không sao - hấn đã chuẩn bị tâm lí nhưng khi gặp câu hỏi này vẫn lúng túng thế này.

- Chuyện của chúng ta cũng chỉ còn là quá khứ. Cuộc sống của Khánh giờ cũng khác rồi. Có lẽ Khánh đã quên ... nhưng Mỹ... thì ...chưa bao giờ... - Một giọt nước mắt rơi xuống vai áo hấn, Mỹ ôm cổ hấn chặt hơn.

Tim hấn thất lại, hấn đã từng yêu cô hết lòng, thương cô hết mình, từng muốn lục tung cả thế giới lên tìm cô. Nhưng giờ đã khác, hấn còn có nó bên cạnh, người mà trong tương lai sẽ làm vợ hấn. Giữa hai người con gái hấn đều yêu thương thật khó để xác định xem tình cảm dành cho ai nhiều hơn.

Cả hai đều im lặng suốt đoạn đường về nhà.

Còn nó ngồi thụp xuống bên đường, một tay ôm bụng một tay che miệng để không khóc thành tiếng. Điều nó lo sợ nhất, điều nó không muốn xảy đến nhất nhưng giờ lại đang xuất hiện trước mặt nó. Cô đã xuất hiện, cô sẽ lấy đi tất cả của nó?

Nó không dám nghĩ, không muốn nghĩ... nó để người con gái khác ôm người mình yêu, để bản thân bị bỏ lại bên đường, nó đâu phải kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc, nó đâu đành dặt hạnh phúc của ai. Nhưng sao giờ nhìn nó giống kẻ thay thế giống y như người phạm tội nhất trong cuộc tình này.

Hấn đưa Mỹ về, uống thuốc và sức khỏe đã ổn định hấn mới thấy yên tâm. Nhưng hình như nó vẫn chưa về, nó bị đau bụng. Hấn bước ra cửa, không có dây của nó. Nó vẫn chưa về.

Hấn chạy thẳng ra ngoài mặc cho Mỹ trong nhà gọi với theo.

Nó đang thất thiêu đi gần về nhà, một tay vẫn ôm bụng.

- Hà Mi!

Hấn chạy lại phía nó, nó cúi mặt xuống, quẹt nhanh giọt nước mắt còn đọng lại.

- Em có sao không?

- Em ổn. Mỹ sao rồi?

- Còn đau bụng nhiều lắm sao?

Hấn đỡ lấy tay nó, nhưng nó lại giật tay về

- Không sao nữa rồi.

- Em sao vậy?

- Đã bảo là không sao rồi!

Nó gắt lên, hấn bỏ nó một mình để quan tâm người con gái khác ngay trước mặt làm sao nó có thể vui vẻ giả vờ như không có chuyện gì cho được. Nó muốn sống đúng với cảm xúc của bản thân. Nó chỉ muốn hét thẳng vào mặt hấn: "Đi mà lo cho cô ta đi, còn quay lại tìm tôi làm gì chứ?". Nhưng nó đâu có đủ can đảm hay chỉ vì danh phận của nó chưa đủ để ghen như vậy?

- Em đang ghen sao? - Hấn lúc nào cũng như thể đọc hết được suy nghĩ của nó.

- Ai thêm ghen chứ...

Nó bắt lực lên tiếng phản bác. Ngay lập tức hấn ôm nó vào lòng.

- Đồ ngốc, anh yêu em. Em có thể đừng ghen vớ vẩn như vậy được không? Anh xin lỗi, là anh sai.

Nó khóc vì vui mừng hay vẫn còn ảm ức đây?

- Cái loại như anh cũng biết nói những lời thế này ư?

Cứng đúng thôi vì trước giờ có bao giờ hấn nói lời yêu thương nó đâu, nhưng tất cả đều thể hiện qua cái cách hấn quan tâm nó, cái cách hấn bảo vệ nó và những điều bất ngờ hấn dành cho nó.

Hấn thả nó ra

- Có ai là không biết. Nhưng mà lúc em ghen nhìn đáng yêu lắm.

- Còn trên người ta nữa - Nó đánh vào ngực hấn.

- Được rồi tiểu thư. Vào nhà ăn sáng rồi đi học - hấn lau giọt nước mắt lăn dài trên má nó - Mà em còn đau bụng không?
- Do anh nói nó lại đau lại rồi.
- Cần anh bế vô nhà không? - hấn cười, nó đang nhăn mặt cũng mỉm cười.
- Cảm ơn ý tốt, em tự đi được.

Nó tuy ôm bụng nhưng cố bước hiên ngang vào nhà.

.

Mỹ quay lưng lại, bước vào phòng. Tim cô vì đã quá đau nên chắc có lẽ được miễn dịch trước những cảnh tượng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Chap 51: Dối trá

Bỗng dưng có thêm một người con gái chen ngang vào cuộc sống khiến nó buộc mình phải chia sẻ những thứ mình đang có từ nhà cửa, xe cộ đến người con trai mình hết lòng thương yêu nhất.

.

- Mày nói sao? Mỹ ở cùng nhà với mày với Khánh? - Quỳnh Anh tròn mắt nhìn nó.
- Mày bé bé cái mồm thôi.

Nó ném cái bút về phía nhỏ bạn, ngoài Quỳnh Anh ra thì nó còn ai để tin tưởng và dựa dẫm nữa.

- Ở đâu ra cái thứ con gái tro trên như thế chứ. Mà như thế mày cũng dễ yên được à. Như thế chẳng khác nào nuôi hổ trong nhà.
- Nhưng tao biết sao được. Chẳng lẽ đuổi Mỹ đi à.
- Chứ mày tính sao?
- Tính được gì. Khi nào cô ta muốn đi thì đi thôi.
- Mày thấy tính của nhỏ đó thế nào?
- Cũng hiền mà, còn mắc bệnh tim nữa, tao thấy tội....
- Tội nó ai tội mày? Mà khéo cái vụ hôm bữa là nó cố tình để lời kéo tình thương của Khánh thì sao?

Renggg...

- Thôi kệ đi, mày giỏi suy diễn thôi. Chuông báo vào lớp rồi kia, về chỗ học bài đi.

Nó đẩy Quỳnh Anh về chỗ. Đúng lúc hấn với Mỹ đi vô. Cả hai lại đi chung?

.

Căng tin

- Mày bê cái này ra bàn trước đi - Quỳnh Anh đưa cho nó hai ly trà sữa rồi đứng đợi lấy hai phần khoai tây chiên.

Nó vừa đi vừa ngoái lại dặn Quỳnh Anh:

- Nhớ để giấy thấm dầu ở dưới đây!

- Á...

Nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy Mỹ đứng trước mặt, khó chịu cảm phần áo bị vấy màu chocolate nâu tách ra khỏi người. Hơn nửa ly trà sữa trên tay nó bị đổ ra ngoài.

- Ô tớ xin lỗi...

Nó luống cuống bỏ hai ly trà sữa xuống bàn, quay lại đã thấy hấn đứng trước mặt:

- Sao lại thế này?

- Em đang đi quay lại nói chuyện với Quỳnh Anh nên

Nó chưa kịp nói hết câu thì Mỹ cắt ngang:

- Là do Mỹ bắt cần nên va vào Hà Mi.

- Đi đứng phải nhìn đường chứ

Khánh có hơi gắt rồi lấy tờ giấy trên bàn lau cho Mỹ

- Em đâu có cố ý. Sao anh lại lớn tiếng với em.

Nói xong nó đi luôn, dù gì cũng không đủ kiên nhẫn để nhìn hai người quan tâm nhau. Đã bức giờ còn bức hơn. Lúc thì đi với nhau, cười nói với nhau giờ còn cả bênh nhau nữa.

- Mỹ không sao đâu. Là do Mỹ bắt cần không phải lỗi do Mỹ đâu.

Hấn cởi áo khoác của mình ra đưa cho cô rồi quay đi.

.

Sáng hôm sau.

"Qua đón tao đi ăn sáng rồi đi học nha mày"

Nó gọi cho Quỳnh Anh nói đúng một câu rồi tắt máy.

5 phút sau ô tô dừng trước biệt thự đón nó.

- Chị không ăn sáng à? - Chi gọi vì thấy nó xò giày đi học.

- Chị đi ăn với bạn rồi.

- Hai người lại cãi nhau à? - Chi lại gần nó hỏi nhỏ - Do chị Mỹ hả?

- Thôi vô ăn sáng đi. Chị đi đây.

Nó kéo má Chi rồi đi luôn.

.

- Sao thế. Vẫn còn giận nhau cơ à? - Quỳnh Anh thờ dãi khi thấy sự thiếu ngủ hiện rõ trên mặt nó

- Tao chả muốn nói.

- Thôi ăn đi rồi đi học. Kệ họ.

.

Nó đến lớp nhưng vẫn chưa thấy hấn đâu. Quan tâm làm gì chứ? Nó xách cặp về chỗ, suy nghĩ rồi cũng đến vậy, nghĩ thêm làm gì cho đau đầu.

Hấn vào lớp, lần này là đi một mình, không phải đi cùng Mỹ. Nó cũng không muốn quan tâm lấy đại quyển sách ra đọc.

Hấn cũng không biết nên làm gì để dỗ dành tinh thần nó. Bởi lẽ trước giờ hấn quen cái lối sống lạnh nhạt vô tình rồi.

Hấn đặt hộp sữa lên bàn, đẩy về phía nó.

- Cảm ơn. Em ăn sáng rồi - mắt nó vẫn không rời quyển sách.

- Sáng nay em chưa uống sữa - hấn vẫn điềm tĩnh.

- Đã nói là không uống rồi.

- Đừng có bướng nữa.

- Không.

Hấn không thèm đôi co nhiều lời với nó cũng vô tác dụng, dứt tay vào túi quần đi ra ngoài luôn.

- Người ta có ý làm lành thì nhận đi còn - Quỳnh Anh quay xuống cười rồi đẩy hộp sữa về phía nó. Nó cũng chỉ làm kiêu thế thôi chứ sao đành lòng giận hấn.

Lúc sau nó thấy Mỹ vào lớp, cô cúi gằm mặt xuống đất. Cả buổi học không rời khỏi chỗ.

Nó về cùng xe với hấn. Nhưng Mỹ thì không về cùng. Nó thấy cũng vui, vui vì nó là người chiến thắng sao? Hay vui vì Mỹ và hấn không còn bám nhau nữa.

- Em vào nhà trước đi. Anh đi đón Chi.

Cái giọng khàn lạnh của hấn làm nó hơi giật mình, trước mặt đã là khy biệt thự nhà hấn. Nó bước xuống xe chờ hấn đi rồi mở cổng vào nhà.

Nó hát vu vơ vài câu. Bước lên cầu thang tầng hai thì nó gặp Mỹ đi xuống.

- Ở Mỹ. Cậu thấy cô Phương đâu không? - Bình thường nó về luôn là cô Phương ra mở cửa nhưng hôm nay lại không thấy cô đâu.

- Cô Phương mới ra ngoài rồi. Mình có chuyện muốn nói với cậu.

- Với mình á? - Nó có hơi ngạc nhiên, nó với Mỹ cũng chưa nói chuyện với nhau nhiều - Cậu nói đi.

- Cậu có thể rời xa Khánh được không? Thật sự mình không thể sống thiếu Khánh!

Trơ trẽn, quá trơ trẽn. Nó không thể tin vào tai mình nữa. Cô ấy đang cầu xin nó buông bỏ người mình yêu thương nhất để cho cô ta sao? Nó cũng yêu hấn mà, nhưng sao Mỹ lại cầu xin nó.

- Thật sự là không ngày nào mình không nhớ Khánh, mình nghĩ là có thể cho Khánh một cuộc sống tốt hơn khi không có mình nhưng... thật sự mình không thể... Mình yêu Khánh... yêu Khánh rất nhiều...

Hai tai nó ù lại, những điều nó nghe thấy là thật. Nhưng nó đâu đủ cao thượng, thương Mỹ ai thương nó. Nó không muốn phải tranh giành vì từ bé những điều nó muốn nó đều có được hết.

- Xin lỗi... mình không thể ...

Cuối cùng nó cũng có thể nói ra lời phản bác. Nó cũng có quyền được yêu thương, quyền được bảo vệ tình cảm của mình vậy.

- Cậu... - Mỹ trừng mắt nhìn nó. Mọi sự dồn nén bị ép đến tận độ - Tại sao cậu luôn tranh giành với người khác trong khi bản thân đủ khả năng tìm kiếm người tốt hơn? Cậu sống trong giàu sang sung sướng còn chưa đủ sao? Tại sao phải giành Khánh của tôi??

- Đây mới là con người thật của cậu? - Nó được đưa từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

- Phải. Cô không cần ngạc nhiên vậy đâu. Bản thân cô cũng đâu khác gì tôi. Hừ. Cái loại giả tạo như cô tôi diễn không nổi. Tôi không biết là Khánh yêu cô ở điểm gì nữa.

Nó cũng nhếch khóe miệng khi bấy lâu nay điều nó thấy đều là chiếc mặt nạ Mỹ tự đeo cho mình.

- Tình cảm đâu phải thứ ép buộc được. Như việc cô ghen ghét với tôi cũng vậy. Tôi đâu có ép? Khánh cũng thế. Là anh ta yêu tôi.

- Cô.

Tay Mỹ siết chặt kiềm chế cơn tức giận đang sục sôi trong người.

Đúng lúc có tiếng mở cổng, Mỹ đoán biết là hấn về. Lập tức cô trở mặt 180 độ. Hai tay cầm lấy tay nó đưa lên kéo tóc mình.

- Cô tính dở trò gì? Bỏ tay tôi ra.

Mỹ vẫn giữ tay nó. Miệng la hét:

- Tớ biết là cậu yêu Khánh nhưng cậu không cần đối xử với tớ như vậy đâu mà... bỏ tớ ra đi ... tớ xin cậu Mi ơi... cậu có Khánh bên cạnh mà... tớ đâu dám phá vỡ hạnh phúc của hai người... làm ơn tha cho tớ đi...

- Cô nói lung tung gì vậy?

Hắn chạy vào mở cửa nhà, Chi cũng theo sau.

Ngay lập tức Mỹ kéo nó lại phía cầu thang rồi tự mình lao thân xuống giuời. Hắn, nó, Chi chứng kiến Mỹ lăn xuống hơn 20 bậc thang đập đầu xuống đất.

- Kiều Mỹ... - hắn kêu thất thanh rồi lao lại phía cô.

- Chị Mỹ... - Quỳnh Chi che miệng để giấu đi sự bàng hoàng.

Nó không tin vào mắt mình, không tin vào những chuyện đang xảy ra. Nó chạy vội xuống cổ biện mình cho mình.

- Không phải do em... em...

- Im đi! Mỹ đâu có tội gì sao em lại phải đối xử với cô ấy như vậy? - Hắn mắt bình tĩnh quát thẳng vào mặt nó.

- Không phải em là Mỹ...

- Em có tất cả rồi, có mọi thứ hơn Mỹ sao em lại phải như vậy?

- Là do Mỹ... Mỹ không nên xuất hiện - Mỹ yếu ớt lên tiếng - Đáng lẽ Mỹ nên chết rồi... Mi nói đúng... Mỹ không xứng đáng với tình cảm của Khánh...

- Tại sao? Tại sao lại làm vậy?

Nó kéo áo Mỹ.

- Em thôi đi.

Hắn hất tay đẩy nó ra đập người vào chân cầu thang. Nhưng đâu để ý nó, hắn đang lo cho Mỹ.

- Đỡ Mỹ ra xe với anh, Chi.

Tất cả dường như đang quay lưng với nó, không ai nghe nó nói, nó đâu phải người gây ra tội. Tại sao không tìm hiểu mà trút giận lên nó?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chap 52:

Tất cả dường như đang quay lưng với nó, không ai nghe nó nói, nó đâu phải người gây ra tội. Tại sao không tìm hiểu mà trút giận lên nó?

Những giọt nước mắt ẩm ướt giàn dụa trên khuôn mặt xinh đẹp của nó. Nếu đã muốn ở bên nhau thì nó cho cả hai toại nguyện. Nó xách vali ra lấy đồ của mình xếp vào, việc gì nó phải chịu ẩm ướt ở cái nơi thế này, đâu phải nó có mỗi đây là nhà. Càng nghĩ nó càng quyết tâm rời khỏi ngôi nhà này, vứt bỏ đi cái danh phận đã ràng buộc hai đứa nó hơn một năm qua.

Lúc nó lên taxi cô Phương cũng vừa về nhà, muốn hỏi nhưng chiếc xe đã phóng đi. Cô Phương nhìn theo chiếc xe một lúc rồi vào nhà. Không còn ai ở nhà.

Nó trở về biệt thự nhà mình, về lại chính ngôi nhà của mình ít ra cũng cho nó chút niềm an ủi. Trong cuộc sống mệt mỏi này vẫn còn một chốn cho nó quay về, còn nơi che chở cho nó những ngày mưa nắng, thậm chí chỉ cần cho nó cảm giác an toàn, tin tưởng để có thể khóc cho thỏa nỗi lòng.

Mọi thứ vẫn y nguyên, vẫn luôn chào đón nó. Nó bấm khóa tự động và cánh cửa từ từ mở ra. Trong nhà không thấy ai, nó lôi điện thoại ra gọi cho chị Hoa.

"Alo Hà Mi hả?"

Chị đang ở đâu vậy?

"À chị xin nghỉ về quê rồi. Có việc gì hả?"

Dạ thôi

Nó cúp thẳng máy rồi bấm gọi cho thư kí riêng.

Chị đặt cho tôi vé máy bay qua Mỹ chuyến sớm nhất có thể trong hôm nay.

"Dạ vâng"

Một cô gái ở đầu quầy bên kia có hơi ngạc nhiên nhưng vẫn không đưa ra câu hỏi.

Nó vớt vali giữa nhà rồi đi lên phòng tắm riêng, để mặc dòng nước liên tục dội vào người. Khóc. Đây là lần thứ hai hấn khiến nó khóc vì người con gái đó. Chính cô ta đã làm đảo lộn cuộc sống của nó. Cô ta khiến tình cảm của hấn bị chi phối. Tất cả đều do cô ta mà ra.

Nó mặc chiếc váy chữ A sát nách cổ thuyền kín màu hồng nhạt, điểm thêm chút son rồi kéo va li ra sân bay.

.

Tại Mỹ.

Nó nặng nề kéo va li ra sân bay đón taxi về biệt thự của nhà mình.

- Cô chủ? - Một người hầu gái ra mở cổng thấy nó có vẻ hơi ngờ ngàng.

- Mẹ em đâu?

- Dạ thưa phu nhân đang trong nhà.

Nó để vali cho cô hầu xách rồi đi thẳng vào nhà nơi mẹ cô đang ngồi uống trà.

- Ô Hà Mi. Sao con lại về đây giờ này? Con được nghỉ sao? - Mẹ nó đặt tách trà xuống bàn rồi đứng dậy đón nó.

- Mẹ..

Nó chạy lại ôm lấy bà. Những giọt nước mắt được kìm nén giờ thì nhau lẫn dài trên mặt nó. Bà ôm lấy con gái mình.

- Con bị sao vậy? Ai làm gì con?

- Mẹ... con muốn hủy hôn ước...

Bất ngờ, thắc mắc và bây giờ bà cũng người lại khi nghe con gái mình vừa khóc vừa nói. Vì là con một nên từ nhỏ đến lớn bà đều hết mực yêu thương thể mà giờ thấy con gái khóc âm ức bà chịu không nổi.

- Rốt cuộc là có chuyện gì khiến con gái mẹ phải khóc mà chạy về đây?

Bà kéo nó ngồi xuống ghế, cẩn thận lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt con gái. Nó kể cho bà nghe sự việc Mỹ về nước, việc cô ta đổ oan cho nó và cả hấn lớn tiếng với nó ra sao.

- Con muốn hủy hôn ước này. Con đã suy nghĩ rất kỹ trên máy bay rồi.

- Mẹ xin lỗi do mẹ tất cả là do mẹ đã ép buộc khiến con phải chịu áp lực tổn thương. Mẹ xin lỗi

- Mẹ không có lỗi, là do con tự nguyện nên con phải chịu đựng.

- Dám làm con gái mẹ ra nông nổi này mẹ không thể đứng yên mà nhìn như vậy được.

- Mẹ để con tự giải quyết chuyện của con... con xin mẹ... con lớn rồi đâu thể cứ mãi dựa dẫm vào mẹ. Nhưng hôn ước này nhất định phải hủy bỏ.

- Nếu con đã muốn vậy thì mẹ cũng không ép con...

- Cảm ơn mẹ.

- Mà con đã ăn uống gì chưa?

-...

- Con phải biết lo cho sức khỏe mình trước chứ. Để mẹ kêu người làm điểm tâm cho con.

.

Tại Việt Nam

- Bệnh nhân đã không sao rồi. Còn về bệnh tim đã diễn biến khá xấu, tốt nhất anh nên khuyên bạn mình hạn chế uống rượu, hút thuốc và cai nghiện đi.

- Bác sĩ nói sao? - Hấn như không tin vào tai mình nữa. Mỹ mà hấn từng biết sa đọa đến mức này sao? Đến cả Chi còn không giám tin đây là sự thật.

.

Hấn vẫn túc trực bên giường bệnh đợi Mỹ tỉnh dậy. Tối Chi mang ít đồ đến thăm.

- Hai, chị Mi đi rồi.

Hấn quay lại nhìn em gái mình, cậu biết hôm nay mình có quá lời nhưng không ngờ là chuyện đến mức này. Hấn không nói gì, đứng dậy bỏ ra ngoài.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được... tút... tút..."

.

Sáng hôm sau cả ba đều nghỉ học không lí do. Quỳnh Anh là người đầu tiên nghe nó than thở đến sáng nay Minh và Tuấn mới biết chuyện.

Bệnh viện.

Búp.

Hấn lãnh nguyên cú đâm của Minh vào mặt.

- Cậu có biết cô ta là loại người gì không mà đối xử với Hà Mi như vậy? Trước đây tôi đã tin tưởng giao Hà Mi cho cậu. Sai lầm quá là sai lầm.

- Tôi biết chứ.

- Biết sao cậu còn làm?

- Nhưng lần này là Hà Mi sai.

- Chẳng lẽ cậu còn không hiểu tính Mi?

- Thôi mình về Minh. Nếu người ta không muốn tin có nói cũng đến vậy.

Quỳnh Anh kéo tay cậu bạn. Trước khi đi Minh vứt lại cho hấn một tập tài liệu.

- Tự đi mà xem lấy!

Dứt lời cả hai đi luôn rời khỏi bệnh viện.

Hấn mở tập tài liệu ra xem, là hồ sơ bệnh án của một cô gái tên Layla. Kèm theo là một số hình ảnh thác loạn của Layla, ảnh cô ta tiếp khách ở quán bar, ảnh cô ta đi cùng đại gia vào khách sạn...

- Cha Layla.

Báo sao trước đây hấn tìm cô dưới tên Kiều Mỹ lại không thấy.

Vừa đúng lúc hấn nhận được điện thoại.

Ba

"Anh lại gây ra chuyện gì rồi?"

Ý ba là sao?

"Nhà bên đó muốn hủy hôn ước!"

Sao. Không thể. Giờ Hà Mi đang ở đâu vậy ba?

"Mỹ. Anh làm sao đó thì làm. Hôn ước này nhất định không được bỏ"

Tút... tut...

.

Tại Mỹ.

Biệt thự Nguyễn Thị.

- Xin lỗi cậu tìm ai ạ? - Một cô hầu gái hỏi

- Cho tôi gặp Hà Mi.

- Cô chủ về nước rồi thưa cậu

- Sao? Tôi cảm ơn.

Hắn lại quay ngược ra sân bay về nước.

Có quá muộn không khi mà bây giờ hắn mới hiểu ra đâu mới là người hắn phải trân trọng. Ở đời việc gì nên làm, phải làm trước đi nếu không sau này không có cơ hội. Và con người cũng vậy, ta chỉ biết ai thực sự quan trọng trong đời khi mà mình đã đánh mất đi.

.

Tại Việt Nam

Trời tối sầm lại báo hiệu một cơn mưa sắp tới, cho dù hôm nay có thể nào cũng phải tìm được nó.

Biệt thự Nguyễn Thị

- Cậu Khánh? - Chị Hoa chạy ra mở cửa sau một hồi chuông liên tục. Chị Không nghĩ hắn là người mất bình tĩnh như vậy.

- Chị cho tôi gặp Hà Mi.

- Cậu nên về đi

- Hà Mi không có ở đây sao?

- Có nhưng cô ấy sẽ không gặp cậu đâu. Mi còn dặn tôi không được mở cửa cho cậu. Cậu nên về đi.

Nói xong những gì cần nói chị Hoa cất bước vô nhà. Trời đã bắt đầu rắc những hạt mưa đầu tiên.

- Không gặp được Hà Mi tôi sẽ không về.

Nó kéo cái rèm cửa sổ phòng lại. Người con trai này lúc nào cũng vậy, luôn quyết định những điều ngược. Hắn khiến nó phải ở cạnh hắn, khiến nó yêu hắn và rồi cũng khiến nó chịu tổn thương vì hắn.

Trời dậy sầm chớp, cơn mưa như trút nước, như muốn xóa nhòa đi tất cả. Phải chăng ông trời đang kêu than giúp nó? Trời vẫn mưa tầm tã, đáng ra nó phải thấy hả hê chứ nhưng sao tâm trạng cứ bứt rứt khó chịu thế này. Cũng chẳng phải vì hắn sao? Hắn vẫn dưới đó đội cả trời mưa, nếu có trách thì phải trách nó đã quá mù quáng khi yêu hắn.

Trời vẫn mưa, đã 2 tiếng đồng hồ rồi mưa vẫn chưa tạnh. Nếu để trừng phạt hắn hắn vẫn cam chịu. Nhưng nỗi lòng của hắn vẫn chưa được trút bỏ. Chính vì hắn mà nó phải chịu áp lực, giờ đây hối hận liệu có ích gì?

Nó che ô bước về phía hắn, khuôn mặt giờ đây đã không còn chút áp lực tình nghịch như xưa, giờ nó đã học được cách che giấu cảm xúc sau chiếc mặt nạ băng lãnh. Nó dừng bước, giữ khoảng cách giữa hai người. Hắn nhìn vào đôi mắt nó nhưng đã không còn chút giao động gì nữa rồi. Cả hai im lặng đứng nhìn nhau. Họ giao tiếp với nhau bằng cảm quan, hai dòng cảm xúc giao nhau khiến cả hai bất giác rung mình.

Nó không nói hắn cũng im lặng. Cả hai cứ đứng mãi như vậy cho đến khi hắn chạy lại phía nó, ôm lấy thân hình mảnh mai ấy. Chiếc ô trên tay nó rơi xuống, theo đó những dòng cảm xúc trong mắt nó cũng rơi xuống.

- Anh xin lỗi ... là anh sai... anh khiến em phải chịu áp lực, do anh tất cả là do anh...

Nước mắt hòa cùng làn mưa tan biến, giọng hắn cũng dần bị cơn mưa nuốt chửng. Hắn ngã xuống, cả người lạnh ngắt, vì nó mà hắn cam tâm đứng dưới

con mưa hơn hai tiếng đồng hồ. Vì hấn sai hấn sẵn sàng chịu tất cả.

- Khánh... Chị Hoa...

Giọng khản đặc của nó gào lên trong cơn mưa.

.

Cùng lúc đó tại bệnh viện. Mỹ tinh dậy không một ai bên cạnh, ngoài cửa sổ trời mưa tầm tã, tập hồ sơ lạnh ngắt đặt cạnh cô. Lập tức sự tò mò đã thúc đẩy cô mở xem.

Bầu trời như tối sầm lại, tất cả với cô đến đây là kết thúc sao? Mọi người đã biết và hấn cũng đã biết. Khóc sao? Oan ức sao? Là do cô tự mình chuốc lấy. Trách ai? Trách ông trời đã bắt cô phải sống để vào vai phản diện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em* - Lyn Ngốc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chap 53:

- Cậu ấy không sao rồi thưa tiểu thư. Cậu bị kiệt sức với dầm mưa lâu nên bị ngất. Tôi đã kê thuốc rồi, hiện tại cậu ta cần nghỉ ngơi chờ sức khỏe hồi phục.

- Vâng cảm ơn bác sĩ.

- Tôi xin phép.

Bác sĩ riêng của nó cúi đầu rồi ra về. Nó tiến về phía giường nơi hấn đang nằm. Đã hai ngày cậu không ăn gì. Bờ môi khô khốc, trắng bệch; khuôn mặt nhợt nhạt hơn trước nhiều, hai bên quầng mắt sưng lên. Hấn đã tiêu tụy đi nhiều, lúc này nhìn hấn thật hiền và có chút gì đó đáng thương, không còn nét điềm tĩnh hàng ngày, không còn phải gồng mình lên ra vẻ lạnh lùng. Riêng những đường nét sắc sảo trên mặt hấn là không chút phai mờ.

Hấn đau nó cũng đau, nó quay lưng ra ngoài nó sợ là đứng đây lúc nữa nó sẽ không kiềm được lòng mình.

- Hà Mi.... anh xin lỗi ...em đừng đi... đừng rời xa anh... Hà Mi...

Trong cơn mê man hấn cũng gọi tên nó, xin nó đừng rời xa hấn. Nó không thể phủ nhận tình cảm mà nó dành cho hấn.

- Em xin lỗi... là tại em khiến anh ra nông nổi này - nó rung rung hai hàng lệ ướt.

.

Hấn tựa người tinh dậy, toàn thân rã rời không còn chút sức lực, miệng khô khốc, đầu đau như búa bổ, thân nhiệt vẫn còn cao. Nhưng hấn vẫn nhận ra đây không phải nhà mình.

Nhưng bên cạnh hấn nó đang ngủ ngon lành, tay vẫn nắm chặt tay hấn.

Ánh nắng sớm xuyên qua rèm khiến căn phòng sáng hơn, nhưng điều đó đâu quan trọng bằng nó, nó là ánh sáng sưởi ấm tâm hồn băng giá của hấn. Khuôn mặt nó trông có vẻ khá mệt mỏi, hai ngày nay nó đâu có ăn uống đầy đủ, ngủ cũng còn không đủ giấc. Những điều nó làm khiến hấn cảm thấy bản thân mình có lỗi.

- Anh làm em thức giấc sao?

Nó ngồi thẳng dậy, chùi mắt, luống cuống buông tay hấn ra.

Hấn ngồi dậy dựa lưng vào thành giường.

- Để tôi đi lấy đồ ăn sáng cho anh.

Nó vẫn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần để đối diện với hấn. Nó quay người đứng dậy ngay lập tức hấn bắt lấy tay nó kéo về phía mình, theo quán tính và mất thăng bằng nó ngã vào vòng tay hấn, nó có thể cảm nhận được cái nóng từng hơi thở, hấn thì thầm:

- Anh thật sự rất nhớ em.
- Mới ốm một ngày mà anh trở nên lờ mờ vậy sao?
- Em vẫn còn giận anh sao?
- Đừng đánh trống lảng.
- Chỉ với em mới như vậy thôi.
- Tôi chẳng việc gì phải giận anh cả.

Nó đẩy hẳn để cố thoát ra khỏi vòng tay của hắn. Nó không muốn lại lao vào vết xe đổ, bấy nhiêu đó đã là quá đủ.

- Giữa chúng ta đã không còn danh phận gì rồi.
- Vậy thì kể từ hôm nay em là người của Khánh thiếu tôi.
- Sao?
- Em ra ngoài đi người bệnh cần nghỉ ngơi.

Hắn lúc nào cũng là kẻ chủ động trong mọi việc, kể cả cách áp đặt. Vòng tay hắn vừa buông ra nó lập tức đứng dậy rời khỏi phòng.

.

- Người ta đã có thành ý như vậy con vẫn còn muốn gây khó dễ sao? - Ba mẹ nó trở về nhà và vô tình biết được kẻ si tình chấp nhận đứng mưa hơn 2 tiếng đồng hồ chỉ mong nói được lời xin lỗi với con gái mình.
- Không phải là gây khó dễ. Đây chỉ là đính ước của người lớn, chừng nào người ra cầu hôn con thì mới là hôn ước.
- Con gái ba đã trưởng thành rồi - ông Nguyễn cười hài lòng.
- Hôn ước đấy đã giúp con biết con cần ai và ai cần con. Nhưng những thứ dễ dàng đạt được thường không được trân trọng. Dù gì con cũng là con của ba mẹ, đâu phải muốn cưới là cưới dựa vào một câu nói của người lớn
- Thế tiểu thư của ba muốn thử thách người ta thế nào đây.
- Đầu hắn là thử thách ba. Chỉ cần biết con gái ba là duy nhất là được rồi.
- Chừng nào con sẽ trả tự do lại cho người ta.
- Con chưa bao giờ ép buộc ai. Bởi lẽ người muốn ở có đầu cũng không đi, người muốn đi có giữ cũng không ở.
- Được. Con bắt đầu triết lý giống mẹ con rồi.

Cả ba lại cười vui vẻ.

.

Còn với Mỹ, cuộc sống của cô như bị cô lập, cô tưởng mình có hắn nhưng không.

Tiền viện phí hắn đã thanh toán đủ, ba bữa có nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, đã nhiều lần Mỹ cố liên lạc nhưng đều bao.

- Ngày mai cô có thể xuất viện.
- Vâng thưa bác sĩ.

Sau khi kiểm tra xong bác sĩ rời khỏi phòng bệnh.

Mỹ cầm điện thoại lên bấm số hắn.

Những tiếng tút vang lên mang thêm cho cô hi vọng, hai ngày giam thân trong nơi ngột ngạt này đã quá mệt mỏi cô đơn.

Phải gọi đến lần thứ hai số giấy mới bắt đầu nhảy:

Sao Khánh lại đối xử với Mỹ như vậy? Những chuyện đó là quá khứ rồi, Mỹ hứa sẽ không bao giờ như vậy nữa. Mỹ thật sự yêu Khánh... cho Mỹ một

cơ hội được không?

"Khánh ngủ rồi"

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ lạnh lùng. Lúc nó mang thuốc vào cho hấn thì điện thoại đổ chuông màn hình hiện lên số Mỹ.

- Bắt máy đi mắt công người ta mong - nó nói giọng đó hấn cũng thừa hiểu là ai gọi đến.

- Không muốn nghe.

Hồi chuông thứ hai lại vang lên. Nó có vẻ mất kiên nhẫn.

- Chẳng phải em muốn nghe sao?

Nó hơi nhếch khóe miệng rồi bắt máy.

Bên này Mỹ có vẻ khá bất ngờ khi nghe giọng nữ, lạ nhưng vẫn rất quen.

"Cô là.."

"Là tôi Hà Mi"

"Sao cô..."

"Khánh đang ở chỗ tôi"

"Hai người... ở cùng nhau?"

"Phải"

"Tại sao..."

"Tôi biết cô muốn hỏi gì. Anh ta không muốn nghe điện thoại, nếu cô có lòng tự trọng thì tốt nhất đừng liên lạc nữa"

Nó tắt máy không để cho Mỹ kịp nói thêm lời nào.

- Khi lạnh lùng em cũng rất quyến rũ - Khóe miệng hấn nhếch lên một đường cong hoàn hảo.

- Tốt nhất là đừng dây dưa nữa.

Nó ném cái điện thoại về phía giường hấn rồi bước ra khỏi phòng. Sự ghen tuông của con gái quả là không dễ kiềm chế.

Còn Mỹ, cô ta túm lấy ga giường siết chặt. Cô chỉ muốn một lần được giải thích những việc làm của mình nhưng có lẽ giờ đây điều đó đã không cần thiết. Môi cô nhếch lên nụ cười bán nguyệt, trong đầu vẽ lên những ý nghĩ kinh khủng.

Mỹ xin xuất viện sớm. Cô lại tìm đến rượu giải sầu, nhớ lúc mới vào nghề cô bị ép uống tới mức phải súc ruột. Kể ra cuộc đời này cũng thật nhạt nhẽo và vô vị. Chỉ vì mưu cầu cuộc sống tốt hơn mà khiến con người ta thay đổi đến mức chóng mặt. Và cũng chỉ vì sự ích kỉ cá nhân trong chuyện tình cảm lại khiến ta phải đánh đổi bằng danh dự và lòng tự trọng.

Người ta nói chỉ khi say ta mới dám nói được hết lòng mình. Mỹ gọi điện nhưng hấn vẫn không bắt máy. Cô bắt taxi đến biệt thự nhà hấn tìm nhưng không có. Không chịu thua cô ta lại tìm đến biệt thự nhà nó.

"Em đang dưới nhà, anh xuống gặp em một chút được không?"

Cô biết có gọi hấn cũng không bắt máy nên nhắn tin hi vọng hấn sẽ cho cô một cơ hội.

5 phút... 10 phút.... 30 phút...

Tất cả vẫn yên ắng như vốn có. Cô cười nhạt, rượu đã bắt đầu ngấm khiến đầu cô hơi đau, cả người lâng lâng.

Cô quay lưng rời biệt thự thì giọng nó lại vang lên:

- Không ngờ lại là cô đấy Kiều Mỹ.

Nó thấy bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ nhưng không ngờ là cô ta còn dám vác mặt tới đây.

- Hà Mi... lại là cô sao... cũng đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với cô.

- Vậy sao? Tôi đang nghe đây.

- Cô nên biết rằng suốt thời gian qua cô cũng chỉ là người thay thế thôi. Cô biết Khánh đã hứa gì với tôi không? - Mỹ nhếch khóe miệng, giọng nói châm biếm - Tôi tin là cô chưa chấp nhận được sự thật nhưng sự thật vẫn đâu thể thay đổi.

- Đúng, đâu phải sự thật nào cũng dễ chấp nhận nhưng cô cũng chỉ là quá khứ thôi, có vẻ cô vẫn còn cay cú khi biết Khánh chọn tôi thay vì cô. Nhìn lại thân phận của cô đi. Cốc ghê mà đòi làm bà hoàng. Tôi mà là cô chắc tôi kiếm xó nào mà giấu mình đi cho đỡ mang tiếng nhục nhã.

Nó vẫn cố giữ cho mình vẻ ngoài bình tĩnh và nụ cười nửa miệng trên môi.

Mỹ vung tay tát nó nhưng nó nhanh ý bắt lấy tay cô.

- Đâu phải cái gì cô cũng đụng vào được.

Nó tát lại vào mặt Mỹ

- Cái này là trả lại cho cô đã vu oan cho tôi.

Thêm một cái tát nữa giáng xuống khuôn mặt cô.

- Cái này là cho những lời nói thiếu suy nghĩ của cô.

Mỹ ôm hai bên má đang đỏ dần lên của mình, đôi mắt đỏ ngầu những tia tức giận.

- Tôi đã nói cô rời sống sao cho biết thân biết phận đi.

Nó quay lưng quay vô nhà, Mỹ rút trong túi ra con dao cô chuẩn bị trước. Đôi mắt giận dữ tiến về phía nó

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Chap 54:

Nó quay lưng vô nhà, Mỹ rút trong túi ra con dao cô chuẩn bị trước. Đôi mắt giận dữ tiến về phía nó.

Thực ra cô không có ý giết hại nó, chỉ là cô định sau khi bị hấn cự tuyệt sẽ tự sát trước mặt hấn nhưng không ngờ là nó xuất hiện. Từng lời nói, từng cái tát khiến cô lại càng thêm căm phẫn. Nó là người đã cướp đi tất cả của Mỹ thế mà giờ cô phải đứng đây nghe nó sỉ vả, hạ nhục mình như thế. Sức chịu đựng của mỗi con người đều có hạn, máu dồn lên não cùng với men rượu khiến cô thêm liều lĩnh.

- Mày nhất định phải trả giá...

Mỹ hét lên phá vỡ không khí tĩnh lặng của con đường. Nó quay người lại đã thấy Mỹ và con dao trước mặt, muốn né nhưng không kịp. Nhát dao đã hạ xuống vai nó.

- Á.....

Tiếng hét thất thanh của nó cào xé cả một khoảng trời yên bình. Nó đau đớn ôm lấy vết thương đang chảy máu không ngừng, nó khụy xuống con đường lạnh ngắt. Chiếc váy ngắn và không khí lạnh bên ngoài khiến thân nhiệt nó giảm xuống. Nó cắn chặt môi dưới kiềm chế cơn đau, sự căm phẫn và cả những giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt.

Mỹ sực tỉnh sau tiếng hét của nó, cô thực sự không muốn việc đó xảy ra. Con tức giận đã điều khiển lí trí của cô.

Con dao trên tay rơi xuống đất. Bàn tay cô đã nhuộm chàm, Mỹ run sợ nhìn vết thương đang rỉ máu xuống ướt hết phần váy phía trên rồi nhìn lại vết máu trên tay mình. Chính cô đã phạm phải sai lầm rất lớn.

Ánh đèn từ trong nhà sáng lên. Hấn chạy ra đã thấy nó đang quằn quại dưới đất để đấu tranh với cơn đau, con dao nằm dưới đất và Mỹ đang đứng trước mặt nó.

- Hà Mi.

Đây là lần thứ hai hắn thấy người con gái mình yêu chịu đau đớn nhưng không làm được gì. Hắn không thể bảo vệ được nó mà chỉ có thể nhìn nó chịu đựng một mình.

Bố mẹ và chị Hoa cũng xuất hiện ngay sau đó.

- Hà Mi..

Mẹ nó kêu trong đau đớn.

- Gọi xe cứu thương..

Ba nó không thể bình tĩnh nổi, ông túm lấy Mỹ

- Mày đã làm gì con gái tao.... Hà Mi nó mà bị sao tao sẽ không để yên cho mày..

Nó được đưa đến bệnh viện, Mỹ đã bị cảnh sát bắt giữ lấy lời khai.

Cho dù lần này nó có bị sao thì chắc chắn Mỹ sẽ có một kết cục thảm hại.

Vết thương của nó phải khâu 4 mũi, sâu 3cm, cũng may là không tổn thương gì nhiều.

Ba má nó đau xót nhìn con gái mình vẫn còn mê man trong phòng hồi sức.

- Hai bác đừng nên lo lắng quá, Mi đã không sao rồi - hắn cố trấn an ba mẹ nó - Hai bác yên tâm về nghỉ ngơi đi, cháu sẽ ở đây với Hà Mi.

- Con gái tôi..

Mẹ nó vẫn cầm lấy bàn tay nó mà khóc.

Ba nó ôm lấy hai vai đang run lên của vợ mình, Mi mà có chuyện gì chắc ông bà sống không nổi.

- Minh về nhà nghỉ để Khánh chăm sóc Hà Mi được rồi. Con bé nó không sao đâu.

Hắn cúi đầu chào ba mẹ nó. Hai người rời khỏi phòng và về nhà.

Nó được chuyển qua phòng VIP theo yêu cầu của hắn. Mới lúc sáng nó còn chăm hắn thế mà giờ đây nước cờ đã đổi lại. Sao lúc nào cũng là nó chịu đựng vì hắn, động đến ai không động lại dám động vào người con gái của Khánh thiếu thì là ai cũng chỉ có chung một kết cục.

.

Những tia nắng sớm lại theo nhau ủa vào phòng. Thuốc mê đã hết tác dụng nên vết thương của nó đau nhói lên từng cơn khiến nó giật mình tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn quay cuồng vì tác dụng phụ của thuốc. Nó nhìn xuống vết thương đau nhức ở vai khiến cánh tay phải không cử động được theo ý muốn, nó bất lực.

Hắn đi vào phòng tay cầm theo cặp lồng cháo hạt sen do cô Phương cất công làm cả buổi sáng.

- Em dậy rồi sao? - Hắn đặt cặp lồng lên bàn rồi đỡ nó ngồi dậy - Còn đau nên đừng cử động nhiều. Ăn cháo đi.

- Đánh răng.

Nó nhìn hắn, không đánh răng nó không thể ăn được, có ngon đến đâu cũng vô vị. Hắn nhìn nó, cánh tay phải của nó rồi thở hắt ra.

- Em đi được không?

Nó gật đầu rồi bỏ hai chân xuống giường. Hắn lấy cho nó đôi dép rồi đỡ nó vào nhà vệ sinh. Hắn lấy nước, lấy bàn chải, lấy kem đánh răng, nhưng tay phải nó không dùng sức được.

Hắn đưa nước cho nó súc miệng, cẩn thận đánh răng cho nó, người như hắn đã bao giờ phải chăm sóc ai như vậy đâu nên có hơi vụng về, lúng túng. Nó nhìn cách hắn cẩn thận từng chút một khiến nó tí nữa là sặc nước. Hắn làm ướt khăn mặt vắt khô rồi lau mặt cho nó. Kể ra cũng có kĩ năng chăm sóc con gái đấy chứ.

Hắn thổi rồi đút từng thìa cháo cho nó. Nếu người ngoài nhìn vào chắc sẽ hiểu nhầm hai đứa nó là cặp vợ chồng son vậy. Vết thương không quá nặng nhưng hắn vẫn không cho nó đụng tay vào việc gì.

Mẹ nó đã gửi đơn kiện lên toà. Ba mẹ nó là vậy cuộc sống lúc nào có luật pháp bao vây vậy nên nó không muốn ba mẹ quản lí cuộc sống quá nhiều.

Hắn đứng ra làm chứng tố cáo Mỹ, cô còn không dám tin đây là người con trai đã cho cô động lực để vượt qua những ngày tháng bệnh tật khổ sở. Có

lẽ tất cả sự thật đã khiến hấn không tin tưởng cô nữa. Hay bởi vì tất cả tình cảm hấn dành cho Mi. Cô không phục, không còn tin vào tình yêu, cô đâu đã làm gì nên tội. Mẹ nó kiện Mỹ tội cố ý gây thương tích, nhưng do vết thương khá nhẹ và lúc đó Mỹ có men rượu nên chỉ bị kết án 3 năm tù. Ngày cô phải vào chốn bốn bên tường lạnh lẽo cô đã thề là sẽ phải trả lại mối thù vì lãng phí tuổi thanh xuân vào nơi tù ngục tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em* - Lyn Ngốc được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Chap 55: Mẹ ♥

- Em muốn ở đây thật sao? - Hấn nhìn thẳng vào mắt nó.

- Đây là nhà em không ở đây ở đâu? Định ước đã hủy bỏ việc về lại nhà bên đó cũng không có ý nghĩa gì - Nó vẫn rất bình thản, xoay xoay ly nước trên bàn.

- Anh không đồng ý ai cho phép hủy.

- Em

- Anh chỉ cho phép em làm vợ anh, đó là chuyện trước sau mà thôi.

Hấn kéo ghế đứng dậy, dứt hai tay vào túi quần bước thẳng ra ngoài không kịp nhìn phản ứng của nó. Trước khi ra cửa hấn nói vọng lại:

- Sửa soạn đi mai anh sẽ qua đón.

- Chắc kiếp trước tôi mắc nợ anh quá.

Nó cố tình nói lớn, nhưng đáp lại chỉ là tiếng đóng cửa.

Con người ta khi yêu là thế, lúc tức giận thì quyết tâm làm cho bằng được, thế nhưng sau khi người ngoài, bị vài lời đường mật dỗ dành là cái sự quyết tâm đấy lại bị vùi dập, che mất bởi con tim yêu thương.

.

Sáng hôm sau.

- Tiểu thư vẫn còn ngủ thừa cậu. Để tôi lên gọi.

Chị Hoa bê ly nước ra bàn cho hấn rồi lại chạy lên phòng nó.

Hấn vẫn giữ cái vẻ ngoài lạnh lùng như thế. Quần tây đen, sơ mi đen kèm cái áo ngoài cũng đen nốt.

Nó trong bộ đồ ngủ, đầu tóc chưa chải, ngáp ngáp dài ngồi lại phía đối diện hấn:

- Còn sớm mà...

- Thay đồ đi, anh đưa em đến một nơi.

- Đi đâu... Em đã dọn đồ đâu.

Hấn đã quá quen với cái bộ dạng này của nó, với nó thì ai chứ hấn thì việc gì phải sợ mất hình tượng.

- Nơi quan trọng.

Lời hấn nói khiến nó nổi cả da gà. Hấn là việc quan trọng hấn mới đích thân như thế này. Nó đưa tay lên che miệng để dấu đi sự buồn ngủ qua cái ngáp dài mệt mỏi, rồi khỏi ghế nó lên phòng thay đồ.

Đôi mắt hấn bắt gặp lại ánh lên nỗi buồn, phải đó là nơi quan trọng, nơi người phụ nữ quan trọng nhất của hấn được chôn cất. Đã 13 năm rồi kể từ cái ngày mà hấn mới chỉ 5 tuổi, bà đã để hấn ở lại tự mình chống chọi với cái cuộc sống nghiệt ngã này, chứng kiến cảnh người phụ nữ khác bước vào cuộc sống của mình và có thêm một người em gái.

- Đi thôi.

Tiếng nó làm cắt đứt dòng hồi ức của hắn. Nó thấy hắn diện nguyên cây đèn đến nơi quan trọng nên nó lựa chọn cho mình chiếc váy chữ A màu đen, cổ kín. Nhẹ nhàng toát lên vẻ đẹp của nó.

Bầu trời hôm nay ít mây, trong xanh và có chút nắng sớm ôn hòa. Không khí rất dễ chịu, ngược lại hoàn toàn so với cái ngày mưa giông gió bắc khiến cả con phố chìm vào màu trời xám xịt, buồn thảm. Sự ướt át, tiếng khóc van nài, không khí ảm đạm thê lương.

Ô tô rời thành phố, đến vùng ngoại ô với những cánh đồng, trang trại xanh mướt. Trước mắt là một cánh đồng màu trắng nổi bật với những hoa văn nổi màu xanh da trời giản dị quý phái. Bên trong là một vùng đất rộng chỉ trồng riêng hoa hồng phấn, tất cả đều được cắt tỉa tỉ mỉ và gọn gàng.

Hắn mở cửa xe cho nó, ở đây còn có một nơi đẹp như thế này sao? Nó không giấu nổi sự ngạc nhiên. Hắn mở cổng, đi trên con đường mà hai bên là hoa hồng, từng cơn gió thoảng qua mang đi mùi hoa nồng nàn bay đi thoang thoảng. Trước mặt nó là một ngôi nhà màu trắng được thiết kế theo kiến trúc cổ của phương Tây, ngôi nhà vừa cho một gia đình nhỏ chung sống. Phía trước có một khoảng sân, bên góc tay trái có đặt một chiếc xích đu màu trắng, một chiếc bàn nhỏ và cái ghế tựa màu trắng, tất cả đều được gia công tỉ mỉ và tinh tế.

Ngôi nhà không to lắm nhưng đằng sau cánh cửa nội thất bên trong không hề thiếu bất cứ thứ gì. Từ tấm thảm đến cái đèn chùm, tất cả đều là những thiết kế cổ, trang nhã và hắn đã bỏ ra không ít công sức để có được. Cả căn nhà và nội thất bên trong đều lấy màu trắng và xanh da trời nhạt làm chủ đạo. Mới chỉ đến lần đầu nhưng không gian nơi đây có thể thuyết phục người xem muốn ở lại, dù cho có khó tính, khát khe đến nhường nào cũng đều ngã mũ bởi từng thiết kế, cách sắp xếp, sự tiện nghi và trang trọng nơi đây.

- Chỗ này là của ai vậy? - Nó cũng khá tò mò vì không biết ai là chủ nhân của nơi mà nhiều người ao ước thế này.

- Mẹ anh - Hắn quay lại nhìn nó - Em là người con gái đầu tiên anh đưa đến đây.

Nó có hơi sững sốt, không phải vì nó muốn mình là người đặc biệt như thế sao.

- Người ta bảo là phí phạm của đẹp.

Hắn kéo tay nó ra phía sau ngôi nhà. Nơi đây đúng là cánh đồng hoa hồng phấn. Hắn dẫn nó đi theo lối mòn nhỏ ra phía giữa cánh đồng. Nơi đây có một phần mộ màu trắng, trên đó có ảnh của một người phụ nữ rất trẻ và xinh đẹp, khuôn mặt bà thanh tú, với những nét sắc sảo, đôn hậu và ảm áp. Ở bà có đôi nét na ná hắn.

- Mẹ anh sao? - Nó nhìn bức ảnh được lau cẩn thận rồi nhìn hắn.

- Phải. Mẹ anh thích hoa hồng phấn, em biết tại sao không?

Nó lắc đầu nhìn hắn.

- Hoa hồng mang vẻ đẹp nhẹ nhàng nhưng rất kiêu hãnh. Mùi hương của nó khiến người đối diện bị cuốn hút. Mỏng manh là thế nhưng hoa hồng lại có bên mình những cái gai sắc nhọn khiến người khác khó lòng đoạt được. Người còn thích màu trắng, màu xanh da trời, bà luôn mong ước được sống một cuộc sống bình thường, hạnh phúc ở một nơi thế này.... nhưng...

Giọng hắn bỗng nghẹn lại. Nó nhìn hắn, lần đầu cô thấy ở hắn những dòng cảm xúc lắng đọng thế này. Đôi mắt hắn sụp xuống, hai tay buông thõng. Nó tiến về phía hắn, đan tay mình vào tay hắn, đôi mắt không rời khỏi từng đường nét xinh đẹp kia.

- Và mẹ cũng sẽ muốn anh có một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc.

Hắn hơi bất ngờ vì nó rất ít khi chủ động thế này, còn cả khả năng an ủi người khác nữa.

Nó nhìn hắn cười:

- Phải sống tốt mẹ mới vui vẻ được!

Hắn lấy từ trong túi quần ra một chiếc vòng tay bằng vàng có đính một viên đá thạch anh rồi đeo vào tay nó.

- Đây là thứ duy nhất mẹ để lại cho anh. Mẹ muốn người con gái đeo nó sẽ làm con dâu mẹ.

Nó nhìn hắn, rồi nhìn chiếc vòng trên tay mình, nó không kim được những giọt nước mắt hạnh phúc. Nó ôm lấy hắn, một cơn gió nhẹ thoảng qua đùa nghịch trên mái tóc của nó.

- Em biết tại sao em là người con gái đầu tiên anh dẫn đến đây không?

Nó vui mặt vào ngực hắn, lắc đầu.

- Lần đầu tiên anh dẫn con dâu về ra mắt mẹ, người anh muốn lấy làm vợ chỉ có mỗi mình em thôi!

Hắn siết chặt vòng tay hơn, mùi hương từ những bông hồng theo gió quẩn lấy hai đứa nó. Giữa một màu hồng phấn bật lên hai cái bóng màu đen trước bức nền màu trắng.

Chỉ khi bạn sợ mất đi ai đó bạn mới nhận ra người đó thật sự quan trọng. ≡

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Chap 56: Kí ức

Năm hấn mới lên 2 bố hấn đã có một đứa con gái với người đàn bà khác, mẹ hấn sau khi sinh bị nhiễm trùng nên phải cắt bỏ buồng trứng. Theo đó sức khỏe của bà cũng dần suy yếu, nhan sắc cũng xuống dốc.

Trước đó mẹ hấn xuất thân là một tiểu thư con nhà đài các, xinh đẹp, giỏi giang và rất hiền lành. Lúc đó bố hấn vẫn còn trẻ còn phong lưu, ông còn chưa ý thức được trách nhiệm của mình với gia sản từ đời cha. Ông nội hấn vì muốn người tu chí làm ăn nên đã dạm cưới với nhà tiểu thư kia. Tuy mới gặp lần đầu nhưng ông đã nảy sinh chút tình cảm và đồng ý cưới.

Hai năm đầu sau hôn nhân ông cũng có vẻ ngoan hơn, ít chơi bời lại, nhưng cũng không lâu sau ngựa quen đường cũ. Không biết bao đêm mẹ hấn khóc tủi một mình, khó khăn lắm năm đó bà mang thai hấn sinh một đứa cháu trai cho Trần gia. Vì thương con dâu nên ông đã để nửa gia sản lại cho cháu nội là Gia Khánh.

Từ khi bố hấn có con riêng, hấn chỉ còn nhận được tình thương từ mẹ. Ông không mấy khi về nhà, hấn chỉ có nhớ được giọng ông qua điện thoại, còn khuôn mặt ông cỡ lẽ thời gian đó hấn quên mất khuôn mặt ông ra sao.

Năm hấn lên 5 tuổi bệnh của mẹ hấn trở nên nặng hơn, sức khỏe bà không còn được như người cùng tuổi. Mới chỉ 31 tuổi nhưng vẻ đẹp của bà đã như 40.

Hôm đó trời mưa rất to, sấm chớp như muốn rung chuyển một vùng trời, tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ như muốn cuốn theo những thứ cản đường. Có lẽ bà không sống nổi qua đêm nay.

Bà trút từng hơi thở khó nhọc trên giường, đôi mắt hé mở chờ đợi, đôi môi trắng bệch khô khốc, làn da vốn dĩ trắng hồng giờ đã tái xanh lại, riêng chỉ có những đường nét kiêu diễm đang ẩn mình trên khuôn mặt.

Một cậu bé 5 tuổi bám lấy cánh tay gầy gò của mẹ mình, hai hàng nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt thanh tú. Cạnh bên là cô Phương người hầu hạ thân cận của bà.

- Mẹ nhất định phải sống, phải ở cạnh bên con, trưởng thành cùng con.... nhất định mẹ sẽ không sao mà.... mẹ không được bỏ Khánh ở lại một mình....

- Con trai ngoan... nín đi con... số kiếp con người đã định... mẹ sợ mình không qua khỏi.... nhưng mẹ hứa là sẽ luôn ở bên cạnh Khánh của mẹ....

Bà lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt cậu. Cố gắng nặn một nụ cười thật tươi.

- Khánh của mẹ phải ngoan... nghe lời ông nội... và nhất là phải mạnh mẽ... mẹ xin lỗi... mẹ không thể ở bên và chứng kiến con trưởng thành được... mẹ xin lỗi...

Cậu bé lắc đầu nguầy nguậy:

- Con hứa con sẽ ngoan con sẽ nghe lời, mẹ ở lại với con đi...

- Khánh, mẹ dạy con thế nào? Con trai không được khóc... con phải cứng rắn thì mới có thể bảo vệ những người con yêu thương và muốn ở bên cạnh...

Ngay từ nhỏ bà đã rèn luyện ở hấn sự tự lập, kiên cường. Đứa bé nào sinh ra cũng đều được ba mẹ chăm sóc, thế nhưng hấn lại học cách chăm sóc ngược lại cho mẹ.

- Con nhớ... con nhớ... con xin mẹ đừng để con ở lại một mình....

- Con không một mình.. con còn ba... còn nội nữa mà con trai..

- Con không cần.. con chỉ cần mẹ thôi..

Hắn khóc nức lên

- Để con... để con gọi ba....

Cậu bé vội đi lấy điện thoại, đôi tay nhỏ run run bấm số điện thoại.

Hồi chuông thứ nhất qua đi, ông không bắt máy.

- Con đừng ... khụ khụ...

- Mẹ....

Đúng lúc đó đầu dây bên kia giọng một người đàn ông vang lên.

"Có chuyện gì?"

- Ba ơi ba về đi ba. Ba về đưa mẹ đi bác sĩ ba. Mẹ yếu lắm. Con sợ lắm ba ơi.. con xin ba ba về đi ba.. Mẹ cần ba mà ba ơi..

Giọng gấp gáp của cậu bé như sợ ai cướp đi mất cơ hội.

"Kêu bác sĩ đến nhà ấy"

- Ba ơi con xin ba...

Túttt....

Ông tắt máy thẳng tay, ông đâu biết hôm nay có lẽ là lần cuối ông được gặp người vợ danh chính ngôn thuận của mình.

Mẹ hắn đã khóc, bà thấy hổ thẹn vì đã không cho con trai mình được một mái ấm bình yên, một gia đình hạnh phúc như bao người. Bà dang tay ôm lấy cậu vào lòng.

- Mẹ xin lỗi...

- Mẹ không có lỗi.

Bà đưa ra một chiếc vòng tay vàng có đính một viên đá thạch anh.

- Con nhất định phải cưới người con gái mà con yêu thương nhất... phải thật trân trọng và yêu người con gái đó... nhất định là con phải đưa cô gái ấy đến gặp mẹ...

Bà nhét chiếc vòng vào tay hắn, quay sang cô Phương, bà tiếp.

- Tôi chỉ nhờ chị một việc...

- Vàng cô chủ cứ căn dặn - lúc này nước mắt đã làm ướt cả một vùng sàn.

- Hãy giúp tôi chăm sóc Gia Khánh... nó thích ăn tôm hấp nước dừa... nhưng đừng cho Khánh ăn tôm nhiều quá.

- Dạ tôi nhớ hết thưa cô chủ, cô chủ cố lên.

Một người đàn ông trung niên bước vào.

- Ông nội... ông nội cứu mẹ con đi ông nội...

- Con dâu của ta.. cháu nội ta.. ta thật vô dụng, thật vô dụng.. - Ông tiến về phía người con dâu đức hạnh, cầm lấy đôi bàn tay đang rung lên.

- Con xin lỗi... con chưa làm tròn bổn phận... con chưa làm được gì cho nhà ta... con xin lỗi... con gửi Gia Khánh lại cho bố...

- Tại ta... tại ta...

Ông tự trách mình, hơi thở của mẹ hắn trở nên yếu và gấp gáp dần.

- Gia Khánh... mẹ yêu con...

Chỉ khi ta sợ mất đi ai đó thì ta mới nhận ra sự quan trọng của người đó. Và bà đã trút hơi thở cuối cùng để yên tâm nhắm mắt xuôi tay.

- Mẹ..

- Cô chủ...

Tiếng gào thét, tiếng khóc lóc hòa vào tiếng mưa giông sấm chớp như muốn cào xé lòng người.

Cậu bé ôm lấy mẹ mình mà khóc, khóc nức nở lên, khóc vì mất đi sự yêu thương cuối cùng, mất đi người phụ nữ quan trọng nhất.

Người cha già như chết lặng bên xác con dâu mà bản thân đã hết mực yêu thương.

Con mưa giai đặng rả rích kéo dài suốt đêm, như sự đau buồn luôn man mác không thôi.

.

Ngày đưa tang mẹ hấn không cho phép người phụ nữ tham lam bước chân vào tang lễ, chỉ vì bà đã cướp đi hạnh phúc mà đáng lẽ mẹ hấn được hưởng trọn vẹn.

- Ông còn tới đây sao? Lúc mẹ tôi còn sống sao không đến? Giờ đến đây làm gì? - Hấn quăng từng chữ vào mặt bố mình.

- Thằng ranh con hỗn xược

Ông giáng một tát xuống mặt khiến thằng bé ngã xuống. Nhưng cậu không khóc, ngược lại còn nhìn ông bằng ánh mắt căm phẫn, hai tay siết chặt.

- Anh làm trò gì vậy, thằng bé nói không đúng sao? Vợ hiền con ngoan ở nhà thì anh không chăm lo, để giờ ra cơ sự này đây.

Ông nội lại đỡ cậu bé dậy rồi dắt đi.

.

Sau khi mẹ hấn mất ba ông dẫn luôn người tình và con gái về nhà. Đó chính là mẹ hấn và Quỳnh Chi.

Và ông tìm mọi cách để khiến người tình thành phu nhân hợp pháp của mình. Ông đã nhiều lần cãi lại cha mình, to tiếng với ông.

- Anh lại đến tìm tôi làm gì.

- Con muốn cho Thảo (mẹ hấn hiện tại) một danh phận trong nhà này.

- Anh về đi.

- Sao ba cứ phải ngoan cố như vậy.

- Hàm hồ. Nhà này chỉ nhận Thu Hương làm con dâu.

- Ba à, cô ấy chết rồi, trước sau gì con cũng đưa Thảo lên làm vợ thôi. Trước sau gì ba cũng chết, con chỉ muốn là ba...

- Im mồm

Ông nội vút lọ hoa trên bàn xuống đất vỡ tan tành. Ông quá tức giận nên lại lên con đau tim.

Ông giữ lấy phản ngực.

- Ba..

- Anh rút ra ngoài cho tôi.. hự...

Ông nội ngã xuống

- Ba....

.

Cùng lúc ở hành lang, một cậu bé cầm theo quyển sách dày cộp đến phòng ông nội. Bỗng có tiếng một cô bé chạy theo gọi ở phía sau.

- Anh ơi. Anh.

Hấn quay lưng lại, trước mắt cậu là một cô bé xinh đẹp với khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh, đôi mắt to sáng chớp chớp, đôi môi đỏ hồng chúm chím và mái tóc cột hai bên. Cô bé không chút ngần ngại cầm tay hấn.

- Anh chơi với Chi được không? Chi không có bạn, Chi buồn lắm.

Hắn nhìn con bé, nó là em gái cùng cha khác mẹ sao. Hắn giật tay mình ra rồi quay lưng bước đi.

- Anh đừng bỏ Chi, ai cũng không chơi với Chi... cả anh cũng vậy...

Con bé chực khóc, nhỏ đầu có tội, tội tình là ở người lớn, đứa trẻ được sinh ra đâu muốn mình mang tội lỗi như thế.

Hắn lại quay lại nhìn cô em gái mình, cầm tay dắt đến phòng ông nội. Cô bé vui lắm, cười toe toét, vừa đi vừa nói mặc cho hắn có nghe hay không.

Ông nội đã xảy ra chuyện, người hầu chạy đến phòng ông hét hải nói. Không được, hắn đã mất mẹ giờ đến ông nội cũng bỏ hắn đi sao. Cậu chạy vội đến, ông đang nằm dưới sàn, ba đang gọi xe cấp cứu, mảnh sành của lọ hoa vỡ vương vãi khắp phòng.

Ông vì quá tức giận mà lên cơn đau tim, hai tuần qua đi là những ngày cuối cùng ông nằm trên giường chờ đợi thần chết.

Ngày đám tang ông bầu trời kéo mây xám xịt. Hắn siết chặt tay, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, đứng trước linh cữu của ông nội. Bỗng có một bàn tay nhỏ nắm lấy tay hắn, vẫn là khuôn mặt bầu bĩnh kia.

- Anh đừng khóc nữa, anh buồn Chi cũng buồn.

Và rồi hắn mở lòng mình ra với cô em gái. Sau cái chết của ông nội ba hắn đứng ra lãnh đạo công ti. Ông đã có được một bài học quý giá, trưởng thành và có trách nhiệm hơn. Và rồi mẹ Chi cũng chính thức trở thành Trần phu nhân, bà rất thương hắn, bà cũng là một người rất hiền lành, biết đối nhân xử thế.

Nhưng hắn chỉ thân thiết với cô em gái, cậu từ chối hết sự quan tâm của ba và mẹ mới. Từ đó con người hắn trở nên khép kín và băng lãnh đến tận bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Chap 57: Trưởng thành

Những năm tháng tuổi học trò nhiều sóng gió đã qua đi, tuy không nhiều nhưng cũng là quãng thời gian đẹp khi chúng ta trưởng thành bên nhau. Những tiếng ve râm ran, cảnh hoa phượng đỏ, tất cả đang thức tỉnh chúng ta trưởng thành.

Dù không muốn nhưng nó vẫn phải qua Mỹ học khóa đào tạo chuyên môn để tiếp quản lại công ti trang sức. Phải xa hắn thì nó mới có thể tự lập và trưởng thành. Quá quen với cuộc sống có hắn bên cạnh, lo cho mọi thứ, mọi thứ bây giờ đối với nó đều mới mẻ và ngỡ ngàng. Nhưng nó vẫn còn có Quỳnh Anh bên cạnh làm hậu phương vững chắc.

.

Washington, MI.

Nó diện chiếc váy ôm body, cổ kín không tay, khéo léo khoe ba vòng hoàn hảo của mình. Chiếc kính râm viền trắng đi cùng màu với đôi dây cao gót. Mái tóc nâu đỏ uốn lượn sóng ôm lấy phần lưng nó. Lớp son mỏng màu hồng làm khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của nó càng nổi bật hơn.

Cạnh bên nó cặp đôi Quỳnh Anh và Tuấn lúc nào cũng bám dính lấy nhau. Quỳnh Anh mặc chiếc váy màu xanh rêu, cổ ngang hở vai, bên dưới xếp li xòe. Đôi dây giúp cô ăn lận 10cm nhưng vẫn chưa cao bằng Tuấn. Chàng chọn màu áo sơ mi giống màu váy người yêu mình, phối với chiếc quần jean rách và đôi dây adidas trẻ trung.

Nó trở về Mỹ sớm hơn dự kiến nên không gọi người đón. Tuấn và Quỳnh Anh tạm thời chia tay nó ở sân bay. Bắt taxi nó trở về biệt thự Nguyễn Thị.

- Cô chủ đã về - cô hầu gái thấy nó liền niềm nở chạy ra xách đồ

- Sao con bảo mai mới lên máy bay? - Mẹ nó có ý trách vì không thể ra sân bay để đón cô công chúa của mình.

- Do con nhớ mẹ quá đấy mà - Nó ôm nịnh bà - mà ba đâu mẹ?

- Ba con đang dự cuộc họp, cũng chuẩn bị về rồi. Lên tắm rửa thay đồ đi rồi xuống ăn cơm.

- Tuân lệnh phu nhân.

Nó nhí nhảnh lên phòng. Vừa đúng lúc nhận được điện thoại từ hân.

- Em mới vừa về nhà rồi, nhớ em vậy sao

"Anh chỉ sợ máy bay chở em gặp nạn thôi"

- Em còn cao số lắm đấy. Mà bên đây giờ là nửa đêm rồi sao còn chưa ngủ đi.

"Chờ xem máy bay có gặp nạn không để anh đi cứu"

- Thưa anh máy bay đã hạ cánh an toàn và mọi hành khách đều nguyên vẹn. Còn giờ thì anh ngủ ngay đi cho tôi. Đây là mệnh lệnh.

"Anh nhớ em"

Nghe xong câu hân nói nó không biết nói gì luôn. Mới chỉ có nửa ngày xa nhau mà đã thế này rồi thì ngày tháng sau này sẽ ra sao. Hai bên đầu giây vẫn im lặng nghe hơi thở của nhau.

"Hết nhớ rồi. Anh ngủ đây"

- Ồ

Túttt....

- Cái con người này.

Nó lau bầu rồi để điện thoại lên bàn. Đi tắm.

.

- Thưa ba mẹ đây là Quỳnh Anh, người con giới thiệu với ba mẹ từ trước.

Tuấn nói kèm theo nụ cười mua chuộc. Quỳnh Anh cúi đầu, cô có hơi ngại, tuy không muốn nhưng Tuấn một mực đòi đưa về nhà ra mắt.

- Con chào hai bác, con tên là Trương Quỳnh Anh.

- Bác đã nghe Tuấn nói qua về con rồi. Con ngồi đi - mẹ Tuấn cười niềm nở - Tuấn nó quen nhiều đứa rồi nhưng cháu là người đầu tiên nó đưa về nhà.

- Dạ?

Quỳnh Anh cười rồi liếc xéo cậu. Thế mà cứ luôn mồm tình đầu này kia.

- Không những là người đầu tiên đưa về nhà, mà còn là người duy nhất đưa về nhà.

Nụ cười ranh mãnh hiện rõ trên khuôn mặt Tuấn. Nổi tiếng là lăng tử, đào hoa nên Tuấn thiếu gia cũng không ít cô gái theo đuổi. Chơi bời là vậy nhưng đây là lần đầu cậu thực sự nghiêm túc khi đưa Quỳnh Anh về nhà, và lại còn hùng hồn tuyên bố như thế.

- Quân tử nhất ngôn à! - Mẹ Tuấn có ý đá xéo. Nhưng ba hân vội đỡ lời.

- Hai bác khuyên nó hết lời cũng không bằng con nói một câu. Đúng thật là anh hùng không qua ải mỹ nhân. Thằng con ngỗ ngược này của ta cũng đã có thể yên tâm được rồi.

Ba Tuấn cười khiến nhỏ có hơi ngại. Quả thực là chỉ khi có một hậu phương vững chắc thì mới có thể yên tâm ra trận. Cũng nhờ Quỳnh Anh mà Tuấn mới chủ động tìm ba đi học kinh tế.

2 năm về trước, Tuấn thiếu nổi tiếng là dân làng chơi sành sỏi, từ đua xe, cá độ, đánh nhau,... cậu đều ghi danh. Lúc bấy giờ không ai là không biết đến cậu ấm nhà Phan Trần. Mọi cuộc chơi có cậu đều sôi nổi hẳn, bởi lẽ có tiền là có cuộc chơi. Mọi cô gái đều muốn tiếp cận cậu, bởi lẽ ngoài về tuần tú sẵn có, nụ cười sát gái và quan trọng nhất vẫn là tiền, quyền và thế. Phải nói lúc ấy cậu thay bộ như thay áo, nay em này, mai em kia, ai trụ được lâu cũng được tháng rồi đầu lại vào đây.

Cái thời phong độ là vậy nhưng giờ đây cậu lại ngoan ngoãn nghe lời Quỳnh Anh, học kinh doanh lãnh đạo lại công việc của ba mình. Thói phong lưu gần như ăn sâu vào máu cậu, thế nên để từ bỏ được thì cố gắng của Quỳnh Anh bấy lâu quả không uổng phí.

Cuộc sống là thế, ta chỉ có thể dừng lại chuỗi tháng ngày ăn chơi sa đọa chỉ khi tìm được mục đích của cuộc sống, tìm được cho ta một lối đi mới và đặc biệt là một người khiến ta cảm thấy có trách nhiệm, muốn che chở, yêu thương suốt phần đời còn lại.

.

Tháng đầu tiên qua đi mọi thứ cũng khá suôn sẻ và đi vào ổn định. Nó và Quỳnh Anh dọn đến một biệt thự gần trường để tiện cho việc học tập. Ở chung là vậy nhưng nhiều lúc nó thấy mình thật thừa thãi trước Tuấn và Quỳnh Anh. Đưa đón đi học, qua lại nhà nhau, cùng đi ăn uống, hẹn hò và những lời lẽ và hành động quan tâm nhau rất tự nhiên của Tuấn và cô bạn thân nhiều lúc khiến nó thấy thật tủi thân.

- Hai người có cần phải làm như chỉ có hai người đang yêu nhau không vậy? - Nó lừ lừ nhìn Quỳnh Anh và Tuấn đang luôn mồm trêu đùa nhau ngay trước mặt mình.

- Bao giờ Khánh chuyển qua đây ở vậy em? - Tuấn quay sang giả hỏi Quỳnh Anh.

- Chắc ở Việt Nam trồng cây si rồi anh ơi!

- Nhớ mặt hai người đấy! - Nó hếch mặt rồi ra ô tô riêng đến trường trước, để mặc Quỳnh Anh và Tuấn cười gẹo nó phía sau.

Không nhắc thì thôi, nhưng nhắc đến sao tự dưng nó thấy nhớ hần vậy chứ? Nó bấm số gọi cho hần.

"Anh nghe"

- Một tháng rồi đấy! - Nó lâu bầu trút giận lên hần.

"Giọng em, ồm sao?"

- Do thay đổi khí hậu nên em bị cảm sơ sơ thôi.

"Anh không ở đó thì em phải biết tự lo chăm sóc bản thân chứ"

- Em đâu có muốn

"Đang lái xe sao?"

- Vâng. Em đi học

"Chú ý nhìn đường đi. Anh gọi em sau"

- Ồ...

Tút...

Nó tưởng đầu được nghe an ủi thế mà lớn tiếng hai ba câu rồi cúp máy thế đấy. Mới sáng ngày ra tâm trạng đã không tốt.

Giờ học căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc, nó mệt mỏi rời khỏi phòng. Ngoài cổng trường xuất hiện một người con trai đang đứng dựa lưng vào chiếc Lexus màu đen. Cậu ta phối chiếc sơ mi trắng được gài nút chỉnh tề với chiếc quần âu nam màu đen và đôi giày cũng đen, cả người toát lên sự lịch thiệp và sang trọng. Chiếc mắt kính màu đen che nửa khuôn mặt thanh tú khá bí ẩn, mái tóc màu đen mặc kệ cho những cơn gió tinh nghịch vờn qua. Cậu dút hai tay vào túi quần, đứng dựa lưng vào xé và một bó hoa hồng to đặt trên trần xe.

Nó lúi điện thoại ra gọi tài xế riêng.

- Anh lái xe đến trường đón tôi..... mà thôi... không cần đón đâu....

Tuy là từ xa nhưng dường như nó cũng đã nhận ra cái dáng ngạo mạn phong độ kia là ai

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Chap 58: Yêu và được yêu

Hạnh phúc luôn bắt đầu từ những bất ngờ nhỏ nhoi.

Thấy thấp thoáng dáng nó, người con trai băng lãnh kia thay đổi dáng vẻ, cậu tháo chiếc kính đen ra, khước miệng nhếch lên tạo vẻ đẹp hoàn mỹ.

Bó hoa hồng dùng chân trước mặt nó, mọi nhớ nhưng, yêu thương, quan tâm, lo lắng tất cả đều được truyền đạt qua ánh mắt hai người nhìn nhau. Đôi khi yêu thương không cần phải diễn đạt bằng lời nói, qua ánh mắt nhìn nhau ta vẫn hiểu được đối phương đang nghĩ gì. Hai con tim yêu thỏn thức bao ngày giờ đang chung nhịp đập.

Hắn nhớ nó rất nhớ nó nên hắn không dám gọi điện cho nó nhiều. Hắn sợ nghe thấy giọng nó, thấy khuôn mặt nó hắn lại càng nhớ nhiều hơn.

Có nhiều đêm hắn làm việc đến kiệt sức, hắn thèm nghe tiếng nó trước kia vẫn cứ luôn miệng thao thao bất tuyệt, nhớ sự phiền phức hàng ngày của nó, nhớ nụ cười tinh nghịch và ranh mãnh, nhớ cả sự lo ngại, nhõng nhẽo, cứng đầu của nó. Tất cả đều khiến hắn nhớ nó, chỉ mong sao hai năm trôi qua nhanh để nó lại trở về bên hắn.

Yêu xa là thế, nỗi nhớ luôn thường trực trong kí ức và hoài niệm. Nhận bó hoa từ tay hắn nó không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Miệng vẫn cười mà sao nước mắt đọng lại nơi khóe mi chực rơi xuống.

Vậy mà nó cứ tưởng là hắn quan tâm công việc hơn người yêu mình nữa, giờ hắn đã tháo hắn về ngoài của một cậu học sinh cấp ba. Vốn dĩ cậu cũng rất phong độ, thêm bộ âu phục làm bật lên thân hình cao to vạm vỡ.

- Em tưởng anh bỏ mặc em luôn rồi

Nó không kiềm lòng được nữa mà lên tiếng trách hắn, ở bên này ngày nào cũng thấy Tuấn và Quỳnh Anh thể hiện tình cảm của mình với đối phương, nó nhớ hắn, nó lại tủi thân, muốn gọi cho hắn nhưng hai bên chệnh giờ nhau, nó lại sợ mình làm phiền hắn. Nó chỉ muốn về lại bên cạnh hắn, được hắn che chở.

Hắn cúi người đặt lên môi nó một nụ hôn, một tay đỡ lấy hông nó, một tay luồn qua tóc nó. Người Mi vốn rất thoải mái nên hắn không ngại ngần thể hiện tình cảm của mình. Nó cảm nhận được mùi hương quen thuộc từ hắn, cái mà đã khiến nó khó khăn lắm mới có thể cai được. Hắn vẫn luôn nồng nhiệt qua cách thể hiện tình cảm của bản thân, chỉ có hương hoa hồng nhẹ nhàng từ tóc và người nó mới giúp hắn thỏa mãn được nỗi nhớ sau bao ngày xa cách. Tất cả đều được hắn thể hiện qua nụ hôn nồng nhiệt, hắn rời khỏi môi nó khi cảm nhận được sự hồ hập khó khăn của cô. Hắn cúi mũi xuống cổ nó, nơi mái tóc nó đang xoắn xoàng che đi cái cổ cao kiêu hãnh, thì thầm:

- Mùi hương của em... anh nghiện mất rồi.

Nó rời khỏi vòng tay hắn, khuôn mặt kiêu diễm dần đỏ ửng lên. Nó đã từng xem nhiều phim tình cảm, từng suy diễn nhiều cảnh tượng lãng mạn của các cặp đôi yêu nhau. Nhưng đứng trước người con trai này tất cả lí trí đều bị chi phối, chỉ có con tim yêu khờ dại luôn nằm trong thế bị động chịu sự áp đặt từ hắn.

Hắn dẫn nó ra xe, mười ngón tay đan vào nhau, nó luôn muốn được hắn nắm tay như thế này. Sự yêu thương, che chở hắn mang lại luôn khiến nó cảm thấy hạnh phúc. Yêu và được yêu là hai thứ cảm xúc trái ngược nhưng luôn trung hòa nhau. Yêu là khi được bên cạnh, được sống đúng tình cảm của bản thân mình, được bộc lộ tình cảm với người mình yêu thương. Và khi tình cảm đó được đáp lại sẽ tạo nên một mối quan hệ bền chặt, còn điều gì hạnh phúc hơn khi được yêu.

Hắn lái xe đưa nó ra bờ sông Tidal, nơi có những hàng cây hoa anh đào rợp bóng. Đi bộ dưới bóng cây, hương hoa anh đào phảng phất, không khí đặc mùi lãng mạn, nó đi cạnh bên hắn, chỉ cần được thấy khuôn mặt này, cảm nhận được mùi hương quen thuộc trên người hắn, nhận thấy hơi ấm từ hắn, tất cả nỗi nhớ, sự ám ức đều bị quên lãng.

- Khi nào anh về? - Bất giác giọng nó trở buồn, cuộc vui nào chẳng có lúc tàn, buổi hội tụ nào chẳng đến lúc chia xa, rồi cũng đến lúc hắn phải trở về nước lo công việc của mình.

- Em đói chưa?

Hắn không hề muốn nhắc đến việc về nước, nghe nó nói chỉ càng khiến hắn không thể dứt khoát về nước. Hắn muốn tranh thủ khoảng thời gian ít ỏi để bù đắp cho nó những tháng ngày qua đã phải chịu đựng một mình.

Nhận thấy hắn không muốn trả lời nó liền bật cười, dù gì hắn cũng đã bỏ công việc để qua đây sao nó phải lo lắng làm gì, còn được cạnh hắn phút giây nào thì hãy để khoảng thời gian đó trôi qua hạnh phúc.

- Em muốn anh nấu. Ở bên đây ăn uống không hợp khẩu vị em.

Hắn cười, xoa đầu nó. Chỉ bên cạnh nó hắn mới cười, mới cảm thấy thoải mái. Nụ cười của hắn trông rất đẹp nhưng những sự đẹp đẽ đó thật uổng phí khi chỉ nó được cảm nhận.

- Sau này chỉ cần nói em thích, miễn là em thích anh sẽ làm, không cần đưa ra lí do.

Nó vẫn trẻ con như vậy, đến cả lí do đưa ra để thuyết phục hắn cũng trẻ con. Chị Hoa đã chuyển hắn qua để phục vụ, nấu ăn cho hợp khẩu vị nó vậy mà chỉ vì muốn hắn nấu mà nó lỡ phũ bay công sức của chị.

Hắn đưa nó về nhà, đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa tối cho cả hai. Đã rất lâu kể từ cái lần đầu tiên nó được hắn nấu cho ăn, nhưng dấu ấn của những món ăn ấy là rất đặc biệt. Ngoài Chi ra thì chắc nó là người con gái đầu tiên và duy nhất được hắn đích thân xuống bếp nấu.

Trong khi nó lên phòng tắm thì hấn lại mang tạp dề, xuống bếp tranh chỗ của chị Hoa. Mới nãy hấn còn ra dáng phong lưu của thiếu gia thì giờ đây trông hấn thật đăm đàng. Từ nhỏ hấn đã tự lập, tự học cách chăm sóc bản thân, tự làm những công việc đơn giản như giặt đồ, nấu ăn để không bị lệ thuộc quá nhiều vào người giúp việc.

Trông nó nhẹ nhàng trong chiếc váy suông đơn giản, bước xuống nhà thôi nó đã cảm nhận được cái bụng đang kêu réo lên khi bị mùi thơm từ bếp kích thích. Nó bật cười, người đàn ông của nó đây sao? Vẫn trong bộ âu phục lịch lãm nhưng khi khoác thêm cái tạp dề trông cậu không còn chút ngạo mạn, lạnh lùng và cứng rắn như trước.

Nó chạy lại ôm lưng hấn, cổ phân biệt mùi của đồ ăn và mùi quyến rũ từ người hấn. Ở cạnh bên người con trai này cuộc sống của nó chỉ mang một màu hạnh phúc. Nó muốn giữ hấn ở lại bên mình, nhưng chỉ có rời xa hấn nó mới có thể trưởng thành được.

Bữa tối cuối cùng cũng được dọn lên bàn, tay nghề của hấn thực sự là không thua kém gì đầu bếp. Bữa ăn có lẽ ngon hơn bình thường là nhờ có hấn, có sự xuất hiện của mùi yêu thương. Người con trai hoàn mĩ thế này chỉ có trong ngôn tình nhưng bây giờ lại hiện diện ngay trước mặt nó, đem lại cho nó nhiều cung bậc cảm xúc mới mẻ, khác lạ so với trước đây. Hạnh phúc có, đau thương có, buồn tủi có, nhớ nhung có,...

Sau khi bữa tối được dọn xuống cả hai ngồi ở ghế salong xem phim. Nó tựa đầu vào vai hấn, gác chân lên chân hấn trông bộ rất thư thả. Hấn vòng tay qua sau ôm lấy eo nó. Bộ phim trên tivi thực chất cũng chỉ để làm cái cớ để cả hai có không gian riêng. Cảm giác này rất bình yên và thoải mái.

Nó ngủ quên trên vai hấn, hơi thở đều đặn. Hấn nhẹ nhàng xoay người để nó có tư thế ngủ thoải mái. Khuôn mặt này đã hơn một tháng hấn không nhìn kĩ thế này. Từng đường nét xinh đẹp vẫn y nguyên. Điện thoại hấn rung lên, cuộc gọi từ thư kí riêng. Đã đến lúc hấn phải rời đi.

Hấn bế nó lên phòng, đặt lên giường, kéo chăn rất nhẹ nhàng như sợ nó tỉnh giấc. Cậu nhìn nó, hôn nhẹ lên môi rồi ra sân bay về nước.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngọc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chap 59: Đoàn viên

2 năm sau.

Sau khi kết thúc khóa học chuyên môn nó trở về nước tập làm quen với công việc cũng như đi những bước chân đầu tiên vào chốn thương trường khắc nghiệt.

Ba nó đích thân chọn cho nó một thư kí có nhiều kinh nghiệm trong chốn thương trường. Lý Ngọc Hân là một cô gái người Đức gốc Việt, cô tốt nghiệp đại học danh tiếng ở Đức, có hơn 10 năm kinh nghiệm trong nghề. Ngoài sự thông minh, phong cách làm việc chuyên nghiệp cô còn là một người giỏi giang và có tầm nhìn bao quát. Tuy đã 34 tuổi nhưng cô vẫn chưa lập gia đình, người phụ nữ này sẽ là người dẫn dắt chỉ dạy cho nó cách kinh doanh, khai thác những tiềm năng vốn có để có thể giúp nó có đủ khả năng thừa kế tập đoàn.

.

21 giờ

Việt Nam

Nó trở về Việt Nam trong thâm lặng, vốn dĩ nó muốn tạo bất ngờ và xuất hiện với vai trò là phó tổng giám đốc của công ty con tập đoàn trang sức Nguyễn Thị ở Việt Nam. Nói là phó tổng nhưng nó về đây để tập làm quen với công việc, bắt đầu từ thị trường trong nước sau đó sẽ dần lan rộng ra thị trường quốc tế. Để xứng đáng với vai trò là người thừa kế tập đoàn nó phải thực sự cố gắng và học tập rất nhiều.

Hai tháng đầu tiên là hai tháng khó khăn nhất với nó. Vì đây là lúc chấp chững những bước đầu tiên, ban đầu nó tưởng dễ dàng lắm nhưng mọi chuyện hoàn toàn ngược lại. Mọi thứ đều mới mẻ, bỡ ngỡ. Thư kí Lý đã chỉ dạy cho nó rất nhiều điều. Có rất nhiều câu chuyện trên trường kinh tế mà nó không ngờ tới.

Năm tháng nữa tiếp tục trôi qua nhanh chóng, giờ nó đã ra dáng của một người lãnh đạo. Mọi công việc nó cũng đã nắm bắt được kha khá. Vốn dĩ thông minh nhạy bén nên nó học hỏi và áp dụng rất tốt. Ông Nguyễn đã tạo mọi điều kiện và cơ hội để cò xát cũng như thách thức sự ứng biến của nó. Ông kì vọng rất nhiều ở con gái mình, sự mong đợi của ông sẽ nhanh chóng thành hiện thực.

Sau bảy tháng kiên trì học tập và rèn luyện giờ nó chính thức nhận chức phó giám đốc. Ngày nó nhận chức cũng chính là ngày đoàn viên.

.

Khách sạn K.

Bữa tiệc ra mắt tân phó tổng giám đốc được tổ chức tại một khách sạn 5 sao sang trọng. Ba mẹ nó và một số đối tác tin cậy của tập đoàn cũng bay về nước để chúc mừng. Đây còn là dịp để giới thiệu tổng giám đốc tương lai với giới kinh doanh. Đối với giới truyền thông đây là lần đầu tiên nó xuất hiện trong tư cách là người thừa kế của tập đoàn Nguyễn Thị nổi tiếng.

Sau khi đi chào hỏi những người có địa vị và tầm ảnh hưởng trong giới nó mới có thể thư thả trở về phía những người mới bước vào bữa tiệc. Quỳnh Anh và Tuấn cũng đã có mặt để chúc mừng cho nó.

Quỳnh Anh vẫn giữ phong thái trẻ trung qua bộ váy màu đỏ rượu, cổ khoét rộng qua hai bên vai để lộ phần cổ cao và bờ vai trắng. Tuấn trông lịch lãm với sơ mi cùng màu váy Quỳnh Anh kết hợp với quần tây ông ngố làm tôn lên dáng vóc cao to của mình.

- Chúc mừng tân phó tổng - Quỳnh Anh đưa ly rượu vang lên cùng ly nó.

- Rất cảm ơn lòng tốt của phu nhân - nó có ý nhấn mạnh hai từ "phu nhân"

- Không có gì đâu cô bé - Tuấn tiếp lời nó thay Quỳnh Anh. Vốn dĩ đâu đã cưới hỏi đâu mà phu nhân. Tuấn ca quạ là rất nhanh miệng, nhìn vào thì cặp đôi này rất giống một cặp vợ chồng son.

- Vâng, bé! Thế hai người tính bao giờ mới chịu kết hôn đây?

- Phó tổng nên tích góp từ bây giờ được rồi - Tuấn cười, cậu cũng muốn nhanh chóng đưa Quỳnh Anh về nhà với tư cách con dâu của Phan Trần lắm chứ, nhưng Quỳnh Anh vẫn một mực không chịu.

- Mày yên tâm. Tao đợi mày cưới rồi mới cưới - Quỳnh Anh thúc một cái nhẹ vào hông Tuấn

- Nhẫn cũng đeo rồi còn tính đợi đến khi nào? - Nó nhận thấy hai chiếc nhẫn giống nhau ở ngón áp út của cả hai.

- Tao tính sang năm Tuấn với tao ổn định thu nhập rồi mới cưới - Quỳnh Anh miễn cưỡng nói ra tâm ý của mình.

- Em nói sang năm sao? Cuối năm nay là được rồi mà - Tuấn đã cầu hôn, đã nhiều lần ngỏ ý muốn cưới nhưng Anh đều im lặng. Đây là lần đầu cậu thấy Quỳnh Anh đề cập trước.

Minh bước lại phía ba đứa nó đang đứng. Trông cậu rất lịch lãm và ra giáng trong bộ vest xanh đen cùng vớ sơ mi trắng.

- Chúc mừng em, Hà Mi.

Minh vẫn vậy, vẫn rất nhẹ nhàng, điềm tĩnh. Cậu mới trở về từ trường đại học quản trị kinh doanh bên Anh.

- Em tưởng anh không về nữa cơ đấy - Nó có vẻ trách móc, trước giờ ngoài Quỳnh Anh thì Minh là cậu bạn thân thiết nhất.

- Việc trọng đại phải chúc mừng chứ!

Người nó trông chờ nhất cuối cùng cũng đã xuất hiện. Hấn đến cùng Quỳnh Chi.

- Chào mọi người, lâu rồi em mới gặp lại tất cả đông đủ đây.

Chi vẫn còn thấp thoáng bóng dáng của cô tiểu thư xinh đẹp kiều kì. Chiếc váy màu vàng chanh giúp nhò nổi bật giữa buổi tiệc. Còn hấn thì ngược lại, vẫn nguyên một màu đen lạnh lùng.

Quỳnh Anh cố tình phân tán sự chú ý để lờ kéo mọi người đi để tạo không gian riêng cho hai đứa nó.

- Cuối cùng anh cũng đến.

- Phải đến để xem sự trưởng thành của em sau ba năm hai tháng mười ngày như thế nào?

Hấn luôn nhớ từng ngày xa nó. Khoảng cách luôn là bài toán khó đánh đố các cặp đôi yêu xa. Nhưng đối với tình yêu khoảng cách và thời gian sẽ càng khiến tình cảm sâu đậm hơn.

- Rất hân hạnh được quen em, phó tổng Hà Mi - Hấn đưa ly rượu trên tay về phía nó.

- Mong anh chi giáo.

Nó cùng nhẹ ly rượu rồi nhấp một ngụm nhỏ. Để có được nó như ngày hôm nay những năm tháng qua quạ là không uống phí.

Chương 60

Chap 60: Tình địch

Sau một ngày làm việc mệt mỏi điều hạnh phúc nhất là được trở về nhà, về bên người mà ta yêu thương, trút bỏ hết những lo toan, suy nghĩ để được thư giãn. Nó giờ đã là một cô gái trưởng thành, có công việc riêng và tự lập về tài chính.

Đứng trước căn biệt thự vốn đã quen thuộc, đã 3 năm rồi, mọi thứ vẫn y nguyên, vẫn luôn rộng cửa chào đón nó. Cô Phương vui mừng ra mở cửa khi nhìn thấy nó qua camera.

- Cháu đã về rồi đây! - Nó đã không còn là cô tiểu thư nhí nhỏ như ngày nào, thay vào đó là bóng dáng của một người con gái chững chạc.

- Để tôi đi gọi cậu chủ - cô Phương không khỏi ngạc nhiên và vui mừng, toan chạy lên báo cho hắn nhưng bị nó cản lại.

- Cháu muốn tạo bất ngờ cho anh ấy!

Nói xong nó nhảy mất rồi đi về phòng của mình, đã về nhà rồi thì phải thoải mái. Sự sắp xếp trong phòng vẫn y nguyên, tất cả vẫn thường xuyên được lau dọn sạch sẽ theo căn dặn của hắn. Nó mở tủ, chọn lấy chiếc maxi ngắn rồi bước vào phòng tắm.

.

Đã 3 năm giờ hắn cũng đã là người nắm mọi quyền hành trong công ty. Từ sau khi ông nội mất, ông để lại cho hắn nửa gia sản và cũng đã dạy cho hắn biết trách nhiệm của bản thân. Từ năm lên 10 tuổi hắn đã học làm quen với thị trường kinh doanh. Đến năm tròn 18 tuổi thì hắn đã chính thức bước chân vào công ty, trở thành người thừa kế chính thức của tập đoàn. Công việc của hắn theo đó dần tăng lên rất nhiều, tuy nhiên là người nhạy bén và thấu đáo nên mọi việc đều được giải quyết ổn thỏa. Có thêm hắn thì Trần Thị đúng là như hổ thêm cánh.

Đã 9 giờ tối nhưng hắn vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy tính. Lại một con đau đầu nữa ập đến khiến hắn phải tạm dừng công việc. Cậu ngửa đầu ra sau, hai tay di di hai bên thái dương. Ba hắn đã giao phó hết công việc lại cho hắn, chỉ đứng sau lưng hậu thuẫn, cố vấn và chỉ dạy cho đến khi hắn có thể tự mình đảm đương mọi việc.

Có tiếng gõ cửa, không đợi hắn lên tiếng nó mở cửa bước vào, trên tay cầm ly sữa nóng. Căn phòng vẫn lạnh lẽo và ảm đạm như vậy, cả căn phòng tối om, chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ laptop của hắn. Nó bật đèn màu được treo trên tường, ánh vàng giúp căn phòng ấm áp hơn, tất cả đồ vật trong căn phòng hiện rõ. Hắn đang ngồi dựa lưng vào thành giường, chiếc laptop cùng với những thông số đau đầu được đặt trên đùi. Thấp thoáng đáng nó, đôi lông mày hắn cau lại, đôi đồng tử dần ra, con đau đầu cũng dần dịu xuống.

- Làm việc cả ngày chưa đủ sao mà anh còn ép bản thân phải chịu khổ như vậy?

Nó đưa ly sữa cho hắn, ngồi xuống cạnh bên hắn, xoay màn hình laptop về phía mình. Là bản thống kê doanh thu tháng này của Trần Thị.

- Trần Thị nổi tiếng có khác.

Hắn uống nửa rồi đặt ly lên chiếc bàn gỗ bên cạnh.

- Nếu không vui đầu vào công việc thì anh sẽ bị nổi nhó em dày vò đến chết mất.

Hắn gập chiếc laptop xuống, đặt sang một bên rồi kéo nó vào lòng. Mùi hương trên cơ thể nó quả là có sức hút lạ kì, Khánh thiếu nổi tiếng lạnh lùng là thế nhưng khi đối diện với nó thì lí trí hoàn toàn bất lực.

- Nếu cứ thế này thì đến lúc cưới về em chỉ còn được chung sống với cái xác vô hồn quá.

Nó cao giọng trách móc trong vòng tay hắn, dựa đầu xuống vai hắn. Mười ngón tay lại đan vào nhau.

- Vậy cưới luôn bây giờ được chứ?

- Công việc của em mới chỉ khởi sắc thôi. Chúng ta còn trẻ mà.

Nó ngước lên dùng ánh mắt để thuyết phục hắn, vốn dĩ chuyện này cũng không thể ép buộc được. Hắn đổi chủ đề:

- Sao em không sấy khô tóc? Như thế sẽ cảm lạnh đấy.

- Người ta cố tình làm nũng anh mà.

- Ngốc mà.

Hắn đi lấy máy sấy tóc, đặt nó nằm lên đùi, nhẹ nhàng sấy khô mái tóc nó. Hơi ẩm dễ chịu nhẹ thổi vào người, sau một ngày dài mệt mỏi, khi trở về nhà được yêu thương, được chiều chuộng quả là thích thú.

Có lẽ do quá mệt mỏi nên nó đã ngủ thiếp đi. Người con gái này luôn khiến hắn phải lo lắng, dù cho thế nào thì nó vẫn như một đứa con nít luôn cần được bao bọc, che chở. Trông nó ngủ thật bình yên, không chút phiền muộn để cho người đối diện cảm giác thoải mái và lạc quan.

Hắn đặt nó thẳng lại, như sợ mất đi thứ gì đó quan trọng nó ôm rúc lấy bụng hắn, vùi đầu vào ngực hắn. Trông nó thật giống chú mèo tìm được chỗ ngủ ấm áp và thoải mái. Kiểm chế trước sự cảm động đã khó, giờ đây trước người con gái mình yêu thương, cảm động ấy còn khó loại bỏ hơn nhiều. Hắn ôm lấy nó, hôn lên mái tóc rối, cậu nữ nụ cười mãn nguyện rồi cũng ngủ thiếp đi.

"Anh có biết điều hạnh phúc nhất mà cô gái nào cũng khao khát là gì không? Là sau một ngày dài với bộn bề công việc, tối về được ở bên cạnh anh, được vùi đầu vào ngực anh và được ôm anh ngủ, mọi phiền muộn như được xóa bỏ. Sáng tỉnh giấc thấy anh vẫn bên cạnh mình, vòng tay anh vẫn ôm chặt. Cảm giác cuộc sống thật yên bình, có anh bên cạnh che chở và bảo vệ."

Nó tựa mình thức giấc, đã lâu rồi nó không được ngủ ngon như vậy. Hắn vẫn ở đây, bên cạnh nó. Hạnh phúc đôi khi thật giản đơn, chỉ cần biết có một người luôn chờ đợi, luôn yêu thương mình thì cuộc sống như được tô thêm nhiều màu sắc. Nó nhìn ngắm khuôn mặt mà bấy lâu xa cách, cái trán rộng dần ra thư thái, sống mũi cao thanh tú, đôi môi mỏng luôn nhếch lên nụ cười ranh mãnh và bí ẩn. Người con trai này luôn đem đến cho nó nhiều cung bậc hạnh phúc khác nhau.

Nó lười biếng rúc vào ngực hắn.

- Hôm nay em không định đến công ty sao? - Hắn biết nó đã tỉnh giấc nhưng cậu vẫn im lặng để xem phản ứng của nó ra sao.

- Chiều em có cuộc hẹn với đối tác. Còn anh?

- Em còn ở đây sao anh nhớ để em một mình.

- Vậy để em về phòng để anh yên tâm.

Nó toan ngồi dậy nhưng nữ nhi yếu đuối không thoát nổi vòng tay hắn.

- Anh chưa cho phép, em muốn đi đâu?

- Chẳng phải là em đang ngăn cản anh....

Câu nói của nó bị hắn nuốt chửng, hắn đặt lên môi nó một nụ hôn nồng nhiệt khiến nó nhất thời không thể thích ứng, vòng tay hắn ôm nó chặt hơn. Rồi xa môi nó, hắn ghé xuống tai thì thầm:

- Em quan trọng hơn tất cả.

Người con gái này luôn cho hắn cảm giác muốn độc chiếm, hắn luôn muốn giữ nó bên mình, sợ cảm giác nó lại như những người quan trọng trước kia đã bỏ hắn mà đi.

.

Sau khi đưa nó đến công ty hắn quay về với những con số thống kê và kế hoạch đầu đầu. Khi xa nhau hắn đã từng nhớ nó rất nhiều, tưởng chừng được gặp rồi nỗi nhớ sẽ được thỏa mãn, nhưng không, hắn nhận ra càng gặp càng khiến hắn nhớ nó nhiều hơn. Tình yêu là loại độc được, ngấm vào máu, vào các dây thần kinh, dần dần khiến con người ta say đắm.

.

Nó bước vào cửa hàng lễ tân liền cúi đầu chào. Cùng lúc thư kí Hán xuất hiện đưa cho nó bản hợp đồng và các giấy tờ liên quan.

- Đối tác đã đến chưa? - Nó bước vào thang máy, đọc qua bản thảo do thư kí chuẩn bị trước.

- Tony đang ngồi đợi sẵn ở trong văn phòng thừa phó tổng.

"Tony" một suy nghĩ xuất hiện trong đầu nó nhưng nhanh chóng bị đào thải đi.

Nó mở cửa bước vào, trong phòng nổi bật lên một bóng người con trai với vóc dáng cao to đặc trưng của người phương Tây. Trông cậu lịch thiệp và ra dáng trong bộ vest màu xám tro, cậu dứt hai tay vào túi quần, quay mặt về phía cửa kính nhìn ra ngoài khoảng không bao quát từ tầng 12.

- Tôi không nghĩ là phó tổng của Nguyễn Thị có phong tác làm việc chậm trễ như vậy.

Cậu quay mặt lại nhìn nó.

- Tonny? - Ngỡ là người giống người nhưng không ngờ lại đúng là người con trai đã từng một thời theo đuổi nó.

- Đã lâu không gặp nhưng sự quyến rũ của em vẫn không hề suy giảm chút nào.

Tonny ngồi xuống bàn, đôi mắt với những suy nghĩ đen tối di chuyển trên từng đường cong của cơ thể nó được làm bật lên qua chiếc váy cổ kín ôm body.

- Tôi cứ ngỡ là anh trưởng thành rồi nhưng hình như bản chất vẫn không thay đổi.

Nó ngồi xuống phía đối diện, đẩy hộp đồng về phía cậu. Có kiếm một cái cớ để kết thúc câu truyện lãng nhách.

Lập tức Tonny kí vào mà không liếc nửa chữ.

- Anh ký mà không đọc sao?

- Miễn là từ em, anh đều tin tưởng - Đôi mắt ranh ma dừng lại trên khuôn mặt lạnh với từng đường nét kiêu kỳ.

Nó thờ hất ra, không nghĩ hộp đồng lớn thế này lại dễ dàng đến thế.

- Em chưa kết hôn chứ? - Câu hỏi của Tonny khiến nó rùng mình.

- Câu hỏi có vẻ không liên quan đến mục đích ta có mặt ở đây thì phải - nó vẫn cố tỏ ra thật điềm tĩnh.

- Xem ra anh vẫn còn cơ hội để cạnh tranh rồi.

- Anh còn thắc mắc gì không? - Hộp đồng cũng đã kí có lẽ nó không còn lý do gì để ở lại nghe hán ta buông những câu nói vô vị.

- Tôi cũng nên có chút hiểu biết về đối tác của mình chứ.

- Tôi sẽ nhờ thư ký Hán đưa anh tham quan.

- Tôi đã đích thân đến đây, là em đưa đi thì mới phải phép.

Môi cậu ta nhếch lên một đường cong thích thú. Nó hoàn toàn bất lực, đành phải làm hướng dẫn viên du lịch không công rồi.

Nó đưa Tonny đi giới thiệu một vài bộ phận ở trụ sở chính. Tất cả thật sự rất diêm lệ. Tầng dưới cùng là ban tiếp tân cùng với một số mặt hàng làm mẫu. Các tầng trên đều được phân bố theo từng loại sản phẩm, về giá tiền về kiểu cách và cả về thương hiệu. Tầng 11,12 là tầng hành chính của công ty, phía trên tầng cao nhất là nơi tổ chức các sự kiện ra mắt lớn nhỏ của công ty.

- Hệ thống lớn thế này chắc cũng phải có chi nhánh chứ? - Tonny buông một câu nói vu vơ nhưng đầy ẩn ý.

- Anh có nhã hứng vậy sao?

- Đích thân phó tổng đưa đi thế này thì mấy ai có số hường.

Con người này đang muốn gây khó dễ cho nó sao. Nhưng rồi nó cũng phải im lặng nhẫn nhịn.

Cả một buổi chiều lòng vòng quanh thành phố cũng chỉ vì anh ta là đối tác quan trọng của công ty.

- Làm phiền phó tổng cả buổi rồi không biết tôi có thể mời em đi ăn để cảm ơn về sự tiếp đón này không?

- Anh chắc còn ở lại Việt Nam lâu dài tôi tin là chúng ta sẽ còn dịp khác - nó khéo léo từ chối nhưng loại người này đâu dễ bỏ cuộc.

- Nhưng dù sao hôm nay cũng đã đích thân em đưa tôi đi mở mang tầm mắt nếu không mời em được bữa nay quả là không phải phép.

Nó đang không biết từ chối thế nào thì ô tô của hán đến dừng trước cửa công ty. Nó nhìn chiếc xe và bóng người bước ra

- Thật ngại quá nhưng tối nay tôi có hẹn rồi.

Tonny nhìn theo phía ánh mắt nó. Quả đúng thật như tin đồn. Khánh thiếu bước vào công ty khiến những cô gái bên bộ phận tiếp tân không rời mắt khỏi vẻ điển trai và lịch lãm.

- Tối mai 7 giờ tôi sẽ đến đón em.

Tonny biết không thể khiến nó đồng ý nên cậu buông lời mời và quay đi không cần biết là nó có đồng ý không. Hai ánh mắt của hán và Tonny giao nhau, nhưng có vẻ hán cũng không quan tâm cho đến khi nghe được những lời mà Tonny nói nhỏ khi đi bước chậm qua:

- Cô gái đó thật sự rất quyến rũ, tôi rất vinh hạnh khi biết Khánh thiếu là đối thủ cạnh tranh.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nửa.

- Đối thủ cạnh tranh với Khánh thiếu tôi sao? Hừ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Theo Đuổi

Những tia nắng sớm chen nhau để lọt qua tấm rèm cửa màu đen hắt vào trong những tia sáng âm áp, từ khi có sự xuất hiện của nó căn phòng lạnh lẽo trở nên có sắc hơn chút. Bởi lẽ nó không quen với cái sự u tối kia, cảm giác rất cô độc nhưng đâu thể dùng một cái làm thay đổi thói quen của hắn.

Nó tựa mình thức giấc, hơi ấm, mùi hương từ cơ thể hắn đã tạo cho nó cảm giác quen thuộc và dễ chịu. Như một thói quen nó vùi đầu vào ngực hắn lười biếng.

- Lười biếng sẽ thành thói quen xấu đấy!

Hắn nhẹ nhàng vuốt mấy lọn tóc để lộ ra khuôn mặt kiêu diễm của nó.

- Em muốn ngủ.

Nó chẳng màng là xấu hay đẹp, chỉ cần là bên cạnh hắn.

- Đây mà là tư chất của người lãnh đạo sao?

- Có anh ở đây mà, một rừng không thể có hai hổ được. Em muốn ngủ thêm chút nữa.

Nó nhắm nghiền mắt lại, ôm chặt hắn như lời khấn nài. Lí trí của hắn luôn bất lực trước người con gái này, đành phải chiều lòng "vợ tương lai". Hắn cúi xuống hôn lên trán nó, mùi hương mới khiến hắn có chút lạ lẫm.

- Em đòi loại dầu gội sao?

- Hừ... ừm... - Nó suy nghĩ gì đó rồi gật đầu.

- Anh thích mùi hương cũ hơn, nó quen thuộc rồi.

- Vậy em sẽ vứt hết vào thùng rác, chỉ dùng đúng một loại.

Nó cũng chỉ định dùng thử xem phản ứng của hắn ra sao, mùi hương này nồng hơn khiến nó cũng không mấy dễ chịu.

- Lúc nào em cũng nghe lời thế có phải tốt không - Hắn mỉm cười xoa đầu nó.

- Anh ồn ào quá - nó ngồi dậy, đôi mắt vẫn còn chưa muốn mở, rồi nó lại ngả người xuống cạnh hắn, ngủ tiếp.

Hắn biết không thể ép được nó nên đành để cho nó ngủ, cậu hôn nhẹ lên đôi môi của nó rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

.

Bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn, hắn nhấp một ngụm cà phê đen rồi lướt xem tin tức trong khi đợi nó xuống. Trông hắn rất nho nhã trong chiếc áo sơ mi đen được gài nút chỉnh tề, đôi mắt đen nhanh nhẹn lướt qua từng dòng chữ chất lọc thông tin thiết yếu. Hắn vẫn rất bình thản và kiên nhẫn đợi nó.

Cùng lúc Chi và nó bước xuống bàn ăn. Cô em ngồi xuống phía đối diện, không mấy quan tâm đến cảnh tình cảm trước mắt, chắc có lẽ cũng đã quen rồi. Nó lại ngồi bên cạnh hắn, cả hai trao nhau nụ hôn chào sáng mà không mấy may suy nghĩ rằng mình đang đầu độc tâm hồn trẻ thơ của đứa em gái vừa tròn 18.

Bữa sáng chỉ bắt đầu khi đầy đủ tất cả các thành viên.

- Hai, em muốn qua Anh.

Chi lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh.

- Em học gì bên đó? - Hấn vẫn rất bình thản dùng bữa.

- Em học thời trang. Dù gì em cũng đủ 18 tuổi, đủ tuổi tự lập rồi - Chi có vẻ rất tự hào khi đủ khả năng rời khỏi sự bao bọc của gia đình.

- Minh hình như cũng ở bên Anh, để chị nhờ cậu ấy chăm nom em - Nó như hiểu được lý do tại sao cô bé lại chọn đến nước Anh.

- Chị lại trêu em nữa - Chi phụng phịu cho dù vẫn đang rất phấn khích.

- Người đã muốn đi có giữ cũng không được - hấn lo lắng cho cô em gái nhưng có phản đối cũng vô dụng nên hấn cũng không đồng ý hay phản đối.

Hấn buông nĩa, uống hết ly sữa rồi nhìn sang nó, nó cũng vừa ăn xong. Thấy ly sữa còn hơn nửa hấn lên tiếng nhắc nhở.

- Uống hết ly sữa đi! - Rồi hấn quay sang nhìn cô em vẫn còn đang ăn - Em muốn khi nào đi?

- Em đặt vé thứ hai tuần sau bay rồi.

Hấn im lặng rồi ra gara lấy xe, nó cố uống hết ly sữa rồi cũng đứng dậy.

- Chị có người bạn làm bên thời trang, để chị giới thiệu em với họ.

Nó nháy mắt, nhún nhuỵ cười, nụ cười tươi tắn đã trở thành thương hiệu.

- Em cảm ơn trước nha nha.

- Vẫn còn tình cảm với Minh sao? - Câu hỏi của nó khiến nụ cười trên môi Chi hơi khựng lại.

- Giờ thì hết rồi. Hi. Chắc người anh Minh luôn dành tình cảm không phải em.

- Không sao. Trai đẹp còn nhiều. Qua bên đó chắc chắn em sẽ tìm được người yêu em.

Nó vỗ vai Chi như lời an ủi rồi ra ô tô đang chờ sẵn.

.

7 giờ tối.

Một chiếc Ducati màu xám tro sang trọng dừng trước cửa biệt thự. Từ trong xe một chàng trai bước ra với phong thái đỉnh đạc và trưởng thành. Màu xám tro có lẽ là một màu đặc trưng của Tonny, điều đó biểu hiện qua bộ vest với các đường nét cắt may tinh xảo, từng thiết kế tỉ mỉ làm tôn lên vóc dáng cao to, giúp làm nổi bật thêm vẻ ngoài bảnh mã. Đôi mắt xanh biếc với chiều sâu hút nhiều ánh nhìn, chiếc mũi cao mang đặc trưng của người Châu Âu, đôi môi mỏng luôn trưng diện nụ cười sát gái, tất cả cấu lên một bức phẩm tuyệt đẹp.

Từ trong nhà, nó xuất hiện không kém phần lộng lẫy trong chiếc váy ngắn không tay, cổ thuyền kín kết hợp với đôi giày cao gót màu nude tôn giáng, phần trên chiếc váy ôm sát khéo léo để lộ hai vòng cực chuẩn, phần dưới xếp phồng làm nổi bật đôi chân dài thon, trắng trẻo không tỳ vết. Những bông hoa đỏ nổi bật trên nền trắng khiến chiếc váy có vẻ đơn giản trở nên quý phái. Nó trang điểm không đậm lắm nhưng cũng đủ để thu hút nhiều ánh nhìn. Mái thưa được nó buông xuống ôm lấy phần trán, phía tóc sau được tết gọn, nới lỏng tạo độ phồng, hai bên mai buông thông một lọn tóc uốn cong làm tăng sự kiêu kì vốn có. Hàng chân mày ngang được tô điểm cẩn thận, lông mi cong vút tự nhiên trông dày hơn nhờ mascara làm đôi mắt màu nâu trông to hơn và ánh nhìn sắc sảo hơn, chiếc mũi vốn cao được đánh highlight trông càng lai tây, đôi môi nhỏ nổi bật nhờ lớp son đỏ quýt rữ. Tất cả tô điểm thêm cho khuôn mặt v-line thêm kiêu hãnh và cuốn hút.

- Anh đợi lâu chưa? - Nó lên tiếng cắt đứt ánh nhìn say đắm của Tonny.

- Được chờ đợi một người xinh đẹp như em thì bao lâu cũng đáng.

Nó cười nhẹ, Tonny mở cửa xe cho nó rồi ngồi lên ghế lái. Chiếc xe dừng bánh trước một nhà hàng theo phong cách châu Âu sang trọng.

Những hình ảnh Tonny chu đáo mở cửa xe cho nó, cả hai cùng bước vào nhà hàng rồi cả những hành động ân cần khi Tonny kéo ghế đều được thợ ảnh ghi lại.

Khung cảnh được chuẩn bị rất lãng mạn, những ánh nến lung linh tạo nên không gian ấm áp, những món Âu do nó lựa được dọn lên bàn nhanh chóng. Tonny nâng ly rượu vang lên chạm nhẹ vào miệng ly còn lại trên tay nó. Nếu người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ hiểu nhầm mục đích của bữa tiệc.

- Hy vọng sự hợp tác này sẽ giúp hai bên càng phát triển - nó đưa ra chủ đề công việc để gọi tên bữa tối này.

- Ngoài công việc ra em không còn chủ đề khác sao? - Tonny không muốn sự chuẩn bị kỹ lưỡng này trở nên vô vị, tẻ nhạt bởi chỉ xoay quanh vấn đề công việc.

- Không - Nó buông một câu rất nhẹ nhàng, lúc này nó mới dừng đi chuyển con dao trên tay và nhìn Tonny, những ngữ khí có chút lạnh lùng - Ngoài công việc ra giữa tôi và anh còn vấn đề khác sao?

- Nếu tôi muốn em là người con gái của tôi thì vấn đề đó có đáng để em lưu tâm không? - Tonny đi vào vấn đề chính, cậu vẫn rất từ tốn và khiêm nhường.

- Vậy là anh chưa lưu tâm đến các mối quan hệ của tôi rồi - Đoán biết trước là cậu ta sẽ nói đến chuyện này nên nó cũng không mấy bất ngờ.

- Nhưng những mối quan hệ trước đó chỉ là mập mờ. Tôi muốn chính thức theo đuổi em và khiến em trở thành người con gái của tôi.

Nó cười nhạt, một nụ cười pha chút mỉa mai cho cái chủ đề lãng nhách này.

- Tôi tưởng là anh đã có rất nhiều mối quan hệ nghiêm túc rồi chứ.

- Em luôn cho tôi cảm giác thách thức. Nhưng không sao, con người anh vốn thích mạo hiểm.

- Tôi nghĩ chúng ta nên dừng ở đây được rồi. Cảm ơn vì bữa tối. Mong rằng sự hợp tác này sẽ đi đến thành công cho hai bên. Với nhân đây tôi cũng nhắc anh, người tôi yêu chỉ riêng mình Gia Khánh.

Nó cố nở một nụ cười tươi nhất rồi đứng dậy, ra về. Tonny có thể đã lờ mờ trước việc này nhưng cậu không nghĩ là nó ra về sớm như vậy và cả sự cự tuyệt chắc chắn.

- Em thú vị hơn tôi tưởng.

Trước cửa nhà hàng, một chiếc ô tô màu đen đang đậu sẵn, dường như mọi thứ bắt nhịp với nhau rất nhịp nhàng.

Nó mở cửa bước vào ghế phía trên, bên cạnh ghế lái. Người con trai vốn yên lặng bấy giờ mới lên tiếng.

- Em muốn đi đâu?

- Về nhà, em muốn ngủ.

Với nó chắc để cho nó ngủ cả ngày chưa chắc đã đủ. Hắn nhìn vào gương chiếu hậu phía vừa chớp lên ánh đèn flash. Sáng sớm mai có ít nó cũng xuất hiện trên trang nhất của mấy tờ báo lá cải.

Vừa về đến nhà là nó tìm ngay đến phòng tắm. Một mõi cả ngày bên ngoài rồi, tối đến nó chỉ muốn thật thoải mái và ngủ một giấc để lấy nạp năng lượng cho ngày mai.

Bước ra khỏi phòng tắm hắn đã khiến nó giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ. Tuy ở chung nhà nhưng cả hai vẫn có phòng riêng, tối đến nó đưa sữa lên cho hắn rồi mới ở lại ngủ vì không muốn hắn làm việc quá nhiều mà không quan tâm đến sức khỏe.

Nhưng hôm nay thì ngược lại, là hắn đích thân mang sữa qua cho nó, chỉ vì bữa tối nó không ăn ở nhà nên hắn không chắc rằng nó có ăn đủ no hay không.

- Sao tối rồi em còn gọi đầu?

Hắn hơi không vui khi thấy những giọt nước trên mái tóc của nó đang rơi tự do xuống sàn.

- Anh đã nói làm như vậy dễ bị cảm mà.

Hắn lấy trong hộp bàn ra cái máy sấy, vậy mà trước giờ nó không để ý đến sự có mặt của đồ vật này. Bởi lẽ nó cũng không sử dụng đến. Hắn kéo nó về phía mình, cẩn thận hong khô mái tóc nó, chỉnh độ ẩm vừa phải và dễ chịu nhất. Hắn luôn chăm chút cho nó như một con búp bê nhỏ nhắn của riêng mình vậy.

Mái tóc đã khô thì nó mới được thả mình xuống cái đệm êm ái.

- Uống hết ly sữa trước đã.

- Em không đói, em muốn ngủ.

- Bữa tối em đâu đã ăn gì. Nếu không uống hết thì em sẽ không ngủ yên với anh đâu.

Hắn đổi sang giọng đe dọa, hắn là người yêu thương nó nhất và cũng là người mà nó chịu nghe lời nhất.

- Anh...

Nó tính giờ chiều nhõng nhẽo nhưng xem ra thái độ hắn giắt khoát thế này thì vô ích rồi. Cuối cùng nó cũng phải ngồi dậy để uống hết ly sữa.

- Tốt. Giờ thì em được ngủ rồi.

Hắn xoa đầu nó, mặc dù nó có thích hay không nhưng mọi lúc hắn đều có thể xoa đầu. Với hắn có lẽ đây là hành động thể hiện tình cảm đặc biệt mà hắn dành cho nó.

Nó ngồi vào lòng hắn, dựa lưng vào bờ ngực vững chãi, đây luôn là chỗ dựa chắc chắn nhất, luôn tạo cho nó cảm giác tin tưởng tuyệt đối. Hắn vòng tay ra ôm nó, từng chuyển động của cả hai khiến không gian nóng lên. Nó với tay tắt đèn, bật ánh đèn vàng bị che khuất bởi cấu trúc trần khiến ánh sáng không gắt, chỉ hắt lên những sắc vàng dễ chịu.

Hắn vùi mặt vào cổ nó, nơi mái tóc mới khô phảng phất mùi hoa hồng dễ chịu, cảm giác rất dễ chịu, mùi hương trên cơ thể nó luôn là chất kích thích mọi giác quan hắn. Nó cảm nhận được hơi thở đều đặn của hắn bên tai, từng nụ hôn ướt át di chuyển trên cổ chậm chậm lên đến vành tai. Nhiệt độ đang nóng dần lên, nó quay lại, ôm cổ hắn kéo nằm xuống giường, nhanh như thoát nó lại vùi đầu vào ngực hắn, tìm kiếm mùi hương và cảm giác quen thuộc.

- Em muốn ngủ.

Hắn thở hắt ra, đôi mắt nhắm nghiền lại, rồi cũng an phận ôm nó, làm gối ôm cho nó yên tâm ngủ ngon.

.

- Nếu tôi còn thấy tin tức đó trên mặt tờ báo nào thì thông báo cho họ đóng cửa trước đi - Giọng hắn vẫn lạnh tanh, tuy điệu bộ rất nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến người nghe có cảm giác rợn tóc gáy.

Lường biết trước Tonny sẽ dờ dờ nên tối qua hắn đã cho người canh tin tức báo mạng và gửi lời răn đe đến nhiều tòa soạn nổi tiếng mà Tonny có thể nhắm tới. Bất kì trang nào có đưa hình ảnh hay tin gì liên quan đến bữa tối giữa nó và Tonny ngay lập tức bị report và bóc hơi.

- Có chuyện gì sao anh? - Nó nhận thấy sắc mặt hắn hơi khó chịu.

- Em ăn sáng đi.

Thấy hắn có vẻ không muốn nói nên nó cũng im lặng không hỏi.

Vừa đến công ty nó đã nhận được một bó hoa tường vy rất đẹp từ ban lễ tân nói có người gửi cho nó.

Nó kéo tấm thiệp ra xem.

"Hy vọng em sẽ thích chúng, baby!"

Lập tức bó hoa bị ném thẳng vào thùng rác một cách thô bạo. Nếu Tonny dùng cách này để tán tỉnh nó thì chắc có lẽ cậu ta đã làm.

Nó bỏ đi lên phòng mặc cho nhiều ánh mắt đang dồn về phía mình. Dù sao đây cũng là lần đầu họ thấy nó bất mãn như vậy, một số khác thấy thương xót cho bó hoa đẹp nhưng lại có số phận hẩm hiu.

Những ngày sau đó nó đã trở thành hình mẫu khiến cho nhiều cô nhân viên ngưỡng mộ. Ngày ngày có hoa gửi đến, chiều đến có bánh, thi thoảng gửi hộp quà bên trong có những món trang sức đắt tiền. Nhưng đối với nó đây lại là sự phiền phức và đeo bám dai dẳng. Tất cả những thứ gửi đến cho nó đều không đến tay, tất cả được lệnh phát miễn phí cho các nhân viên.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đỉnh Hôn

Như thường lệ hắn đưa nó đến công ty, dường như việc đưa đón này đã trở thành công việc hàng ngày của hắn, chính tình yêu dành cho nó đã giúp hắn trở nên kiên nhẫn, biết cách quan tâm, chăm sóc và nhất là biết lắng nghe và chia sẻ. Chính sự chăm chút này khiến cho nó được rất nhiều cô gái ngưỡng mộ, ít ra là toàn bộ nhân viên nữ trong công ty đều có chút gì đó ghen tị với cô. Ngoài vẻ trẻ trung, xinh đẹp, đáng người cực chuẩn vốn có ra nó còn có tiền đồ rất rộng mở. Ở độ tuổi như nó mà đã có thể thành đạt quả là rất đáng ngưỡng mộ. Tuy thành công là vậy nhưng nó không tỏ thái độ kiêu căng, khinh người, ngược lại còn là người biết lắng nghe, cư xử chuẩn mực và rất ôn hòa. Trong công việc nó có vẻ hơi lạnh, xử lí mọi chuyện dứt khoát và công tâm. Tất cả đều biểu hiện rõ tư chất của một người lãnh đạo.

Nó xuống xe, đợi hắn rời đi rồi mới quay lưng vào công ty. Trước cửa ra vào có một người tóc tai bù xù, ăn mặc rách rưới, bẩn thỉu, luôn mồm lẩm bẩm điều gì đó, chắc có lẽ là người có vấn đề về tâm lí. Nó vừa bước lại gần kẻ đó đã trợn trắng con mắt lên, gắt gỏng nhìn nó như kẻ thù. Nó có hơi giật mình về cái nhìn được quăng về phía mình, nhìn hai người bảo vệ có vẻ bất lực:

- Sao người này....

Nó còn chưa kịp nói hết câu thì người đó đã lao về phía nó, như muốn ăn tươi nuốt sống, ánh mắt tưởng chừng như nếu có thể sẽ bóp chết nó vậy. Miệng hét từng chữ một, hai tay bầu vào người nó, tạo nên những vết xước dài và sâu.

- Cô là con quỷ, cô sẽ phải trả giá, cô sẽ phải chết, cô sẽ bị trừng phạt...

Hai người bảo vệ chạy vội về phía nó, cả hai không hề nghĩ là cô ta sẽ có phản ứng như thế này. Một người kéo kẻ ăn xin kia ra, người còn lại đứng chắn trước mặt nó, kẻ kia vẫn còn rất hung tợn cố vùng vẫy thoát ra cho bằng được, ánh mắt giữ tợn bị không chế đã chuyển sang hả hê:

- Hahaha... cô sẽ bị trừng trị... hahaha...

Nó đứng như người mất hồn, tại sao người đó lại có hành động như vậy? Những lời nói đó có ý gì? Và nó có quen người đó không? Nó cảm nhận được trong ánh mắt dữ tợn kia có chút thân quen, nhưng tại sao lại nhắm vào nó?

- Tay cô bị thương rồi có cần đưa đến bệnh viện không?

Tiếng của thư kí Hân khiến nó giật mình, những suy nghĩ trong đầu chợt tan biến. Nó mới cảm nhận thấy sự đau rát ở vết cào đang rớm máu.

- Không sao, tôi tự lo được.

Lúc này nó mới thật sự hoàn hồn, những điều vừa xảy ra khiến nó có chút ám ảnh.

- Chắc là bệnh nhân tâm thần trốn được thôi, cô đừng nên lo lắng quá, không sao đâu.

Thư kí Hân cố trấn an khi nhận thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nó.

- Đừng để việc này xảy ra lần nữa.

Giọng nó hơi lạc đi, nói đoạn nó rào bước về phía nhà vệ sinh, rửa qua vết thương rồi lấy lại tinh thần làm việc. Hôm nay Tony không gửi quà như mọi hôm khiến các cô nhân viên có chút hụt hẫng, đối với nó thì có gửi hay không cũng chẳng to tát gì, ngược lại còn cảm thấy mừng vì cậu ta biết dừng cái trò ngớ ngẩn đấy lại. Dẫu biết nó đã có hấn tại sao vẫn còn đeo đuổi, chẳng phải tình yêu đã khiến Tony mù quáng? Yêu là tình cảm thiêng liêng nhưng đôi khi lại là sự phiền phức và ngu muội.

Cuộc sống luôn như vậy, tất cả như một vòng luẩn quẩn không hạn định. Nếu tìm được người yêu mình thực sự thì đó là một điều hạnh phúc, nhưng nếu mình không có tình cảm ngược lại thì điều đó sẽ trở thành gánh nặng và sự phiền phức. Cũng giống như việc yêu một người, thương một người mà chỉ dám thương âm thầm, lặng lẽ đó chính là khổ cực tự mình buộc vào người. Yêu mà không được yêu, điều đó chẳng khác nào việc mệt mà không dám ngủ, sợ ngủ rồi sẽ gặp ác mộng và càng mệt hơn.

Một ngày dài cuối cùng cũng kết thúc, ngay lúc này nó muốn gặp hấn, muốn than thở với hấn, muốn được hấn dỗ dành.

[Hôm nay về sớm nhé, em mệt]

Tin nhắn được gửi đến số hấn. Cho dù công việc có nhiều, có áp lực thế nào thì hấn vẫn luôn dành sự ưu tiên cho nó, phân bổ công việc hợp lý để có nhiều thời gian bên nó.

Tin nhắn vừa được gửi đi thì nó nhận được điện thoại từ ban lễ tân.

"Thưa có người muốn gặp phó giám đốc"

- Là ai vậy?

"Người đó muốn gặp trực tiếp ở dưới này rồi mới nói"

- Được rồi, chờ tôi chút.

Nó cũng sắp xếp lại xấp tài liệu rồi thu dọn đi về.

Cửa thang máy vừa mở nó đã nhận được rất nhiều ánh mắt dò xét khác nhau được chia về phía mình. Chắc là dư âm của chuyện lúc sáng, nó cũng không để ý lắm vì dù sao trước giờ nó cũng đã gặp trường hợp này nhiều, đã trở thành quen thuộc.

Nó liếc qua bàn chờ, rồi tiến về bàn lễ tân:

- Là ai muốn gặp tôi?

- Dạ thưa ở ngoài kia.

Cô nhân viên nói giọng rất nhỏ nhẹ và dè chừng, ánh mắt nhìn theo hướng tay đang chỉ ra phía ngoài cửa. Nó gật đầu rồi đi về phía vừa nhắm đến.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nó đã thấy cánh hoa hồng bay từ trên xuống, rơi lả chã xung quanh, một số đậu lại trên người, tiếp đến là tiếng pháo giấy bên tai. Trước mặt có một bó hoa hồng đang níu chùm bóng bay nhiều màu sắc chậm chậm xuống trước mặt nó, trên mỗi quả bóng nổi bật lên chữ "marry me". Nó đón bó hoa hồng, ở giữa có một tấm thiệp mở với dòng chữ màu xanh: "làm vợ anh nhé". Bốn từ vừa thoát ra từ cái miệng nhỏ bé của nó với một âm vực trầm thì một chàng trai xuất hiện, quỳ gối trước mặt. Tony đưa hộp nhỏ màu đỏ bên trong có chiếc nhẫn kim cương hình trái tim được gia công hết sức tỉ mỉ, cùng với nhiều viên đá lớn nhỏ trang trí xung quanh giúp chiếc nhẫn thêm phần lấp lánh. Tony nhìn nó, nụ cười vẫn còn trên môi.

- Làm vợ anh nhé!

Cậu vừa lên tiếng thì tất cả mọi người chứng kiến xung quanh đều im lặng chờ câu trả lời từ nó. Việc cầu hôn công khai này của Tony khiến mọi người đều bất ngờ, bao gồm cả nó. Những cô nhân viên nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ và mong muốn một lần đứng ở vị trí của nó trong đời. Có một thiếu gia nhà giàu, có tài, có sắc, yêu thương mình đến như vậy có cô gái nào là không rung động.

- Đồng ý đi! - Một người khách chứng kiến màn cầu hôn lãng mạn quá khích mà lên tiếng. Tiếp sau những người khác cũng đồng thanh ủng hộ.

- Xin lỗi...

Nó vừa lên tiếng thì tất cả liền im bật, không khí căng như dây đàn, tất cả nín thở chờ đợi câu trả lời từ nó.

- Tôi đã có...

- Em đừng lấy bất cứ điều gì làm lí do - Tony như đoán biết được điều nó muốn nói - Em chưa có một mối quan hệ mở nào cả. Em có thể nói anh lãng nhãng, nhưng vì em anh đã thay đổi. Anh có thể làm tất cả nếu em muốn. Anh yêu em, anh muốn lấy em làm vợ.

Từ câu từng chữ rất chân thành của Tony có thể khiến nhiều cô gái sẵn sàng đồng ý. Nhưng nó lại khác, cô vẫn điềm tĩnh, đứng là trước giờ nó và hấn chưa từng công khai mối quan hệ nào. Nhưng ngoài hấn ra thì những người con trai khác chưa ai có thể khiến nó để tâm. Phía bên kia đường có một ánh mắt đang dõi theo từng động thái của nó, hấn đã chứng kiến tất cả. Khi nghe giọng nó có chút mệt mỏi qua điện thoại hấn liền thu xếp tất cả công việc để đến đưa nó về, chỉ khi cạnh bên, kiểm soát tình trạng sức khỏe thì hấn mới có thể yên tâm. Dù cho ánh nhìn có chứa sự khó chịu nhưng hấn vẫn giữ im lặng, hấn luôn tôn trọng quyết định của nó. Cũng tại hấn trước giờ không muốn để lộ thông tin gì về bản thân cũng như chuyện tình cảm nên điều Tony nói là đúng và hành động hiện tại của cậu cũng không có gì sai trái cả, hấn đâu đã tuyên bố rằng sẽ lấy nó, hôn ước cũng đã bị từ bỏ lâu rồi. Nhìn hấn bây giờ hoàn toàn bất lực, khi thấy người đàn ông khác cầu hôn người mình đã coi là vợ, đến ghen tức còn không đủ tư cách.

Nó vẫn nhìn Tony, dường như mọi chuyện diễn ra quá nhanh, vượt tầm kiểm soát. Nó cười nhạt, từng chữ nói ra tuy nhẹ nhàng nhưng đủ cho người nghe thấy sự cự tuyệt:

- Chúng ta đều lớn rồi, dừng lại mấy trò con nít này được không? Tôi đã từng nói với anh rồi, tình cảm của anh dành cho tôi tôi rất trân trọng, nhưng xin lỗi, hôn nhân chỉ bền chặt khi tình cảm xuất phát từ hai phía.

Nó trả bó hoa về cho hấn, cố vẽ một nụ cười trên mặt, rồi rảo bước về phía người con trai đang đợi mình. Tony biết chưa thể làm nó động lòng nhưng cậu vẫn quyết tâm theo đuổi cho bằng được.

- Tôi sẽ làm cho em yêu tôi và trở thành vợ tôi.

Tony tuyên bố rất chắc chắn, nhưng nó đã quay lưng đi tức là không ngoảnh lại.

- Tôi không quan tâm.

Lời nói phát ra với âm lượng khá nhỏ nên Tony chắc không nghe thấy. Nó vẫn bước về phía hấn, về nơi trái tim dẫn lối. Nó không muốn diễn vai ác, nhưng đôi lúc phải tàn nhẫn, lạnh lùng mới có thể khiến người khác buông bỏ. Cho dù sau này ra sao thì nó cũng không hối hận vì hôm nay đã từ bỏ lời cầu hôn của Tony. Người nó yêu chỉ có hấn, duy nhất mình hấn. Nó sẽ từ chối tất cả nếu không phải hấn.

Ô tô chờ nó đã bắt đầu lăn bánh, để lại phía sau một kẻ si tình với niềm hụt hẫng. Nhiều người chứng kiến có vẻ thương cảm cho tình thế hiện tại của Tony, nhưng nói ra tình cảm của bản thân đâu phải là xấu, chỉ là tình cảm đặt vào không đúng người thì quá là đau khổ. Những người chứng kiến cũng tản ra, ai về việc nấy. Những lời bàn vô tán ra là không thể tránh khỏi nhưng với tình cảm mãnh liệt Tony vẫn giữ những quyết tâm của bản thân.

- Em muốn đi đâu? - Lần nào đón nó hấn đều kiên nhẫn chờ quyết định của nó.

- Về nhà, em muốn ngủ.

Trông nó có vẻ mệt mỏi nên hấn cũng không hỏi thêm nhiều, hấn vẫn luôn im lặng như vậy, nhưng ít ra cậu biết nó nghĩ gì và bản thân cần làm gì. Trong một mối quan hệ mà đối phương không cần nói ra ta vẫn biết họ muốn gì thì đó mới là mối quan hệ lâu dài và đáng trân trọng.

- Em thấy mệt ở đâu? - Hấn cảm thấy lo lắng khi nhận thấy trên trán nó lấm tấm mồ hôi như vừa trải qua điều đáng sợ, nó đã ngủ từ lúc về đến quá bữa

ăn tối. Hắn đã kiểm tra nhiệt độ cơ thể của nó, hắn lo lắng rằng nó bị sốt nhưng không phải, tất cả vẫn ổn định.

- Đừng bỏ em một mình được không?

Nó dựa đầu vào ngực hắn, giọng nhỏ nhẹ có chút van nài, ở bên cạnh hắn vẫn luôn cho nó cảm giác an toàn, nơi mà nó có thể tin tưởng dựa dẫm. Hắn vuốt lại mái tóc nó, đưa tay ôm trọn nó vào lòng. Câu hỏi của nó khiến hắn hơi chạnh lòng, mới lúc chiều còn có người quỳ dưới chân nó cầu hôn mà giờ nó lại đưa ra câu hỏi như vậy. Tuy vậy nhưng hắn vẫn cảm thấy lo lắng nhiều hơn.

- Ngốc, anh sẽ không bỏ em một mình đâu, nói anh nghe em đã gặp chuyện gì?

Nó vùi đầu vào ngực hắn, lắc đầu thay cho câu trả lời, nó không muốn hắn biết con ác mộng bản thân vừa trải qua, trong giấc mơ nó thấy hắn, vẫn đáng người quen thuộc, vẫn khuôn mặt luôn bên cạnh khi nó cần, cho nó niềm tin lúc gục ngã. Nhưng hắn không còn yêu thương nó, hắn trở nên xa lạ, giữa cả hai xuất hiện một khoảng cách rất xa, dù có cố nó cũng không thể chạm tới được hắn, cứ như thể xa dần xa dần và rồi hắn chỉ để lại nó một mình ở sau lưng, tất cả đang ruồng bỏ nó, đến hắn cũng bỏ nó đi, bầu trời như sụp đổ trước mặt.

Tất cả chỉ là ác mộng, chỉ là hư vô, chắc do nó bị ám ảnh mà mê sảng thôi. Hắn vẫn ở đây, ngay bên cạnh nó, vòng tay to ấm vẫn đang ôm nó thật chặt, bờ vai rộng đang cho nó cảm giác an toàn tuyệt đối.

- Em đói chưa?

- Em muốn anh nấu.

Nó ngước lên nhìn hắn, ánh mắt tròn long lanh cố gắng thuyết phục. Sao mà hắn nỡ từ chối cho được.

- Em muốn ăn gì?

- Miến là anh nấu!

.

.

Sáng hôm sau tin tức nó từ chối màn cầu hôn lãng mạng của Tonny đã trở thành tin nóng trên nhiều trang báo, đoạn clip được chia sẻ một cách chóng mặt, dư luận lại được một đề tài nóng bỏng để bàn luận. Sự việc lần trước hắn giấu nhem cũng bị báo chí phanh phui. Nhưng tin tức xuất hiện trên trang nhất lại là sự kiện đính hôn của Khánh thiếu và con gái một nổi tiếng của Trần Thị - Hà Mi. Hình ảnh nó lộng lẫy trong bộ váy cưới thiết kế hoàng gia với hàng trăm viên đá lớn nhỏ đính trên thân váy, trông nó kiêu hãnh như một nàng công chúa thực sự của chốn quyền quý. Vẻ đẹp của hắn cũng không kém cạnh, có lẽ đây là lần đầu hắn tự nguyện ghi danh mình lên báo. Tất cả giới kinh doanh cũng như làng giải trí nhận được một tin chấn động. Cả hai bên tập đoàn Nguyễn - Trần cũng bất ngờ vì sự tự quyết của cả hai. Buổi lễ đính hôn sẽ được tổ chức vào cuối tháng, thiệp mời cũng được phát đi từ hôm nay. Đối với nó đây cũng là một bất ngờ lớn được hắn dày công chuẩn bị từ hai tháng trước.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lễ Đường Đắm Máu

Trong không gian mở của một quán cafe theo phong cách Âu - Á kết hợp, một chàng trai ngồi quay mặt về phía đài phun nước trầm ngâm. Cậu ngắm nhìn những ngọn nước phun lên theo ánh vàng tạo những đường cong lấp lánh màu sắc. Chúng giống như dòng cảm xúc thường trực trong cậu, luôn trào dâng, gợn sóng không một lúc bình yên. Khung cảnh và con người hòa hợp tạo nên bức tranh thu hút ánh nhìn. Tonny vẫn luôn giữ vẻ đẹp chừng chạc và trưởng thành của một người đàn ông thành công. Trông cậu lịch thiệp trong bộ vest màu xanh đen, chiếc sơ mi trắng kết hợp với calavat mà xám tro. Đôi mắt xanh biếc hướng cái nhìn xa xăm về phía những giọt nước lăn tăn liên tục chuyển động không một lúc lặng yên.

- Anh chờ lâu chưa?

Nó bước tới phía Tonny ngồi. Nhẹ nhàng nhưng đầm thắm luôn là phong cách được nó trưng dụng. Chiếc váy suông màu trắng đơn giản với thiết kế chân cổ kín, không tay, phía dưới xẻ cao. Đôi gót màu hồng pastel cùng tông với chiếc túi xách giúp cho bộ trang phục thêm phần nổi bật.

- Anh rất vui khi nghe tin em chủ động hẹn gặp anh! - Câu trả lời của Tonny không hề ăn nhập với câu hỏi, cũng vì mỗi lần nó xuất hiện đều khiến tim cậu có những rung chấn nhỏ.

- Chắc anh cũng biết lí do của buổi hẹn này - nó hoàn toàn không để ý đến những động thái của Tonny.

- Chỉ tiếc là trang nhất bị vẻ đẹp của em tranh mất.

- Mọi việc kết thúc được rồi chứ?

- Nhiều lần anh tự hỏi rằng bản thân có chỗ nào kém cạnh với Gia Khánh mà tại sao em lại chọn hắn ta?

- Chỉ đơn giản vì anh ấy là Gia Khánh.

- Anh ta có điểm gì hơn anh?

- Tình yêu không thể đem ra cân đo đong đếm nên không thể so sánh hơn thua được. Điều quan trọng nhất không phải là bên cạnh anh tôi được gì, mà là bên cạnh anh cho tôi cảm xúc như thế nào. Anh đẹp trai, anh ga lăng, anh có tiền đồ, anh thành đạt nhưng tôi không có chút cảm xúc nào với anh. Chỉ khi ở bên Gia Khánh tôi mới cảm nhận được thứ tình cảm đặc biệt mà không ai khác có thể đem lại.

- Có phải tình yêu của anh không đủ lớn để có thể níu giữ trái tim em? - Giọng Tony có chút chuyển biến, âm vực trầm xuống, nghẹn lại, xót xa. Nó cười nhạt, nụ cười bi thương.

- Anh có biết tại sao anh yêu tôi mà không phải là người con gái khác không?

-

- Chính tôi còn không biết tại sao bản thân lại chỉ yêu Gia Khánh. - Giọng nó có chút ngập ngừng, rồi nó lại tiếp tục - Anh biết con gái sợ nhất điều gì không?

- ...

- Sợ nhất không phải là yêu một người không được đáp trả. Mà sợ nhất là người ta dành tình cảm cho mình, yêu thương mình, nhưng mình lại không thể ép buộc bản thân thương một người mà vốn dĩ không có tình cảm.

Tony im lặng bấy giờ mới lên tiếng, có lẽ hôm nay cậu tới đây chỉ để nghe nó thuyết phục từ bỏ tình cảm?

- Vậy anh đang là gánh nặng cho em sao?

Nó lắc đầu, rồi lại cười nhạt, ánh mắt chú mục vào những chuyển động của chất sánh trong ly nước liên tục bị khuấy động. Tony lại tiếp tục:

- Người trưởng thành sẽ không thể hiện ra mà chỉ giữ trong lòng, người trưởng thành sẽ không nói suông mà sẽ hành động, người trưởng thành sẽ chỉ yêu khi trái tim thực sự rung động ... họ sẽ tôn trọng quyết định và chúc phúc cho người mình yêu. Ngày em cự tuyệt tình cảm anh đã biết mình không thể níu giữ được em, nhưng anh đánh đổi tất cả vào quyết định lần này. Em chắc chắn sẽ không thay đổi tình cảm của mình, nhưng Gia Khánh sẽ biết trân trọng em hơn.

Nghe được những lời này nó mới thực sự yên tâm về người đàn ông đối diện, anh chỉ làm một phép thử để cho hắn thấy người con gái bên cạnh mình quan trọng thế nào, không thể cứ dây dưa mập mờ mãi như vậy.

- Thực sự cảm ơn anh - Nụ cười tươi tắn lại xuất hiện trên khuôn mặt, nó rút trong túi xách ra tấm thiệp dày về phía Tony - Lễ đính hôn này tôi mong anh sẽ đến tham dự.

- Đương nhiên rồi.

Tony chưa hề từ chối bất kì lời đề nghị từ phía nó. Nụ cười ranh mãnh hiện rõ trên mặt cậu, cũng đã đến lúc nó rời đi. Về phía con đường mà nó chọn. Yêu một người thì dễ, nhưng để từ bỏ thì lại là một quyết định khó khăn.

Nó mở cửa ngò vào chiếc ô tô vẫn kiên nhẫn đợi nó bấy giờ. Hắn không giấu nổi sự tò mò trên khuôn mặt, dù sao nó cũng sắp sửa trở thành Trần phu nhân, là con trai không muốn ghen cũng không thể.

- Hai người nói gì mà lâu vậy?

- Anh ta bảo anh phải biết trân trọng em hơn.

Nó không giấu được nụ cười trêu đùa, hắn thờ ắt ra rồi chiếc xe cũng bắt đầu lăn bánh.

.

Đứng trước hàng váy cưới treo trong phòng cảm xúc bồi hồi trong nó lại dâng trào. Năm chiếc váy hắn đặt người thiết kế riêng cho nó đều rất vừa vặn và long lẫy.

Chiếc váy đầu tiên màu trắng được thiết kế theo kiểu hoàng gia, phía trước ngực những viên đá được sắp xếp tỉ mỉ từ phần vai xuống đến eo, hàng đá chạy hai bên xuống theo hình chữ V làm tăng thêm sức quyến rũ. Phía sau lưng các viên đá đính theo họa tiết hoa văn với những chỗ trống làn tôn lên vòng eo thon gọn của nó. Phía dưới váy xòe rộng với phần sau đuôi váy đính đá theo kiểu hoàng gia, nó mặc bộ váy này trông quyền quý như một vị hoàng hậu trẻ cao sang.

Chiếc váy thứ hai được thiết kế trễ vai đơn giản, phía trên ôm trọn lấy đường cong trên cơ thể với những viên đá cùng màu hồng pastel với chiếc váy, tay trễ xuống phân nửa để lộ vai trần kiều hãnh, phần dưới xếp phồng với rất nhiều lớp voan mỏng, từng tầng một tạo nên độ phồng nhất định. Nếu trước đó nó là hoàng hậu thì giờ đây nó lại hóa thân thành một nàng công chúa trẻ trung và ngọt ngào.

Tím thủy chung là gam màu của chiếc váy đuôi cá thứ ba. Thiết kế cổ kín sát nách không tay, thân váy khoe trọn ba vòng và đuôi váy xòe giúp tôn lên dáng người cực chuẩn của nó. Một màu tím thơ mộng nhưng lại cuốn hút người xem bởi sự đậm thắm và duyên dáng.

Chiếc váy thứ tư mang thiết kế phổ biến nhưng không hề nhàm chán. Cúp ngực để lộ vai trần vẫn là kiểu dáng nó trung dụng nhất, phía dưới váy xòe rộng với bán kính to nhất trong năm chiếc váy. Làn da trắng làm nổi bật thêm thiết kế chiếc váy. Màu vàng kim của chiếc váy giúp nó trông giống một nữ hoàng thực thụ. Một người quyền lực, kiều hãnh và có chút ngạo mạn.

Cả bốn chiếc váy trên đều rất lộng lẫy thì chiếc váy cuối cùng lại mang vẻ đẹp nhẹ nhàng trang nhã với thiết kế suôn dài màu trắng khoe trọn phần lưng. Từ phần thắt lưng chiếc váy rủ xuống mềm mại. Nếu diện chiếc váy này trông nó sẽ giống một công nương quyền quý, kiều kì.

Nó bật cười hạnh phúc trước dàn váy, tất cả hẳn đều chuẩn bị riêng cho nó, năm chiếc váy với hàng nghìn viên đá lớn nhỏ. Chưa kể đến những phụ kiện đắt giá đi cùng như chân cài, vương niệm, hay thậm chí là những đôi gót đế đồ đắt giá. Ngoài hai chữ miễn nguyện ra chắc không còn từ ngữ nào miêu tả được nỗi lòng nó lúc này.

Hắn ôm eo từ phía sau khiến nó có hơi giật mình. Vòng tay siết chặt thân hình mảnh mai của nó, hơi thở ấm nóng phả lên cổ. Giọng trầm đục của hắn vang lên:

- Ngày mai thôi em sẽ trở thành Trần phu nhân. Em có điều gì chưa miễn nguyện sao?

- Em thắc mắc, không lấy số đo sao cái váy nào cũng rất vừa vặn.

Hắn thờ hất ra, đôi tay nói lòng.

- Ngày nào cũng ôm em trong vòng tay, ăn uống, ngủ thức cùng em. Đến cơ thể em anh không biết rõ thì quả là tệ bạc.

Không khí tràn ngập mùi hạnh phúc, hắn xoa người nó lại, đặt lên môi một nụ hôn cuồng nhiệt, lưỡi tách hàm răng trắng ra để quần lấy chiếc lưỡi xinh xắn của nó. Vị ngọt, cảm giác tê rần rần dần lan tỏa từ đầu lưỡi chạy xuống khắp cơ thể. Người nó áp sát vào bộ ngực trần nam tính, thân hình nhỏ bé yêu kiều dựa hoàn toàn vào hắn. Tay hắn đưa ra sau đỡ lấy phần lưng nó, nhiệt độ sau lớp váy voan mỏng dần tăng lên theo nhiệt độ căn phòng.

Cả thân hình cường tráng áp đảo nó xuống giường, hắn với tay tắt ánh điện trần. Đôi môi hắn lần mò trong bóng tối từ môi nó xuống cổ, xuống hai bên xương quai xanh tham lam di chuyển. Từng đường cong kiều diễm trên cơ thể nó lấp ló sau lớp váy mỏng. So với hắn thân hình mảnh mai này không đủ sức lực chống cự.

- Em không muốn lên lễ đường với thương tích đầy mình đâu - Giọng nó nhỏ nhẹ có chút ngại ngùng.

- Anh đã ngắm rất kĩ lúc em mặc bộ váy trắng, yên tâm sẽ không lộ liễu đâu.

Nó định nói thêm câu gì đó nhưng môi hắn lại áp sát nuốt chửng câu nói. Thú tính của hắn bộc phát, quả thật ở bên cạnh sức quyến rũ của nó hắn đã phải kiềm chế rất nhiều để giữ nó cho đến ngày chính thức có danh phận.

Ánh trăng lọt vào từ khe cửa sổ, hắt lên những tia sáng dịu nhẹ, cơn gió thoảng qua khiến năm chiếc váy cùng lúc rung rinh khoe mình trước ánh bạc.

.

Nó đang kiên nhẫn ngồi để được các chuyên gia trang điểm và làm tóc thì phía ngoài cửa đã vang lên giọng nói, tiếng cười đùa của Quỳnh Anh, Quỳnh Chi và cả Kim Thư.

Hôm nay trông ai cũng xinh đẹp và lộng lẫy. Chi như một cô công chúa điệu đà trong chiếc váy ngắn trễ vai màu đỏ, mái tóc thắt bím yếu điệu trên bờ vai trần trắng nõn. Chân dài được phô nổi bật sau nhiều lớp voan đỏ làm tăng độ phồng cho chiếc váy. Quỳnh Anh hôm nay lại chọn chiếc váy sát nách ôm body họa tiết 3D với đường xẻ tà cao giúp cô trông thật quyến rũ mà không mất đi sự trẻ trung. Kim Thư sau một thời gian đi học giờ đã trở thành một cô luật sư năng động và cá tính. Chiếc váy đuôi cá thiết kế vai lệch màu xanh dương nhạt giúp phô lên ba vòng lí tưởng của cô luật sư trẻ tài năng.

- Chị dâu à, chị trang điểm lên đẹp thật đấy! Nhìn giống búp bê quá đi - Chi vẫn còn dáng dấp của một cô tiểu thư nhí nhánh.

- Đã được lên chức chị dâu rồi đây - Kim Thư chen vô, ngày trước nó luôn mồm sau này sẽ không lấy chồng, nếu có lấy sẽ không lấy sớm, thế mà lại là đứa lập gia đình đầu tiên.

- Người ta bảo miếng trầu nên dâu nhà người, không chị dâu thế nào được - Quỳnh Anh bao biện cho nó nhưng thực chất lại đang đá xoáy cô bạn thân.

Tiếng cười lại vang lên khắp căn phòng, mang theo nhiều niềm hạnh phúc.

Buổi lễ đính hôn diễn ra trước ngày in trên các tờ báo một ngày để tránh được những con sói săn tin. Những người có mặt đều là những người thân cận trong gia đình và bạn bè của hai đứa nó. Nhưng không vì vậy mà bữa tiệc được tổ chức đơn giản, ngược lại còn được trang hoàng rất sang trọng. Tất cả đều được hắn lên kế hoạch từ trước, về địa điểm, thời gian, quy mô cũng như cách thức là do một tay hắn chuẩn bị.

Tuấn vẫn giữ nét phóng khoáng của một dân làng chơi, bộ vest màu đỏ trông rất nổi bật và bắt mắt, chiếc sơ mi trắng làm nền tôn lên calavat thiết kế 3D giống vảy của Quỳnh Anh. Cả hai cũng đã lên kế hoạch về hôn lễ diễn ra vào cuối năm sau, Tuấn đã bắt đầu khởi nghiệp để nắm giữ cơ đồ nhà Phan - Trần, Quỳnh Anh muốn dành nhiều thời gian cho gia đình nên cô mở một quán kem nhỏ, học làm kinh tế.

Bảo dường như cũng đã trưởng thành rất nhiều, anh đã trở thành một viên cảnh sát tuần tũ, phong độ với nụ cười sát gái. Cũng chính vì vẻ đẹp này mà Thư quyết tâm đi học luật để có thể dùng luật trị luật. Một bên cảnh sát, một bên luật sư, chắc hẳn đưa con sinh ra sẽ rất yêu công lý và lẽ phải.

Mình cũng đã trở thành một doanh nhân trong giới kim hoàn, nhưng nếu lần đầu gặp chắc hẳn sẽ không ai tin cậu là người kế thừa tài sản của Đặng gia. Bởi lẽ cậu trông vẫn còn rất non nớt, tuy đã 22 tuổi nhưng khuôn mặt thanh tú vẫn đáp đáng một cậu học sinh cấp ba. Về ngoại và kinh nghiệm của cậu lại trái ngược nhau, phải nói là một tiềm năng đại diện cho tầng lớp tuổi trẻ tài cao.

Tonny sau khi kết thúc hợp đồng với Nguyễn Thị sẽ trở về Anh Quốc tiếp tục sự nghiệp, cậu nhận lời mời đến dự buổi lễ đính hôn cũng là mở ra một tương lai mới cho bản thân.

- Ui da... Anh đi không nhìn đường sao?

Quỳnh Chi gắt gỏng khi Tonny vì không để ý mà va phải cô.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi thực sự không cố ý.

- Xin lỗi là xong sao. Hừ

Chi vẫn có vẻ bất mãn cho dù Tonny đã rất thành khẩn. Đôi mắt cậu dừng lại ở khuôn mặt của Chi, cậu đã từng thấy cô trên một trang báo thời trang.

- Cô là...

- Tôi không quen anh.

Sau một lúc nghiền ngẫm Tonny cũng nhớ ra cái tên Quỳnh Chi, là một khuôn mặt rất khả ái của làng thời trang. Nhưng vừa lúc nhớ ra thì Chi cũng đã bỏ đi. Hình ảnh của một cô tiểu thư kiêu kì khiến Tonny bất giác cười ranh mãnh.

Buổi lễ chính thức bắt đầu trong sự hân hoan chúc phúc của nhiều người. Cả lễ đường được trang trí theo ý tưởng hoa hồng phấn, lấy gam màu hồng pastel làm chủ đạo. Sắc hồng không quá chói, tạo cho mọi người cảm giác thanh mát dễ chịu.

Tiếng vỗ tay chúc mừng khi nó xuất hiện trong bộ váy trắng lộng lẫy, những viên đá khoe mình thi nhau lấp lánh. Khuôn mặt kiều diễm được trang điểm cẩn thận làm tăng thêm vẻ đẹp vốn có của nó. Hắn cũng rất điển trai trong bộ vest đen kết hợp hài hòa với sơ mi trắng. Cả hai trông rất đẹp đôi, một bên trai tài, một bên gái sắc, sánh bước trên lễ đường thiêng liêng.

- Em có đồng ý lấy anh làm chồng, làm dâu Trần gia không?

Giọng hắn trầm ấm lạ thường, đôi mắt đen sâu thẳm. Nó đã chờ ngày này từ rất lâu. Không chút chần chừ nó liền gật đầu:

- Em đồng ý.

Chiếc nhẫn kim cương gần 3 kara được hắn đeo vào ngón áp út trên tay nó.

- Anh có đồng ý lấy em làm vợ, làm người anh phải chịu trách nhiệm nửa đời còn lại không?

Câu hỏi của nó đưa ra với nụ cười tinh ranh trên khuôn mặt sắc sảo. Môi hắn cong lên một nụ cười hạnh phúc.

- Anh đồng ý.

Cả căn phòng rầm rộ tiếng vỗ tay, ánh mắt hạnh phúc cả hai trao nhau, nó lấy chiếc nhẫn ra từ chiếc hộp để bên cạnh. Chiếc nhẫn chưa kịp đeo vào tay thì nụ cười trên môi hắn tắt lịm. Phía góc khuất của lễ đường một cô gái mặc chiếc váy voan trắng nổi bật với hình cảnh hoa Thạch Thảo đang giương đôi mắt chứa đầy thù hận căm phẫn về phía nó. Điều khiến khuôn mặt hắn biến sắc là vì khẩu súng giảm thanh trên tay Kiều Mỹ đang chĩa thẳng về phía nó. Ngón trỏ bóp cò và viên đạn bay ra, trong tích tắc hắn xoay người, tấm lưng to lớn ôm trọn cơ thể nó. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh và bất ngờ, chiếc nhẫn trên tay nó rơi xuống. Viên đạn bay thẳng vào lồng ngực hắn. Nó cảm nhận được các cơ của hắn đang căng cứng lên để đứng vững bảo vệ nó.

Cả lễ đường choáng váng với cảnh tượng trước mắt. Với chuyên môn nghề nghiệp Bảo phóng thẳng qua hàng ghế, lao về phía viên đạn bay ra, đuổi theo kẻ sát nhân.

- Gia Khánh....

Tiếng nó gào thét cào xé khoảng không xung quanh. Hắn ngã xuống, máu từ vết thương chảy ra ướt đẫm chiếc váy cưới trắng tinh khiết, một phần loang lổ trên nền, cả lễ đường nồng mùi máu tanh và thuốc súng.

- Anh hai...

- Gia Khánh...

- Khánh....

Hắn lúc này thật bất lực khi khiến nó phải khóc trong ngày quan trọng nhất, máu tươi xộc lên mồm, trào ra.

- Tại sao? Tại sao lại làm như vậy... anh không được nhắm mắt... phải nhìn em... cầu xin anh.. đừng bỏ em..

Hắn cố về lên nụ cười mãn nguyện khi thấy nó vẫn an toàn, ít ra hắn vẫn còn bảo vệ được người con gái mình yêu thương, hắn không muốn tiếp tục phải thấy những người con gái mình yêu thương lần lượt ra đi trước mắt anh. Đôi tay hắn dùng hết sức lực lau đi hàng nước mắt trên khuôn mặt nó.

- Trước kia anh chưa từng sợ điều gì bất kể là cái chết... nhưng khi anh gặp em, yêu em, trong anh luôn thường trực một nỗi sợ... sẽ mất em..

- Em ở đây ... em sẽ luôn bên cạnh anh.... xin anh... cố gắng lên... anh sẽ không sao mà...

- Anh xin lỗi..

- Anh không có lỗi gì hết... không có lỗi... là tại em... sao anh lại đổ đận cho em... tại sao...

Giọng nó lạc hẳn đi, nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt.

- Là một thằng đàn ông đến người con gái mình yêu còn không thể bảo vệ... thì anh còn mặt mũi nào để nhìn ai..

- Em không cần... em chỉ cần anh bên cạnh em.. anh nói đồng ý có trách nhiệm bảo vệ em... anh phải giữ lời hứa....

Lẽ đường, những vết máu loang lổ, tiếng khóc cao xé lòng người, khung cảnh tưởng chừng như hạnh phúc bỗng chốc trở nên bi thương, ai oán. Có nợ phải trả, có duyên sẽ gặp lại...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

"Trước kia anh chưa từng sợ điều gì bất kể là cái chết... nhưng khi anh gặp em, yêu em, trong anh luôn thường trực một nỗi sợ... sẽ mất em..."

"Em đã từng sợ rất nhiều điều, nhưng khi anh xuất hiện em không còn sợ bất kể điều gì ngoại trừ... mất anh..."

Chiếc váy cưới loang lổ màu đỏ thắm của máu, đôi mắt ướt đẫm bi thương, mascara theo dòng lệ tạo vệt dài trên khuôn mặt đầy đau đớn. Đáng lẽ hạnh phúc hôm nay của cô phải trọn vẹn, niềm hân hoan của một người con gái chuẩn bị lên xe hoa, ngày mà cô có thể danh chính ngôn thuận bước về nhà chồng. Thế nhưng điều không trông chờ nhất lại xảy vào ngày cô luôn chờ đợi.

- Anh phải cố lên... phải nhìn em... nhất định không được nhắm mắt lại...

Bàn tay nhỏ bé vẫn siết chặt lấy đôi tay to lớn như sợ thả ra sẽ mãi không thể nắm lại. Một tay cầm bộ váy cồng kềnh hết lực chạy theo chiếc xe đẩy trắng. Thân hình to lớn luôn che chở cho nó giờ đây bất lực nằm bất động. Đôi môi trắng bệch khô khốc, những nếp nhăn hiện rõ sự đau đớn trên mặt.

Nó vẫn khóc, rất xót xa, khiến người ngoài nhìn vào cảm nhận sự thê lương. Chiếc xe đã vào trong phòng phẫu thuật, để nó ở ngoài đối mặt với thời gian, đôi mắt không rời ánh nhìn qua cánh cửa, không gian yên ắng đến đáng sợ. Nó không còn sức lực đứng vững nên ngồi thụp xuống sàn lát đá trắng tinh, lạnh lẽo đến thấu tim.

Những người khác cũng vừa tắt tả chạy tới, một mình nó, giữa không gian vắng lặng. Chi ôm lấy tấm vai gầy còn đang rung lên, những giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống.

- Anh hai sẽ không sao, nhất định sẽ không sao.

Khuôn mặt nó không còn chút cảm xúc, thần thờ đưa cái nhìn về phòng cấp cứu đang sáng đèn.

Đã 5 tiếng trôi qua, nó vẫn ngồi trên băng ghế dài trước phòng cấp cứu, nước mắt đã khô cạn, đôi mắt vẫn không rời khỏi cánh cửa vẫn còn đang đóng im lìm. Từng thời khắc trôi qua đối với nó như cực hình, nó tự giằng vặt bản thân đã khiến hắn ra nông nổi này, liệu có đáng để hắn bất chấp cả tính mạng?

Thư bước đến ngồi cạnh nó, chiếc váy cưới với những vết đỏ toát lên về bi ai tột độ.

- Kiều Mỹ đã bị bắt, cô ta cũng đã thừa nhận ý đồ mưu sát. Nhưng người cô ta nhắm đến là Mi chứ không phải Khánh, giờ có lẽ cô ta cũng đang đấu tranh với cực hình tâm lý. Mi yên tâm cô ta sẽ bị pháp luật trừng trị thôi.

Nó vẫn yên lặng, khuôn mặt không hề chuyển biến cảm xúc, nó suy nghĩ gì đó, giọng khàn khàn lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

- Nợ máu phải trả bằng máu.

Thư có hơi rùng mình, cô không biết được trong đầu nó suy nghĩ những gì. Nhưng, Thư và Bảo tất cả nhất định sẽ giúp đỡ nó hết sức.

Ánh đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng chịu tắt, nó chạy vội về phía bác sĩ vừa bước ra gấp gấp lên tiếng.

- Gia Khánh sao rồi? Chồng tôi sao rồi bác sĩ?

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, viên đạn đã được lấy ra, gãy một xương sườn, nhưng không may là cậu ấy bị xuất huyết não, máu chèn ép các dây thần kinh, di chứng thế nào thì phải đợi lúc bệnh nhân tỉnh lại mới xác định được.

Những lời nói của "thiên sứ áo trắng" sao lại nặng nề đến vậy, nào là bộ phận quan trọng của thần kinh trung ương, nếu bị tổn thương hậu quả sẽ rất khó lường trước được. Nó không còn đứng vững nữa, cả thân hình bé nhỏ dựa vào người Thư để giữ thăng bằng, đôi mắt hướng lên trên trần nhà, một màu trắng đến lạnh người.

- Cảm ơn bác sĩ.

Thư cúi đầu kính cẩn, sau đó các bác sĩ cũng rời đi. Cô ôm lấy vai nó, giọng điệu nhẹ nhàng an ủi:

- Khánh phúc lớn mạng lớn nên chắc chắn sẽ không sao đâu, nghe mình bây giờ Mi phải về thay đồ, ăn uống để còn có thể chăm sóc cho Khánh nữa, chỉ có cậu mới giúp được Khánh mau chóng bình phục thôi.

Những giọt nước mắt tràn khoé mi ra ngoài, từng giọt cảm xúc tội lỗi trách cứ theo nhau ứa ra. Vì nó mà hắn đã phải chịu đựng quá nhiều rồi. Khóc lóc mãi cũng không phải là cách, nó phải vực dậy để còn đối diện với sự thật, với cả hắn nữa.

Nó khó nhọc đứng dậy, lê từng bước rời khỏi bầu không khí toàn mùi ỉn.

.

Tại phòng tạm giam lạnh lẽo, một cô gái cũng đang bị dây vô tội vạ phát điên lên. Nhìn cô lúc này thật hốc hác và đáng thương, chỉ mới rời khỏi bộ quần áo sọc trắng xanh mà đã nhớ đến vậy sao? Ngồi đối diện với nó đôi mắt cô vẫn còn hiện rõ những tia máu đỏ căm phẫn.

- Khánh không sao chứ? - Cuối cùng cô cũng phải lên tiếng trước, suy cho cùng trên đời này cũng chỉ có Khánh khiến cho cô trở nên điên loạn.

- Nhớ ơn của cô anh ấy đang nằm trong bệnh viện kia kìa - Giọng nó đánh lại, không giấu nổi sự tức giận.

- Tất cả là tại cô. Là cô đã cướp đi Khánh, cướp đi hạnh phúc của tôi. Tất cả ra nông nổi này đều tại cô. Nếu cô không xuất hiện Khánh sẽ không bỏ tôi, tôi cũng chỉ vì cô mà bị ép đến bước đường này. Cô khiến cho Khánh nhắm mắt để tôi vào cái nơi lạnh lẽo u tối này. Tại cô mà suốt ba năm qua tôi đã phải đánh đổi rất nhiều thứ, tại cô...

- Cô im đi - Nó không giữ được bình tĩnh đập tay xuống bàn đứng dậy, từng chữ một ném thẳng vào mặt Mỹ - Cô toàn đổ lỗi cho người khác. Tại sao cô không nghĩ tất cả những thứ cô gánh chịu ngày hôm nay đều là do cô mà ra? Gieo nhân nào gặt quả ấy. Có trách thì tự đi trách bản thân cô không giữ nổi Gia Khánh.

- Do tôi... Giữ...

Giọng Mỹ có chút mơ hồ, tất cả những điều nó nói đều đúng, là do cô, do những việc làm thiếu suy nghĩ mà cô phải gánh chịu hậu quả như ngày hôm nay.

Nó bước ra khỏi căn phòng u tối hơi mùi ẩm mốc. Trước khi đi không quên để lại một câu châm biếm, mỉa mai.

- Đến trình tiết của bản thân còn không giữ nổi thì còn giữ được trái tim ai.

Nó bước đi cao ngạo, hiên ngang. Để lại Mỹ với sự căm phẫn trong im lặng. Gieo gió ắt sẽ gặp bão, nợ máu sẽ phải trả bằng máu. Nếu Khánh nhận một viên đạn thì Mỹ phải nhận gấp mười. Nếu Khánh xảy ra mệnh hệ gì thì một mạng của cô ta chưa đủ.

Nó trở về phòng bệnh, hắn vẫn chưa tỉnh, vẫn còn đang trong cơn mê mẩn đấu tranh tìm lối thoát.

- Chị nói chuyện với anh ấy đi. Có lẽ kí ức đẹp giữa hai người sẽ giúp anh ấy nhanh lấy lại ý thức.

Chi nhìn nó với ánh mắt kì vọng với chút hy vọng cuối cùng. Nó khẽ gật đầu rồi bước vào trong.

Căn phòng VIP được trang trí cũng khá đơn điệu với gam màu trắng nhợt nhạt, nó cắm bó hoa hoa hồng phấn vào lọ, giúp cho căn phòng có thêm chút

màu sắc.

Nó ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, hần vẫn nằm yên lặng như vậy, hô hấp nhờ máy thở oxy, trên tay gắn chiếc kim truyền dịch. Mấy hôm nay nó đã khóc rất nhiều, hai bên quầng mắt sưng lên, ăn uống cũng không đầy đủ, khuôn mặt xanh xao được che giấu qua lớp phấn trang điểm.

Nó nắm tay hần, khóe mi không kim được nước mắt.

- Anh còn định ngủ đến bao giờ đây? Anh để em một mình mãi vậy mà trông được sao? Anh đấy, xem có ai như anh không, dính hôn xong không thèm quan tâm em chút nào, cứ nằm mãi thế đây.

Giọng trách móc bỗng nghẹn lại, chuyển sang âm vực trầm hơn

- Anh tỉnh lại nhìn em được không? Em thấy mình vô dụng quá, tại em mà anh phải nằm ở đây. Em không trách anh nữa, anh cũng đừng giận em nữa, anh tỉnh lại nhìn em đi, xin anh, đừng im lặng như vậy.

Nó ôm lấy cánh tay hần, gục xuống khóc nức nở. Từng giọt lệ cứ theo nhau rơi xuống, ướt đẫm một vùng.

- Em xin lỗi.. em nhớ anh.. em nhớ vòng tay anh... anh nói gì với em đi, một câu mắng trách em cũng được... đừng im lặng mãi vậy.. em sợ lắm, thực sự rất sợ...

Nó khóc nức lên, nó không biết nên phải làm gì. Mọi thứ nó đã quen với sự sắp đặt của hần, quen có hần chăm lo. Đêm nào nó cũng gặp ác mộng, một giấc mơ cứ mãi lặp lại rất nhiều lần.

Phía ngoài cửa phòng bệnh, một ánh mắt xót xa nhìn theo từng hành động của nó. Cậu không yên lòng khi thấy nó phải chịu đựng như vậy, nó đau trái tim cậu cũng đau.

Hai ngày đằng đẵng trôi qua, nỗi niềm của nó nguôi ngoai đi ít nhiều, ngày nào cũng như ngày nào, nó ba bữa đều đến nói chuyện một mình mặc cho hần có nghe thấy hay không. Tối đến do mệt quá mà nó ngủ thiếp luôn bên cạnh hần. Ít ra cảm giác bên cạnh hần giúp nó dễ ngủ hơn đôi chút.

.

Nó thay bó hoa hồng phấn đặt trên bàn, kéo tấm rèm trắng ra để đón ánh nắng sớm và thay đổi không khí cho căn phòng.

- Đã ba ngày rồi anh vẫn chưa chịu dậy sao. Anh định trốn tránh trách nhiệm đấy à? Em thấy anh ngày càng lười biếng rồi, còn lười hơn cả em nữa.

Nó nhúng khăn vào chậu nước ấm rồi cẩn thận lau mặt cho hần.

- Hôm nay sẽ có bác sĩ mới bên khoa thần kinh đến khám cho anh, nghe nói cô ấy ở Anh mới về. Em tin là anh sẽ sớm tỉnh lại thôi.

Nó bê chậu nước vào phòng vệ sinh, rồi lại trở ra mở TV. Để đỡ nhàm chán nó thường đọc cho hần nghe tin tức trên tạp chí, báo mạng...

- Để xem hôm nay có những tin mới nào đây, nhờ anh mà em biết có nhiều trương trình đưa tin như vậy đấy.

"Tin tức mới nhất hôm nay chuyến bay mang số hiệu YN2609 lúc 5 giờ 30 phút từ sân bay Tân Sơn Nhất đi Washington, Mĩ do gặp khối khí hàn lưu nên đã mất tích hiện đội cứu hộ đã đến tìm kiếm..."

Tại nó ù lại, chuyến bay này, sáng nay chẳng phải nó vừa tiễn bố mẹ về Mĩ. Nó như không tin vào tai mình nữa, điều khiển trên tay rớt xuống đất. Nó tìm lấy chiếc điện thoại, bấm gọi cho ba, rồi gọi cho mẹ. Nhưng đáp lại sự hy vọng của nó lại là một giọng nữ lạnh lùng.

"Thuê bao quý khách..."

Nó lại gọi cho thư kí của ba bên Mĩ. Một giọng nam khàn trả lời nó.

"Tôi nghe thưa phó tổng"

"Bố mẹ tôi đã qua đó chưa?"

"Giờ tôi chuẩn bị ra sân bay đón giám đốc thưa cô"

"Chú đi nhanh đi tôi vừa xem tin tức, một máy bay qua đó bị mất tích"

"Vâng tôi đi ngay đây"

Nó tắt điện thoại, rồi lại gọi cho thư kí Hán tìm hiểu về chuyến bay mất tích.

Cuộc gọi đến từ thư kí Hán, nó lập tức bắt máy. Giọng thư kí có hơi ngập ngừng

"Điều cô lo sợ..."

"Cô nói đi. Đừng nói là..."

"Vâng. Đó là chuyến bay tổng giám đốc và phu nhân đi lúc sáng."

Chiếc điện thoại bị buông thõng, nó cắn chặt môi để không bật khóc thành tiếng. Nước mắt lại theo nhau chảy dài trên khuôn mặt.

"Hà Mi, cô còn đó chứ?..."

Nó chạy ra ngoài, phải tìm được bố mẹ, nó không thể mất họ được. Mới lúc sáng cả ba còn vui vẻ, ba mẹ còn động viên nó, tại sao những người nó yêu thương lại lần lượt rời bỏ nó?

Nó vừa rời đi thì một vị bác sĩ trẻ tuổi mang nét đẹp tao nhã đi cùng y tá vào phòng. Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tuần tú, vẻ đẹp này, cô không thể ngờ tới.

- Có phải rất đẹp trai đúng không ạ, em đã nói với chị rồi về đẹp của anh ấy có thể nói là hoàn mỹ không một góc chết! - Cô y tá tỏ vẻ hiểu biết về cái đẹp.

- Gia Khánh...

- Chị quen người này sao?

Cô y tá nhận ra nét sững sờ trên khuôn mặt Thảo Trang. Không phải là quen mà là quá quen thuộc, vẻ đẹp này đã khiến cô say đắm đến mù quáng cả một khoảng thời gian. Nhưng chuyện gì đã xảy ra, tại sao hắn lại nằm ở đây?

- Anh ta tỉnh lại rồi.

Ngón tay hắn động đậy, đôi lông mày xô nhau nhú lại như đang thích ứng với cơn đau. Con ngươi dần mở, chớp chớp thích ứng với ánh sáng. Hắn cảm thấy cả người không có chút sức lực, vết mổ trên đầu, vết thương trên ngực âm ỉ đau. Điều đầu tiên hắn thấy là màu hồng của những bông hồng phấn trên nền trắng xóa.

- Để tôi đi gọi bác sĩ - Cô y tá vội ra ngoài, quên mất điều mình đang thắc mắc.

Thảo Trang vẫn chưa một giây rời ánh nhìn khỏi hắn, nhất thời cô quên mất vai trò của mình. Cô đang không biết nên đối mặt thế nào.

Hắn đã thấy Trang, một người phụ nữ đoan trang trong chiếc áo blouse trắng. Giọng nói khàn đặc lên tiếng cắt đứt mọi suy nghĩ.

- Cô là ai? Sao tôi lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Quên Lãng

- Cô là ai? Sao tôi lại ở đây?

Trang ngỡ ngàng trước câu hỏi, hắn không nhớ cô sao? Câu hỏi này của hắn là sao? Đầu óc cô rối ren, đang không biết nên mở lời thế nào thì một vị bác sĩ cùng cô y tá lúc nãy đi vào.

- Tôi bị sao? - Hắn gần như gất lên, đầu óc lúc này của hắn hoàn toàn trống rỗng. Người nhiều vết thương nhưng có cố hắn cũng không nhớ nổi những chuyện trước đó.

- Cậu đã không sao rồi, viên đạn đã được lấy ra, vết thương cũng sẽ nhanh chóng hồi phục thôi - Vị bác sĩ trung niên giải thích.

- Viên đạn? Tại sao tôi bị thương?

- Cậu không nhớ gì sao?

Hắn ngược mắt lên trần nhà, cố nhớ lại. Nhưng đầu óc hắn giống như trần nhà trắng xóa không một kí ức. Hắn càng cố nhớ thì đầu càng đau, cổ ép cũng không có kết quả. Thấy biểu hiện trên khuôn mặt cậu bác sĩ nhíu hàng lông mày lại.

- Cậu đừng cố ép, kí ức sẽ tự quay về thôi.

Thảo Trang im lặng này giờ quay sang nói nhỏ với cô y tá:

- Lấy cho tôi hồ sơ của bệnh nhân này, mang qua phòng cho tôi.

Không đợi cô y tá trả lời Trang bước ra ngoài hành lang, đầu óc cô rối lên với hàng trăm câu hỏi được đặt ra.

Ngồi trên máy bay nhưng tâm trạng nó nóng như lửa đốt. Một phần là lo cho hân, một phần lo sợ không biết bố mẹ đang ở đâu. Nó phải bay về Mi để kịp cuộc họp hội đồng quản trị, dù sao tin tức bố mẹ nó mất tích cũng không thể để lộ ra ngoài.

Trần Thị không có sự xuất hiện của hân nhưng mọi thứ vẫn đang diễn ra rất bình thường và ổn định. Ông Trần đã sớm đưa ra tin hân với nó đi du lịch, không thể để công ty loạn lên nếu biết sự thật.

Công việc ở đây khiến nó không có thời gian nghỉ ngơi, so với việc của nó ở Việt Nam thì đây quả là một trọng trách khó khăn. Công việc đòi hỏi sự nhạy bén, linh hoạt để có thể xử lý mọi chuyện ổn thỏa. Thư kí của bố nó và thư kí Hân đã giúp đỡ nó rất nhiều. Giờ nó mới hiểu tại sao ba mình lại luôn bận rộn, nhưng nó lại rất khâm phục ông. Ngoài công việc ra ông vẫn dành thời gian cho gia đình và thường niên ông vẫn có thời gian đi du lịch cùng vợ.

Công việc tìm kiếm sau hai ngày cuối cùng cũng có kết quả, máy bay do không thể xác định phương hướng nên đã phải đáp xuống một hòn đảo vắng, nơi đây không bắt được sóng nên hoàn toàn bị cô lập. Phải khó khăn lắm máy bay cứu trợ mới tìm thấy dấu hiệu cầu cứu SOS.

- Ba mẹ.

Nó khóc òa lên khi hai người trở về, nó đã phải chịu rất nhiều áp lực, từ công việc, gia đình và cả hân. Mẹ nó cũng khóc nức lên, bà đã rất lo lắng cho đứa con gái mình. Bà biết thời gian này nó đã phải chịu rất nhiều nỗi đau. Ba nó có phần lo lắng cho công ty nhiều hơn, ông đặt rất nhiều kì vọng ở nó nhưng với những điều nó đã và đang học chưa đủ để có thể đảm đương cả một cơ đồ.

- Ba, con trả lại công ty cho ba, con không muốn cai quản nó. Thật sự ngoài khả năng của con - Nó cuối cùng cũng có thể thoát khỏi núi công việc chồng chất.

- Là con chưa đủ chín chắn, không phải là không đủ khả năng. Con cứ suy nghĩ kĩ đi đã.

Ông vẫn rất nhẹ nhàng, ông tin chắc rồi sẽ có ngày nó nắm giữ được Nguyễn Thị.

.

Giao hết công việc lại cho ba mình nó liền tức tốc ra sân bay trở về nước. Không nghĩ ngợi gì nhiều nó lập tức đến bệnh viện quên cả thay đồ.

Sau ba ngày xa cách nó thực sự rất lo lắng cho hân, Chi có nói rằng hân tỉnh lại nhưng cô không chịu nói về tình hình của hân khiến nó càng lo lắng hơn.

Chi đã rất khó khăn để áp đặt cho hân về quá khứ bị lãng quên. Chi nói cho hân biết Trần Gia Khánh là ai, có tính tình ra sao, người con gái cậu yêu thương là ai và cả lí do khiến cậu trở nên thế này. Rất khó để hân chấp nhận một lúc rất nhiều sự thật.

Trong cơn mê man hân vẫn lơ đãng nghe một giọng nữ rất nhàn nhạt nói chuyện cùng hân, bất kể lúc nào hân cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của cô. Chính người con gái này đã thôi thúc ý thức hân, giúp hân đấu tranh để có thể hồi phục tốt. Nhưng khi tỉnh lại người đầu tiên hân nhìn thấy lại là khuôn mặt thanh tú của một vị bác sĩ. Đôi mắt cô không rời khỏi hân, ánh mắt chứa đựng một thứ tình cảm trào dâng cùng nhiều thắc mắc. Ngày nào Trang cũng đến để kiểm tra sức khỏe cho hân, bất kể có khó chịu thế nào cô vẫn đều chịu đựng trong im lặng, nhàn nhạt chăm sóc hân từng ngày. Cô nói mình đã từng rất yêu hân, yêu đến bất chấp mọi thủ đoạn để có thể chiếm giữ trái tim hân. Nhưng tất cả đều vô nghĩa vì hân chỉ yêu duy nhất một người con gái, người khiến hân bất chấp tính mạng để bảo vệ cô - Hà Mi.

Rất nhiều lần hân cố lục lại những kí ức bị vùi lấp, nhưng áp lực đè lên gây thần kinh khiến cơn đau ập tới, không thể nhớ bất cứ điều gì. Trang đã khuyên hân nên để từ từ, vì nếu nóng vội sẽ dẫn đến hậu quả khó lường. Nhưng hân nóng lòng muốn tìm chút kí ức về Hà Mi, rốt cuộc là người thế nào mà khiến hân yêu say đắm như vậy? Đã đi đến đỉnh hôn thì những ngày qua cô ở đâu? Tại sao không ở đây cạnh hân? Chi cũng đã giải thích lí do nhưng sao hân chưa thể tin.

- Thảo Trang? - Nó hơi bất ngờ khi thấy cô trong chiếc blouse trắng đi ra từ phòng hân.

- Khánh chờ cô lâu rồi.

Đôi môi Trang cong lên, muốn cười với nó nhưng cô không thể.

Nhắc đến Khánh nó liền đẩy cửa bước vào. Hân đang ngồi xem báo, điềm nhiên tĩnh mịch như thường ngày vẫn làm. Hân cảm thấy công việc này quen thuộc, nhưng hân không nhớ ra mục đích. Trước đây sáng nào hân cũng đọc báo để đợi nó xuống cùng ăn sáng và cùng đi làm. Nhưng giờ đây hân ngồi xem nhưng đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Nó muốn chạy lại ôm hân, trách móc hân vì những ngày qua nó đã phải chịu áp lực và dằn vặt rất nhiều.

Nhưng ánh mắt hồ hững và câu nói nhẹ nhàng của hân khiến nó dừng lại.

- Cô là ai?

Hắn bị mất trí nhớ sao? Nó đã từng nghĩ sẽ xảy ra trường hợp này nhưng cô không ngờ tới là sẽ khó chấp nhận như vậy. Một người đã từng yêu thương, ôm ấp nó trong vòng tay, thế mà giờ lại hỏi nó là ai. Nó cố kìm nén, tươi cười nói.

- Hà Mi, vợ tương lai của anh, người đã cùng anh đính hôn... và cũng là người khiến anh ra thế này...

Giọng nó nghẹn lại, ngăn lệ tràn khoe mi. Nó cảm thấy lúc này chân tay thật thừa thãi, cơ thể không nghe theo não bộ. Vốn dĩ đã rất quen thuộc nhưng sao giờ đây lại như người xa lạ? Cả hai đang gần nhau nhưng sao lại tồn tại một khoảng cách vô hình?

Ánh mắt hắn vẫn rất bình thản nhìn nó không chút cảm xúc. Hắn vẫn còn đang thắc mắc rất nhiều điều.

- Tại sao cô lại yêu tôi?

- Vì anh là Gia Khánh.

Nó đi lại thay bó hoa hồng phấn vào lọ hoa ly. Ánh nắng phản chiếu qua viên kim cương trên chiếc nhẫn ánh lên những tia sáng lấp lánh.

- Tại sao lại là hoa hồng phấn?

- Mẹ anh thích chúng và em cũng thích chúng.

- Mẹ tôi đâu?

- Mẹ anh mất lúc anh mới 5 tuổi.

- Vậy người mẹ hiện tại?

- Là mẹ của Quỳnh Chi, mẹ kế của anh. Em sẽ giúp anh nhớ tất cả kí ức anh lãng quên.

Nó ngồi xuống cạnh bên hắn, mùi hoa hồng phảng phất có chút thân quen.

Hắn day day hai bên thái dương, quá khứ của hắn hoàn toàn không đơn giản.

.

Hai tuần trôi qua nhanh chóng, nó đã kể lại tất cả những điều nó biết từ hắn, những câu chuyện nhỏ nhặt giữa cả hai, từ lần đầu gặp mặt đến khi đưa ra quyết định kết hôn. Mỗi lần hắn muốn nhớ điều gì đó là con đau lại giầy vò khiến hắn không thể tiếp tục. Kí ức về mẹ hắn, nguyên nhân cái chết của bà, sự chấp nhận khó khăn của hắn với người mẹ kế và cô em gái cùng cha hắn đã lơ mơ nhớ lại, các mảnh ghép cứ xoay tròn trong đầu hắn rồi dần dần được sắp xếp lại theo trật tự nhất định.

Nhưng kí ức về nó, về các mối tình cảm khác hắn vẫn chưa tìm thấy sự kết nối nào.

Ngày hắn xuất viện nó đã đưa hắn về ngôi nhà màu trắng giữa bạt ngàn hoa hồng phấn. Nói về ước nguyện chưa kịp thực hiện của bà. Nó đưa ra chiếc vòng tay vàng có đính viên đá thạch anh mà hắn từng đeo cho nó.

- Anh còn nhớ lần đầu tiên đưa em đến đây anh đã từng nói gì không?

Nó không nhìn hắn, đôi mắt hướng về những cánh hồng ở phía xa, hắn không nói gì, im lặng nghe nó kể lại.

- Anh đã từng nói: "Đây là thứ duy nhất mẹ để lại cho anh. Mẹ muốn người con gái đeo nó sẽ làm con dâu mẹ." Rồi anh lại hỏi em biết tại sao không? Giọng anh nhẹ nhàng có chút ưu tư, anh bảo: "Lần đầu tiên anh dẫn con dâu về ra mắt mẹ, người anh muốn lấy làm vợ chỉ có mỗi mình em thôi!"

Nó cười nhạt, nụ cười theo gió cuốn về phía xa xăm. Hắn có hơi chạnh lòng, bất ngờ hắn ôm nó vào lòng, giọng nói trở lại nhẹ nhàng, ngỡ như cảm giác lần trước vậy.

- Tạm thời anh chưa nhớ ra, nhưng anh tin vào quyết định của mình. Lời anh nói chắc chắn anh sẽ làm.

Nó đã khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc. Từ ngày mất trí nhớ, đây là lần đầu hắn vỗ về nó như vậy.

- Em cũng tin vào anh, tin rằng rồi anh sẽ nhớ ra mình yêu em thế nào.

Mùi hoa hồng phảng phất quện vào mùi hương của nó theo gió bùa vậy tạo cảm giác thật ấm áp và dễ chịu.

Tối đến nó đưa hắn về nhà, về căn phòng của nó, nơi bốn chiếc váy còn mới treo trên trần và một chiếc váy trắng loang lổ những vết máu đỏ thẫm. Ánh sáng hắt vào những vết đỏ một màu sắc bi thảm.

- Anh nhớ chúng chứ? Là anh đã đặt chúng cho hôn lễ của chúng ta. Anh chuẩn bị tất cả trong âm thầm chỉ để tạo bất ngờ cho em. Nhưng trong cái ngày hạnh phúc ấy anh ngã xuống trước mặt em, em tưởng chừng như bầu trời đang đổ sụp trước mắt, tất cả nhuộm một màu máu đỏ, thê lương ai oán.

- Anh đã nói gì?

Hắn ôm lấy bờ vai đang rung lên, lau đi giọt nước mắt trên mặt nó.

- Anh nói " Trước kia anh chưa từng sợ điều gì bất kể là cái chết... nhưng khi anh gặp em, yêu em, trong anh luôn thường trực một nỗi sợ... sẽ mất em..."

- Là một thằng đàn ông đến người con gái mình yêu còn không thể bảo vệ... thì anh còn mặt mũi nào để nhìn ai..

Câu nói của hắn bất giác khiến nó giật mình, nó nhìn thẳng vào mắt hắn, cố gắng tìm chút liên kết.

- Hôm đó anh cũng đã nói như vậy.

Hắn hiểu ý nó, nhưng hắn chỉ nói theo cảm xúc. Hàng lông mày hắn nhíu lại, nếp nhăn xuất hiện trên trán, con đầu đầu lại xảy đến. Nó nhanh tay xoa hai bên thái dương hắn.

- Không cần phải cố. Em sẽ giúp anh nhớ ra và yêu em một lần nữa.

Nó lấy trong ngăn tủ ra một quyển album.

Tám ảnh đầu là cả hai chụp trung ở trường Z.

- Đây là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Em nhớ anh còn cảnh cáo đừng để anh gặp phải em.

Tám ảnh tiếp theo là ngôi biệt thự nhà nó.

- Đây là nhà em, lần đầu bố mẹ anh qua là để đặt hôn ước của hai ta. Sau đó em chuyển về ở đây, ngay cạnh phòng anh. Lúc đó em đã tự hỏi rất nhiều lần tại sao anh lại là Gia Khánh. Nhớ có lần anh cứu em khỏi đám du côn mà bị một vết thương ở tay, lúc em giúp anh băng bó anh anh còn nhảm lẫn em với Mỹ. Em đã rất buồn và ghét anh, ghét bản thân tại sao lại yêu anh.

Nó lại lật đến bức ảnh chụp cùng Bảo tại một bữa tiệc.

- Ở trong bữa tiệc này anh còn hàng nhiên tuyên bố em là bạn gái của anh. Cảm giác đó ấn tượng lắm, trông lúc đó em oai hơn rất nhiều đấy.

Nó dở tiếp đến bức ảnh ở Hàn Quốc.

- Anh nhớ cái lần em bị lạc ở Seoul không? Em đã rất sợ mất anh, vậy mà khi tìm được rồi anh không thềm an ủi em một câu còn lớn tiếng quát em, rồi còn cao ngạo hỏi "Tại sao tôi lại phải có trách nhiệm với một đứa con gái gốc gác như cô nữa đời còn lại không biết nữa?". Lúc đó em chỉ muốn ném anh đi thôi. Nhưng tay anh nắm chặt lắm. Muốn buông cũng đâu được. Anh còn dặn: "Cầm chặt vào không là lạc mất đấy!"

Nó dở tiếp đến bức ảnh sinh nhật tròn 17, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc.

- Lần sinh nhật 17 có lẽ là lần sinh nhật em không thể quên. Anh đã chuẩn bị cho em một bất ngờ rất lớn, em chỉ muốn ôm anh để cảm ơn nhưng còn ngại lắm. Anh còn thẳng thừng tuyên bố " Đã là người con gái của tôi thì tất cả đều phải đặc biệt"

- Tại sao lại ngại?

- Anh đâu đã nói yêu em đâu, làm vậy chẳng phải lỗ măn sao.

- Vậy anh đã nói cho em biết chưa?

- Đương nhiên rồi. Anh tỏ tình còn rất cao ngạo cơ.

- Như thế nào?

- "Đồ gốc, anh yêu em. Em có thể đừng ghen vớ vẫn như vậy được không? Anh xin lỗi, là anh sai." Tỏ tình mà thế đấy, còn cả nói em gốc nữa.

Hắn đang mập mờ nghĩ gì đó, con đầu lại kéo đến. Hàng lông mày hắn cau lại. Nó liền gấp quyển album lại, lấy cho hắn viên thuốc giảm đau và cốc nước. Nó nhận thấy mình hơi nóng vội khi ép hắn nhớ lại nhiều như vậy.

- Anh sẽ nhớ ra mà.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Gốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ra Đi

"Khi tình yêu không còn đủ lớn thì các mối quan hệ chỉ được duy trì bởi trách nhiệm và lời hứa"

...

Ánh sáng mờ nhạt của mặt trời hắt vào căn phòng qua tấm rèm cửa, không khí thật ảm đạm như ánh nắng kia cố gắng chiếu sáng một căn phòng vốn u sầu trong tuyệt vọng.

Nó mệt mỏi mở đôi mắt thâm quầng thiếu ngủ, cánh tay khươ trong không trung để tìm điểm tựa, nhưng, hụt hẫng, hạ xuống. Đôi mắt nó mở to rung động rồi lại sụp xuống, tiếng thở dài hòa vào không trung như ý thức được điều quen thuộc lạ lẫm.

Trước kia chưa bao giờ hắn dậy trước nó, dù sao cũng để nó thấy mình vẫn trong vòng tay mới an lòng đi vào phòng tắm mặc nó làm biếng.

Sáng nay cũng giống sáng những ngày qua, nó thức giấc không thấy hắn bên cạnh. Trống vắng lạnh lẽo đến lạ thường. Đôi mắt mệt mỏi mở ra rồi lại khép vào, hắn vẫn chưa nhớ ra phần kí ức quan trọng bị lãng quên.

Tiếng nước xối xả phát ra từ phòng tắm, hắn không nhớ rõ tất cả, nhưng vừa thức giấc hắn luôn bước vào phòng tắm như tìm lại cảm giác quen thuộc.

Tiếng rung của điện thoại khiến nó tỉnh giấc, đôi tay mò mẫm về phía âm thanh vừa phát ra. Là tin nhắn đến điện thoại hắn. Dòng thông báo trên màn hình khóa hiện tên Thảo Trang kèm dòng tin nhắn nửa vời.

"Tối nay chỗ cũ, em đợi anh..."

Tiếng vòi nước tắt, tiếng mở cửa, nó vội bỏ điện thoại xuống vờ như không biết.

Nó quay mặt vào trong, đôi mắt mở to, bàn tay siết chặt, không muốn tin vào cái thực tại nghiệt ngã này nữa. Khóe mắt cay cay, giọt lệ tràn mi, đôi môi cắn chặt để không khóc thành tiếng.

Bóng hình vạm vỡ của hắn đổ xuống tường, một vài giọt nước đọng lại chảy dài xuống như muốn ôm hết cơ thể quỵ rũ. Hắn cúi xuống kéo chăn để lộ ra khuôn mặt với chút nhăn nhó.

- Em dậy đi.

Hắn luôn muốn tìm tình yêu của mình trong ánh mắt nó. Nhưng càng cố hắn càng bị cơn đau giày vò. Nó đã nhanh tay quẹt ngang dòng nước mắt. Hắn vẫn ôm nó, cố quan tâm nó, nhưng sau tất cả nó nhận thấy ở hắn trách nhiệm nhiều hơn là tình yêu. Nó cố vùng ra khỏi vòng tay hắn, bước nhanh vào phòng tắm. Từng giọt lệ hòa vào dòng nước lạnh ngắt chảy dài xuống.

Sau khi trở lại Trần Thị công việc của hắn có vẻ ngày càng nhiều hơn, hắn thường xuyên đi về muộn và có những cuộc họp đột xuất. Đôi lại là trước kia hắn luôn biết xử lí và sắp xếp công việc để có thể dành nhiều thời gian cho nó. Nhưng giờ, đây như một lí do để hắn trốn chạy.

Nó cũng chỉ biết vui đầu vào công việc để không suy nghĩ nhiều. Nó mệt mỏi khi cứ phải cố gồng mình chịu đựng. Tầm mắt phóng về phía khoảng không tĩnh mịch trên bầu trời từ tầng 12. Nó ôm ly cà phê nóng ngắm nhìn những đám mây trôi vô định, cứ mãi miết cho dù không biết đâu là điểm dừng chân. Bầu trời xanh thăm thẳm chứa đựng nhiều nỗi lòng của một cô tiểu thư trưởng thành với bọn trẻ suy nghĩ.

Thư kí Hân sau khi gõ cửa rất tự nhiên vào phòng. Nó không rời mắt khỏi tầm không, lơ đãng hỏi:

- Chị Hân, em có nên qua Mĩ không?

- Khánh vẫn chưa nhớ gì sao? - Làm việc trong khoảng thời gian kha khá cũng giúp chị hiểu hơn về nó.

- Chỗ cũ, tức là đã quen thuộc phải không?

Thư kí Hân nhìn vào bóng nó phản chiếu qua tấm kính, khuôn mặt không chút biểu cảm. Dừng một lúc nó tiếp.

- Đã từng xảy ra nhiều lần..

Hân không biết nó muốn nói đến điều gì, nhưng cô biết nó đang có một vấn đề khúc mắc.

- Chị chuẩn bị cho em về máy bay ngày kia về Mĩ. Đến lúc em phải ra đi để trả lại tự do rồi.

Nó xoay ghế lại, đặt ly cà phê xuống bàn, giọng rất cương quyết. Thư kí Hân không nói gì, một người phụ nữ đã qua 30 qua đi cái tuổi bông bột có lẽ biết nên tôn trọng quyết định của nó cho dù đúng hay sai.

- Người phụ nữ kiêu hãnh nhất khi họ có mọi quyền lực.

.

Tối nay hắn không có ở nhà, đầu biết vậy nhưng sâu thẳm trong lòng nó muốn thấy hắn ở nhà. Nó đang ghen với Thảo Trang sao? Hắn không còn nhớ về nó, về Trang hay là Mỹ. Vậy nên việc sự thật bị bóp méo là điều không thể lường được. Nó không buồn ăn tối, ngâm mình trong bồn tắm, hơi nóng ẩm cùng mùi hoa hồng lan tỏa khắp phòng tắm. Làn nước ấm nhẹ nhàng cuốn lấy cơ thể nó, xoa đi sự mệt mỏi.

Tiếng chuông điện thoại reo cắt đứt dòng suy nghĩ, nó quần tạt chiếc khăn tắm ra ngoài. Cuộc gọi đến từ ba nó.

- Con nghe ba.

"Con muốn về Mĩ thật sao?"

- Thưa kí Hân đã nói với ba rồi ạ?!

"Khánh làm con tổn thương sao?"

- Không ạ, anh ấy chưa nhớ ra nhưng vẫn đối xử với con rất tốt. Là con muốn làm chút gì đó để xứng đáng là người thừa kế của Nguyễn Thị. Ba, con muốn quản lí tập đoàn, con muốn thử sức mình.

"Con suy nghĩ kỹ rồi chứ. Sẽ không dễ dàng đâu"

- Con đã suy nghĩ kỹ rồi ba, ngày kia con sẽ qua đó. Chị Hân cũng đặt vé máy bay rồi.

"Nếu vậy ta sẽ chiều ý con"

- Dạ ba, con chào ba.

Nó vừa tắt điện thoại thì hắn mở cửa bước vào.

- Em muốn qua Mĩ sao?

Hắn nhìn nó, chiếc khăn tắm che một phần cơ thể quyến rũ, mái tóc ướt nhẹp làm ướt một vùng sàn, đôi chân trần quay về phía hắn. Nó không nói, nhẹ gật đầu. Nó biết bản thân sẽ không thể chịu được nếu xa hắn, đôi mắt buồn không nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt quanh quẩn vô định.

- Không đi được không? - Hắn hạ giọng, tiếng van nài thoát ra trong vô thức. Hắn muốn giữ nó bên cạnh, giữ bên mình chút cảm giác quen thuộc. Ánh mắt không rời khỏi từng đường cong thấp thoáng sau chiếc khăn trắng, cơ thể này luôn khiến hắn sục sôi cảm giác muốn chiếm đoạt. Hắn đưa ánh nhìn về khuôn mặt nó, sâu trong đáy mắt kia dấy lên một nỗi buồn sâu thẳm. Bàn tay hắn nắm rồi lại thả ra, cô lấy lại sự bình tĩnh và không ché cảm xúc dục vọng đang trào dâng.

- Tại sao? - Nó xoay cái nhìn vào hắn, nó luôn sợ, nếu hắn níu kéo, nó không thể ra đi.

Hắn im lặng, không khí có hơi căng thẳng, tiềm thức hắn muốn giữ nó ở lại, nhưng hắn không biết nói sao. Chỉ cần ba chữ "anh cần em" thì nó sẵn sàng từ bỏ tất cả để ở lại cạnh hắn. Trăm chữ yêu không bằng một tiếng cần.

Khóe miệng nó vẽ lên nụ cười nhạt, chua xót. Trong khi vừa đi cùng người con gái khác về lại muốn giữ nó ở lại sao? Có tham lam quá không? Nó xoay người bước lại vào phòng tắm, bước chân thứ hai của nó chững lại. Hơi thở nóng ẩm của hắn phả vào cổ, làn tỏa xuống vai trần, vòng tay đang siết chặt, cả thân hình to lớn ôm trọn nó vào lòng.

Điều nó đợi là một lí do thuyết phục ở lại, vòng tay này ôm nó, nhưng có phải riêng mình nó? Không khí tĩnh mịch, mùi hoa hồng tràn căn phòng, không khí nóng dần lên. Hắn không biết miêu tả sao nên dùng hành động. Nó thở hắt ra, gạt cánh tay to lớn ra khỏi người, bước vào phòng tắm.

- Em nghĩ mình phải đi.

Một giọt lệ chảy xuống khóe môi, mặn chát, cay đắng. Cánh cửa phòng tắm đóng lại như tạo một vách ngăn giữa hai người. Một mình hắn giữa căn phòng trống, đầu óc quẩn quanh suy nghĩ giữ nó ở lại và tại sao nó lại muốn ra đi. Hắn ra ngoài, rời khỏi căn biệt thự, đến một nơi dễ chịu hơn.

Chiếc mô tô đen vun vút lao trên đường vắng, hắn đi theo lối con tim mạch bảo, đã là vòng thứ ba hắn đi trên con đường cũ, loay hoay vô định. Cuối cùng chiếc xe dừng trước quán bar.

Chai rượu mạnh được đặt trên bàn, hắn xoay xoay ly thủy tinh tròn. Chiếc điện thoại trên tay hiện lên dãy số của Thảo Trang.

.

Nó không biết là một quá hay khóc nhiều quá mà ngủ thiếp đi. Căn phòng trống trải, cái giường lớn và một mình nó hiu quạnh. Nó cuộn mình trong chiếc chăn bông, thu mình vào phía trong góc tường. Khó khăn lắm nó mới có thể dỗ dành bản thân đi vào giấc ngủ.

Bỗng một bàn tay lạnh mướt, di chuyển trên người, nó giật mình, đôi mắt mở to. Khuôn mặt góc cạnh với từng đường nét sắc sảo của hắn đang nhìn nó, đúng hơn là cơ thể nó sau lớp váy voan màu trắng hai dây cổ tim phối ren. Mùi rượu hơi chút mùi hoa ly tạo thành một hỗn tạp mùi khó chịu xộc vào mũi nó. Đôi môi khô khốc nhanh chóng chiếm lấy hơi thở của nó, hơi rượu nồng lan tỏa trong miệng, cay the, tràn xuống cổ họng. Nó nhận thức được là hắn

đang say, đúng hơn là não bộ bị men chi phối không đủ tỉnh táo. Những hành động bấy giờ là theo bản năng của một thằng đàn ông với người phụ nữ mà họ si mê cuồng nhiệt.

Khi hơi thở của nó trở nên khó khăn hẳn mới chịu buông tha, đôi môi di chuyển xuống cổ, xuống vai, thô bạo chiếm giữ những chỗ đi qua. Cơ thể nhỏ bé của nó run lên, tâm trí vừa muốn phản kháng vừa bị kích thích đến say đắm. Làn da trắng hồng nổi bật lên những vết ửng hồng, hẳn khiến nó tê tê từ những vết đau. Nó bấu víu lấy hai cánh tay, móng tay ấn vào da thịt. Sự tác động này dường như giúp hẳn trấn an lại tinh thần đang bị kích động, hẳn dừng mọi hành động, đôi mắt đen băng lãnh mơ hồ nhìn nó, ánh mắt này luôn cho hẳn thấy sự cuốn hút mạnh mẽ. Mi mắt hẳn sụp xuống, âm vực trầm khàn nơi cổ họng.

- Anh xin lỗi.

- Tại sao xin lỗi?

Câu hỏi rất ư vô tư của nó đánh động dự vọng đang bị kìm nén trong đáy mắt hẳn. Đầu óc hẳn lại quay cuồng do tác động của rượu. Đây là lần đầu tiên nó thấy hẳn say, say đến bản loạn.

Mùi hoa hồng quen thuộc trên cơ thể nó phảng phất kích thích giác quan hẳn. Một lần nữa lí trí của hẳn bị khuất phục, đôi mắt ánh lên sự chiếm đoạt và tham vọng. Đôi môi hẳn lại chiếm lấy đôi môi nó, nụ hôn sâu, gấp gáp và mãnh liệt. Tiếng rung của điện thoại bị hơi thở nóng bỏng lấn át. Hai con người quấn lấy nhau quên đi mọi thứ xung quanh. Hẳn không nhớ mình từng yêu nó. Nhưng giờ đây một lần nữa trái tim hẳn lại bị nó trói buộc.

.

Sáng hôm sau nó cảm thấy toàn thân ê ẩm, rã rời. Vòng tay hẳn vẫn ở đây, đang ôm eo nó. Thân người nhỏ bé của nó dựa vào bộ ngực săn chắc của hẳn. Ít ra nó cũng đã tìm thấy một lí do để ở lại, khép đôi mi xuống, nó tìm lại giấc ngủ. Chiếc điện thoại lại rung lên, tin nhắn đến. Nó khua tay lấy chiếc điện thoại. Màn hình báo 5 cuộc gọi nhờ của Thảo Trang vào đêm qua. Một tin nhắn đến: "Anh không sao chứ? Tối qua về nhà an toàn không?"

Tay nó lại buông thõng, chiếc điện thoại rơi tự do xuống giường. Chỉ là một câu hỏi đơn giản thôi mà.

Nhưng sao Trang biết tối qua hẳn ra ngoài? "An toàn", "không sao" chẳng phải là cô ta biết tối qua hẳn về nhà trong tình trạng say khướt chứ?

Nó vội lại chiếc điện thoại, nhấc kí cuộc gọi tối qua có cuộc gọi đến của Thảo Trang.

Nếu đi uống rượu sao trên người hẳn lại có mùi hoa ly? Nó nhớ lại lần trước khi nó mới bay từ Mỹ về, lọ hoa đặt trên bàn trung bông ly. Tất cả đều rất ăn khớp, không thể ngẫu nhiên trùng hợp nhiều đến vậy.

Tay nó run run, khóe mắt cay, nó không muốn tiếp tục giằng co nữa. Đã đến lúc nó phải đi để cả hai có thời gian suy nghĩ về những chuyện đã qua. Có thể sự ra đi này sẽ là lối thoát cho cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Buông Lơi

"Đến một thời điểm bản thân bạn sẽ không còn muốn đòi co, tranh giành hay phân giải với ai nữa. Chỉ muốn tìm cho mình một lối thoát để tránh xa cái thực tại rắc rối. Không phải là đang trốn chạy, mà do đã quá mệt mỏi, quá sức chịu đựng. Nên buông xuôi!"

...

Nó ngồi trước bàn trang điểm, dùng phấn che bớt nét thâm quầng mắt, son màu đỏ giúp khuôn mặt thêm sức sống.

- Em vẫn muốn đi thật sao?

Hắn gài cái nút sơ mi cuối cùng rồi khoác vào cái áo vest đen. Nó vẫn im lặng, chú tâm vào trang điểm lơ đãng câu hỏi của hẳn.

- Để anh đưa em ra sân bay.

Nó đặt chì kẻ mắt xuống bàn, quay lại nhìn hẳn.

- Còn một chỗ em chưa đưa anh tới, nó liên quan đến quá khứ của anh.

Chiếc ô tô đi lại con đường cũ, nơi hẳn cảm giác quen thuộc nhưng không tìm được điểm đến. Nó quẹo vào cánh đồng hoa thạch thảo, một vùng trời phủ màu tím thơ mộng. Hương Thạch Thảo nhẹ nhõm tỏa hương, sắc hoa đã hơi ngả màu héo úa.

Hắn nhìn vào những cánh hoa mỏng manh đang cố khoe vẻ đẹp trước khi kết thúc một vòng đời, hẳn là trước đó chúng đã khoe sắc thắm rất đẹp. Cả hai đều im lặng, hẳn đang tìm kiếm chút kí ức, còn nó lại muốn im lặng suy ngẫm.

- Đi thôi, em sẽ lỡ chuyến bay đấy.

Hắn quay sang nhìn nó, rồi hướng về chiếc ô tô, ra sân bay.

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, người muốn đi níu giữ cũng không thể hạnh phúc. Duyên số đã ràng buộc, ly rồi sẽ lại hợp, yêu thương cả con tim, quan ngại gì thù thách.

Nó ôm hắn, cái ôm luyến tiếc nhưng rất kiên quyết. Hắn đặt lên trán nó một nụ hôn, yêu thương nhưng bất lực.

- Bảo trọng!

Nó rời vòng tay hắn, đi về phía cổng soát vé. Nó đã thật sự trưởng thành khi quyết định rời xa tầm tay hắn, con tim yêu cuồng nhiệt rồi cũng sẽ có lúc mệt mỏi, nó muốn lấy lại sức sống, tìm kiếm mục đích khác cho cuộc sống.

Ánh mắt đượm buồn của hắn không rời khỏi bóng hình nó, mãi đến khi nó đã khuất bóng hắn mới rời đi. Điện thoại lại rung lên, cuộc gọi đến từ Thảo Trang. Giọng cô đang rất phấn khích và vui mừng.

"Tôi đã tìm ra cách giúp anh lấy lại trí nhớ rồi!"

- Cô đang ở đâu?

Đôi mắt hắn ánh lên những tia hi vọng hạnh phúc. Hắn đã gặp nhiều bác sĩ giỏi, thử nhiều phương thức chữa trị khác nhau để lấy lại phần kí ức bị lãng quên. Nhưng chưa thấy chút hiệu quả.

Khi mới tỉnh dậy đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng, người đầu tiên hắn thấy là Thảo Trang, cái nhìn rất hững hờ và không chút bận tâm. Thế nhưng với nó lại khác, ánh mắt nó cho hắn một cảm giác thôi thúc kí ức mãnh liệt. Chỉ cần thấy nụ cười của nó các dây thần kinh của hắn cũng đã thấy áp lực, đầu cảm nhận được những cơn đau choáng bất chợt. Sự quan tâm, cách thể hiện tình cảm, tình yêu sâu đậm của nó, tất cả đều khiến gọi kí ức hắn, nhưng càng cố tất cả đều quay về con số không tròn trĩnh.

Lần trước là Thảo Trang tìm kiếm được cách mới nên nhấn tin cho hắn. Nhưng nó chỉ mới đọc được về đầu "Tôi nay chỗ cũ, em đợi anh..." vẫn đề khiến hắn quan tâm là về sau "với bác sĩ bên Anh chuyên khoa thần kinh sẽ có cách lấy lại kí ức"

Thời gian hắn làm việc ở công ty trước giờ đều rất ít, phần lớn thời gian đều để phục hồi trí nhớ. Khi nhìn thấy nó khóc, thấy sự bất lực hắn đã rất hận bản thân. Đến người yêu thương mình còn không thể bảo vệ thì còn làm được trò trống gì.

Sau khi nghe tin nó muốn đi Mỹ hắn lại cảm thấy khó chịu hơn bao giờ hết, hắn chưa bao giờ muốn xa nó, thậm chí là thức dậy không có nó bên cạnh là đầu óc hắn như muốn nổ tung.

Hắn đã tìm đến rượu, hắn muốn quên đi sự thật nghiệt ngã này, nhưng càng say, lại càng tỉnh. Thảo Trang có gọi cho hắn để nói về cách thức điều trị mới, nhưng hắn không bắt máy. Càng cố gắng ghép lại các mảnh kí ức được nghe từ nó, đầu hắn càng đau, càng đau hắn lại càng uống, như thế lại càng dần vật bản thân hơn vì để nó đau khổ đến mức buộc phải ra đi. Hắn đã ngà ngà say, Thảo Trang lại gọi đến. Hắn không nhìn số mà bấm nghe:

- Em đừng đi được không, anh xin lỗi, anh đã làm em tổn thương, nhưng anh không thể xa em. Tuy chưa nhớ ra nhưng anh biết em rất yêu anh và bây giờ anh cũng yêu em, yêu con người hiện tại của em, anh xin lỗi, Hà Mi.

"Anh say rồi"

Ở đầu dây bên kia một giọng nữ nhẹ nhàng đầy đau khổ. Phút trước khi nghe hắn nói những lời đó sao không thể không rung động. Trang chưa bao giờ phủ nhận bản thân yêu hắn, khi nghe hắn nói yêu cô ở hiện tại Trang đã rất vui sướng, cuối cùng trái tim hắn cũng có phần cho cô. Nhưng sau khi nghe hai tiếng Hà Mi đầy đau đớn cô đã hiểu cả hai yêu nhau hơn cả sinh mạng mình.

Hắn mất trí nhớ, Trang có chút gì đó vui mừng, cô nghĩ bản thân đã có một cơ hội để chiếm giữ trái tim hắn. Nhưng dù cho có nhớ hay không ánh mắt hắn nhìn cô vẫn hờ hững không thay đổi. Cô từng chứng kiến rất nhiều lần hắn gầy vò bản thân để lấy lại kí ức, cô đã tuyệt vọng và từ bỏ. Cô hiểu hắn đã yêu nó rất nhiều và tình yêu đó dần bị lãng quên nhưng chưa bao giờ bị vùi lấp.

Lúc Trang đến hắn đã nằm gục trên bàn, khó khăn lắm Trang mới có thể đưa hắn ra taxi. Người hắn say khướt toàn mùi rượu, cánh tay đó lần đầu tiên ôm cô, giọng nói đó lần đầu nhẹ nhàng van nài bên tai cô.

- Em đừng đi, được không?

Cô hiểu rõ những lời này là dành cho nó chứ, trái tim cô se lại, cánh tay nhỏ bé toan ôm bờ lưng rộng kia, nhưng, hắn đã buông Trang ra, đôi mắt sụp xuống. Hai từ "xin lỗi" thoát ra nơi cổ họng hắn.

Dù cho say, dù cho mất trí, nhưng mùi hoa ly trên người Trang rất xa lạ, không một chút vấn vương. Hắn ngờ ngợ nhận ra cảnh tình hiện tại, hắn quay ra cửa sổ để từng cơn gió lạnh tạt vào mặt. Trang xuống xe, gửi tiền và địa chỉ cho bác tài, đưa hắn về.

Xe dừng trước cổng biệt thự, hấn chao đảo bước vào nhà, đầu óc quay cuồng, bước đi loạng choạng. Phòng ngủ hắt lên ánh vàng yếu ớt, nó đang ngủ, khuôn mặt mệt mỏi đã chịu đựng rất nhiều. Phần gối kê đầu nó còn hơi ẩm, chắc đã khóc rất nhiều, khóc đến ngủ quên mất.

Hắn vuốt lọn tóc che mặt nó, khuôn mặt lộ ra những đường nét kiêu hãnh, hàng mi còn đọng lại giọt nước mắt. Hắn đưa tay lau đi giọt lệ còn vương, đôi môi chạm nhẹ vào vàng trán. Từng cái chạm nhẹ đều có cảm giác tê tê ở đầu ngón chạm, rồi nhanh chóng lan tỏa khắp người. Cảm giác này khiến thần kinh tê liệt, xúc tác rất mạnh mẽ, cho hắn cảm giác quen thuộc. Hắn đã từng chiếm hữu người con gái này, phản ứng của cơ thể hắn như đang tìm lại mối liên hệ quan trọng. Thân nhiệt hắn nóng lên theo nhiệt độ căn phòng, hơi thở đều đặn của nó bao trùm khoảng không. Tay hắn không còn nghe theo não bộ, theo dòng kí ức lẫn mò cơ thể nó.

Say men rượu tuy say mà tỉnh, say men tình tuy tỉnh mà say. Mùi hương quyến rũ, vị rượu cay nồng, tất cả khiến hắn trở nên mê muội. Bàn tay di chuyển trên cơ thể quen thuộc, hơi thở nóng ấm.

"Ngày mai thôi em sẽ trở thành Trần phu nhân. Em có điều gì chưa mãn nguyện sao?"

...

"Em thắc mắc, không lấy số đo sao cái váy nào cũng rất vừa vặn."

....

"Ngày nào cũng ôm em trong vòng tay, ăn uống, ngủ thức cùng em. Đến cơ thể em anh không biết rõ thì quả là tệ bạc."

....

"Em không muốn lên lễ đường với thương tích đầy mình đâu"

....

"Anh đã ngắm rất kĩ lúc em mặc bộ váy trắng, yên tâm sẽ không lộ liễu đâu."

...

- Khánh, em yêu anh...

....

Tất cả đã chỉ còn là dĩ vãng, còn thực tại hắn vẫn đang tiếp tục thức tỉnh phần kí ức ngủ quên.

.

Mĩ

23 giờ.

- Thêm một ly nữa

Cô gái đẩy chiếc ly trống thứ 6 về phía phục vụ, người pha chế nhìn nó ái ngại. Dạo này nó thường xuyên đến đây với khuôn mặt mệt mỏi và trở về với trạng thái say khướt. Nhưng hôm nay nó uống nhiều hơn mọi khi.

- Có chuyện gì buồn sao? - Người pha chế đẩy ly rượu về phía nó, ánh mắt dò xét từng đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt.

Nó không nói gì, nâng ly rượu lên uống phân nửa, ánh mắt buồn với nhiều tâm sự chú ý vào những gợn sóng trong ly.

- Chàng trai thường ngày đến đón không phải người yêu cô sao?

Nó hơi khựng lại, người yêu? Minh sao? Từ khi qua Mỹ Minh luôn là người chăm sóc nó, có những đêm nó uống say rồi lại gọi cho Minh đón về. Cậu chưa bao giờ bỏ rơi nó, chưa bao giờ câu gắt hay khó chịu với nó. Minh luôn quan tâm, lo lắng nhưng âm thầm. Cậu biết lắng nghe, chia sẻ và là nơi cho nó chất chứa nỗi buồn. Tự dưng nhắc tới khiến nó nhớ Minh quá, cậu bạn thân từ hồi bé xú đến tận bây giờ, cậu chưa bao giờ quên những ngày đặc biệt liên quan đến nó. Minh chưa từng yêu ai, tất cả cô gái muốn tiếp cận đều bị cậu từ chối thẳng.

Chứng kiến nó lớn lên, trưởng thành, Minh luôn là người hiểu rõ nó muốn gì hơn ai hết. Cậu cũng chưa từng chứng kiến nó bị lụy đến mức này. Nó đã gầy đi rất nhiều, thường xuyên bỏ bữa, thiếu ngủ. Việc nó quay về Mỹ chứng tỏ nó đã kiệt sức, mọi chuyện xảy đến Minh đều biết rõ, cậu cũng rất nhiều lần lau đi hàng nước mắt trên khuôn mặt nó. Quán bar lại trở thành nơi nó hay lui tới, không khí tập nập sẽ giúp nó bớt cô đơn, men rượu sẽ giúp nó dễ ngủ hơn.

- Cô vẫn muốn uống tiếp sao? - Người pha chế nhìn chiếc ly trống tròn thứ 11, bình thường nó uống giỏi nhất là bảy ly. Ngày mới tập uống nó chỉ uống nổi ba ly là nằm gục trên bàn, nôn mửa hai ngày liền. Nhưng dần dần nó càng quen, từ lượng theo đó dần tăng lên và không còn nôn mửa nữa.

Nó hất tay ý lấy thêm, hôm nay nó nhớ hẳn, thực sự rất nhớ hẳn. Nó muốn uống để quên đi, nhưng càng uống nó càng tỉnh, càng nhớ hẳn. Một ly tiếp rồi hai ly, nó cứ uống, uống đến mức phải nhập viện cấp cứu để súc ruột.

- Con gái tôi sao rồi bác sĩ?

Mẹ nó chạy vội lại khi thấy bác sĩ bước ra, ba nó đứng cạnh không khỏi lo lắng.

- Cô ấy đã không sao, nhưng gia đình cần khuyên ngăn việc uống rượu để tránh xảy ra sự việc như ngày hôm nay. Ngoài ra cần phải ăn uống đầy đủ, ngủ đủ giấc để đảm bảo sức khỏe cho bản thân và thai nhi.

- Thai nhi?

Cả ba mẹ nó và Minh đều không khỏi bàng hoàng. Bác sĩ không mấy bất ngờ vì phản ứng này, ông tiếp.

- Thai nhi đã được sáu tuần tuổi, chắc bệnh nhân cũng chưa biết tin này vậy nên gia đình nên khuyên cô ấy ăn uống đảm bảo dinh dưỡng để thai nhi có thể phát triển khỏe mạnh.

- Cảm ơn bác sĩ.

Việc nó mang thai không biết biết là tin vui hay tin buồn, đứa con trong bụng nó là con của Gia Khánh hay của ai. Nếu đúng là vậy thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Minh không nói nửa lời, cậu lặng lẽ rời khỏi bệnh viện. Mọi chuyện cũng đã đến lúc kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: End

Nó đã được đưa về nhà để được chăm sóc, từ sau khi phải nhập viện súc ruột, chế độ ăn uống, giờ giấc ngủ nghỉ đều được chuyên gia lên lịch để tạo điều kiện tốt nhất cho em bé trong bụng. Nó chưa muốn cho hẳn biết và cũng không muốn tạo thêm bất cứ áp lực nào cho hẳn. Chỉ khi nào hẳn nhớ quá khứ về nó thì mới có thể giải bày tất cả.

- Em thấy vị sữa này mùi kì lắm, khó uống.

Nó đưa ly sữa cho bà bầu lên mũi ngửi rồi đẩy lại về phía chị Hoa.

- Nhưng đây là loại sữa tốt nhất cho em và em bé trong bụng, gắng uống đi.

Nó nhăn mặt, miễn cưỡng uống một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn. Vẻ mặt như vừa chạm phải thứ gì đó kinh khủng.

- Thôi để em mang trà lên cho ba rồi em xuống uống.

Nó bê khay trà đang đặt bên cạnh đưa lên phòng làm việc của ông. Tất cả công việc của nó đều đã được ông bàn giao lại để không tạo áp lực công việc, nhưng công ty hình như đang gặp vấn đề vì mỗi lần muốn xem qua hoạt động công ty đều không được.

- Không thể để công ty thế này mãi được, nếu không nhanh chóng nghĩ ra cách thì sẽ rất rắc rối.

Bước chân nó khựng lại, giọng ba nó có vẻ nghiêm trọng và pha chút cáu gắt. Nó không được biết các vấn đề ở công ty nên có vẻ hơi tò mò ghé tai vào cửa nghe lén.

Trong căn phòng ba nó đang ngồi đối diện với hai người thư kí, một nam một nữ.

- Nếu không có nguồn vốn đền bù tổn thất lần này tôi sợ công ty sẽ phải tuyên bố phá sản - Thư kí Hân có vẻ sốt sắng, cô đã vào làm việc ở công ty từ khi mới bắt đầu khởi nghiệp, ra đến nông nổi này đến cô còn không nỡ.

- Nếu theo kế hoạch trước đây sát nhập với Trần Thị thì sẽ còn cứu vãn được - Vị thư kí trung tuổi ồm ồm nói, ông là người làm việc từ khi công ty mới sáng lập, có thể nói đây là người hiểu rõ lòng ba nó và công ty.

- Không được.

Ba nó cắt ngang ý định của thư kí. Ông cũng đã tính trước chuyện này, sau khi nó về làm dâu Trần gia thì Nguyễn Thị sẽ hợp với Trần Thị làm một, ông

muốn giao cơ đồ và con gái của mình lại cho Gia Khánh, ông luôn tin tưởng vào khả năng của hấn khi giao lại hai thứ quý giá nhất cuộc đời mình, nhưng có lẽ thời thế đã khác.

Khay trà trên tay nó run run, nó không muốn tin vào tai mình nữa. Công ty nhà nó sẽ phải phá sản sao? Nó không thể đứng yên nhìn cơ đồ mà ba nó đã gây công gây dựng sụp đổ trước mắt như vậy. Có lẽ đã đến lúc nó lấy lại những thứ thuộc về mình, bao gồm cả hấn.

Việt Nam.

- Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, anh đến đây đi.

Giọng Thảo Trang nhẹ nhàng trong điện thoại. Nếu y học không thể giúp hấn lấy lại trí nhớ thì kỉ niệm có lẽ sẽ cứu vãn được đôi phần kí ức. Hai tuần trôi qua Trang đã đưa hấn về lại trường, dần dựng lại đôi phần kí ức giữa hai người. Tuy áp lực của các giấy thần kinh khiến đầu hấn muốn nổ tung nhưng hấn vẫn nhất định không từ bỏ.

Hôm nay Trang dựng lại lễ đường ngày mà hấn đính hôn. Tất cả đều được chuẩn bị y như ngày mà hấn mất đi phần kí ức quan trọng về nó.

Lễ đường tràn ngập màu hồng và hoa hồng phấn, những chi tiết đều được trang hoàng như cũ, riêng chỉ có cô dâu - Thảo Trang- là thay đổi. Trang luôn mong ước mình được một lần mặc váy cưới cùng hấn sánh bước trên hôn đường. Điều tưởng chừng như vô vọng giờ lại thành hiện thực, thế nhưng vai phụ cũng chỉ được đóng thế mà thôi.

Ngày nó quyết định rời đi tưởng chừng như cuộc đời cô có thể bước qua trang mới, nhưng không, hấn vẫn lao đầu tìm đủ mọi cách để nhớ lại nó. Trang hàng ngày vẫn bên cạnh nhắc hấn uống thuốc, chăm lo sức khỏe hấn, nhưng đến khuôn mặt hấn còn chẳng buồn để ý. Trong tiềm thức hấn chỉ quần quanh hình bóng một người con gái tên Hà Mi.

Lễ đường không một bóng người, không sư mục, không âm thanh, không gia đình, không bạn bè, chỉ riêng có hai người và phần quá khứ bị chôn vùi.

Màu váy trắng nổi bật giữa vùng trời, sự nùng cháy của tâm hồn đang yêu, sự kiêu hãnh của người phụ nữ thành đạt, tất cả tạo nên bức tranh thật đẹp. Nhưng sâu trong đáy mắt kia chứa đựng một nỗi buồn da diết. Một nỗi buồn của mối tình đơn phương, nỗi buồn khiến cô thấy tự hào. Ở đời là vậy, theo tình tình đuổi, đuổi tình tình theo. Người mà ta yêu thì nhất quyết không chấp nhận tình cảm đơn phương, người si mê ta, yêu thương ta thì ta lại không thể rung động. Phải chăng tình cảm chỉ là một sợi tơ mỏng, cố giữ sẽ đứt, nắm hờ lại vương?

- Em thử gọi cho thư ký của Khánh xem.

Nó đã gọi cho hấn rất nhiều lần kể từ khi xuống sân bay. Không ai bắt máy, Minh ngồi bên cạnh không khỏi sốt ruột. Nó thoáng nghĩ gì đó rồi bấm tìm trong danh bạ.

Sau hai hồi chuông một chàng trai giọng trầm đặc nhắc máy.

"A lô?"

- Gia Khánh đâu?

"Xin lỗi cô là ai?"

- Hà Mi.

"Dạ thưa cậu Khánh đang ở ..."

Chiếc xe rẽ bánh, chạy về phía địa chỉ mà cậu thư kí nói. Tại sao hấn lại ở đó? Đây chẳng phải là nơi hấn và nó đã từng tổ chức lễ đính hôn sao? Trong đầu nó xuất hiện rất nhiều câu hỏi bị vướng mắc mà chỉ có hấn mới có thể đưa ra câu trả lời.

Chiếc xe vừa ngưng bánh, trước mắt nó là cảnh tượng của một hôn lễ nhỏ của cặp đôi yêu nhau tự tổ chức, nhưng sao trông chúng lại thân quen đến thế? Nó xuống xe, bước vào phía trong.

Lễ đường phủ một màu hồng phấn ngọt mát, những băng ghế trắng dẫn đến sân khấu phía trước. Một chàng trai trong bộ âu phục đen lịch lãm, sang trọng. Dáng người cao lớn nổi bật giữa chiếc váy cưới màu trắng lấp lánh, cô dâu được trang hoàng thật xinh đẹp và lộng lẫy.

Hai dáng người này, dù cho không thấy mặt nhưng có hóa thành tro nó vẫn nhận ra được. Bàn tay trái vô thức đưa lên miệng che đi dòng cảm xúc đang bộc trực trên khuôn mặt. Nó không dám tin vào những điều đang diễn ra, tất cả nằm ngoài sức tưởng tượng.

Nó đã bỏ hết đi sự cao ngạo của bản thân để vội vàng về bên hấn. Tưởng chừng thời gian sẽ giúp mọi chuyện tốt hơn nhưng ngờ đâu nó lại mở đường cho chuột chạy. Tạo cơ hội tốt, để lại không gian riêng cho hai người. Có lẽ nó đã sai khi ngỡ rằng tình cảm hấn dành riêng mình nó vẫn sâu đậm như ngày nào. Hấn mất trí, mất kí ức, mất đi tình yêu cao đẹp của mình.

Trang nhìn vào đôi mắt đen với chiều sâu ít ai có thể cảm nhận hết tâm tư trong đó.

- Anh nhắm mắt lại đi, thả lỏng ra, tưởng tượng lại khung cảnh đó trong đầu...

Hắn nghe theo Trang, bờ mi khép lại, hơi thở đều đặn bao trùm không gian yên tĩnh. Hắn nhớ về nó, về những kí ức mà nó gây dựng.

"Cầm chặt vào không là lạc mất đấy!"

"Đồ ngốc, anh yêu em. Em có thể dùng ghen vớ vẩn như vậy được không? Anh xin lỗi, là anh sai."

"Lần đầu tiên anh dẫn con dâu về ra mắt mẹ, người anh muốn lấy làm vợ chỉ có mỗi mình em thôi!"

"Em có đồng ý lấy anh làm chồng, làm dâu Trần gia không?"

"Em đồng ý."

"Anh có đồng ý lấy em làm vợ, làm người anh phải chịu trách nhiệm nửa đời còn lại không?"

"Anh đồng ý"

"Trước kia anh chưa từng sợ điều gì bất kể là cái chết... nhưng khi anh gặp em, yêu em, trong anh luôn thường trực một nỗi sợ... sẽ mất em..."

Tiếng khóc nức lên từ nơi cổ họng của nó không thể kìm nén được nữa. Âm thanh phát ra phá vỡ dòng liên kết cùng không gian yên ắng. Minh đứng bên cạnh đỡ lấy bờ vai nó. Cả Trang và hắn đều đưa ánh nhìn về phía nó.

Hắn cảm nhận được các dây thần kinh đang rung lên, tạo áp lực cho não bộ. Khuôn mặt, vóc dáng, những dòng nước mắt ảm ức, sự đau khổ tuyệt vọng.

Trang toan lên tiếng giải thích cho cả hai, nhưng hắn đồ người xuống, cơn đau lại giằng xé. Hắn cảm nhận được sự nhói lên ở nơi lồng ngực, sự bất lực của con tim. Những dòng kí ức sục sôi trong đầu, từng nhịp co giãn của các mạch máu, dù cho có xảy ra xuất huyết hắn vẫn phải mở ra cánh cửa kí ức. Đôi mắt hắn dần khép lại, thân hình vạm vỡ nằm dưới sàn, khuôn mặt vẫn hướng về phía nó với chút liên kết cuối cùng.

- Gia Khánh...

Nó gào lên, vùng khỏi vòng tay Minh chạy về phía Trang đang kiểm tra phản ứng của cơ thể hắn.

- Gọi xe cứu thương.

.

Trên băng ghế dài lạnh lẽo một lần nữa nó lại đối mặt với thời gian và nỗi sợ. Trang nắm lấy bàn tay đang diết chặt để kìm lại sự run sợ.

- Lúc Mi quyết định ra đi Khánh đã rất đau khổ. Ngày nào anh ấy cũng vật lộn với cơn đau để tìm lại kí ức.

Nó nhìn Trang, ánh mắt vấy lên sự khó chịu đã dịu lại. Trong đáy mắt chất chứa sự ghen tức.

- Tôi không biết lí do Mi quyết định ra đi, nhưng kể cả là khi Mi ở đây hay Mi Khánh vẫn không từ bỏ bất cứ cách nào để lấy lại trí nhớ. Chỉ cần biết có loại thuốc hay cách thức nào anh ấy đều tạm gác công việc để thử với hi vọng nhỏ nhoi. Tôi hiểu suy nghĩ của Mi lúc này, chuyện lúc này là hôn đường được dựng lại để giúp Khánh có được cảm giác thân quen ở quá khứ. Tôi cũng đã tự hỏi rất nhiều lần rằng ở Mi có điểm gì hơn tôi mà khiến Khánh yêu nhiều như vậy.

Trang cười ngất nghẻo, nụ cười nhạt kìm nén dòng nước mắt. Nó nuốt khan, có gì đó ứ lại nơi cổ họng. Trang tiếp.

- Tôi đã yêu Khánh rất nhiều, rất lâu trước đó. Tưởng rằng qua Anh với cuộc sống mới, bắt đầu mới thì có thể nguôi ngoai. Thế nhưng khi trở về đối mặt với anh, trái tim tôi vẫn rung động. Không phủ nhận rằng tôi đã từng ích kỉ khi muốn chiếm giữ, ràng buộc trái tim Khánh khi cô rời đi. Nhưng khi chứng kiến tất cả tôi đã hiểu thế nào là tình yêu đích thực, tình yêu cuồng nhiệt đến quên cả an toàn của bản thân. Mi thật may mắn, đừng trách anh ấy nữa, tôi biết Mi cũng yêu Khánh rất nhiều. Đừng để chút chuyện này làm ảnh hưởng đến tình cảm hai người.

Nó muốn nói lời cảm ơn và xin lỗi chân thành đến Trang, suốt thời gian qua là nó đã hiểu lầm hắn, khiến sự việc ra nông nỗi này. Cánh cửa phòng phẫu thuật mở, Trang đã nhanh chân đứng dậy.

.

Thuốc mê hết tác dụng, hắn tỉnh lại sau 3 giờ đồng hồ mê man. Cơn đau trên đầu vẫn âm ỉ, bắt kịp ánh sáng căn phòng, nhiệt độ xung quanh hắn vò tìm kiếm một hình bóng quen thuộc.

Nhưng những gì hắn thấy được chỉ là mắt bông hồng phấn trên một nền trắng xóa. Căn phòng hoàn toàn trống trơn, không một bóng người. Hắn thờ thắt ra, cố vận động thân mình ngồi dậy.

Có tiếng mở cửa, nó bước vào với cặp lồng cháo trên tay. Hai ánh mắt giao nhau, cả hai giao tiếp bằng ánh mắt, những dòng cảm xúc lẫn lộn. Tình yêu thương kìm nén, sự giận dỗi ảm ức, lòng xót xa bất lực.

Nó ôm chầm lấy hắn, giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên khuôn mặt nó thấm vào chiếc áo bệnh nhân.

- Ngốc! Đừng khóc nữa - Hắn luồn tay qua mái tóc nó, hơi thở ấm quần lấy cái cổ trắng ngần - Anh xin lỗi, anh yêu em, Hà Mi.

Hắn đã thực sự trở về, là Gia Khánh người mà nó hết mực yêu thương, người đã từng khiến nó sụp đổ, người cho nó bao hy vọng. Nó cảm nhận được con người thật sự của hắn, tình yêu của hắn, tất cả, thực sự là hắn.

Tiếng chuông điện thoại reo lên phá ngang bầu không khí tràn ngập mùi hạnh phúc. Nó tưởng chừng như có thể ném phăng chiếc điện thoại vào tường vì sự phá đám này. Nhưng cuộc gọi đến là từ ba, nó kìm nén sự bức tức trong lòng ra ngoài nghe máy.

- Cuối cùng cậu cũng nhớ ra tất cả ở quá khứ.

Minh lặng lẽ bước vào phòng. Hắn chiếu ánh mắt khó hiểu và có phần ái ngại về phía cậu. Giọng Minh vẫn đều đều:

- Có lẽ đã đến lúc tôi rút lại vốn đầu tư ở Nguyễn Thị và rời khỏi cuộc sống của Hà Mi rồi.

- Công ty nhà Mi có biến?

- Chờ cậu đến gần phá sản. Hà Mi vì cậu mà không còn biết trân trọng sức khỏe bản thân. Nhớ lại tốt rồi. Mi đang rất cần cậu.

Hắn nhìn Minh, hai ánh mắt giao nhau thay cho câu trả lời. Minh gật đầu rồi rời khỏi phòng, lặng lẽ như lúc cậu xuất hiện.

Hắn hiểu, đã đến lúc hắn phải chịu trách nhiệm về những chuyện xảy ra trong quá khứ.

.

5 năm sau.

Trời đã ngả chiều, màu vàng ươm bao phủ một vùng trời. Sắc vàng chiếu rọi vào những cánh hồng đang khoe sắc. Chiếc ô tô trở về vị trí lúc sáng trong gara.

Một người đàn ông tao nhã bước ra, khí chất của người lãnh đạo trong bộ vest đen lịch lãm. Nhưng khi trở về nhà hắn lại trở thành một người đàn ông hết sức tuyệt vời, một người chồng chu toàn, một người cha đảm đang.

- Ba về rồi, con chào ba.

Một cô bé gái xinh xắn trong chiếc váy hoa trắng, sự hồn nhiên ưu tư hiện rõ trên nụ cười rạng rỡ. Bé gái nhảy vào lòng hắn, ôm lấy cổ chúi mũi hít hà hương thơm quen thuộc.

- Ô ba của em mà.

Một cô bé chạy vội từ trong phòng ra nhảy thẳng vào lòng hắn.

- Được rồi ba của cả hai. Khánh Linh, Hà Linh mẹ đâu rồi?

Hắn vuốt ve mái tóc của hai đứa trẻ giống hệt nhau. Mái tóc, bộ váy, đôi mắt, nụ cười, giọng nói tất cả đều thể hiện rất rõ vẻ kiêu diễm được kế thừa của cặp song sinh này.

Nhắc đến mẹ bỗng hai chị em thay đổi sắc mặt.

- Ba ơi ba mẹ bị bệnh rồi

Đôi mắt Khánh Linh ánh lên sự lo lắng không kém phần hồn nhiên của đứa trẻ lên năm.

- Mẹ không ăn cơm, mẹ còn nôn ọe ọe nữa.

Hà Linh vừa nói vừa miêu tả cảnh tượng đó.

- Mẹ con đâu rồi?

Hắn thả hai bảo bối của mình ra toan đứng dậy thì nó xuất hiện, vẻ đẹp của người phụ nữ cầu toàn có vẻ kém sắc so với bình thường. Hắn vội bước lại đỡ nó.

- Em không sao, tiểu yêu của anh nó lại hành em rồi.

Vừa nói nó vừa xoa bụng, hẳn không giấu nổi sự hạnh phúc khi lại sắp được làm cha.

- Ba, ba mẹ nói là em bé đang khiến mẹ mệt, ba bảo em bé ngoan đi ba, nhìn mẹ khổ lắm ba. - Cô chị Khánh Linh bám lấy vạt áo hẳn.

- Ba, mẹ còn bảo con sắp có em trai, em có dễ thương không ba? Em sẽ ngoan không ba? Ba bảo em đừng làm mẹ mệt, con thương mẹ lắm ba. - Hà Linh nũng nịu rồi xoay xoay chiếc váy hoa màu trắng.

- Em đã đau đầu với hai nhóc này của anh rồi, thêm một nhóc nữa chắc em nỡ đầu mất.

- Bà xã em yên tâm, Gia Long của chúng ta chắc chắn sẽ rất ngoan.

Hắn ôm lấy eo vợ mình, hôn lên vành tai nó.

- Anh có thấy mình tham lam không? Khánh Linh gờ đến Gia Long sao?

- Bà xã, nếu em thấy anh tham lam rồi thì sinh thêm một nhóc nữa đi, anh sẽ lấy tên em cho đều.

- Anh...

Nó còn chưa kịp nói thì đã bị đôi môi hắn khóa chặt, hai người thoải mái hôn nhau trước mặt hai cô bé.

- Ba mẹ lại chơi trò người lớn rồi. Chán ngắt - Khánh Linh phớt lờ như thể đã quen với cảnh tượng này.

- Em đói rồi.

Hà Linh kéo theo Khánh Linh đứng đĩnh đi vào nhà bếp. Hai cô công chúa nhà Trần Nguyễn rất kiêu kì và thất thường, chắc hẳn là thừa hưởng từ hai bản gốc đang quần lấy nhau kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ngoại Truyện 1: Thông Gia

Chuyến bay từ Mĩ về Việt Nam hạ cánh lúc 17 giờ.

Cả sân bay lại một lần nữa trở nên náo loạn vì sự xuất hiện bất ngờ này của gia đình Trần Nguyễn nổi tiếng.

Trần Gia Khánh ra dáng của một người lãnh đạo trong bộ vest đen, khí chất từ người cậu luôn khiến cho người nhìn không khỏi trầm trồ, vóc dáng cao nhả nhặn, khuôn mặt góc cạnh với từng đường nét thanh tao. Thần sắc của một người đàn ông thành công không kém phần phong độ hào hoa. Nhiều chị gái xinh đẹp nhìn lần đầu chắc không dám tin là cậu đã có một gia đình đầm ấm. Sự phong trần của người đàn ông ngoài ba mươi này khiến không ít các nữ tử thương thầm nhớ trộm, không ít kẻ muốn tiếp cận chỉ muốn được đề ý, đến mức chỉ cần ánh mắt có đậu lại phía mình 0,99 giây thôi cũng đủ khiến cả đêm trần trọc vui sướng.

Thế nhưng những mong ước bé tí đó liền bị dập tắt khi người phụ nữ luôn xuất hiện bên cậu không những xinh đẹp, quyến rũ mà còn rất tinh tế và nhạy bén. Nguyễn Ngọc Hà Mi là một cái tên không hề mai một. Tiểu thư độc nhất của tập đoàn Nguyễn Thị từng lấy một thời, vị hôn thê của Gia Khánh - tân chủ tịch tập đoàn Trần Thị lúc bấy giờ. Nhưng sau những năm tháng ấy cô không còn xuất hiện trên thương trường, Nguyễn Thị sát nhập với Trần Thị làm một. Từ đó tập đoàn Trần - Nguyễn tiếng tăm càng vang dội.

Trần phu nhân đã trở thành một người vợ đảm, người mẹ hiền thực sự. Tuy không còn làm bên kinh doanh nhưng mỗi sự xuất hiện của cô đều được sự quan tâm chú ý rất lớn. Để từ bỏ sự nghiệp trở thành một nội trợ quả không đơn giản.

Ngày đó nó nhất định không chịu lùi về phía sau lưng chồng, bởi chủ nghĩa sống của cô trước giờ vẫn rất quả quyết "Thà làm một người phụ nữ thành công chứ không làm một bóng hồng hạnh phúc". Nhưng sau khi song sinh hai tiểu công chúa thời gian của cô bị chi phối rất nhiều.

Nhớ lúc cô vẫn cứng đầu mẹ cô đã từng khuyên: "Phía sau một người đàn ông thành công là một người phụ nữ biết hy sinh, nhưng đằng sau một người phụ nữ thành đạt lại là một gia đình đổ bể. Gia Khánh có thể tự mình gánh vác tại sao con còn muốn lui tới chốn thương trường, chẳng phải là con không tin tưởng vào năng lực của nó sao? Còn những đứa trẻ, chúng cần người chăm sóc và dạy dỗ để có thể vững bước. Con đừng nên quá cứng nhắc, giữa sự nghiệp và gia đình chắc con biết điều gì quan trọng hơn."

Sau đó nó đã suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng cô cũng giao phó tất cả cho chồng mình, đàn ông xây nhà đàn bà xây tổ ấm, và rồi nó cũng nhận ra điều hạnh phúc nhất mà rất nhiều người phụ nữ mong ước.

- Nội không ra đón gia đình mình hả ba?

- Còn cả ngoại nữa ba, không phải vì chúng ta đã đi lâu quá nên ông bà quên nhà mình rồi chứ ba?

Trần Nguyễn Khánh Linh và Trần Nguyễn Hà Linh liên tục đặt câu hỏi, đôi mắt long lanh, khuôn mặt hồn nhiên có chút lai tây của hai cô bé mới lên 8 tuổi này cũng khiến không ít người hâm mộ. Ngoài gu ăn mặc thời thượng nhưng không mất sự trong sáng ra cả hai còn sở hữu nước da trắng, khuôn mặt bầu bĩnh và má lúm đồng tiền xoáy sâu góp phần tôn lên nụ cười kiêu kiêu. Cả hai có lẽ giống mẹ hơn ở điểm không nề hà và nói nhiều. Thế nhưng cả hai lại rất hiểu đạo lý và được mẹ dạy cho cách đối nhân xử thế từ khi bé.

- Con quên mất mình từng tiễn ngoại ra sân bay đi Thụy Sĩ sao? - Hà Mi nhắc nhở về sự vắng mặt của bố mẹ mình.

- Ngoại đâu nói là hôm nay chưa về đâu mẹ? - Khánh Linh trả lời rất nhanh.

Hà Mi quàng cái nhìn về phía chồng mình, hai đứa bé này luôn có những lý lẽ rất "cùn" để phản bác lại ý kiến của bố mẹ mình. Lắm lúc nó còn tưởng rằng đây không phải là một đứa trẻ lên 8 tuổi.

- Cô út đến đón con kìa.

Vẫn cái giọng lãnh đạm của Khánh đã đánh động sự chú ý của hai đứa nhỏ, lập tức không chỉ gia đình bé nhỏ này mà gần như cả sân bay đang chú ý đến sự xuất hiện của Quỳnh Chi - một đại minh tinh.

Tuy chiếc váy cổ chữ V cô vận trên người rất đơn giản nhưng sức hút không vì thế mà đơn điệu. Quỳnh Chi từ sau tốt nghiệp cấp ba đã đi theo con đường thời trang, cô học và khởi nghiệp bên Anh Quốc sau đó trở về Việt Nam. Và giờ tiếng tăm của cô vang dội rất xa, con cưng của làng thời trang đại diện cho nhiều nhãn hàng cao cấp và xuất hiện trên rất nhiều tạp chí.

Nhận ra gia đình của anh hai, Chi tháo chiếc mắt kính đen xuống, trên khuôn mặt sáng lên nụ cười rất quyến rũ.

- Khánh Linh, Hà Linh cô nhớ hai con quá đi!

Hai cô nhóc song sinh chạy đến ôm cổ cô út, từ khi mới lọt lòng tình cảm giữa cả ba rất khăng khít, Chi rất thương cặp song sinh này và đương nhiên cả hai cũng luôn quấn lấy cô mỗi khi gặp mặt.

- Hai với chị dâu cứ về nhà trước đi, để hai nhóc đi với em.

Chi nháy mắt với chị dâu rồi quay sang cậu nhóc Gia Long nãy giờ vẫn rất điềm nhiên. Từ nhỏ cậu bé này đã rất trầm tĩnh, ít nói, cái bản tính làm lì này chắc hẳn được thừa hưởng từ ông bố khó ưa. Tuy mới lên 3 tuổi nhưng Long lại rất thông minh, cậu vốn có khuôn mặt sáng, mái tóc đen và nhất là nụ cười có lực sát thương rất cao. Người cha vì sự nghiệp vĩ đại đã dạy cho nhóc đọc và sách đầu tiên lại là quyển "Các bước thành công của một nhà kinh tế giỏi". Đối với bộ não bé nhỏ này không phải là quá tàn ác chứ -.-

Quỳnh Chi kéo Gia Long vào lòng, hôn cái chụt khiến vết son thấp thoáng trên má. Cậu nhóc vẫn không tỏ ra bất mãn nhưng cũng không quá vui vẻ.

- Con đi với cô út không?

- Con muốn về nhà, con buồn ngủ.

Gia Long rời vòng tay Chi quay lại phía mẹ mình, ở điểm này cậu hoàn toàn giống mẹ. Mỗi lần Gia Khánh hỏi cô muốn đi đâu cô đều đòi về nhà ngủ.

- Long mệt rồi em đưa hai nhóc nhiều chuyện kìa đi là được rồi, anh chị cũng về nhà nghỉ ngơi đây. Nhớ nghe lời cô út đấy!

Hà Mi xoa đầu hai cô nhóc rồi lên chiếc Audi đen đang chờ sẵn về biệt thự Trần gia.

.

Mục đích cả gia đình về đây là để thăm nhà cũng như vì lời mời về kỉ niệm 50 năm thành lập trường.

Trường Z.

Mới 7 giờ sáng nhưng sân trường đã rất rộn ràng để chuẩn bị cho đại lễ kỉ niệm, nhiều học sinh các khóa quay về trường, người làm to ủng hộ nhiều, người làm nhỏ ủng hộ ít. Hôm nay có thể nói là ngày để đoàn tụ "đám bạn" thời trung cấp.

Ngồi ở hàng ghế khách mời cùng với rất nhiều đại diện của các khóa trước nhưng có thể nói sức hút của cặp vợ chồng Gia Khánh - Hà Mi được nhiều người quan tâm để ý nhất. Hôm nay hẳn cũng ăn vận rất đơn giản, chiếc sơ mi trắng phở với quần âu nam rất chỉnh tề nhưng vẫn trẻ trung, phong độ. Còn nó trang nhã trong chiếc váy trắng cổ chữ V. Đây là một trong số các cặp đôi từng là học sinh trường Z, với thành công cũng như tiếng tăm của hiện tại cả hai đã tặng trường một phòng thí nghiệm chuyên môn dành cho học sinh đam mê nghiên cứu và một khu thư viện với rất nhiều loại sách định hướng cũng như chuyên ngành.

Quốc Bảo và Kim Thư cùng với cặp đôi nhà Anh Tuấn - Quỳnh Anh cũng đã có mặt cùng nhiều cựu học sinh khác.

Sau buổi lễ với những tiết mục rôm rả học sinh khóa hiện tại cũng được mở mang tầm mắt và khai thông suy nghĩ định hướng cho mình với những lời chỉ sẻ của các nhân vật có sức ảnh hưởng như Gia Khánh, Quốc Bảo, hoa khôi một thời - Hà Mi và rất nhiều người thành công sau tốt nghiệp tại trường.

Buổi lễ kết thúc rất thuận lợi. Tất cả đã hẹn nhau tại nhà hàng Ý nổi tiếng để hàn huyên và tâm sự.

- Chà, lâu ngày không gặp mà ông chủ Trần đã vượt mặt tất cả về quân số rồi! - Câu nói bông đùa này của Tuấn khiến cả bàn tiệc cười lớn.

Khánh và Mi hiện dẫn đầu với hai cô công chúa và một cậu chủ nhỏ tuổi. Nhà Quỳnh Anh mới chỉ có một cậu nhóc bằng tuổi với Gia Long. Hai người này tuy bám nhau vậy nhưng phải hai năm sau khi Tuấn thiếu vững bước trên thị trường bất động sản thì cả hai mới kết hôn. Quỳnh Anh giờ đã là bà chủ của một Studio Áo Cưới khá lớn ở Mi.

- Vậy là anh Bảo và Thư bị bỏ lại sau rồi, đầu là người của luật pháp thì cũng phải có kế hoạch hóa gia đình hợp lý chứ - Quỳnh Anh tiếp lời chồng, đẩy thế bị động về phía cặp "vợ chồng pháp luật".

Quốc Bảo giờ đã là sở trưởng sở cảnh sát, vợ anh là Kim Thư cũng đã trở thành một vị luật sư dày dặn kinh nghiệm. Tuy cưới đã ba năm nhưng cả hai do quá bận rộn công việc nên chưa có kế hoạch sinh con.

Kim Thư cười tươi, ánh mắt có phần sắc bén của một vị luật sư.

- Đang định hôm nay hội ý mọi người xem đặt tên cho em bé là gì đây.

Câu nói của Thư có phần bông đùa nhưng hành động xoa bụng của cô khiến Bảo không khỏi bất ngờ. Chẳng lẽ là cô nói thật.

- Kim Ngân đi - Hà Mi đưa ra một cái tên - Chắc chắn phải là một bé gái. Hai nhà chúng ta phải làm thông gia.

Mi cười lớn, đá mắt với Thư. Thấy vậy Quỳnh Anh cũng chen vào.

- Không được, con dâu nhà Phan Trần phải tên Kim Thủy mới đẹp.

- Hai người không phải đang sợ con trai mình ế đấy chứ - Bảo không giấu được ý cười - Con gái thời nay đang được săn đón lắm. Mà là con trai hay con gái đây vợ?

Bảo quay sang nhìn Thư, cả bàn tiệc lại phá lên cười. Hẳn là ông bố này còn chưa biết được là mình sắp lên chức.

- Anh Bảo à, nếu trai hay gái hai nhà chúng ta đều có thể làm thông gia. Dù sao anh cũng làm cảnh sát, cô đào tạo con trai thành phi công lão luyện là được rồi.

Khánh ngồi nãy giờ mới lên tiếng, rượu vào lời ra, coi như là cậu dạm trước cho hai tiểu thư nhà mình. Rõ ràng là việc phi công trẻ và bố làm cảnh sát quả là không có liên quan gì tới nhau. Thật tình chịu thua lí lẽ của ông bố ba con này.

- Không được, không thể phi phạm tuổi thanh xuân của con trẻ như thế. Anh sinh một thằng nhóc, tôi sẽ chịu thiệt gả con gái của mình cho anh. Viên mãn đôi đường, chịu không anh xui.

Mình tuyên bố rất chắc chắn, cậu đưa ly rượu lên kính Bảo, không cố ý nhưng Bảo nói một câu khiến anh tí sặc lên tận mũi.

- Chú đã có con gái chưa mà đòi kết thông gia với phi công nhà tôi.

- Anh yên tâm, hôm nay chưa có, sáng mai sẽ có. Nhất định tối nay em sẽ tạo được một đứa con gái để gả về nhà anh.

Người con gái xinh đẹp bên cạnh Minh bỗng chốc đỏ mặt, cô là một chủ tiệm cà phê rất bình thường mà anh hay lui tới. Chính xuất thân đơn giản, tính cách trang nhã và nụ cười hiền đã cứu vãn trái tim nhà kinh doanh có tiếng như anh. Minh mới chỉ kết hôn một năm, trong tất cả có lẽ cậu là người chậm trễ nhất.

Bữa tiệc diễn ra rất sôi nổi và vui vẻ, chủ đề vẫn xoay quanh việc gắn ghép thể hệ tiếp theo. Sau khi ăn uống tất cả lại đi karaoke hát hò, uống tiếp tăng hai đến tận khuya mới về.

Về đến biệt thự thì cả nhà đã ngủ hết, hai tiểu công chúa chen nhau ngủ cùng cô út - Quỳnh Chi, bảo bối của ông bà nội đã yên giấc cạnh nội khi nghe ông kể những câu chuyện, cậu nhóc này có vẻ rất hứng thú với chuyện làm ăn.

Hà Mi vật lộn đưa chồng về phòng, cũng may là cô uống ít nếu không chắc giờ cả hai không biết trôi về đâu.

Cô nặng nhọc kéo Gia Khánh lên giường, toan quay vào nhà tắm thay đồ thì bị một cánh tay kéo lại, theo quán tính cô ngã xuống giường, cả thân thể đều bị anh khống chế.

Tuy uống rất nhiều nhưng anh vẫn còn khá tỉnh táo, hơi thở nồng men rượu phả vào mặt cô. Anh kéo người vợ xuống, hai khuôn mặt hoàn mĩ kẻ trên người dưới đối diện nhau. Ánh trăng soi lọt qua khe cửa rọi vào khuôn mặt tuần tú, vẻ đẹp này theo năm tháng vẫn không hề suy giảm mà ngày càng cuốn hút.

- Bà xã, anh muốn sinh thêm một bé gái... con trai "nhà pháp luật" không thể làm phi công trẻ được.

Giọng anh khàn đục bên tai, hơi thở nam tính, đôi môi nóng bỏng di chuyển trên vành tai cô.

- Anh đang xem em là cái máy đẻ đấy hả chồng?

Anh không trả lời câu hỏi của cô, dùng bờ môi mình áp sát cánh môi mỏng của cô. Đối với anh dù cho cô muốn gán bản thân với "máy đẻ" thì vẫn không thể ngăn nổi dục vọng nơi anh. Sự tham lam của anh không phải ngẫu nhiên mà có, là cô đã chiếm hữu trái tim anh, dụ dỗ tâm tình nhỏ bé của anh khiến nó trở thành tham vọng. Trên đời này chỉ cô mới khiến anh bị kích thích và chỉ cô mới thỏa mãn được người đàn ông trầm mặc như anh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ngoại Truyện 2: Đặng Dương Minh

Đặng Dương Minh - người thừa kế của tập đoàn Đặng Thị tiếng tăm. Sau khi tốt nghiệp bên Anh Quốc Minh đã chọn thành phố Washington, Mĩ làm nơi đặt trụ sở mới cũng như nơi khởi đầu sự nghiệp. Không hẳn nơi này thích hợp để cậu có thể phát triển tốt nhất, nhưng nơi đây có người con gái cậu yêu thương nhất.

Hà Mi, Quỳnh Anh, Dương Minh từ nhỏ đã là một bộ ba chơi với nhau rất thân. Vì xuất thân từ gia đình danh giá, bố mẹ vốn có quan hệ tốt từ trước nên cả ba luôn cùng học, cùng ăn, cùng chơi.

Tình cảm là một loại độc dược, không hẳn sẽ gây hại nhưng khi phát tác lại rất nguy hiểm. Và thứ tình cảm ấy không biết từ lúc nào bắt đầu nhen nhóm trong lòng cậu. Sau khi biết được Mi quay trở về Mĩ, quyết định rời xa Khánh cậu liền tức tốc trở về thành phố này.

Khánh mất trí nhớ, nhìn Mi đau khổ cậu thực sự không thể chấp nhận được. Người con gái cậu yêu thương chỉ vì một thằng con trai không đáng mà suy sụp, buồn tủi cậu không khỏi tiếc thương.

Hà Mi đang ngồi uống rượu ở một quầy của quán bar nhỏ, tiếng nhạc sập sình, ánh sáng mờ ảo. Một kẻ háo sắc thấy nó đang ngồi một mình liền bê ly rượu đến ve vãn.

- Cô em xinh đẹp, sao lại ngồi uống ở đây một mình? Có chuyện gì buồn sao để tôi uống với em, cùng em tâm sự.

Giọng nói ghé sát tai Mi, một tay rất tự nhiên quàng qua cổ, ánh mắt dâm đãng lướt trên khuôn mặt rồi cơ thể nó.

- Cảm ơn, phiền anh ra chỗ khác.

Nó ngán ngẩm mấy người thế này đến tận cổ, hất cánh tay kia ra khỏi vai mình rồi ngồi xích ra một chút.

- Không được, để em một mình sẽ cô đơn lắm.

Tên kia vẫn trung ra nụ cười bốn cột, mân mê lại gần.

- Có chuyện gì buồn cứ nói ra, anh đây sẽ tâm sự cùng em.

Hơi rượu từ miệng tên kia phả vào cổ khiến nó không khỏi khó chịu, cánh tay kia lại lần nữa đưa ra nhưng lần này là ôm eo nó.

- Khốn kiếp, tôi bảo anh cút đi cơ mà.

Nó đẩy người đàn ông lạ mặt ra, loạng choạng đứng dậy, ly rượu trên bàn bị hất rơi xuống đất tạo âm thanh chói tai.

Tên kia mặt cau lại, ánh mắt nhìn nó có hơi khó chịu

- Cô em hình như không biết phép tắc rồi.

Hắn ta hùng hổ tiến đến định kéo tay nó đi thì bị một bàn tay khác giữ lại, đẩy ra sau.

- Xin lỗi.

Minh phóng ánh mắt tức giận về phía kẻ lạ mặt rồi kéo nó đi, ra khỏi quán bar.

- Minh... đau tay em... Minh...

Cổ tay bị siết chặt khiến nó kêu lên, cổ bước thật nhanh theo Minh. Ra ngoài cậu thả tay nó ra, ánh mắt buồn bực nhìn thẳng:

- Em tự nhìn lại mình xem, ngày nào cũng uống đến say khướt mới về nhà, ăn uống thì không đầy đủ, em còn muốn đày đọa bản thân đến thế nào nữa? Vì gì mà em ra nông nổi này cơ chứ?

Minh lớn tiếng quát. Cậu tưởng rằng khi đã quyết định quay về Mi thì nó sẽ khác, nhưng không ngờ lại hành hạ bản thân đến thế này.

Khuôn mặt xinh đẹp cúi xuống, vẻ mặt buồn như một cô bé bị bắt lỗi, khóe mắt lại cay xè, hơi rượu nồng xộc lên mũi.

- Xin lỗi... Em lại nhớ Khánh... thật ngu ngốc phải không? Biết cậu ta không còn yêu em như trước nhưng vẫn đắm đầu vào, biết là tình cảm đã khác nhưng vẫn tồn thương..

- Em cũng biết là ngu ngốc sao còn đắm đầu vào, mọi chuyện đâu đã kết thúc sao phải tự mình hành hạ bản thân như vậy, uống rượu thì sẽ quên được hết sao? Làm thế này để người ta thương xót em há?

Minh ôm Mi vào lòng, cậu không muốn nói những lời này, tất cả như những chiếc gai sắc nhọn đâm vào trái tim mình vậy, thấy nó khóc, đau khổ chính cậu còn đau đớn hơn gấp ngàn lần. Nhưng cậu không biết phải làm gì để giúp đỡ, tình cảm cũng đã cho đi nhưng cũng đâu thể bù đắp. Người nó yêu là Gia Khánh chứ không phải cậu.

- Không khóc nữa, anh đưa em về.

Minh vẫn lặng lẽ yêu như vậy, cậu đưa nó về nhà, dặn dò người giúp việc pha ly trà giải rượu, ép nó uống hết mới được ngủ.

Cứ tưởng rằng sẽ tỉnh ngộ nhưng ngày hôm sau nó lại tới quán bar, uống tới mức phải súc ruột.

.

Nhiều ngày trôi qua tâm trạng nó đã khá lên rất nhiều, biết có em bé nó rất vui nhưng vẫn không khỏi lo lắng. Nhưng những tai họa lại thi nhau kéo đến mà không hề báo trước, tin tập đoàn Nguyễn Thị có thể phá sản khiến nó thất thần, không khỏi lo sợ.

- Em yên tâm đi, không đến mức như em tưởng tượng đâu.

Minh nhẹ nhàng khuyên, cậu biết chuyện này có thể xảy ra nên đã bỏ ra một số vốn lớn để đầu tư vào Nguyễn Thị thoát khỏi nguy cơ phá sản. Minh vẫn luôn như vậy, cậu yêu nó, ở bên cạnh lúc nó buồn, luôn cho đi mà chưa bao giờ đòi hỏi nhận lại. Thế nhưng điều đó lại khiến nó áy náy.

- Em muốn quay về Việt Nam.

- Vì Gia Khánh sao?

Giọng Minh hơi chút buồn, biết ngày này sẽ đến nhưng cậu không nghĩ là khó chấp nhận đến vậy. Dù sao đứa bé trong bụng cũng là con của Khánh, công ty này cậu cũng không thể giúp mãi được.

Nó gật nhẹ đầu, giọng có chút vương vấn:

- Hy vọng lần này về mọi chuyện sẽ ổn.

Minh biết chắc lần này trở về cậu sẽ mất nó mãi mãi. Nhưng chuyện gì đến rồi cũng phải đến thôi, Minh không thể ích kỉ ép buộc tình cảm nó mãi được.

.

Nhiều năm sau đó.

Thành phố Washington phồn hoa của Mi đã bắt đầu bước vào mùa đông lạnh lẽo, từng cơn gió bắc thi nhau tràn vào thành phố, hàng người vẫn tập nập ngược xuôi trên các con đường đầy sắc màu. Một mùa giáng sinh nữa lại đến, những cây thông Noel được trang hoàng đẹp mắt, những món quà bí mật được bọc gói cẩn thận với những màu sắc bắt mắt.

Một quán cafe nhỏ với dàn đèn nhấp nháy thu hút người qua đường. Hôm nay quán đặc biệt đông khách với trưng trình ưu đãi đặc biệt. Hai cây thông lớn đặt trước cửa, những bông tuyết trắng dán ép vào tấm cửa kính, những ánh đèn neon màu vàng nhạt tạo nên một bầu không khí thật ấm cúng.

Trên mỗi chiếc bàn trải khăn đỏ đều đặt một chậu cây thông nhỏ xinh xắn. Hầu hết các bàn đều có người ngồi, tình nhân có, bạn bè có, gia đình cũng có.

Hai cô bé khoảng bốn năm tuổi với đôi mắt to trong veo, hàng lông mi dài cong giống nhau như một giọt nước đang ngồi đung đưa trên bàn.

- Chào hai cô bé, hai con đến đây một mình sao?

Một người phụ nữ khoảng hai lăm tuổi cầm menu lại bắt chuyện với song Linh. Giọng nói cô rất nhẹ nhàng, khuôn mặt mang đôi nét châu Á, vẻ đẹp dịu hiền của người con lai Á - Âu.

- Ba con đang ra ngoài nghe điện thoại ạ - Khánh Linh giương đôi mắt long lanh nhìn ra ngoài cửa sổ, chú mục vào những bông tuyết trắng rơi ngoài trời.
- Cô à cô xinh thật đấy! - Lời khen bất ngờ của Hà Linh khiến cô thoáng đỏ mặt, nụ cười kiêu kiêu cứng lại.
- Hai bé cũng rất dễ thương, các con uống gì nào?
- Quán này là của cô sao? - Hà Linh nhận thấy chiếc váy cô mặc không giống những người phục vụ còn lại trong quán.
- Sao con biết? - Hồng Vân thích thú nhìn hai cô bé, ngoài vẻ xinh xắn lại còn rất thông minh.
- Cô không mang đồng phục giống mấy chị kia.
- Hai con tên gì? - Vân ngồi xuống đối diện, hai chị em song sinh này rất thú vị.
- Con là Khánh Linh, em con tên Hà Linh.

Cô chị giới thiệu, nhường menu cho cô em chọn món.

- Cô tên Hồng Vân, hôm nay đặc biệt giảm giá 50% cho hai bé.

Nụ cười của cô rất sáng, tạo thiện cảm cho người đối diện, cả ba nói chuyện rất tự nhiên, có thể do cùng mang dòng máu Việt, hoặc có thể do có duyên.

- Ba Minh, ở đây!

Khánh Linh vẫy tay để ra hiệu cho Minh, năm hai cô bé tròn một tuổi Minh đã nhận song công chúa này làm con nuôi. Ngoài thời gian ở với bố mẹ, thỉnh thoảng Minh vẫn hay đưa cả hai đi chơi, mua sắm, cậu đặc biệt cưng chiều hai tiểu thư này.

Người vừa bước vào quán toát ra khí chất khác người, dáng người cao, lịch thiệp trong bộ đồ âu. Khuôn mặt đẹp hoàn mỹ, con ngươi nâu đen nhìn về phía song Linh, ánh mắt ân cần có chút nuông chiều.

Ánh mắt Vân dừng lại trên vẻ đẹp sắc sảo đó, nụ cười của Minh khiến cô thất thần, rất thu hút. Nhưng điều khiến cô kinh ngạc là cậu là cha hai cô bé này sao? Quả thật rất trẻ, còn đáng phong lưu, không giống người đã có gia đình.

- Hai con chờ lâu không? Chọn món chưa? Đây là?

Giọng Minh nhẹ nhàng hỏi, ánh nhìn dừng ở cô gái lạ. Một dòng cảm xúc nhẹ chạy dọc sống lưng, khuôn mặt lại, con ngươi màu xanh đậm với chiều sâu mang nhiều tâm sự.

- À.. - Vân lúc này mới tỉnh, vội thu ánh nhìn về, giọng ngại ngùng - Tôi thấy hai bé dễ thương nên bắt chuyện. Hai đứa là con anh sao?

- Ba con đẹp trai phải không cô?! - Hà Linh rất ư hồn nhiên khi đưa ra câu hỏi. Ai gặp ba Minh hay bố mẹ nhỏ đều nhìn ngó ngang như vậy.

Hồng Vân hơi bất ngờ, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng, chẳng lẽ ánh nhìn say đắm của cô lộ liễu đến mức ngay cả một đứa trẻ lên năm cũng nhìn ra sao. Hơi ngại ngùng nhưng Vân vẫn nở một nụ cười thật tươi.

- À.. Ủ.. ba con đẹp con cũng đẹp nữa.

Hà Linh cười típ mắt còn Khánh Linh giới thiệu vị khách này.

- Đây là cô Hồng Vân, cô ấy là chủ quán này luôn đấy ba. Còn đây là ba Dương Minh của tụi con. Ba rất giỏi lại đẹp trai nữa, nhưng ba bị ế cô ạ.

- Ế sao? ...

Hồng Vân tròn mắt, chẳng lẽ đây lại là ông bố đơn thân? Nhìn kĩ lại hai bé Linh này cũng không giống Minh cho lắm, chẳng lẽ là con nuôi. Nhưng nhìn điệu bộ sành sỏi của hai cô bé này hẳn phải xuất thân từ một gia đình danh giá, không giống trẻ mồ côi.

- Ba tốt bụng lắm cô, ba còn thương con nữa, ba hay mua đồ, hay dẫn con với cả chị Khánh Linh đi chơi, hay cô làm vợ ba con đi. Cô cũng xinh đẹp, còn làm bà chủ nữa, ba con cũng làm ông chủ, hai người đẹp đôi lắm nha.

Hà Linh thêm dầu vào lửa, câu trước câu sau đều muốn tác thành cho hai người, trêu đến nỗi Hồng Vân đỏ cả mặt.

- Hai con bé này, trật tự chọn món, không được ồn ào.

Minh xoa đầu hai đứa rồi ngồi xuống bên cạnh, chắc là do nhiễm tính bà mai từ mẹ nên mới gán ghép cả hai thế này. Minh nhìn cô chủ quán trẻ cười ngại, nụ cười này là do không biết nói gì hay muốn lấy lòng người ta đây.

- Thật xin lỗi cô.. hai đứa còn nhỏ nên nói lung tung.

- Không sao. Chỉ là sợ anh ngại chứ tôi chưa lập gia đình nên không để ý đâu. Hai nhóc này thật sự rất dễ thương.

- Vừa hay ba Minh cũng chưa lập gia đình, hay ba với cô Vân về một nhà đi. Có cô nấu cơm cho ba Minh, chứ con thấy ba toàn ăn đồ qua loa không à.

Cô em Hà Linh vẫn không từ bỏ ý định của mình, tiếp tục gạ gẫm thay bố nuôi "khờ khạo" của mình.

Hồng Vân bật cười thành tiếng, điệu bộ của cô bé này y chang người lớn, mà không chịu được.

- Hà Linh, ba ăn đồ qua loa lúc nào?

- Ba đừng dẫu nữa, mấy bữa ba toàn ăn lung tung, hôm bữa Hà Linh qua nhà ba còn thấy mấy phần cơm gọi ở quán chưa dọn nữa, rồi lâu lâu dẫn con với chị Linh đi ăn ba cũng ăn cho có thôi.

Cô bé như đang buộc tội người ba nuôi độc thân của mình, rồi lại quay ánh nhìn sang cô Hồng Vân.

- Cô không biết đâu, mẹ con nói ba Minh chưa có vợ nên không có ai chăm sóc. Cô Vân về làm vợ ba Minh rồi nấu ăn cho ba Minh giống mẹ con hay làm ấy. Rồi cô Vân sinh cho Hà Linh em bé nữa, giống như nhà con, mẹ con cũng sắp có em bé rồi.

- Mẹ con? Ba Minh?

Hồng Vân có vẻ hơi ngờ ngợ về mối quan hệ phức tạp này, Khánh Linh nhanh nhẩu lên tiếng:

- Cô Vân yên tâm, ba Minh là ba nuôi của hai chị em con thôi. Con sẽ thương cô Vân giống ba Minh mà, nếu ba Minh bắt nạt cô Vân cô Vân cứ mách Linh, Linh sẽ xử oan giúp cô Vân.

Thật là không biết nói gì với hai cô nhóc này, mới gặp mặt lần đầu tiên mà đã xe duyên gắn chặt như kiểu hai người sắp cưới nhau đến nơi. Buổi tối Noel trải qua tràn ngập tiếng cười, tuy là lần đầu tiếp xúc nhưng tất cả vẫn nói chuyện rất vui vẻ như quen nhau từ trước.

Kết quả là buổi tối hôm đó bàn song Linh được miễn phí, ra về với lời hứa sẽ thường xuyên ghé thăm quán của "cô Vân xinh đẹp".

.

Chiều hôm sau, Hồng Vân đang lúi húi dọn bàn ly của những vị khách mới rời khỏi. Một dáng người cao to đi từ ngoài cửa vào, bóng đen đổ xuống bàn, bao phủ dáng người nhỏ bé.

- Xin chào quý... ơ... Anh Minh..

Trong lúc Vân còn đang ngỡ ngàng thì Minh đã đón lấy khay ly, bệ vào phía trong.

- Nhân viên đâu hết mà để bà chủ làm việc này?

- Hôm nay ít khách nên em cho nhân viên nghỉ bù lễ hôm qua rồi.

Vân cười tươi, nụ cười được ánh chiều tô điểm thêm phần rạng rỡ, đôi mắt xanh hút ánh lên nét quyến rũ.

- À, hôm nay anh không đưa hai bé đến sao?

Minh cười nhẹ, chính vì hai nhóc đó mà giờ cậu mới có mặt ở đây.

- Em không thấy hai chị em đó rất nhiều chuyện sao? Nhiều lúc anh muốn điên đầu với những lí lẽ của cả hai.

- Em thấy cả hai rất thú vị mà.

Minh đặt khay ly vào bồn rửa, quay lại trực diện với Hồng Vân. Bốn mắt nhìn nhau, không khí như đọng lại, hô hấp chậm một nhịp. Đối diện với vẻ đẹp này khiến lòng Vân có chút giao động, nụ cười rất sáng mang theo nét kiêu ngạo của một người đàn ông thành đạt, hàng lông mày dày rộng thoải mái.

- Hôm nay anh đến là muốn mời em đi ăn tối, em không bận gì chứ?

Minh lên giọng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng. Cô đâu biết được đằng sau bữa ăn này là kế hoạch của song Linh. Hai cô nhóc đã lên kế hoạch hộ cho Minh.

- Em rảnh. Nhưng tại sao lại mời em đi ăn?

Ánh mắt Vân có chút hoài nghi.

- Dù sao tối qua em cũng mời anh và hai bé Linh mà. Bữa ăn này coi như cảm ơn em.

Cũng chính là cái đạo lí "cùn" này mà Khánh Linh đã thuyết phục được ba nuôi mình kiếm thêm cơ hội để gặp mặt và hiểu rõ đối phương hơn.

- Hôm nay nhân viên được nghỉ, bà chủ cũng không nên gò ép bản thân quá chứ? - Minh lại trưng ra nụ cười mua chuộc, cậu chủ Đặng đã lên tiếng mời thì khó lòng mà từ chối được.

- Nhưng em.

Hồng Vân nhìn xuống bộ dạng của mình hiện tại, cả chiều dọn dẹp khiến người cô cũng có chút bụi bặm. Đoán biết được sự lo ngại của Vân, Minh khẽ cười.

- Không sao, anh đưa em về nhà trước.

Sự quan tâm này của Minh rất nhẹ nhàng nhưng lại tinh tế. Một người đàn ông thế này luôn là mong ước của nhiều người phụ nữ.

Vân đóng cửa tiệm rồi lên ô tô riêng của Minh. Phía bên kia đường, trong một chiếc ô tô khác hai cô bé sinh đôi đập tay với nhau rồi cười lớn, kế hoạch tác thành đã bước đầu thành công.

Hồng Vân sống ở một căn nhà nhỏ cách tiệm cà phê không xa. Sự bày trí trong nhà cũng khá đơn giản và ngăn nắp. Tuy sống giữa thành phố phồn hoa nhưng vẫn có những con người nhỏ bé với cuộc sống đơn giản, nhẹ nhàng như cô.

- Em sống một mình sao?

- Vâng - Vân đưa cho Minh ly nước lọc - Bố mẹ em đang sống ở Việt Nam, em muốn tự lập ở đây nên thỉnh thoảng mới về thăm gia đình.

- Em từng học quản trị kinh doanh?

Minh để ý thấy tấm bằng của cô treo trên tường cạnh tấm ảnh tốt nghiệp.

- Vâng, nhưng do không tìm được việc ưng ý nên kiếm chút vốn tự kinh doanh. Anh đợi em chút nhé.

Vân cười rồi vào phòng riêng của mình. Cô đứng chuẩn của một người phụ nữ năng động, tự lập và rất khôn khéo. Tính cách cũng rất hoạt bát, nụ cười sáng và tấm lòng vị tha.

Bữa tối diễn ra trong không khí thoải mái, cả hai nói chuyện cũng khá hợp nhau, có cơ hội hiểu rõ đối phương hơn.

Dưới sự se duyên và sắp đặt của hai cô công chúa nhà Trần Nguyễn thì một năm sau đó, cũng tại quán cà phê nơi cả hai lần đầu gặp mặt, và vào đúng lễ Giáng sinh.

Cả quán đang khá bận rộn phục vụ các vị khách thì song Linh xuất hiện trong bộ váy công chúa. Hầu như nhân viên trong quán đều đã quen với hai cô nhóc.

- Cô Vân!!! - Khánh Linh lôi kéo Vân ra khỏi khu bếp núc chật chội.

- Hai nhóc đến rồi sao? Muốn ăn, uống gì nào?

Vân theo chân cô bé ra ngoài, nụ cười trên môi cô cứng lại. Giữa quán nổi bật lên một dáng người cao to, bó hồng to che khuôn mặt đầy bí ẩn. Hai chị em Hà Linh Khánh Linh đẩy Vân tiến lại gần hơn. Cô có thể nhận ra dáng người này Minh, nhưng cậu đang làm gì với bó hoa trên tay.

- Anh Minh. . .

Vân đứng trước mặt cậu, bó hoa trên tay đưa về phía cô.

- Giáng sinh an lành.

Vân mỉm cười, đón bó hồng từ tay Minh, từ bao giờ cậu trở nên lãng mạn vậy chứ.

- Cảm ơn anh..

Ánh đèn trong quán vụt tắt. Cả quán bao trùm một màu đen, những ánh nến được thắp sáng, lung linh xung quanh hai người, tạo bầu không khí thật lãng mạn và huyền ảo. Tất cả diễn ra rất ăn khớp như đã lên kế hoạch từ trước.

Vân còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì bỗng chốc Minh quỳ gối trước mặt cô, đưa lên một chiếc hộp nhỏ màu đỏ với chiếc nhẫn kim cương sáng phản chiếu ánh nến.

- Hồng Vân, anh yêu em, em đồng ý lấy anh chứ?

Một năm qua Minh đã chờ ngày này để cầu hôn cô. Anh lên kế hoạch từ trước, âm thầm chuẩn bị mọi thứ để đến giây phút này, bày tỏ tất cả tình cảm của mình.

Giây phút đó đối với Vân thật bất ngờ nhưng cũng rất hạnh phúc, anh đâu biết cô cũng chờ ngày này từ lâu rồi. Ánh mắt xanh không giấu nổi sự mãn nguyện, tất cả những người có mặt đều im lặng chờ quyết định của Vân.

- Em đồng ý.

Một giọt nước mắt hạnh phúc tràn khóe mi lăn dài trên khuôn mặt Vân. Tất cả vỗ tay chúc mừng, đôi tay thoăn thoắt của Minh lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của cô.

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh như một minh chứng cho tình cảm của hai người, Vân nhón chân ôm cổ Minh, hai con người với tình yêu cháy bỏng đã được gắn kết với nhau.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi, giai điệu của bài hát mừng giáng sinh quen thuộc vẫn vang lên bên tai. Một mùa giáng sinh an lành lại qua đi mang theo niềm hân hoan và hạnh phúc.

Cuối cùng thì cậu cũng đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Coi như trời không phụ người. Hà Mi cũng đã có thể yên tâm khi chứng kiến Minh quyết định yên bề gia thất. Hồng Vân là một cô gái tốt, cầu toàn và quan trọng nhất là tình cảm giữa cả hai sẽ tạo nền tảng tốt cho cuộc hôn nhân bền chặt.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Huynh Đệ

Ngày song Linh ra đời đồng nghĩa với việc có thêm một gia đình đầm ấm. Gia Khánh không giấu nổi niềm hạnh phúc trong ánh mắt, từ khi nghe tin vợ mình mang thai anh đã rất vui sướng. Từ một con người lạnh lùng, ít biết quan tâm người khác đã trở thành một người chồng lãng mạn, người cha chu toàn.

Nhưng vấn đề khiến một người thông minh vẹn toàn kia phải đau đầu suy nghĩ chật vật trong mấy ngày qua là cái tên cho hai cô công chúa sắp chào đời.

Nhìn hai đứa trẻ giống nhau như lột trong nôi bông trong lòng Khánh lâng lâng một cảm xúc thật đặc biệt - cảm giác tình thân. Hai cô công chúa mắt vẫn nhắm tịt, đôi môi nhỏ thỉnh thoảng héch lên rồi lại trở về yên tĩnh, hơi thở đều đều đang trao đổi khí với môi trường mới.

Gia Khánh ngấm kết tinh tình yêu của cậu và vợ mình, cả hai như một món quà quý giá mà cuộc sống đã ban tặng, bỗng chốc trong con người Khánh trào dâng một xúc cảm trách nhiệm, phải bảo vệ cũng như chăm sóc hai tiểu nương này có một cuộc sống thật tươi sáng.

- Em tỉnh rồi sao? - Gia Khánh ân cần kéo chăn cho vợ mình, hôm nay cô đã mất rất nhiều sức để cho hai sinh linh bé nhỏ này góp mặt trên đời.

Khuôn mặt Hà Mi vẫn còn khá mệt mỏi, nhưng sâu trong đáy mắt kia không giấu nổi sự hạnh phúc, dòng cảm xúc của tình mẫu tử thiêng liêng.

Trẻ non mới biết non cao, nuôi con mới biết công lao mẹ thầy. Giờ phút này có lẽ Mi đã thấm nhuần ý nghĩa của câu trên, để có thể hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ, người vợ cô còn phải cố gắng rất nhiều.

- Hai bé sao rồi anh?

- Cả hai còn đang ngủ, lười biếng y chang em.

Trong mọi hoàn cảnh Khánh đều có thể dễ dàng cho vợ mình cười như thế. Cậu nắm lấy bàn tay bé nhỏ của vợ, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay, bằng tất cả tình yêu thương và lòng biết ơn chân thành.

- Cảm ơn em, bà xã. Hai cô bé rất xinh đẹp, có lẽ là được thừa hưởng từ mẹ nó.

- Có lẽ sao, phải là chắc chắn. Hy vọng rằng cả hai sẽ không được thừa hưởng tật xấu nào của bố chúng.

- Này, anh không có tật nào xấu đâu vợ, em không thể vu oan cho chồng mình như vậy được, hai đứa còn nhỏ tốt nhất không thể để nhiệm tính này của em được.

- Ai bảo chứ, là em sinh thành ra cả hai đấy!

- Nếu không có anh em chắc chắn là có thể sinh thành cả hai sao vợ?

Ánh mắt Gia Khánh lại ánh lên những tia gian xảo, xem coi vợ mới sinh cũng không nhường một câu. Hà Mi cũng không đủ sức lực để phản kháng, đành im lặng coi như là ngầm công nhận vậy.

Phía ngoài cửa vọng vào tiếng của Quỳnh Chi

- Hai công chúa của cô đâu rồi, cô út đến thăm hai đứa đây.

Chi rất phấn khích khi đón tin nhà có thêm hai thành viên, cô đã bỏ ngang cuộc hẹn chụp ảnh quảng cáo để chạy đến bệnh viện thăm hai đứa cháu nhỏ.

- Em bé mới sinh nên màng nhĩ chưa có sức chống chịu với những âm thanh chói tai đâu cô út.

Gia Khánh quay ánh nhìn qua hai đứa nhỏ, cô em khề cựa mình như đồng tình với bố. Lập tức Quỳnh Chi liền thay đổi điệu bộ, rón rén bước đến cái nôi nơi em bé đang nằm.

- Cháu của cô Chi có khác, dễ thương giống cô quá đi.

- Anh không hy vọng hai bé đồng đánh giống em đâu.

- Anh haiiii...

Chi khẽ than một tiếng rồi lại cúi múc vào hai đứa trẻ với làn da trắng bóc, căng mịn, đôi môi hồng chúm chím khiến người nhìn muốn cắn một miếng.

Sau tiếng mở cửa ông bà ngoại và nội bước vào. Ngày hai tiểu nương nhà Trần Nguyễn ra đời tất cả đều hân hoan vui mừng. Ông Trần đến là để đón cháu nội về nhà với những bàn tiệc đang được chuẩn bị sẵn, ngày vui phải mở tiệc lớn.

.

- Xin chúc mừng ông chủ Trần lên chức, hai người đẩy nhanh tiến độ quá! - Anh Tuấn đưa ly rượu lên, giọng nói pha chút cười, nhưng cậu cũng đang chúc mừng cho cậu bạn thân cuối cùng cũng đã có thể yên bề gia thất.

- Cảm ơn, chú giờ đã tâm phục khẩu phục gọi một tiếng anh chưa?

Gia Khánh chạm nhẹ hai miệng ly, thế cờ lập tức đổi người làm chủ. Trước đó cả hai đã cá cược, ai lập gia đình và có con trước thì người đó sẽ làm huynh và người còn lại sẽ phải thực hiện nghĩa vụ của người em út. Ngày trước Tuấn và Quỳnh Anh lúc nào cũng kè cặp bên nhau, Tuấn thiếu nhà ta có vẻ rất đặc ý vì nắm chắc phần thắng. Thế nhưng, giờ đây khi Gia Khánh đã có hai tiểu công chúa, Tuấn và Quỳnh Anh còn chưa đăng ký kết hôn.

- Được, ly này coi như là của thằng em này chúc mừng anh. Sau này xin chỉ giáo.

Dứt lời Tuấn một hơi uống cạn, nghĩa khí phải thế chứ. Quân tử nhất ngôn nói được là làm được.

- Còn chuyện gì khiến anh tôi bận lòng sao?

Quả là hảo huynh đệ, thoáng nhìn đã biết đối phương có tâm sự. Tuấn rót rượu lại vào ly cho ông bố trẻ.

- Cả hai cần có cái tên đẹp để điền vào giấy khai sinh.

- Hầy, người thông minh như anh mà cũng bị những chuyện nhỏ nhặt này làm khó sao? Có cái tên thôi mà.

- Anh đây sẽ chờ ngày chú mày chạy đến khóc than với anh chuyện nhỏ nhặt này, cũng chỉ là cái tên thôi mà.

Khánh cạn thêm một ly với người anh em chí cốt. Lúc nói những lời này Tuấn không hề nghĩ đến ngày sau này sẽ lâm vào cảnh tương tự.

.

5 năm sau đó.

Trong vườn hoa của căn biệt thự phía xa khu đô thị tấp nập, một cặp vợ chồng trẻ đang ngồi trên chiếc xích đu trắng ngấm ánh hoàng hôn. Màu nắng vàng phủ lên cảnh vật, từng cơn gió nhẹ đưa mùi hoa hồng phảng phất.

Đường nét cương nghị trên khuôn mặt sắc sảo đã dịu phần căng thẳng, đôi mày dần nhẹ thư thái. Người phụ nữ đáng người mảnh mai ngồi dựa vào chồng mình, bờ ngực săn chắc, bờ vai rộng an toàn, tạo nên một chỗ dựa hoàn toàn vững chãi.

Gia Khánh ôm phần vai nhỏ của vợ vào lòng, thoải mái để Hà Mi gác chân lên. Mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bụng bầu đang nhô lên.

Khung cảnh phác họa lên một bức tranh sinh động nhưng nhàn nhã, hai con người với từng đường nét góc cạnh đang tận hưởng cái nắng cuối ngày thật yên bình.

- Anh thấy không thằng bé nó lại mới đá em kìa. Mới còn nhỏ đã hiếu động vậy rồi.

Khánh nhẹ nhàng xoa bụng vợ, nụ cười ưu tư toát ra vẻ đẹp hơn người, cậu nhẹ nhàng vỗ về vợ:

- Không phải hiếu động, con đang chứng minh cho em thấy là đang phát bình thường đấy bà xã.

Hà Mi vui đầu vào trong lồng ngực cậu, ở khoảng cách này cô có thể cảm nhận được sự hạnh phúc đang sục sôi trong dòng máu của chồng mình. Dù cho thỉnh thoảng vẫn có bất đồng thể nhưng Gia Khánh chưa bao giờ bỏ bê gia đình nhỏ của mình.

Từ ngoài vọng vào một giọng nam ồm có hơi lỗ mãng:

- Hai người còn ở đó mà tính tứ được sao? Chị dâu à chị có bầu vợ em cũng có bầu, mà sao em thấy tính khí hai người chẳng giống nhau chút nào.

Chưa thấy người là đâu nhưng trọng giọng của Tuấn thể hiện rõ sự bất lực.

- Sao, luật pháp nào cấm vợ chồng tính tứ với nhau? Còn vợ chú không được giống vợ anh chẳng phải do chú không biết cách chăm sóc sao?

Hà Mi lười biếng bỏ hai chân xuống, trên khuôn mặt không giấu được nụ cười có chút châm chọc. Tuấn ngồi xuống cái ghế phía đối diện bàn nước. Âm ỉm kể lể.

- Biết vợ mình có thai em đã bỏ nguyên một ngày chỉ để nghiên cứu xem loại sữa nào tốt nhất, thức ăn nào giàu dinh dưỡng nhất cho sự phát triển của mẹ và bé. Cất công đặt loại sữa tốt nhất về vợ em nó ngủ ngon khó uống, đã vậy còn chửi em là không biết chọn sữa nữa.

Hà Mi tủm tỉm cười, người phụ nữ khi mang thai tính khí đều rất thất thường, điều này không phải là cô chưa từng trải. Tuấn uống một hơi hết ly nước rồi tiếp tục giải bày tâm sự của một ông chồng chăm vợ mang thai.

- Cái đó không nói đi, em cất công xuống bếp nấu mấy món mà chuyên gia tư vấn là tốt cho phụ nữ mang thai. Xong ra vợ em cầm đĩa lên ném thử liên chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Đã không được cảm ơn lại còn bị chửi không cho ngủ chung nữa.

- Thế là chú chạy sang đây để mách hay nhờ anh bày mưu.

- Anh em không an ủi được một câu còn cười em nữa.

Tuấn bí xị lừ lừ cặp vợ chồng trước mặt, ở với nhau cũng hơn năm năm rồi mà lúc nào cũng ôm ấp như vợ chồng son vậy.

- Đây chỉ là dấu hiệu thai nghén thôi, chú yên tâm tôi Quỳnh Anh nó không nhẩn tâm để chú ngủ ngoài sofa đâu.

Hà Mi cười đùa, Khánh thêm vào một câu:

- Phụ nữ mang thai khó chiều lắm, cậu phải nhẹ nhàng từ từ mới vào được. Chuyện nhỏ nhất ấy mà.

Có kẻ ngốc mới không nhận ra sự móc mẽ trong câu nói của Khánh, cặp vợ chồng này có vẻ thích bắt nạt người chồng sắp sửa lên chức bố này.

- Không nói chuyện này nữa, hai người quân sự cho em cái tên xem nào, vợ em nó bảo tối nay phải nghĩ ra một cái tên đẹp cho bảo bối sắp ra đời, nếu không con tôi còn bị cất phần chứ đừng nói là ngủ chung.

- Có cái tên thôi mà, chuyện nhỏ nhất ấy chắc không khiến cậu phải ngủ ngoài sofa với cái bụng đói đâu.

Gia Khánh cười lớn rồi đỡ vợ vào trong nhà, trời đã chuyển thu, cơn gió vừa thoảng qua khiến vợ cậu hơi rùng mình.

Tuấn mặt mũi đen ngòm, thế mà còn bảo là huynh đệ đồng cam cộng khổ, giờ thấy chết lại không cứu. Tưởng rằng tìm được chỗ để an ủi cho con tim mỏng manh này ai ngờ lại bị hai vợ chồng nhà này phối hợp dương đông kích tây vùi dập không thương tiếc.

- Chú Tuấn, chú yên tâm, để con sang khuyên đi Quanh giúp chú. Chú không phải sợ đâu, cùng lắm là con chia sẻ bữa tối với chú.

Hà Linh vỗ vai an ủi Tuấn như vỗ về một đứa trẻ, Khánh Linh đứng bên cạnh cũng gật đầu chắc chắn. Thôi thì ít ra còn có người quan tâm đến cái dạ dày này của cậu. Xem ra hai cô nhóc này chưa bị truyền nhiễm tính xấu ích kỷ của bố mẹ mình.

(Quanh thực ra là tên Quỳnh Anh đọc nhanh).

Tuấn dắt song Linh qua căn biệt thự bên cạnh, Khánh Linh nhanh nhẩu chạy vào nhà.

- Di Quanh, Khánh Linh qua thăm em bé của dì đây.

- Di Quanh, em bé đặt tên là gì?

Hà Linh xoa xoa cái bụng nhô cao của Quỳnh Anh vẻ rất thích thú. Hai nhà sắp có hai tiểu thiếu gia sắp chào đời, hai cô chị này không thể không mừng nịnh.

Quỳnh Anh xoa đầu song Linh, tặng kèm cho chồng mình đi phía sau một cái liếc, đáp lại Tuấn nhún vai ra vẻ rất vô tội.

- Phan Trần Anh Khoa được không đi? - Khánh Linh nghe theo lời ba mình đưa ra ý kiến cho một cái tên. Gia Khánh làm sao có thể nhẩn tâm nhìn hảo huynh đệ chết mà không cứu được. Qua là cậu không muốn ra mặt nên đã phái hai tiểu thư nhà mình sang mách nước cho.

- Anh Khoa, tên đó rất hay, cảm ơn con nha Khánh Linh, còn bé thế này đã thông minh hơn người rồi.

Quỳnh Anh cố tình nhấn mạnh về sau, Tuấn đứng ngoài hắt hơi một cái. Hai chữ "hơn người" kia không phải là đang ám chỉ cậu đấy chứ. Nếu không phải là đang mang thai thì Tuấn đã dạy cho vợ mình một bài học vì hạ bệ chồng mình ngay trước mặt con nít thế này. Lưu ý là cặp vợ chồng này hay cãi nhau nhưng không bao giờ dùng bạo lực để giải quyết mâu thuẫn nha. Tuấn thiếu nhà ta nhìn vậy chứ rất cưng chiều bà xã, quả là biết thương hoa tiếc ngọc.

- Anh Khoa sẽ là hảo huynh đệ của Gia Long. Cả hai sẽ thân nhau như bố Khánh và chú Tuấn chứ dì Quanh.

- Đương nhiên rồi con.

Quỳnh Anh xoa đầu Hà Linh, bỗng đôi mắt cô bé sáng lên như nhớ ra nhiệm vụ của mình.

- Tên em bé cũng nghĩ ra rồi đi đừng phạt chú Tuấn nữa nha. Không thể để chú Tuấn bụng đói ngủ ngoài sofa nha dì.

- Sao? - Quỳnh Anh nhìn hai đứa nhỏ, rồi liếc qua phía chồng mình - Anh Tuấn, anh đã nói xấu gì em với bọn trẻ. Có tiếng thì phải có miếng tối nay anh chuẩn bị sẵn tinh thần đi.

- Nói mới nhớ con với em Hà Linh phải về ăn cơm đây, tạm biệt dì Quanh với chú Tuấn.

- Tạm biệt dì chú con về.

Song Linh lễ phép cúi chào rồi ra về, nhiệm vụ của cả hai đã kết thúc, đã đến lúc trả không gian riêng cho cặp vợ chồng này giải quyết chuyện nội bộ. Tuấn thở hắt ra, tắc lưỡi về bất lực.

- Chắc sau này không thể để Anh Khoa nhà mình bị người huynh đệ kia đầu độc chất xám rồi. Thật là....

- Là sao? Tối nay anh bị cắt phần cơm, bây giờ vào lấy gối ra phòng khách trước đi.

Quỳnh Anh bỏ lại một câu rồi đi lên phòng. Tuấn vội vàng chạy theo đàm phán hòa bình với bà xã nương nường của mình. Kẻ đám phải có người xoa, người gây phải có người nhường như thế mới có thể hạnh phúc bền lâu được.

-----≡-----

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngoại Truyện 4: Những Đứa Nhỏ

Tại trường quốc tế Mi.

Hai cậu nhóc tầm mười bốn mười lăm tuổi đang ung dung đút hai tay vào túi quần đi về phía nhà vệ sinh thì gặp cảnh tượng năm đứa con trai lớn tuổi hơn đang trêu ghẹo một cô bé.

Anh Khoa hí hửng huyết sáo rồi đi về phía đám đông, còn Gia Long lại chọn vào nhà WC, cậu không có hứng thú với mấy trò anh hùng cứu mỹ nhân. Với cái vẻ đẹp không góc chết trên khuôn mặt và cả ngoại hình đã khiến cậu gặp không ít phiền phức rồi chứ đừng nói ra tay cứu chắc cỡ lẽ bị đeo bám đến phiền mà chết mất.

Còn Anh Khoa lại khác, cậu nhóc này rất phong lưu, khuôn mặt lãng tử, dáng dấp đào hoa và đặc biệt cậu lại rất thích trêu hoa ghẹo bướm. Phóng túng là vậy nhưng thiếu gia nhà Phan Trần này chưa từng có một mối quan hệ chính thức nào. Bởi mẹ cậu đã hỏi cưới cho cậu một cô bé rất xinh đẹp và tài giỏi bên Việt Nam, tuyệt đối không được tùy tiện. Nhưng đó không phải là vấn đề ràng buộc cậu, do một lần về Việt Nam Anh Khoa tình cờ gặp một cô nhóc rất thú vị, về ngoài cũng rất khá ái, nhất là ở những lí lẽ vô tội vạ mà cô đặt ra. Khoa vẫn thích người Châu Á hơn, vì con gái ở đó khép nép bí ẩn, không quá phóng khoáng như con gái ở đây.

Khoa khẽ cười khẩy, nụ cười chỉ nửa miệng nặc mùi nguy hiểm. Lại một con bò lạc rồi. Một cô gái bé nhỏ bị bao vây bởi năm chàng cao to hơn cô nhiều, dáng hình nhỏ nhắn thiếu nước bị mấy cái bóng cao lênh khênh ấy nuốt chửng.

- Mấy người tránh ra nếu không tôi kiện mấy người tội quá rồi đấy.

Người nhỏ nhưng giọng lại khá chanh chua, phát âm tiếng anh cũng chưa chuẩn lắm, nghe giọng này không lẽ lại là người Châu Á.

- Nãy giờ năm câu thì bốn câu em lời luật pháp vào, bọn anh chỉ là xin số làm quen thôi chứ có quấy rối gì em đâu.

Một chàng trai cao to với mái tóc màu bạch kim, ánh mắt vàng tinh nghịch và nụ cười giấu cợt.

- Ấy Peter, cô ấy là bạn gái tôi. Cậu không phiền chứ?

Anh Khoa vẫn rất thông dong lên tiếng, hai tay vẫn đút vào túi quần, nụ cười hơi nhếch lên quynh rữ, ánh mắt chiêm đoạt nhìn về phía cô gái nhỏ.

Peter và đám bạn quay lại, chàng trai Mĩ nhún vai khiêm nhường, cái trường này ai là không biết Anh Khoa chứ, nhưng việc cậu nhận một cô gái chưa từng gặp qua là bạn gái thì quả thật là rất bất ngờ. Đến cả hoa khôi Kelly của trường cặp kè với cậu nhiều như vậy nhưng chưa một lần nghe được tiếng bạn gái từ miệng cậu.

- Con bé này sao? Là do tội này chưa từng nghe qua hay là do cậu nhầm lẫn vậy?

Peter đá cái nhìn đều cẳng có phần châm chọc về phía Khoa. Cô bé này có vẻ hơi đanh đá nhưng khuôn mặt và ngoại hình đều rất chuẩn. Đôi mắt nâu đen đậm chất Châu Á, chiếc cằm V-line cùng đôi môi hồng chum chím cấu lên khuôn mặt góc cạnh nhưng rất vô tư, trẻ con.

Anh Khoa vẫn rất điềm nhiên. Phong thái bình tĩnh nhìn cô bé đứng phía sau như một chú mèo con sa vào tay kẻ bẫy mèo vậy. Đôi môi cong lên nụ cười bí hiểm.

- Cậu hỏi thử cô ấy xem

Anh Khoa lại chuyển qua nói tiếng mẹ đẻ.

- Hoặc là theo tôi hoặc là em vào tay bọn họ. Tôi tin em là người thông minh nên biết làm thế nào.

Anh Khoa cười kèm theo cái nháy mắt, vẻ đẹp này khiến Bảo Trâm có hơi giao động. Người con trai này từ khi xuất hiện đã thu hút cô bởi vẻ đẹp xuất chúng và cả sự điềm tĩnh như một người chủ cuộc chơi. Sống mũi cao không thua kém người Mĩ, làn da trắng bóc, khuôn mặt lúc nào cũng trung ra nụ cười bí hiểm khiến người khác không biết được là cậu nghĩ gì.

Thoáng nghĩ gì đó rồi Bảo Trâm chạy ra khỏi đám người cao to, núp sau lưng Anh Khoa. Riêng hành động này thôi cả hai không cần giải thích gì nhiều. Anh Khoa gật đầu thay cho lời chào rồi quay người thoải mái khoác vai Trâm bước đi.

Peter nhếch lên nụ cười mỉa mai. Thì ra là hoa đã có chủ, cô bé này khiến Anh Khoa ra tay cứu vớt, thẳng thừng tuyên bố là bạn gái xem ra rất có sức ảnh hưởng.

Khuất bóng đám người kia sau bức tường Bảo Trâm liền hất tay Anh Khoa một cách thô bạo. Mới nãy còn luôn miệng cảm ơn cậu mà quay lưng đi lại đã đổi tính.

- Anh đừng tưởng hôm nay giúp tôi thì muốn nói gì là nói, tôi còn lâu mới là bạn gái của anh.

Anh Khoa xoay người dồn Trâm vào tường, hai tay giam cô phía trong, khoảng cách giữa cả hai rất gần. Trái tim trong lồng ngực Bảo Trâm đánh trống thình thịch, vì vẻ đẹp quá mức hoàn mĩ kia hay là vì nỗi lo sợ bị chiếm hữu.

- Anh ... anh muốn làm gì...

Mới nãy còn hùng hổ lắm mà giờ Bảo Trâm lại co người lại như một chú thỏ con trước nanh vuốt của thú giữ. Anh Khoa lại cong khóe môi lên, nụ cười nham hiểm, hơi thở đầy nam tính.

"Chết tiệt có cần phải đẹp đến mức vậy không?" Bảo Trâm rửa thầm.

- Em nghĩ xem tôi muốn làm gì em?

- Anh mà còn như vậy tôi sẽ...

- Sẽ kiện nữa sao? Mẹ em là luật sư, bố em là cảnh sát nhưng không phải lúc nào họ cũng bảo vệ em được đâu. Và, đừng bao giờ lờ luật pháp hay quan tòa ra để đe dọa hay nói với tôi nữa.

Dứt lời Anh Khoa quay đi, trả lại không khí cho Bảo Trâm hít thở. Anh như đi guốc trong bụng cô, biết rõ cô sẽ nói gì, anh còn biết được bố mẹ cô làm nghề gì. Chẳng lẽ hai người đã từng gặp nhau? Mãi theo đuổi dòng suy nghĩ của mình khi tỉnh lại thì đáng người cao to kia đã đi khuất, vẫn phong thái ngạo nghễ đến mê người như vậy. Anh làm tim cô loạn nhịp.

Phía xa, Anh Khoa cũng đang cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. Gia Long nhìn điệu bộ "bất thường" trên khuôn mặt cậu bạn rồi quay ra phía sau.

Một cô gái trong bộ thường phục đang vội quay khuôn mặt đỏ ửng đi. Thoạt nhìn có thể thấy làn da trắng nổi bật lên mái tóc nâu đen. Là người Việt Nam sao?

- Cô bé luật pháp đấy à?

- Cũng không ngờ lại có duyên đến vậy, nếu là do ông trời sắp đặt thì cô bé đó phải là người con gái của Anh Khoa thiếu gia đây.

Khoa cười lớn về đắc ý, Long thuận miệng hỏi thêm một câu.

- Nghiêm túc được mấy ngày?

- Đến lúc nghiêm túc cả cuộc đời rồi.

Hai dáng người to lớn phủ một màu nắng chiều nhàn nhạt, hoàng hôn xuống buông sắc trời thật dễ chịu. Hai cái bóng đổ xuống đường, ung dung tự tại lại rất kiêu ngạo.

----- END -----

Sau một khoảng thời gian khá dài và bền bỉ thì tác phẩm đầu tay này của Lyn đã chính thức hoàn thành (full version). Sắp tới Lyn tiếp tục viết thêm một tiểu thuyết mới tựa đề "Hận tình". Hy vọng các bạn sẽ đón đọc. Love all :*

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc ! Anh Yêu Em - Lyn Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.